

Người Yêu Của Trưởng Quan

Contents

Người Yêu Của Trưởng Quan	2
1. Chương 1: Chương 1.1: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Chó.	2
2. Chương 2: Chương 1.2: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Chó	5
3. Chương 3: Chương 2.1: Quả Tốt Nghiệp Gây Ra Họa	7
4. Chương 4: Chương 2.2	8
5. Chương 5: Chương 2.3	10
6. Chương 6: Chương 3.1: Phải Xem Mắt	11
7. Chương 7: Chương 3.2	12
8. Chương 8: Chương 3.3	14
9. Chương 9: Tốt Nghiệp Ly Biệt	16
10. Chương 10: Chương 4.2	17
11. Chương 11: Chương 4.3	18
12. Chương 12: Chương 5: Nửa Tuyết Thực	19
13. Chương 13: Chương 5.2	21
14. Chương 14: Chương 5.3	22
15. Chương 15: Chương 6: Ngàn Dặm Tìm Chồng	23
16. Chương 16: Chương 6.2.	24
17. Chương 17: Chương 7: Quyết Đấu	26
18. Chương 18: Chương 8: Người Đàn Ông Thực Thụ, Một Chút Dịu Dàng Ấm Ấp	29
19. Chương 19: Chương 9: Ngủ Lại Một Đêm.	32
20. Chương 20: Chương 10: Chạy Trốn Hôn Nhân	35
21. Chương 21: Chương 11: Nhà Đông Phương.	38
22. Chương 22: Chương 12: Em Chỉ Cần Anh Hạnh Phúc	41
23. Chương 23: Chương 13: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Kết Hôn.	44
24. Chương 24: Chương 14: Nhấn Kim Cương Nhỏ Nhất	47
25. Chương 25: Chương 15: Đứng Tư Thế Quân Đội. (một)	50
26. Chương 26: Chương 16: Đứng Tư Thế Quân Đội (2)	53
27. Chương 27: Chương 17:của Hồi Môn Của Chúc Kỳ Trinh	56
28. Chương 28: Chương 18: Vào Sống Nhà Đông Phương.	60
29. Chương 29: Chương 19: Điều Khiển Từ Xa Ngàn Dặm	65
30. Chương 30: Gặp Lại Cũng Tạm Biệt	68
31. Chương 31: Nguy Cơ Bị Đánh Chết.	71
32. Chương 32: Gặp	74
33. Chương 33: Chúc Kỳ Trinh Nhất Định Muốn “trứng”	78
34. Chương 34: Trò Đùa Dai	82
35. Chương 35: Người Phụ Nữ Trong Tấm Ảnh	86
36. Chương 36: Đêm Tán Gẫu	89
37. Chương 37: Phụ Nữ Nhà Đông Phương.	92
38. Chương 38: Uy Hiếp	96
39. Chương 39: Thiên Sứ Cũng Có Thể Là Ác Ma	99
40. Chương 40: Ngắm Sông.	103

41. Chương 41: Táo Bón.....thay Đổi?	107
42. Chương 42: Gặp Lại	111
43. Chương 43: Cái Ôm Yêu Thương.	114
44. Chương 44: Mặt Cá Ươn Trả Thù	118
45. Chương 45: Lần Đầu Giao Chiến	122
46. Chương 46: Mưu Kế Nhỏ Của Đông Phương Càn.	125
47. Chương 47: Thỏa Hiệp...	128
48. Chương 48: Niềm Vui Bất Ngờ	132
49. Chương 49: Huy Chương Bí Mật.	136
50. Chương 50: Tương Tư Như Nước Thủy Triều	139
51. Chương 51: Giết Người Đêm Mưa	143
52. Chương 52: Tin Nhắn Thiếu Dấu Ngắt Câu.	146
53. Chương 53: Khu Vực Gặp Nạn	149
54. Chương 54: Dẫn Em Chơi Lăng Mạn	153
55. Chương 55: Ngụy Nan...	155
56. Chương 56: Tổ Tình	157
57. Chương 57: A Nguyệt Nhà Em Tới Tham Người Thân	161
58. Chương 58: Chủ Nghĩa Dân Chủ Giả.	164
59. Chương 59: Lui Để Tiến	168
60. Chương 60: Chỉ Cần Em Nói, Anh Sẽ Tin	171
61. Chương 61: Lệnh Điều Động Bí Mật.	175
62. Chương 62: Núi Lớn, Hẹn Gặp Lại!	180
63. Chương 63: Hạnh Phúc Mới Bắt Đầu	184
64. Chương 64: Cởi Quân Trang Ra Là Lưu Manh.	188
65. Chương 65: Luyện Tập	191
66. Chương 66: Ngoại Truyện (một) Không Thể Yêu, Vậy Thì Hận Đi!	194
67. Chương 67: Chương 56: (tiếp)	198
68. Chương 68: Ngoại Truyện 2: Thích Anh Trai. (đây Là Ngoại Truyện Nói Về Chung Thành)	200

Người Yêu Của Trưởng Quan

Giới thiệu

Kết hôn trước rồi yêu sau, cô dám không? Nếu như anh dám, quân nhân không thể ly hôn đâu? Nếu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-truong-quan>

1. Chương 1: Chương 1.1: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Chó.

Chưa tới hai tháng nữa thì tốt nghiệp đại học, thông thường vào thời gian này sinh viên năm bốn đều bận rộn thực tập, đối phó với kỳ kiểm tra. Nhưng mà Chúc Kỳ Trình không đi tìm nơi để thực tập, dù sao thì

trong nhà đã sắp xếp cuộc sống của cô thật tốt, thực tập hay không thực tập đều giống nhau, cho nên nhân dịp này cô đi thi bằng lái.

Đến sân bãi được quy định từ trước để học, nhưng vì hiếm khi có toàn bộ học viên của ba khoá đều đến đông đủ, nên huấn luyện viên quyết định mang theo bọn họ lên đường núi để học.

Chiếc xe này của trường học không giống bình thường, chẳng những xe của huấn luyện viên mới tốt, mà còn vì học viên bên thuộc những đơn vị liên quan đều được đặc biệt chăm sóc. Trong xe vẫn chỉ có ba học viên, không giống các xe của trường học bình thường khác, đồng thời một kỳ có năm sáu cái, mọi người còn phải đứng xếp hàng chen chúc để học.

Dạy học bằng Santana dọc theo con đường núi nhỏ, quanh co chậm rãi đi lên. Phía dưới là tầng tầng ruộng bậc thang, quanh co, khúc khuỷu, liên miên, nhấp nhô, lan ra toàn bộ dãy núi, ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước trên đồng ruộng, chiếu rọi đến mức ánh sáng bắn ra bốn phía, cảnh đẹp chói mắt giống như một bức tranh thủy mặc về cảnh non nước.

“Sư huynh, dừng xe dừng xe!” Chúc Kỳ Trinh vội vàng vỗ thành ghế trước hô to.

Người con trai trẻ tuổi, ước chừng là hơn hai mươi tuổi không nhanh không chậm dừng xe, quay đầu lại hỏi: “Lại làm sao vậy? Tiểu sư muội?”

“Phong cảnh đẹp như vậy, chúng ta xuống đó xem một chút đi! Huấn luyện viên, chúng ta đi chụp mấy tấm hình lại được không? Huấn luyện viên.” Câu ‘huấn luyện viên’ cuối cùng kia cô kéo thật dài âm cuối, làm nũng nói.

Huấn luyện viên ngồi ở ghế lái phụ về mặt quay đầu lại, những người này giống như ông nội, bà nội anh không đắc tội nổi: “Cô bé, một đoạn đường này mà em đã dừng lại mấy lần rồi? Em là tới học lái xe, hay là tới du lịch?”

Chúc Kỳ Trinh cười hắc hắc, “Chỉ có thể trách con mắt của huấn luyện viên thật quá tốt thôi! Chọn con đường núi này để học lái, rồi lại chọn nơi tốt như vậy, anh xem dọc đường phong cảnh rất đẹp, đúng không Nhị Sư Huynh? Chúng ta xuống đi dạo một chút đi!” Chúc Kỳ Trinh chớp chớp đôi mắt to, đáng vẻ ngây thơ, sau đó không nói lời gì, trực tiếp đẩy cậu con trai bên cạnh xuống xe.

Cô nghĩ, tội phạm quan trọng cũng muốn lôi kéo người khác chịu tội cùng mình, chỉ là pháp luật không trách họ thôi!

Chúc Kỳ Trinh hưng phấn chạy đến ven đường, nhìn cảnh đẹp trên núi cao không một sót cái gì. Cô giang hai cánh tay nhắm mắt lại hít thật sâu, không khí trong miệng tự nhiên tinh khiết không ô nhiễm lại tươi mát, thoáng năm gió thổi nhẹ làm lộn tóc đuôi ngựa của cô nhẹ nhàng bay lên, nhảy múa.

Chịu ảnh hưởng của cô đại sư huynh cùng huấn luyện viên rời rít xuống xe, đứng ở bên cạnh cô, cảm nhận thiên nhiên rộng rãi, mỹ lệ, rục rịch.

Chúc Kỳ Trinh lấy ra một cái máy ảnh kỹ thuật số từ trong ba lô đeo ở vai, hướng về phía trại lính nhỏ giống như một lần muốn thu hết cảnh đẹp chụp mãnh liệt, xong rồi còn giơ lên máy lên chụp hình tự sướng mấy tấm. Mấy người con trai nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ coi như không thấy cách chụp hình kỳ quái của cô.

“Tốt lắm, lên đường.” Huấn luyện viên lên tiếng ra lệnh, “Quãng đường còn lại Chúc Kỳ Trinh tới lái đi.”

Chúc Kỳ Trinh chui vào ghế lái, dựa theo các bước tiêu chuẩn đã học ở trường, chậm rãi khởi động xe.

Lên càng cao, phong cảnh phía dưới lại càng mỹ lệ, hấp dẫn khiến cô thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn lên, ruộng bậc thang đẹp như vậy làm cho cô nhớ lại hình ảnh trong phim “Hoắc Nguyên Giáp”, chỉ có hơn chứ không kém.

Ý thức theo ánh mắt bắt đầu đi vào cõi thần tiên, lúc hồi hồn thì đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một con chó con màu vàng, Chúc Kỳ Trinh hoảng hốt, vì tránh né, theo bản năng cô đánh lái về phía ngoài núi, thật may là huấn luyện viên nhanh tay nhanh mắt dùng sức đẩy tay lái một cái, mới không chế được phương hướng. Ngay sau đó, Chúc Kỳ Trinh hung hăng đạp thắng xe một cái, tiếng thắng xe bèn nhọt, chói tay vang lên, xe dừng lại.

Trong nháy mắt sắc mặt của huấn luyện viên trắng bệch, anh tức sùi bọt mép rống to: “Không muốn sống nữa à! Có biết phía dưới cao bao nhiêu không?”

Chúc Kỳ Trinh cũng bị một màn mạo hiểm lúc này dọa tới mức hoảng sợ không nhẹ, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cô uất ức cắn môi dưới, yếu ớt trả lời: “Nhưng. là vì có con chó bên kia mà.”

Hai vị sư huynh ngồi phía sau cũng nghĩ lại mà sợ, đại sư huynh vỗ vỗ ghế ngồi trước của cô nói: “Tiểu sư muội, đừng nói đùa, thà rằng đụng phải vách núi cũng không thể té xuống dưới!”

Mấy người ở trong xe nửa đùa nửa thật nói sao cho Chúc Kỳ Trinh hiểu, sau đó mới xuống xe xem xét tình hình con chó bên kia.

Không hề lo lắng nào, con chó con màu vàng đáng thương đã trở thành vong hồn nằm dưới xe.

Chúc Kỳ Trinh ngồi xổm người xuống nhìn sinh mệnh nhỏ đã chết trên, trong lòng khổ sở không nói nên lời. Bởi vì sai lầm của chính mình, rồi làm dao phủ, nước mắt nhất thời trào ra mãnh liệt.

Huấn luyện viên nhìn bộ dáng của cô, không đành lòng nhiều lời, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, “Được rồi, về sau phải tập trung lực chú ý, chỉ là một con chó mà thôi chứ suy nghĩ quá nhiều.”

Lúc này một hồi tiếng bước chân thật nhanh truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai chiến sĩ mặc hai bộ quân phục màu xanh đi xuống từ trên núi.

Bọn họ liếc nhìn con chó dưới bánh xe, chiến sĩ cao lớn hơn trong hai người lên tiếng chất vấn: “Mẹ nó ai làm việc này?” Tính khí của người lính vốn đã nóng nảy, hướng chỉ đang ở trên địa bàn của bọn họ.

Huấn luyện viên lập tức móc điều thuốc ra đưa cho hai người: “Đồng chí, những người này đều là học viên mới vừa học lái xe, còn chưa biết lái nhiều, mong các anh thông cảm cho!”

Người chiến sĩ cao vung tay một cái, gạt điều thuốc mà huấn luyện viên mới vừa đưa tới: “Không biết lái xe còn lái trên này? Nói, ai làm, đứng ra cho tôi!”

Nhị Sư Huynh vốn là con trai thứ hai của một nhà giàu có, bình thường nghe a dua nịnh hót xu nịnh tăng bốc đã quen, chưa lúc nào bị người ta quát lớn như vậy? Ngay lập tức, cậu thẹn quá hoá giận, “Không phải chỉ là con chó sao? Giết chết thì thế nào? Ngọn núi này tại sao chúng tôi không thể tới?”

Người chiến sĩ cao vừa nghe thấy lời này thì nhất thời nóng nảy, “Dĩ nhiên không thể tới, không biết phía trên có bộ đội đóng quân sao? Những người không có nhiệm vụ không thể tùy tiện lên đó?”

Huấn luyện viên vừa muốn nói gì, chỉ nghe Chúc Kỳ Trinh nghiêng đầu lại nhẹ nhàng, trầm tĩnh nói: “Đừng tranh cãi nữa, là tôi, là tôi làm.”

Người chiến sĩ cao vừa thấy là cô gái xinh xắn, hai mắt còn rưng rưng, bộ dạng diễm đạm đáng yêu, đang muốn nổi nóng cũng không biết nổi nóng như thế nào.

Chỉ nghe Chúc Kỳ Trinh lại nói: “Huấn luyện viên, nó sẽ không chết không cam lòng mà tới tìm tôi chứ? Em chưa có bằng lái mà lại đến đây lái xe rồi gây ra cái chết, bảo em về sau làm sao dám lái xe chứ? Trong lòng lúc nào cũng có bóng ma thì làm thế nào?”

Hai chiến sĩ đưa mắt nhìn nhau, suy nghĩ của cô gái này thật là thể hiện hết ra ngoài. Ánh mắt của hai người trao đổi một chút, họ đều không muốn nhấn tâm lên tiếng trách cứ với cô gái diễm đạm đáng yêu như vậy, vốn người chiến sĩ cao có một bụng khí tức ngay lập tức đã giảm một nửa.

Chiến sĩ nhỏ hơn kia thấy thế, nên muốn giảng hòa nói: “Được rồi được rồi, mấy người đi nhanh lên!” Sau đó, cậu ta đi tới thì thể con chó, nhắc nó lên rồi đi nhanh lên núi đem theo nó sải bước đi lên núi.

Chúc Kỳ Trinh ngăn người, sau đó đuổi theo bọn họ thật nhanh, hỏi: “Các anh mang nó đi đâu? Chỉ bằng các anh đưa con chó lại cho tôi, tôi cùng huấn luyện viên, các sư huynh cùng nhau chôn cất nó đi.”

Hai chiến sĩ dừng bước, kinh ngạc nhìn Chúc Kỳ Trinh, người chiến sĩ cao nhếch môi cười: “Cô gái, cô cũng đã cản trở nó phát huy sức lực của mình, bây giờ lại còn không cho nó phát huy sức lực còn lại?”

” Thế là có ý gì hả?”

“Cho chúng tôi để đỡ thềm nó đi!”

Chúc Kỳ Trinh nhìn trân trân hai người mà không nói nên lời, rồi sau đó cô lớn tiếng nói: “Sao có thể như vậy được? Các người đúng là không có tính người, không được, không được, tôi nhất định phải đem nó đi.”

Người chiến sĩ cao nói: “Cô tông chết chó của đại đội tôi, chúng tôi còn chưa tính sổ với cô đâu, giờ cô lại còn muốn mang nó đi hả?”

“Vậy tôi sẽ bồi thường.” Nói xong, cô lấy ví tiền trong bao đeo vai ra, “Ba trăm đủ chưa?” Dừng một chút cô lại nói: “Năm trăm hả?” Cô nhìn thấy khuôn mặt của bọn hán vẫn vô cảm như cũ, nói tiếp, “Vậy thì tám trăm? Tôi nói cho các người biết nha, không cần ăn hiếp tôi là không biết giá thị trường, định lừa tôi hả? Mà các người lại là nhân dân Giải Phóng Quân, không được làm chuyện lừa gạt dân chúng!”

“Ai ai, mẹ nó ai là người lừa gạt dân chúng? Chúng tôi có bảo cô bồi thường không? Phải nói sao với cô gái này đây? Đừng tưởng rằng cô là con gái thì tôi dám làm gì với cô nha!”

Chiến sĩ thấp thấy tình hình không ổn vội vàng nói: “Con chó này là gia tài của bộ đội, chúng tôi không cần tiền của cô, cũng không cho cô mang đi, Hoa Tử, đi thôi!” Sau đó hán không nói nhảm nữa, xách con chó lên xoay người bỏ đi.

Chúc Kỳ Trinh chạy chậm đuổi theo sau lưng bọn hán, qua một chỗ ngoặt đã thấy doanh trại căng ra, nước mắt rưng rưng, cô nhất định không bỏ qua, đi theo sát bọn họ, miệng không ngừng kêu la “Đồ lính đáng ghét, đồ không có tình người”. Huấn luyện viên và các sư huynh cũng đuổi theo, lôi kéo, khuyên ngăn cô nên nhanh chóng rời đi, đừng quan tâm đến con chó kia nữa, nhưng làm sao mà Chúc Kỳ có thể nghe lọt?

2. Chương 2: Chương 1.2: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Chó

Lúc này, họ đã đến cửa chính của đại đội, hai lính gác đứng thẳng, trên tay cầm súng thẳng tắp, thấy đầu về mặt cũng đầy nghi ngờ. Chiến sĩ nhỏ nói với lính canh: “Ngăn cản, đừng cho người ngoài đi vào.”

“Không được, anh đem chó cho tôi.” Chúc Kỳ Trinh vội vàng xông tới.

Lính canh hoàn toàn không để ý đến lời nói của Chúc Kỳ Trinh, vác súng ngăn cản cô. Huấn luyện viên không còn cách nào, nên không thể làm gì khác hơn là nói: “Phiên các người nói với chỉ đạo viên một tiếng là có huấn luyện viên Lô tìm anh ấy.”

Mặc dù trong miệng lính canh vừa nói đã biết, nhưng vẫn cản bọn họ lại.

Chúc Kỳ Trinh không gặp được, oa một tiếng, bắt đầu gào khóc. Cô nghĩ, có ăn vạ cô cũng phải cướp con chó lại.

“Chuyện gì xảy ra thế An Dịch?” Đột nhiên, một âm thanh lạnh như băng lại mang theo trung khí vang lên. Toàn bộ binh sĩ đứng nghiêm trang, ngay ngắn tại chỗ.

Đôi mắt đẫm lệ của Chúc Kỳ Trinh mờ lung nhìn sang, một người đàn ông cao lớn mang quân phục mê say đứng cách đó không xa, mặc dù đều là quân phục, nhưng khi mặc trên người anh lại phát ra khí thế kinh sợ toàn bộ mọi người.

Phía sau anh còn có hai binh lính đi theo, bộ dạng xem ra chỉ vô tình đi qua nơi này.

Chiến sĩ nhỏ hai chân đều đứng nghiêm, ngay ngắn, nghiêm mặt nói: “Báo cáo Liên Trưởng*, chó vàng của đại đội bị xe của trường học tông chết, đối phương yêu cầu mang chó vàng đi.”

*Liên Trưởng: người đứng đầu một đại đội hay liên đội.

“Anh, ” Chúc Kỳ Trinh vội vàng bổ sung, “Tôi bằng lòng bồi thường.”

Ngũ quan Liên Trưởng lãnh nghị* đường cong kiên cường, anh cũng không liếc mắt nhìn những người còn lại một cái, lạnh giọng nói: “Trưởng ban hậu cần An Dịch!”

*lãnh nghị: lãnh lòng, cương nghị.

“Đến!”

“Cậu là bộ đội mà lại hồ đồ vậy sao? Lập tức đi tìm ban bếp núc lại đây, buổi tối thêm món ăn!”

“Dạ!”

An Dịch bỏ chó vàng lại, nhanh chân chạy vào liên đội bên trong, bây giờ, Liên Trường mới liếc nhìn khuôn mặt không thể tin nổi của Chúc Kỳ Trinh, sau đó nâng bước đi.

Chúc Kỳ Trinh nhìn thì thể con chó cách đó mấy bước, cô rất muốn đi lên cướp lại, nhưng nhìn dáng vẻ nó bây giờ máu dầm dề thật sự không dám, vì vậy nhỏ giọng nói: “Huấn luyện viên, sư huynh, nhanh lên nhanh lên, chúng ta cướp chó rồi chạy.”

Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng vẫn bị Liên Trường nghe thấy, anh bỗng xoay người đi ra cửa, tới bên con chó đã chết đang nằm trên đất, xách lên rồi bước đi. Không phải anh sợ bị cướp, chẳng qua là anh muốn “mời” những người không quen biết này mau rời khỏi đây một chút. Anh nhận ra huấn luyện viên Lô thường lái xe tới đây rồi dẫn theo cả học viên du lịch một ngày, nếu không phải lúc này anh đã nhìn thấy rõ mặt mũi của huấn luyện viên, thì anh đã sớm bảo lính cần vụ đuổi bọn họ đi rồi.

“Anh đừng đi!” Chúc Kỳ Trinh dùng lực đẩy lính gác đang lơ là cảnh giác ra, chạy đến sát phía sau Liên Trường rồi bắt lấy cánh tay anh không rời nói: “Tôi nói tôi sẽ bồi thường, bao nhiêu cũng được, các người đừng ăn nó.” Cô sợ, cô sợ sinh mệnh bị mình hại chết sẽ ngày ngày khiến cô gặp ác mộng, cho nên cô phải dùng hết khả năng của mình để đền bù cho nó. Thậm chí cô còn nghĩ sẽ đi tìm mấy hòa thượng siêu độ cho nó, để nó có thể nhanh chóng đầu thai.

Ngoài cửa, sư huynh, huấn luyện viên lại bị lính canh ngăn lại lần nữa, huấn luyện viên đã sốt ruột đến nỗi trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, chưa bao giờ nhìn anh lại nhu nhược như lúc này, anh đối với người nào cũng cười ngọt ngào để lấy lòng, bây giờ nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh bướng bỉnh như vậy, ngay cả bộ đội cũng dám trêu chọc, anh cảm thấy lo? Cô không biết trời cao đất rộng hay là đầu óc cô không sáng suốt đây?

Bộ đội đóng quân trên núi này, tuy không thể nói đây là căn cứ quân sự bí mật gì, nhưng dù sao đi nữa dân thường cũng không thể tùy tiện lên đây. Anh cậy mình có quen biết với chỉ đạo viên của vùng này, cho nên thường xuyên mang những học viên vừa có tiền lại có quyền kia tới nơi này tham quan để lấy lòng đồ đệ của mình. Nhưng nhìn chuyện hôm nay lại âm ỉ đến mức độ này, anh dụng phải rắc rối rồi.

Liên Trường cau mày nhỏ giọng quát lớn: “Buông tay!”

“Đưa chó cho tôi, tôi lập tức buông tay.”

Anh nhìn tay mình bị nắm chặt, lại nhìn cô gái đang khóc trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp khóc đến hoa lệ đầm mưa*, lông mi thật dài bên trên còn dính những giọt nước mắt, cô làm cho người ta có cảm giác yêu mến. Trong lòng đột nhiên mềm mại, anh nghĩ quên đi, chỉ là một con chó mà thôi.

*Thành ngữ ‘Lê hoa đới vũ’: Hoa lệ tắm mình trong mưa. Cụm từ này bắt nguồn từ dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi. Sau được phát triển lên thành dáng vẻ của một người con gái đẹp khi rơi nước mắt, khiến người ta động lòng.

Vậy nên anh bỗng nhiên đưa tay ra: “Cho cô.”

“A!” Chúc Kỳ Trinh hoảng sợ thét lên một tiếng chói tai, cô bị hình dạng dầm dề máu bỗng nhiên đưa tới trước mặt mình dọa lui về phía sau, không đứng vững, ngã trên mặt đất.

Thiếu chút nữa là anh đã bật cười thành tiếng, mấp máy miệng để che giấu thái độ, khinh thường nói: “Không có can đảm cầm mà còn dám muốn nó sao?”

Đồ lính thôi, dám làm mình sợ? Đáng ghét! Chúc Kỳ Trinh cắn môi dưới oán hận nhìn anh, ánh mắt có thể phun ra lửa.

Lúc này, một người vội vã chạy từ trong liên đội về phía này. Chỉ đạo viên chạy đến trước mặt Liên Trường bình tĩnh liếc nhìn huấn luyện viên Lô, lại nhìn Chúc Kỳ Trinh đang ở trên đất, cười hỏi: “Đông Phương,

làm gì vậy? Bọn họ là học sinh của trường học cảnh sát địa phương, cũng có chút qua lại với bộ đội chúng ta, đừng quá nghiêm túc, người ta chỉ là một cô gái trẻ đấy!” Sau đó nói với Chúc Kỳ Trinh: “Đứng lên đi!”

Sắc mặt của Liên Trưởng thoáng dịu đi, nhìn thấy trưởng ban hậu cần An Dịch đã chạy tới, nhân tiện nói: “An Dịch, cậu đi chôn con chó này với cô ấy.” Sau đó rời khỏi đó mà không quay đầu lại.

Sự việc tranh đoạt chó cuối cùng cũng hạ màn, chuyến du lịch một ngày không thành công, bởi vì xảy ra sự việc này, trên đường về, huấn luyện viên Lô cùng các sư huynh còn trách cô không ít.

Sau khi trở lại trường học, Chúc Kỳ Trinh thật sự đau lòng sám hối chừng mấy ngày, nhưng mà người không tim không phổi như cô tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà không gượng dậy nổi. Chưa đến mấy ngày, cô đã quên chuyện này không còn một mảnh, cơn ác mộng làm cô lo lắng cũng chưa từng xuất hiện.

3. Chương 3: Chương 2.1: Quà Tốt Nghiệp Gây Ra Họa

Hôm nay, sau khi học xong, một mình Chúc Kỳ Trinh đi trên đường mòn của sân trường để đến phòng ngủ, chỉ thấy trước mặt là một anh chàng đẹp trai đang đi tới, anh ta mặc áo sơ mi cao bồi, tay trái mang bao tay, tay phải đang kẹp ván trượt, trên mặt còn là mang một cái khẩu trang Kakashi màu đen làm bằng tơ tằm, che mất nửa gương mặt, chỉ còn lại đôi mắt linh hoạt, phù phiếm như cánh hoa đào.

Chúc Kỳ Trinh nhìn anh không nhanh không chậm bước đến, hình như anh không thấy cô, trực tiếp bước đi, chỉ là lúc đang lướt qua Chúc Kỳ Trinh trong nháy mắt anh đã ôm cổ của cô, xoay người một cái, mang cô tiếp tục đi lên phía trước.

“Trịnh Hân Ngạn, buông tay, đau!” Chúc Kỳ Trinh vỗ cánh tay đang kẹp trên cổ mình.

Trịnh Hân Ngạn hơi thả ra tay, hôn má cô một cái qua lớp khẩu trang

“Anh bị bệnh nan y hay là bệnh thời trang hao sắc tàn bạo hả? Trời nóng như thế này mà anh đeo khẩu trang, bịt kín hết người không sợ nổi rôm sảy hả?”

“Bị cảm mà! Anh sợ hôn em thân thiết sẽ lây bệnh cho em, nên chỉ có thể Cách Sơn Đả Ngưu*, em nói không đúng then chốt rồi.” Anh cố làm ra vẻ bất đắc dĩ nói.

*Cách Sơn Đả Ngưu: Cách sơn đả ngưu” là một tuyệt chiêu trong bí kiếp “Kim cang khí công” trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung, công phu là đứng cách một trái núi, phóng chưởng đánh chết một con trâu phía bên kia. Muốn tìm hiểu thêm thì tra google nha ^^.

“Hừ, em nghĩ là anh thực hiện cách mạng chưa thành công, cho nên cái đuôi nhỏ đang lắc mạnh chứ gì?” Chúc Kỳ Trinh lùn hơn Trịnh Hân Ngạn một cái đầu, cô nâng cằm nhỏ kiêu ngạo nói.

Tên này được khen là bạn trai hot boy, là sở hữu của cô. Hai người bọn họ học khác khoa, bởi vì cùng ở một câu lạc bộ Taewondo lại quen biết ở đây cho nên trở thành bạn bè. Sau này, hiểu rõ tính tình nhau hơn, bọn họ phát hiện tính cách của hai người rất giống nhau cho nên gọi nhau là anh em.

Theo lý, hai người là tuấn nam mỹ nữ, trai tài gái sắc, lại đều không có ràng buộc, nên sớm nên đi cùng chỗ mới đúng, nhưng suy cho cùng vì đủ loại nguyên nhân nên bọn họ không dám xác định tình cảm của đôi phương, sợ rằng nếu nói ra tình cảm của mình thì sẽ làm mất đi tình bạn đáng quý này. Vì vậy, bọn họ cứ cầm cự mãi, ai cũng cương quyết sẽ không mở miệng trước.

Mãi cho đến khi hai tháng trước tốt nghiệp, trong lúc vô tình tán gẫu hai người khơi lên một định luật của tình yêu học đường: tốt nghiệp thì sẽ chia tay, Trịnh Hân Ngạn nói giỡn một câu: “Nếu không hai chúng ta thử xem định luật này đúng không?”

Nghe xong lời này, Chúc Kỳ Trinh vui vẻ, dành chiều ý nghĩ bất chính của người này thôi! Vậy nên cô làm ra vẻ mặt khiêu khích, hất đầu nói: “Ai sợ ai?”

Vì vậy, sau câu chuyện nhằm thuận miệng nói này, còn hai tháng nữa là tốt nghiệp thì họ chính thức yêu nhau.

Trịnh Hàn Ngạn cong mắt nhẹ nhàng cười một tiếng, giả bộ lấy lòng nói: “Đúng vậy, nhìn cái đuôi nhỏ của anh lắc mạnh như vậy, tối nay chúng ta đi hẹn hò nha?”

Chúc Kỳ Trinh liếc anh một cái, khinh thường nói: “Hẹn hò thì miễn, tiền có thể nhận.”

Trịnh Hàn Ngạn không thể làm gì khác hơn là kêu rên: “Thất Thất, em thiếu tiền vậy hả?”

“Không có, chỉ là em không chê nhiều à!”

“Bây giờ, chúng ta là người yêu, không giống với ngày trước nữa rồi!” Trịnh Hàn Ngạn nghiêm trang nói: “Chúng ta phải hẹn hò, hiểu không?”

Chúc Kỳ Trinh nháy nháy mắt to vô tội, ngượng ngùng nói: “Em nghĩ lúc trước anh vẫn tốt hơn....” Nói xong, giọng của cô bỗng thay đổi, hưng phấn nói: “Trịnh Hàn Ngạn, chúng ta chơi giống như ngày trước một lần đi, thế nào?”

Trịnh Hàn Ngạn liếc mắt, không tình nguyện ôm lấy cổ tay cô, buông ván trượt trong tay, lấy lòng nói: “Bạn học Chúc, xin đó!” Nói xong anh giơ nửa tay lên, mở lòng bàn tay ra chờ.

Chúc Kỳ Trinh cười ngọt ngào, kéo khẩu trang ra khỏi miệng anh rồi nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, “Phần thưởng của anh đó!” Sau đó đặt tay lên lòng bàn tay của anh, một cước đạp ván trượt lên, chân khác dùng sức đạp một cái, “Bay rồi...!”

Trịnh Hàn Ngạn dắt tay cô chạy băng băng, trong đường mòn tĩnh mịch của sân trường, tiếng cười vui vẻ của Chúc Kỳ Trinh khê truyền đi cùng với ánh mặt trời của mùa hè, tuổi thanh xuân hạnh phúc rơi rớt, lan rộng trên đường trường thành.

Đây là trò chơi mà bọn họ thường chơi, bọn họ là như vậy, không coi ai ra gì, trong sân trường dám lớn mật tùy ý thân mật. Ngày trước đã thế, hiện tại lại càng hơn trước. Vào giờ phút này ở trong mắt bọn họ, toàn bộ thế giới chỉ có đối phương, tất cả màu sắc cũng chỉ vì màu sắc sẽ vì đối phương mà nở rộ, anh là cô, cô cũng là anh.

Thời tiết ngày càng nóng, dường như sau một đêm tình cảm của tất cả sinh viên năm tư đều ầm lên, quen hay xa lạ, thân nhau hay không thân, tất cả thường xuyên tụ tập lại một chỗ, ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Bây giờ, năm cô gái ở chung một phòng vừa mua đồ nướng và bia rượu, ngồi vây quanh một chỗ cười đùa tám chuyện trong trường đã bốn năm nay, quang cảnh xung quanh cùng với năm mỹ nữ kia làm cho những trai đẹp độc thân phải nhìn chăm chăm.

Quan hệ của năm người họ không cần nói là thân mật cỡ nào, giữa bọn họ chưa bao giờ nảy sinh vấn đề gì quá lớn quá lớn, trong đó quan hệ của Chúc Kỳ Trinh với Chung Thành là tốt nhất, còn tốt hơn nữa là trong cả mùa đông hai người cùng chen chúc ngủ trên một cái giường.

Quan điểm của Chúc Kỳ Trinh là: bạn bè cốt không phải ở số lượng, mà chỉ cần một người bạn tri kỷ là được rồi.

4. Chương 4: Chương 2.2

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Chúc Kỳ Trinh chạy đến đầu giường lấy ra vừa nhìn thấy là cha. Cô kích động một lúc, nhảy nhót hô to: “A! Chung Thành, là cha mình, nhất định ông sẽ chuẩn bị quà tốt nghiệp ỉnh!”

“Cậu muốn quà gì?” Chung Thành hỏi cô.

Cô làm sao dám nói mình muốn một chiếc xe hơi đây? Ở trong trường học, cô vẫn rất khiêm tốn, cũng không phải là cô cố ý, chỉ là chưa có cơ hội nói thôi, mà cô lúc nào cũng đi theo Chung Thành vào các quán hàng vỉa hè, quán ăn lề đường làm cho Chung Thành nghĩ là điều kiện của gia đình Chúc Kỳ Trinh và mình cũng giống nhau, cho đến một thời gian lâu sau Chúc Kỳ Trinh cũng ngượng ngùng cố ý không muốn giải thích hiểu lầm này, dù sao điều này cũng không ảnh hưởng gì đến tình bạn của bọn họ, cho nên bạn cùng phòng thân mật như Chung Thành, cũng chưa bao giờ biết gia thế của Chúc Kỳ Trinh.

“Bí mật!” Cô ngịch ngợm nháy nháy mắt, sau đó cầm điện thoại chạy ra cửa.

“Cha gọi cũng muốn đầu, gạt người sao?” Một bạn cùng phòng hoài nghi hỏi.

“Người ta nói chuyện nhà sao lại muốn người ngoài chúng ta nghe chứ? Ít nghe ngóng đi.” Chung Thành nói giúp.

“Này, nhanh như vậy cha đã mua quà tặng rồi hả?” Chúc Kỳ Trinh nhận điện thoại đi tới phòng tắm.

“Quà tặng?” Âm thanh trong điện thoại chần chờ một chút, dễ dàng nhận thấy ông nhất thời không nhớ lại chuyện này, “. A, xe hả? Tốt nghiệp rồi thì con trở về tự mình đi chọn đi, cha mua nhất định con sẽ không thích.”

“A, vậy đến lúc đó con chọn tùy ý, cha cũng đừng huyên tiếc đó!”

“Ừ, con vui mừng là tốt rồi, con gái yêu tốt nghiệp mà, cha làm sao luyến tiếc được !”

Chúc Kỳ Trinh hì hì cười một tiếng, “Vẫn là cha tốt nhất! À mà cha tìm con không phải vì chuyện quà tặng, còn có chuyện khác nữa à?”

“Là có việc, cha có một người bạn, con trai ông ấy cũng ở thành phố J, cho nên nhân dịp con còn chưa về nhà, cha muốn con thay mặt cha đi gặp mặt cậu ấy một chút.”

“Vậy thì không thành vấn đề, ” Hiện tại tâm tình của Chúc Kỳ Trinh vô cùng tốt, không hề nghĩ ngợi đáp ứng luôn, “Anh ta ở đâu? Khi đến gặp mặt thì phải mang quà gì?”

“Không cần, cậu ấy làm lính ở thành phố J, con đi vào bên trong liên đội cũng không tiện, cho nên cuối tuần này hai người ăn một bữa cơm ở bên ngoài, hỏi thăm một chút tình hình gần đây là được.”

Lúc này, Chúc Kỳ Trinh nhận ra có chút kỳ quái “Cha, như vậy không tốt đâu! Con không biết hẳn, lại ăn cơm rồi hỏi tình hình gần đây, như thế hơi kỳ cục à?”

“Không sao, có hỏi tình hình gần đây hay không đều không quan trọng, chỉ cần thay cha gặp mặt cậu ấy một chút là được rồi, tiểu thông minh ngoan nha, kỳ thi kết thúc thì gọi điện cho cha, để cha phái xe đi đón con về nhà.”

Nghe cha nói thời gian, địa điểm gặp mặt với con trai bạn chí cốt xong, Chúc Kỳ Trinh cúp điện thoại, nhưng nghĩ lại thì thấy thật không hợp lý. Tại sao cha lại gọi mình đơn độc đi gặp một người đàn ông không quen biết? Mà đối phương còn là lính, vậy thì anh ta còn rất trẻ, cho dù là hai người ở cùng một thành phố, nhưng có cần thiết là mình phải thay mặt cha đi gặp anh ta không?

Buồn rầu suy đoán rất lâu, cuối cùng cô cũng không thể làm gì khác hơn là kéo Chung Thành ra khỏi phòng ngủ, thuật lại sự việc vừa rồi, Chung Thành nói một câu xác nhận lại ý nghĩ trong lòng Chúc Kỳ Trinh, cô nói: “Việc này mà còn cần phải hỏi sao? Nhất định là cha cậu muốn gả cậu rồi!”

“Không phải chứ! Mình còn chưa tốt nghiệp mà cha đã bắt đầu nghĩ cách rồi hả?”

Chung Thành hỏi: “Cha cậu có biết chuyện của cậu và Trịnh Hân Ngạn không?”

Chúc Kỳ Trinh lắc đầu, “Mình biết là chuyện hôn nhân đại sự cha sẽ không để mình tự quyết định, cho nên mình định sau khi tốt nghiệp sẽ trở về cầu xin ông ấy. Mình đã lên kế hoạch hoàn hảo rồi, trước tiên là ngoan ngoãn chờ đợi bên ông ấy, nếu nửa năm sau ông vẫn không đồng ý, mình sẽ để cho Trịnh Hân Ngạn tới đây cầu xin ông ấy với mình, Trịnh Hân Ngạn ở thành phố T, từ đó đi đến nhà mình nhiều nhất cũng chỉ mất bốn năm giờ đi xe, không tính là xa. Đến lúc đó, ba ngày hai bữa, cho anh ấy thể hiện tốt đẹp trước mặt cha mình, Trịnh Hân Ngạn xuất sắc như vậy, mình khẳng định là không thành vấn đề, mình cũng đã chuẩn bị cho kháng chiến dài lâu rồi, nào ngờ ông ấy lại ra tay trước nên chiếm được lợi thế như vậy?”

“Thất Thất, nhà cậu là gia đình phong kiến à? Đâu có đạo lý hôn nhân không thể tự quyết định?”

Chúc Kỳ Trinh “Hừ” một tiếng, “Đâu chỉ có hôn nhân không thể tự quyết định, từ nhỏ đến lớn mình cũng không thể tự quyết định chuyện gì, đầu tiên là học trường gì, mặc trang phục gì, có thể ăn gì, không thể ăn gì, mọi thứ đều bị quản. Ngay cả, lúc đến học đại học ở thành phố J, là do mình lên tới đây, nếu không có anh trai mình giúp một tay, thiếu chút nữa không tới được thành phố đó!”

Chung Thành cười to, “Mình cảm giác nhà cậu như là địa chủ của ngày xưa à! Đường như còn sống ở xã hội cũ nữa.”

“Đừng cười, mình cũng chán lắm rồi.”

Chung Thành ngừng cười, nghiêm túc nói: “Là tại cậu quá ngoan, khéo lo trời sập, kết hôn là chuyện hai người, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới chuyện sẽ kết hôn với Trịnh Hân Ngạn sao?”

Chúc Kỳ Trinh thở dài thật sâu, nói: “Sao mình lại không nghĩ tới, nhưng cha mình rất thương mình, tính tình của ông ấy rất nóng nảy, thường đánh chửi anh trai mình, nhưng chưa từng đối xử hung ác với mình dù chỉ một lần, hơn nữa chỉ vì một câu nói của mình mà bao nhiêu năm rồi ông ấy vẫn không tái hôn, cậu biết không, mẹ mình qua đời đã mười năm rồi, ông ấy chưa bao giờ mang một người đàn bà về nhà.”

“Cậu nói câu gì mà có lực sát thương lớn với cha cậu như vậy?”

“Lúc đó, mình nghĩ là ông ấy vốn định muốn tái hôn, cho nên ông hỏi mình, tìm mẹ mới ỉnh có được không, mình liền hỏi ‘ Là mẹ kế sao? Cô ấy có giống mẹ kế bắt nạt con giống như trên TV không? ’ kết quả, từ đó về sau ông ấy không nghĩ đến chuyện kết hôn nữa.” Chúc Kỳ Trinh lại thở dài, “Cha mình luôn nói mình là áo bông nhỏ của ông ấy, ông muốn mình trở thành cô bé thông minh hạnh phúc nhất, cho nên mình muốn người yêu của mình có thể làm cho ông ấy thích, mình hi vọng nhận được lời chúc phúc của ông ấy. Hơn nữa tim của ông không tốt, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến mình và anh trai không dám không vâng lời ông”.

“Đừng than thở nữa, vậy cậu tính nghe theo cha đi xem mắt hả?”

“Không được, kiên quyết không đi! Nếu Trịnh Hân Ngạn mà biết là xong đời. Không được, mình phải gọi điện thoại nói thẳng thắn với cha.”

Nói xong cô lấy điện thoại di động ra, rồi gọi cho cha mình, ông vừa bắt máy, cô liền lớn tiếng kháng nghị: “Cha! Tại sao cha lại đối xử với con như vậy? Con không gặp cái người là con trai của bạn cha đâu, con vừa mới tốt nghiệp, cha làm gì mà gấp thế hả?”

5. Chương 5: Chương 2.3

“Con gái yêu nghe lời cha, nhất định phải đi gặp, những thứ khác sau này hãy nói, cha đã thấy chàng trai kia, rất tốt, nhất định con sẽ thích.”

“Làm sao cha biết con sẽ thích? Cho dù thế nào con cũng không đi!” Suy nghĩ một chút cô còn nói: “Cha, con đã có bạn trai, anh ấy rất xuất sắc, người nhất định sẽ thích, tốt nghiệp con dẫn anh ấy đến gặp cha nhé?”

Trong lòng cha đang tiêu hoá lời nói của Chúc Kỳ Trinh, lúc này mới đột nhiên cảm thấy khinh thường bản thân mình, tại sao lại khờ khạo nghĩ cho tới bây giờ con gái vẫn chưa có bạn trai đây? Suy tư một lát, ông nghiêm nghị nói: “Trong đại học, cha không phản đối việc con có bạn trai, nhưng yêu và hôn nhân là hai chuyện khác nhau, lần này con gặp rồi cũng phải gặp, chưa gặp cũng phải gặp! Cha đang họp, cứ như vậy đi.” Nói xong ông trực tiếp cúp điện thoại di động.

Về mặt của Chúc Kỳ Trinh như đưa đám, quay đầu hỏi Chung Thành bên cạnh: “Làm thế nào bây giờ? Lão già nổi đóa rồi.”

Chung Thành và cô oán than một trận, nghiêm túc phê bình cha cô chuyên chế độc tài, lại lớn tiếng mắng con trai của bạn cha cô một trận, cuối cùng cũng yếu ớt như con chi chi trở về phòng ngủ.

Sau khi tắt đèn, Chúc Kỳ Trinh lăn qua lộn lại không ngủ được, làm cho bạn cùng phòng ngủ ở giường dưới cũng không tài nào ngủ nổi, cô chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở, “Chúc Kỳ Trinh, cậu là người chứ có phải là bánh nướng áp chảo đâu? Lúc thì quay bên trái, lúc thì quay bên phải.”

“Xin lỗi nhé, làm ồn ỉ đến cậu rồi..”

“Cậu có tâm sự à? Cãi nhau với Trịnh Hân Ngạn?” Nữ sinh giường dưới chỉ là thuận miệng hỏi, dẫn đến việc các bạn cùng phòng khác hăng hái gặng hỏi, nữ sinh luôn có hứng thú với chuyện Bát Quái.

Chung Thành khẳng định là Chúc Kỳ Trinh không muốn nói, vì vậy la hét bảo mọi người đừng tranh cãi nữa, đi ngủ nhanh lên, nhưng không người nào để ý tới.

Chúc Kỳ Trinh cũng bị họ làm cho bực bội, suy nghĩ một chút nói: “Là mình có một chị gái cực kỳ tốt, ba chị ấy bắt chị ấy đi xem mắt, chị ấy bảo mình nghĩ biện pháp!”

“Hả!” Mọi người khinh thường nói một câu, tập thể cầm miệng, chuyện chị gái của người ta, bọn họ cũng không cảm thấy hứng thú.

Nữ sinh ngủ giường dưới của Ngủ Chúc Kỳ Trinh nói: “Mình cứ tưởng là chuyện gì chứ! Chuyện này mà còn cần nghĩ sao? Nếu trong nhà bắt đi thì cứ đi đi, chỉ cần làm cho đối phương ghét mình là được, xem cậu buồn chán kìa.”

“Đúng đó!” Chúc Kỳ Trinh như được xối nước lên đầu, bỗng nhiên ngồi dậy trên giường chọt từ trên giường ngồi dậy, “Tại sao mình lại không nghĩ đến !”

6. Chương 6: Chương 3.1: Phải Xem Mắt

Mới sáng sớm ngày chủ nhật, Chúc Kỳ Trinh đã lôi Chung Thành bắt đầu thực hiện kế hoạch của cô. Hai người đi đến tiệm cắt tóc của thành phố, mới vừa ngồi xuống thì đã có một chàng trai trẻ tuổi đến hỏi: “Xin hỏi hai vị tiểu thư muốn gội đầu hay là cắt tóc?”

Chúc Kỳ Trinh nói: “Làm cho tôi một kiểu tóc xấu xí nhất, làm sao thì làm nhưng chỉ có tác dụng trong một lần thôi!” Cô không muốn mình xấu xí mãi mãi, không chừng Trịnh Hân Ngạn cũng có thể đá mình.

Chàng trai không tin mở to hai mắt nhìn Chúc Kỳ Trinh lặp lại câu nói của cô: “Làm xấu xí như thế nào?”

“Anh tìm thợ có tay nghề kém nhất trong tiệm ra đây.”

Mấy khách đang làm tóc và mấy thợ cắt tóc ở quang cô đều nín cười nhìn trộm Chúc Kỳ Trinh. Wow... nói như vậy còn ai dám tới đây?

Gội đầu xong, nhà tạo mẫu tóc nhận được chỉ thị đi tới, câu nói đầu tiên là hỏi cô: “Nhất định phải làm rất xấu xí?”

“Đúng, không xấu tôi không trả tiền.” Muốn cho đối phương ghét mình bước đầu tiên nhất định là ngoại hình, cho nên ông ta phải hạ tay nghề.

Nhà tạo mẫu tóc cười khỏ, sau đó lại nói: “Tôi không phải là thợ kém nhất trong tiệm, đừng hiểu lầm.”

Gần hai giờ sau, một đầu ổ gà xuất hiện. Cả đầu không khác gì bóng ngô mới ra lò, hiệu quả vô cùng khoa trương, nhưng Chung Thành và Chúc Kỳ Trinh cảm thấy vẫn chưa đủ khó coi, tất cả nhà tạo mẫu tóc trong tiệm đều sưng sỏ, bọn họ đều nhất trí nhìn nhận đây là kiểu tóc xấu xí nhất trong tiệm từ trước tới nay rồi.

Cuối cùng hai người đành phải thôi, không vui đi về.

Bởi vì kiểu tóc quá khoa trương, hai người cũng không phải không biết xấu hổ đi xe buýt, mà phải thuê xe về trường học. Nhưng trong trường học không cho xe taxi vào, Chúc Kỳ Trinh không muốn đầu tóc của mình bị người quen nhìn thấy, nên ở gần cửa trường học thì cô nói với tài xế xe taxi: “Tài xế, khi đến cửa ông đừng dừng lại mà hãy dùng sức đạp cần ga, vọt thẳng vào cửa là được, nhất định ông lão gác cổng sẽ không đuổi kịp.”

“Không được đâu! Vậy khi tôi ra ngoài, lão ta phạt tiền tôi thì làm thế nào?” Tài xế hoài nghi nói.

“Lúc đi ra ông vẫn dùng sức đạp! Yên tâm, lão gác cổng đã sáu bảy chục tuổi rồi, sao có thể vì mấy đồng tiền phạt mà đuổi theo ông hả? Coi như có đuổi theo, cũng phải chịu thôi!”

Không ngờ có việc xảy ra ngoài ý muốn của Chúc Kỳ Trinh, là tài xế hoàn toàn không có cơ hội dùng sức đạp cần ga, bởi vì cửa chính của trường học đang đóng.

“Quái lạ, bình thường không phải đều mở cửa sao?” Chúc Kỳ Trinh bất mãn kêu to.

“Có thể là lãnh đạo tới kiểm tra, trường học muốn chặn chính mà!” Chung Thành nói.

“Nhanh lên lại nói chuyện với ông lão trông cửa, đừng lè mề, ngộ nhờ bị người quen nhìn thấy nói mình phải sống sao đây?”

Đến gần phòng thường trực, Chung Thành kéo kính xe xuống, nói: “Ông lão, mở cửa giúp chúng cháu đi vào được không? Bạn cháu bị thương ở chỗ này, không đi được.”

Chúc Kỳ Trinh che miệng cười trộm, bóp eo của Chung Thành, “Cậu thật có tài bịa chuyện.”

“Không được à..., hôm nay tổng kiểm tra, xe taxi càng không thể vào.” Ông lão nói, “Cháu gọi điện gọi mấy bạn học tới đây đỡ đi!”

“Bạn học cũng đi ra ngoài đi dạo phố cả rồi, ông lão, ông cho chúng cháu vào đi mà!” Chung Thành đau khổ cầu xin.

“Nói không được là không được..., lãnh đạo mà thấy được chén cơm của ông sẽ không còn.”

Chúc Kỳ Trinh thấy ‘tình hình chiến đấu’ hình như đang muốn kéo dài, vì vậy vội vàng nói: “Ông lão, hôm nay cháu đỡ một bà cụ qua đường nên bị té, dù sao cũng vì làm chuyện tốt mà bị thương thôi! Chân của cháu cũng sưng to lên rồi, không tin ông xem đi!” Nói xong liền giơ một cái chân ra ngoài cửa xe. Thật ra thì cô mang giày thể thao, lại có quần Jean che, căn bản không thấy đến mắt cá chân.

“Ông nhìn cháu xem, cháu hoàn toàn không thể đi được, ông đồng ý với cháu đi, nếu gặp lãnh đạo, nhìn thấy tình huống này chắc chắn sẽ không nói gì.” Nói xong cô còn duỗi chân ra bên ngoài.

7. Chương 7: Chương 3.2

“Ông nhìn cháu xem, cháu hoàn toàn không thể đi được, ông đồng ý với cháu đi, nếu gặp lãnh đạo, nhìn thấy tình huống này chắc chắn sẽ không nói gì.” Nói xong cô còn duỗi chân ra bên ngoài.

Chung Thành nằm trên người cô đã buồn cười đến nhین không được, ngay cả tài xế cũng vì buồn cười mà không thúc giục.

Lúc này trong sân trường bạn học ra ra vào vào đã vây quanh không ít ở quanh xe của cô để xem náo nhiệt, một cái chân giơ ra từ trong một chiếc xe taxi, đáng vẻ quả thật kỳ lạ.

Ông lão gác cổng cũng quá cố chấp, nói gì cũng không mở cửa. Cuối cùng không còn cách nào khác, hai người đành ngượng ngùng xuống xe.

Cửa xe còn chưa có đóng Chúc Kỳ Trinh đã che mặt chạy thật nhanh vào bên trong. Trong lòng cô gào thét: ông trời ơi lúc này ông ở đâu, ông đem thể diện của con ném đi đâu rồi, nói không chừng buổi tối trên BBS* của trường học sẽ có đề tài mình là nữ lang.

*BBS: hình như là một trang diễn đàn của trường học thì phải ai biết chỉ ình nha

Vừa bước phòng ngủ, họ đã bắt đầu hóa trang. Chung Thành giúp cô trang điểm, sau hơn ba mươi phút, một kiểu trang điểm đậm như lửa hoàn thành, Chúc Kỳ Trinh soi gương nhìn xung quanh.

Chung Thành cũng nhìn kỹ thật cẩn thận, nói: “Thất Thất, sao mình lại có cảm giác nhìn cậu như vậy cũng rất đẹp đó?”

“Ừ, hình như là không xấu, mình thấy cũng xinh đẹp mà, ôi. Thiên sinh lệ chất*!” Cô vui vẻ soi gương cố ý than thở.

*Thiên sinh lệ chất: Trời sinh ra chất đẹp dễ, khó có thể bỏ đi được.

Hai người cười ầm ĩ một lúc, Chung Thành nói: “Nếu không để mình giúp cậu trang điểm đậm hơn? Ngộ nhờ anh ta vừa ý cậu thì làm thế nào?”

”Không thể nào, anh ta là lính, quân nhân sao có thể thích bộ dạng này, vả lại bây giờ không kịp nữa rồi, bọn mình hẹn nhau lúc mười một giờ rưỡi . Nếu không thì nhấn mạnh thêm một chút, làm mí mắt sụp xuống rồi thoa màu bóng lên mắt.

Sau khi hoàn thành, Chung Thành cười, “Lúc này một trăm phần trăm khi anh ta nhìn thấy cậu sẽ cực kỳ hoảng sợ.”

Rồi Chúc Kỳ Trinh thay một bộ trang phục có màu sắc tươi sáng giống như cá cảnh nhiệt đới, cô hài lòng quay quay vài vòng.

Chung Thành lắc đầu nói: “Nếu cậu như vậy mà anh ta còn yêu thì nhất định là anh ta bị mù.”

”Nhanh lên nhanh lên, chụp hình lưu niệm.” Tạo hình quái dị thế này, đương nhiên phải ghi lại rồi. Chúc Kỳ Trinh giơ máy chụp hình, cô và Chung Thành kề mặt vào nhau rồi chụp một cái.

Đến nơi hẹn gặp, ánh mắt của Chúc Kỳ Trinh lướt một vòng, nhưng không thấy người đàn ông nào mặc quân phục, giơ tay xem đồng hồ, đến giờ rồi, cô nghĩ: Lần đầu tiên đã đến muộn? Chẳng lẽ đối phương cũng giống mình không tình nguyện với cuộc hôn nhân sắp sếp này? Nghĩ tới đây, nhất thời tâm tình của cô thoải mái hơn.

Cô đi thẳng tới trước chiếc bàn gần cửa sổ rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, quan sát nhà hàng Tây hạng sang này.

Đông Phương Càn vẫn ngồi ở một góc của nhà hàng, từ khi Chúc Kỳ Trinh bước vào cửa anh đã bắt đầu chú ý tới cô, muốn không chú ý cũng khó, anh nghĩ cách ăn mặc này chính là tạo hình của một con nghé.

Anh không mặc quân phục, chính vì muốn quan sát đối phương lúc ở trạng thái tự nhiên, vào tình huống đối phương đến muộn cô ta sẽ có phản ứng gì. Xuất thân là trinh sát chuyên nghiệp, điều tra tình hình quân địch có lẽ đã trở thành bản năng của anh. Đối với cuộc hôn nhân sắp sếp này, không thể nói anh thích nhưng anh cũng không kháng cự, dù sao gia đình để cho anh trì hoãn nhiều năm như vậy mới nhắc tới chuyện này, đã làm cho anh hài lòng ngoài ý muốn rồi.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái giống con nghé kia, trong lòng anh đã xuất hiện một loại trực giác cho rằng cô chính là đối tượng hẹn hò của mình, rồi từng giây từng phút trôi qua, cô luôn cô đơn ngồi một mình, anh khẳng định ý nghĩ của mình là đúng.

Cô gái kia đã ngồi hơn hai mươi phút, cô vẫn ngồi bình thản như thế, không xem tạp chí, không chơi điện thoại di động, chỉ thỉnh thoảng uống một ngụm nước, sau đó ngồi yên lặng, nhìn từ điểm này có thể thấy ít nhất cô là cô gái được giáo dục tốt, tính tình không vội, anh không quan tâm đến việc cô gái sẽ trở thành vợ của mình là dạng gì, chỉ hy vọng cô không làm đối phương ghét mình.

Anh nhìn cô gái giả giàng con nghé, làm một đầu tóc như bông ngô, lại đánh mắt thâm quầng như bị đánh, tự nhiên có cảm giác buồn cười. Không muốn xem mặt mà phải hao tâm tổn phí vậy sao?

Trước khi đứng dậy anh tự nói một câu: “Ngây thơ!”

Thật ra thì Đông Phương Càn hiểu lắm Chúc Kỳ Trinh rồi, cô chờ hơn hai mươi phút mà không khó chịu là muốn chờ đủ nửa giờ, như thế cô sẽ có lý do kháng cự lại cha, cô ước gì đối phương đừng đến đây!

Mà việc cô ngồi yên lặng lại không hề cử động, là vì cô đang suy nghĩ nếu Trinh Hân Ngạn biết chuyện này thì cô phải giải thích như thế nào. Phải biết rằng, bất luận vì nguyên nhân gì, việc có bạn trai rồi còn đi xem mắt sẽ trở thành lý do làm hai bên cãi vả thậm chí chia tay.

Đang mãi suy nghĩ, một âm thanh vang lên bên người.

“Chúc Kỳ Trinh.”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu, định mỉm cười, lập tức giật mình hoảng sợ*****. Người đàn ông này không phải là tên Liên Trưởng không thông tình đạt lý, còn hù dọa cô lúc trước đó sao?

Vừa nghĩ tới đây, cô liền nổi nóng, vụt đứng dậy, cau mày chất vấn: “Tại sao là anh? Anh là Đông Phương Càn?”

8. Chương 8: Chương 3.3

Đông Phương Càn cảm thấy khó hiểu, làm sao đối phương nhận ra mình, hình như không thân thiện cho lắm, anh cẩn thận quan sát đối phương. Anh nhìn kỹ khuôn mặt của cô mà cũng không nhớ nổi, nhưng ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ hắt vào bên trong phản chiếu làn da hết sức trắng mịn màng như trứng gà luộc chín của cô, điều này làm cho anh mơ hồ nhớ lại cô gái cổ chấp giành chó với bộ đội ở trước doanh trại, cô ấy cũng có làn da giống như vậy.

Chỉ là lần đó để cho anh ấn tượng sâu sắc nhất chính là hình ảnh nước mắt của cô thấm lông mi, lúc này anh muốn nhìn kỹ, lại bị mascara trắng xanh giống như đầu tóc che mắt, vừa thô vừa đen, không có mỹ cảm*. Thì ra là cô trang điểm như mang cái mặt nạ, làm cho anh thiếu chút nữa không thể nhận ra.

*mỹ cảm: khả năng thưởng thức cái đẹp

“Sau khi trở về có gặp ác mộng không?” Nói xong anh ngồi xuống ghế sa lon đối diện với cô.

Gặp Liên Trưởng không có tình người, Chúc Kỳ Trinh lại càng không muốn liên quan tới rồi, ngay cả những vốn ứng phó mà cô lười làm bây giờ cũng phải làm. Lúc đầu cô là nghĩ đối phương dù gì cũng là con trai của bạn cha, cho nên cô không muốn trở mặt chọc cha mất hứng, nhưng bây giờ lòng cô kiên định hơn, cô muốn làm cho cuộc xem mắt này chấm dứt.

Chúc Kỳ Trinh không trả lời Đông Phương Càn, cầm ly nước trước mặt lên uống một ngụm rồi

ngậm ở trong miệng, dùng sức súc miệng, tiếng xì xào trong miệng phát ra làm người ta buồn nôn, sau đó cô nuốt vào.

Cô nghĩ, xấu xí không làm anh ghét, vậy tôi làm anh ghê tởm! Sau đó đắc ý lên nhìn phản ứng của Đông Phương Càn, nhưng sắc mặt của Đông Phương Càn không những không thay đổi, còn coi như không có việc gì gọi phục vụ bắt đầu chọn món ăn.

Chúc Kỳ Trinh cực kỳ tức giận, ngay cả cô cũng bị mình dọa đến buồn nôn, tại sao Đông Phương Càn vẫn có thể ăn này nọ? Chẳng lẽ lúc này anh ta không nhìn thấy? Không nhìn thấy cũng nghe được nha? Tiếng động của cô bàn bên cạnh cũng có thể nghe được mà.

Cô chưa từ bỏ ý định lại ngậm ngụm nước lớn, sau đó ngậm trong miệng dùng sức súc mạnh, trừng to mắt nhìn phản ứng của Đông Phương Càn, thấy anh vẫn giữ bộ dạng tự nhiên chọn món ăn, cô khề nghiêng người, cố gắng súc miệng mạnh hơn, còn ngẩng đầu lên há to miệng phát ra tiếng a a.

“Em ăn gì?” Đông Phương Càn đột nhiên đưa thực đơn tới trước mặt Chúc Kỳ Trinh, dọa cô sợ tới mức không để ý nuốt nước vào, còn bị sặc, không ít nước chảy ra từ trong lỗ mũi.

Cô quỳ người xuống không ngừng ho khan, nước mắt nước mũi ướt đầm một tờ khăn giấy. Nhìn khăn giấy đen thùi lù, xem ra là lớp trang điểm bị phai. Cô nghĩ lần này tốt hơn, không cần giả bộ, làm như vậy cũng có thể dọa người rồi.

Chúc Kỳ Trinh chậm rãi ngồi xuống, cô thấy sắc mặt Đông Phương Càn vẫn như cũ không thay đổi nhìn mình ra vẻ nhếch nhác. Cô hận thấu xương biện pháp ngu xuẩn của mình, ngụm nước thứ hai vừa rồi thật sự cô không muốn nuốt xuống, ở trong đó có biết bao nhiêu là bột phấn, bao nhiêu vi khuẩn còn sót! Càng nghĩ càng thấy ghê tởm.

“Em ăn gì?” Đông Phương Càn lại hỏi một lần, thần thái thoải mái giống như sự việc lúc này chưa xảy ra.

“Giống như anh.” Bây giờ, làm sao cô có hứng thú nuốt được thức ăn?

Trong lúc chờ món ăn đem lên, hai người cũng không nói chuyện. Dựa trên vẻ mặt của anh ta, Chúc Kỳ Trinh không biết anh ta có ghét mình hay không, nhưng ngộ nhỡ anh ta còn chưa ghét mình thì nguy rồi. Vì vậy cô lại khởi động sợi thần kinh của tiểu não, nghĩ tới việc phải đánh như thế nào để thắng nhanh làm cho anh ta bất ngờ, nhưng mà tuyệt đối lần này không thể dùng mấy phương pháp ghê tởm kia nữa.

Bữa ăn được bưng lên, món ăn là hai phần thịt bò bít tết. Chúc Kỳ Trinh cố ý cắt vào cái đĩa đựng làm phát ra âm thanh xèo xèo, âm thanh chói tai khiến ngay cả cô cũng phải rợn cả tóc gáy, cô quay sang nhìn biểu cảm của Đông Phương Càn nhưng anh ta vẫn là phong thái dương dương tự đắc ngồi ăn.

Chiều thứ nhất không được thì mình lại dùng đến chiều khác, lúc uống canh cô không phải uống mà là hút, âm thanh rất lớn làm người của bàn kế bên cũng chán ghét nhìn cô. Cô nghĩ hiệu quả không tệ, trong lòng hết sức phấn chấn. Mọi người xung quanh đều ghét mình, không có nghĩa gì mà anh ta lại không ghét, vì vậy cô không ngừng cố gắng, hút xong canh rồi cô lại hút cà phê, dùng muỗng nhỏ múc cà phê, ra sức hút.

Chỉ là từ đầu tới đuôi, Đông Phương Càn ngồi ở đối diện hình như chưa có biểu cảm gì hết, không nói lời nào cũng không nhìn cô, Chúc Kỳ Trinh có chút nghi ngờ: không phải là anh ta đang dùng phương pháp này để kháng cự lần này xem mắt đây chứ? Nhưng anh ta không nói mình cũng đâu biết à? Ngộ nhỡ anh ta không để ý diễn xuất của mình, lúc trở về mà đồng ý kết hôn, vậy mình còn giả dạng làm cái gì đây? Còn không bằng cạo tóc đi tu luôn cho rồi.

Mặc dù Đông Phương Càn cũng rất đẹp trai, lại còn rất khó khăn cong rõ ràng, ngũ quan rõ nét, cơ hồ có thể so sánh với người mẫu nam model trên tạp chí nước ngoài, nhưng cho dù anh ta có đẹp trai đi nữa mình cũng muốn lấy đầu. Mình đã có một tình cảm không thay đổi, mình yêu Trịnh Hân Ngạn đến phát điên rồi, Đông Phương Càn, anh đến xen vào làm gì chứ? Chúc Kỳ Trinh hận nghĩ.

Đột nhiên nhớ tới đạo cụ của mình, đó là do Chung Thành đem Chúc Kỳ Trinh đi mua trước khi khi xuất phát, Chung Thành tự tin nói: “Có cái này, mọi chuyện căn bản sẽ thành công một nửa.”

Cô lấy ra một gói thuốc lá từ trong bao, rút ra châm một điếu thuốc, miệng hít vào, khạc ra, hít vào, khạc ra, xung quanh hai người chỉ trong nháy mắt khói mù đã lượn lờ. Cô cẩn thận chú ý đến vẻ mặt của Đông Phương Càn, chỉ thấy anh ta không hề ngẩng đầu để xem thử, chỉ tiếp tục ăn thịt bò bít tết. Cho đến miếng bò bít tết cuối cùng bị anh ta từ từ nuốt vào, Đông Phương Càn mới dựa người vào ghế sa lon như có điều phải suy nghĩ nhìn Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh bị anh nhìn cảm thấy rất ngại ngùng, hút mau điếu thuốc, vẫn không thấy anh ta có hành động nào.

“Muốn anh dạy em hút thuốc lá hả?” Đông Phương Càn nhàn nhạt nói.

Chúc Kỳ Trinh không hiểu tại sao anh ta có thể nhìn ra là mình không biết hút thuốc lá, không còn cách đành uể oải vứt đi. Nhưng nhìn trên bàn không thấy có cái gạt tàn thuốc nào, vứt trên mặt đất lại cảm thấy rất không vệ sinh, cô luống cuống. Đông Phương Càn đẩy tới một chén cà phê ở dưới cái bàn, cô ngượng ngùng cười cười, nhấn điếu thuốc xuống cái chén dập tắt khói.

Nhìn bữa trưa đã xong, mà đối với phương vẫn không hề tỏ thái độ về sau có muốn gặp hay không, Chúc Kỳ Trinh sốt ruột run run chân. Lúc này, vô tình nhìn thấy Đông Phương Càn cuối cùng đã xuất hiện về mặt rồi, anh cau mày lại.

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh vui mừng, thì ra là anh ta hẳn ghét người khác rung chân. Vì vậy cô càng gắng sức run, lực run cùng tần số đều cao dọa người, rung đến nỗi bắp chân của cô gần như rút gân.

9. Chương 9: Tốt Nghiệp Ly Biệt

“Có ý gì vậy?” Bây giờ, Đông Phương Càn không chỉ cau mày, mà nét mặt vô cùng sắc bén, “Tôi biết rõ em không muốn xem mắt, không cần phải diễn kịch nữa.”

Khi trở về, Chúc Kỳ Trinh không ngừng suy nghĩ về lời của anh, anh ta biết mình là giả bộ, bị vạch trần rồi khẳng định là không tốt. Anh ta biết mình không muốn xem mắt, với trí tuệ của anh ta chắc anh ta sẽ từ chối, việc này nhất định là tốt. Nhưng anh ta như vậy là muốn tiếp tục gặp mặt hay tạm biệt tại đây?

Đông Phương Càn lạnh mặt nói tiếp: “Ăn mau, ăn xong chúng ta đi.”

Giọng điệu của anh giống như là ra lệnh, vẻ mặt của anh làm Chúc Kỳ Trinh có chút sợ, mặc dù cô cũng không muốn ăn thịt bò bít tết đã nguội hết rồi, nhưng nhìn đĩa thịt bò bít tết trước mặt chưa động miếng nào, đúng là có chút lãng phí.

Chúc Kỳ Trinh ngoan ngoãn cầm dao nĩa lên, không nhanh không chậm bắt đầu hưởng thụ bữa trưa. Cô đã yên lòng, nhìn vẻ mặt của anh ta tuyệt đối không thể vừa ý bộ dạng của mình, hơn nữa cuối cùng cô đã làm cho anh ta khó chịu một cách thành công, cho nên anh ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với nhà mình kết hôn với cô.

Hơn nữa anh ta vẫn thờ ơ lạnh nhạt với trò đùa dai của mình, không vạch trần cũng không chỉ trích, ít nhất tư cách của anh vẫn không tệ lắm. Nghĩ như vậy, cô cảm thấy anh cũng không phải đáng ghét như mình đã nghĩ.

Tay phải cầm dao không chắc nên cô sợ ý làm rơi trên mặt đất, nhìn thấy anh lại cau mày, Chúc Kỳ Trinh vội vàng dè dặt giải thích: “Này. . . Lần này là thật.”

Nhìn Chúc Kỳ Trinh ngồi lên xe taxi, Đông Phương Càn cúi đầu, cười thấp. Hôm nay, đây là lần đầu tiên anh có vẻ mặt thật sự, chưa bao giờ anh lại vì cô mà nén cười đến khổ cực như thế, nhiều lần anh cũng muốn vạch trần cô, nhưng lại muốn biết ở phía sau cô còn có thể nghĩ ra quỷ kế gì.

Anh không cách nào nghĩ được bác Chúc sẽ có một bảo bối như vậy. Cô được nuông chiều từ bé nhưng không có tính khí của một cô tiểu thư, ngược lại lại lương thiện như đứa trẻ. Lần trước giành chó, lần này tự mình là người thông minh.

Thời gian ăn một bữa cơm cô cùng dùng trò đùa dai, chỉ vì không muốn kết hôn. Thật ra cô có vô số phương pháp, mà cô lại lựa chọn cách ngu ngốc nhất, vô hại nhất .

Từ động tác của Chúc Kỳ Trinh đập khối có thể nhìn ra, cho dù cô giả bộ thể hiện ra một bộ dạng khiến người ta ghét như thế nào đi nữa, tư cách của cô đã ăn sâu bén rễ. Lúc không có cái gạt tàn thuốc, cô tình nguyện cầm tàn thuốc trên tay không muốn vứt trên mặt đất, lại càng không muốn nhét vào trong bàn ăn.

Nếu như nhất định phải kết hôn cùng cô, có lẽ cũng không phải quá tệ.

Anh lấy điện thoại di động ra, gọi vào một số điện thoại rồi đi ra ngoài, sau khi đầu dây bên kia bắt máy, anh nói: “Ông cụ, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp.”

Đông Phương Khải Hoàn rõ là sững sốt, ông hoàn toàn không ngờ tới con trai của mình sẽ gọi điện thoại trở lại báo cáo tình hình, với cá tính của anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô dụng như vậy. Ông trực giác là có quỷ kế ở đây. Trong đầu lập tức nghĩ ra đối sách, địch không động ta không động, địch muốn động ta động trước.

“Ừ, như thế nào rồi, hài lòng với cô bé đó không?”

“Tạm được.”

Đông Phương Càn trả lời ngắn gọn, làm cho Đông Phương Khải Hoàn sợ tới mức tàn thuốc lá rớt đầy đất. Có thể làm cho đứa con trai này của ông nói tạm được, bất kể là người hay là chuyện, như vậy cũng có nghĩa là mười phần có thể thành công. Nghĩ đến việc hôm nay anh chủ động báo cáo, Đông Phương Khải Hoàn vỗ đùi, trong lòng hét lớn một tiếng: “Thành rồi!”

10. Chương 10: Chương 4.2

Mặc dù trong lòng đã kích động đến muốn nổ súng ăn mừng, nhưng ngoài mặt ông vẫn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, gene của hai cha con giống nhau ở điểm này, giống đến không hề có sơ hở, “Vậy ba và bác Chúc bàn bạc một chút, đến lúc đó hãy chọn ngày định chuyện?” Ông thử dò hỏi, không phải là ông quá mau, mà ông rất sợ con trai đổi ý.

Kể từ sau khi cãi nhau với trong nhà, nhiều năm như vậy nhưng đứa con trai này trở lại nhà tổng cộng cũng chỉ có mấy lần, thăng chức lập công, tất cả đều là thông qua miệng người khác mới biết được, muốn gặp anh, ông còn phải lấy cớ đi tuần tra bộ đội mới có thể gặp được một lần.

Hai năm gần đây tình hình cũng chuyển biến tốt, thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện thoại cho gia đình. Thấy tuổi tác của anh càng lúc càng lớn, chưa gì đã đến ba mươi, chuyện vợ con vẫn chưa có lấy một người, mà anh lại ở chung một chỗ với đám bộ đội cả ngày, trông cậy vào anh thì lại càng không yên lòng rồi. Tuy là như thế, nhưng người trong nhà vẫn không dám nói chuyện kết hôn với anh, họ rất sợ việc đã vất vả làm dịu xuống quan hệ giờ lại trở thành xôi hồng bỏng miệng.

Cho đến lúc cùng ông Chúc trò chuyện việc hôn sự của con gái, hai ông già ăn nhip với nhau. Đông Phương Khải Hoàn căn bản không nghĩ con trai của mình sẽ ngoan ngoãn đi xem mắt, cho nên mặc dù cảm thấy con gái ông Chúc hơi nhỏ tuổi, không thích lắm, nhưng không để ý. Dù sao cũng là lần đầu tiên, ông không hi vọng vào thành công, chỉ cần biết thái độ của con trai.

Vì vậy ông để vợ gọi điện thoại cho con trai. Trong điện thoại mẹ của Đông Phương Càn nói chuyện vô cùng khéo léo, bà nói đi đến rồi ngồi một chút là được, bạn già của cha rất sĩ diện, nhưng lại rất bận bây giờ không thể phân thân, bà nói trước tiên hay gọi điện thoại nói trước một tiếng là tốt rồi. Mẹ của Đông Phương Càn là thương nhân, bà rất thông minh tất nhiên hiểu được đạo lý lấy tiền làm lùi.

“Ba xem lo liệu đi, con trở về doanh trại.” Cúp điện thoại, Đông Phương Càn xoay người đi vào trong một chiếc ô tô nước sơn màu xanh biếc của quân đội, bằng lái xe ‘dùng sĩ’ ở trong xe, một tiếng nổ máy đột nhiên vang lên, bánh xe lướt qua song cửa màu vàng, ngay sau đó màu ‘dùng sĩ’ xanh biếc hoà vào trong dòng xe cộ, thể tích to lớn cũng không ảnh hưởng đến độ nhanh nhẹn của nó.

Đông Phương Càn chính là một vật thể kết hợp mâu thuẫn như vậy, nghiêm túc cũng không kiềm chế bản thân, thâm trầm cũng không khiêm tốn.

...

Mấy ngày nữa sẽ phải tốt nghiệp, hôm nay là lần luyện tập teakwondo cuối cùng, hầu như tất cả hội viên đều đã đến trường rồi, mọi người xếp đều thành hai hàng tương đối, sau đó ngồi xuống.

Chúc Kỳ Trinh đang ở trong đó, cô nhìn thấy Trịnh Hân Ngạn đang ngồi đối diện nháy mắt với mình một cái, tâm tình liền khá hơn nhiều.

Gần đây cô thường mau nổi điên. Một tháng trước, cha gọi điện thoại tới nói Đông Phương Càn rất hài lòng với mình, hai bên gia đình đã định ngày tám tháng một là kết hôn, nhà bọn họ là gia đình quân nhân, việc tổ chức hôn lễ theo kiểu quân nhân rất có ý nghĩa với bọn họ. Cho nên, dù thời gian có cấp bách một chút, nhưng chuẩn bị vẫn còn kịp.

Ngay lập tức Chúc Kỳ Trinh nổi giận lần đầu tiên cô và cha lớn tiếng cãi vã. Mấy lần khai thông không được, nên cô phải trực tiếp bay về nhà khóc lóc cầu xin cha, cô đã dùng hết tất cả chiêu trò nhưng cha cô vẫn quyết tâm không đồng ý.

Trước kia, để đối phó với cha cô chỉ cần làm nũng chút ít ông đã mềm lòng, chưa từng kiên định với mình như thế này. Trong lòng cô càng ngày càng lo lắng, nhưng kỳ thi gần tới, cô không thể không thất vọng quay về trường học.

Bây giờ, cô chỉ mong tốt nghiệp nhanh hơn một chút để quay về nhà, mới chuẩn bị chống cự cha lần nữa. Cô đã nghĩ xong, quay về sẽ tuyệt thực, cha nhất định không muốn mình đói bụng, sau khi về nhà còn hơn nửa tháng, phải làm sao trong thời gian này thành công.

Tất cả cô đều không dám nói cho Trịnh Hân Ngạn biết, cô sợ Trịnh Hân Ngạn sẽ vì chuyện này mà cảm hận cha, cô không muốn về sau cha vợ và con rể sống chung không hoà thuận, cô không muốn hai người mình yêu nhất có khoảng cách.

Trong khoảng thời gian này, cô yên tĩnh một mình chịu đựng khủng hoảng và áp lực, nội tâm không nói ra được nỗi đau, trừ Chung Thành có thể an ủi mình mấy câu, nhưng sự an ủi của cô yếu ớt vô lực như vậy, không làm nên chuyện gì.

11. Chương 11: Chương 4.3

“Sau đây mời học trưởng Trịnh Hân Ngạn và học tử Chúc Kỳ Trinh làm mẫu cho chúng ta xem nhé.”

Phía dưới nhiệt liệt ủng hộ, hôm nay nói là luyện tập, chẳng bằng nói là biểu diễn thi đấu vui vẻ để chia tay, nữ học trưởng của họ đã sớm phải tốt nghiệp, hôm nay là ngày luyện tập lớp cuối cùng cho nên không khí cũng nhẹ nhõm. Tất cả học viên đều biết quan hệ của bọn họ, bọn họ cũng không che quan hệ này.

Bọn họ quen biết lần đầu tiên là tại câu lạc bộ taekwondo của ở trường học, ngày đó là ngày lần đầu luyện tập Chúc Kỳ Trinh vừa thấy Trịnh Hân Ngạn đã đổ mắt, còn Trịnh Hân Ngạn trong suốt hai giờ đồng hồ luyện tập, tâm mất hầu như không rời đi khỏi Chúc Kỳ Trinh, từ đó càng không thể che dấu được yêu từ trong đáy lòng.

Trịnh Hân Ngạn thoải mái đứng dậy, giơ tay ra làm động tác muốn mời với Chúc Kỳ Trinh. Chúc Kỳ Trinh đi tới đối diện với anh, hai người cúi người chào, sau đó cô không chút tấn công Trịnh Hân Ngạn. Đây là bọn họ đã nói rồi đấy, Trịnh Hân Ngạn vĩnh viễn không động thủ với cô, cùng cô đấu chỉ có thể làm cái bia.

Một cước đánh xuống bả vai, Trịnh Hân Ngạn bị đánh ngã trên mặt đất, anh đứng lên, nhỏ giọng nó bên tai cô: “Làm cho bảo táp mạnh hơn chút nữa đi!”

Cô lập tức đá nghiêng, đá nhào, đẩy đá, cuối cùng còn đến gần chân sau của Trịnh Hân Ngạn đá liên tục, một loạt động tác, Trịnh Hân Ngạn chỉ sử dụng kỹ thuật tránh né, nhưng cũng cố ý để cho cô đá trúng mấy lần, bày tỏ ý khen ngợi Từ đầu đến cuối, mặt mày vẫn mỉm cười.

Chúc Kỳ Trinh đá ngang một cái, không ngờ bị một tay của Trịnh Hân Ngạn ôm lấy chân phải, cô bất tri nhìn hắn, “Cái bia không thành thật, lại dám công khai khiêu khích?” Nói xong chân trái dùng lực nhảy lên, trực tiếp đá vào ngực Trịnh Hân Ngạn.

Hai người đồng thời ngã xuống, trong tràng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trịnh Hân Ngạn đứng lên đưa tay kéo cô, còn cười nói với cô: “Em không muốn hạ thủ lưu tình à!”

Chúc Kỳ Trinh tức giận đánh một cước về phía anh, nhưng lại bị anh nhanh nhẹn né tránh.

Sau buổi lễ tốt nghiệp, các bạn học đã bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị về nhà rồi, Chúc Kỳ Trinh cũng thế, hiện tại cô đang nóng lòng trở về, hận không được lập tức về đến nhà, cho nên mua phải mua vé máy bay.

Chung Thành và Trịnh Hân Ngạn cùng tiễn biệt cô, trên đường đi đến sân bay, Trịnh Hân Ngạn hỏi: “Thất Thất, sao em lại đi máy bay về nhà? Không mua được vé xe lửa sao?”

Chung Thành là biết rõ ràng sự tình, cũng biết cô vội vã trở về là vì cái gì, cho nên cô ngồi ở trước không dám quay đầu lại.

“Không phải, trong nhà có việc, cho nên phải trở về gấp.” Chúc Kỳ Trinh giải thích.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì? Quan trọng lắm sao?”

“Ách. . . .” Cô đầu óc đột nhiên xoay không kịp, không muốn nói người nhà ngã bệnh, cảm giác giống như đang nguyên rửa bọn họ, nhưng trừ ngã bệnh nhất thời lại không tìm ra lý do nào khác, vì vậy thuận miệng bịa chuyện, “Chó chết rồi.” là đúng chết, không phải của là của nhà cô sao, đây không tính nói dối với anh chứ? Chúc Kỳ Trinh nghĩ.

“Em có nuôi chó con hả? Trước kia chưa nghe nói đến nha!”

“Chưa nói tới à? Đại khái là không có gì cơ hội đó!”

“Vốn là anh đang tính toán, chờ mấy ngày nữa chúng ta cùng trở về!” Nói xong anh cầm tay Chúc Kỳ Trinh lên, nắm chặt mười ngón tay với cô, nhẹ giọng hỏi: “Vậy khi nào thì em tới thành phố T, mẹ anh đã sớm muốn gặp em. Hoặc là chúng ta đi đến nhà em trước, chờ ba em đồng ý thì lại đi đến nhà anh, như vậy cũng là tôn trọng ông ấy, đúng không?”

Chúc Kỳ Trinh cúi đầu không nói gì, chỉ là nắm chặt một cái tay khác.

Trịnh Hân Ngạn không có để ý, nói tiếp: “Thất Thất, sau khi về nhà, trước mặt ba em phải nói tốt cho anh mấy câu, như vậy nhà em mới có thể tránh khỏi gay gắt. Nghe nói cha vợ và con rể như mẹ chồng và nàng dâu vậy, đều là nhìn nhau mà lại thấy ghét, không chừng về sau ông ấy lại coi anh là chướng ngại vật!”

Chúc Kỳ Trinh nghe đến đó lập tức kích động, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Ông ấy không thương em! Ông ấy không thương em một chút nào!”

“Thất Thất, ” Chung Thành lập tức nói tiếp, Chúc Kỳ Trinh đã nói với cô nỗi lo của mình, không muốn bởi vì chuyện này mà làm hại Trịnh Hân Ngạn, sinh ra ngăn cách với cha, cô cảm thấy cũng có đạo lý, cho nên đồng ý với cách làm của Chúc Kỳ Trinh. Hiện tại thấy Chúc Kỳ Trinh tâm tình mất khống chế, ngộ ngộ không cần thận nói ra, về sau khẳng định sẽ hối hận, cho nên lập tức ngăn lại, “Sau khi về, cậu đừng quên mua ình đặc sản nhé! Cậu đã hứa sẽ gửi ình rồi đó.”

Trịnh Hân Ngạn nhìn ra có cái gì không đúng, dò đầu hỏi lại: “Làm sao vậy? Nhìn dáng vẻ như rất uất ức?”

“Thời gian trước, Thất Thất gây gỗ với ba mấy câu, bây giờ đang phát cáu đấy!” Chung Thành giải thích giùm một tay.

Trịnh Hân Ngạn cười ôm bả vai của cô, nói: “Thất Thất ngốc, gây gỗ với ba thì coi là cái gì, cùng ba gây gỗ coi là cái gì, em lại tính toán giận ông ấy à?”

Chúc Kỳ Trinh cũng khống chế không nổi nữa, nhào vào trong ngực hắn khóc lên, trong miệng oán trách: “Em không để ý đến ông ấy nữa, vĩnh viễn không tha thứ cho ông ấy. . .”

12. Chương 12: Chương 5: Nửa Tuyệt Thực

Nước mắt của cô giống như công tắc nước được mở ra, vẫn không ngừng chảy, đến sân bay cũng không dừng lại.

Trong sân bay lần sóng người bắt đầu khởi động, những người đủ các màu da với những vẻ mặt khác nhau đi đi lại lại không ngừng, mà ôm nhau chào tạm biệt, có lẽ đây là chuyện nhìn quen lắm rồi.

Chúc Kỳ Trinh ôm thật chặt lấy eo của Trịnh Hân Ngạn, càng không ngừng cọ nước mắt của mình ở bên cổ anh, mà Trịnh Hân Ngạn không biết gì cả, chỉ vỗ nhẹ lưng Chúc Kỳ Trinh, dịu dàng khuyên: “Thất Thất ngốc, cũng không phải là không thấy, anh sắp xếp công việc xong thì lập tức tới tìm em ngay, hoặc là em thấy nhớ anh lúc nào cũng có thể tới đây, nói không chừng còn ngắn hơn so với thời gian nghỉ hè nữa!”

“Trịnh Hân Ngạn, anh nhất định phải chờ em, bất luận xảy ra điều gì đều phải chờ em. Điện thoại phải mở máy 24h, bất cứ lúc nào em nhớ anh đều muốn tìm đến anh. Một tháng, trễ nhất là một tháng, em khẳng định sẽ tới thành phố T tìm anh.” Cô khóc khi nói xong những câu này, càng khóc càng không thành tiếng.

“Được rồi, anh nhất định chờ em, mãi mãi chờ em.” Trịnh Hàn Ngạn bật cười, “Một tháng sau em không phải tới tìm anh, anh liền tới tìm em, thế nào?”

“Không, em nhất định tới tìm anh, em bảo đảm!” Cô nói lời thề son sắt, lời nói không nói ra miệng là: nếu như trong vòng một tháng em không thể tới tìm anh, thì em mãi mãi không thuộc về anh.

Cô lại ôm lấy Chung Thành, Chung Thành lặng lẽ nói bên tai cô: “Kiên trì thì sẽ thành công, các cậu yêu nhau như vậy, nhất định sẽ thành công. Biết không? Sức mạnh của tình yêu là vô cùng lớn.”

Chúc Kỳ Trinh lưu luyến không rời, bước đi cẩn thận qua trạm kiểm soát an ninh, chuẩn bị để bay vào trận chiến để chiến đấu.

Vừa về tới nhà, cô lập tức bắt đầu thi hành bước đầu tiên của kế hoạch, tuyệt thực! Chỉ là ở trong tủ quần áo của cô có cất giấu một chút bánh bích quy và nước, cô thật sự cũng không muốn bị đói xong chóng mặt, cha nhiều lắm là kiên trì hai ba ngày sẽ mềm lòng, trong thời gian này mình chỉ cần làm bộ như rất đói hoặc ngất đi là được.

Muốn như nào, cũng là làm như thế, cô tự giam mình ở trong phòng ngăn cách mình với thế giới bên ngoài, bất luận ai tới khuyên đều không để ý. Chỉ là có điều ngoài dự tính, cha chưa từng gõ cửa phòng của mình, ngược lại dì Lý – người giúp việc lúc đi lên đưa cơm mỗi ngày, đứng ở cửa khóc một hồi mới đi.

Dì Lý là người xin vào sau khi mẹ qua đời, mười năm nay vẫn chăm sóc mình chăm sóc cái nhà này, Chúc Kỳ Trinh coi bà một nửa như mẹ.

Anh trai cũng qua gõ cửa mấy lần, còn có thím, cô, dù sao những người thân trong gia đình có thể nghĩ tới cũng đã tới. Nhưng Chúc Kỳ Trinh cho tới bây giờ chỉ nói một câu: “Không kết hôn con liền mở cửa, nếu không thì không bàn nữa!”

Ba ngày đã qua, cha thờ ơ như thế, cô càng nghĩ càng tức giận, cảm giác cha trước kia đối tốt với mình đều là giả, ông tính toán mọi cách nuôi mình lớn, chính là vì để cho mình trở thành toan tính của ông, để cho việc buôn bán của ông nâng cao một bước, ông khẳng định cho tới bây giờ cũng không có yêu mình, cho nên bất kể mình sống hay chết cũng phải đem mình gả đi.

Bụng lại bắt đầu cứng đầu cứng cổ kháng nghị, xì xào náo động không ngừng. Mặc dù mỗi ngày đều có bánh bích quy cho vào, nhưng một ngày ba bữa cũng ăn cái này, vẫn là làm cho cô ăn tới mức buồn nôn, trong miệng đã nhạt tới mức có thể trực tiếp ăn muối uống nước tương rồi.

Nhiều lần cô lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài, nhìn thức ăn ngoài cửa, trong tâm quá đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn giùng giàng đóng cửa lại.

“Sớm biết thế này thì mua nhiều mấy loại đúng khẩu vị rồi.” Cô lẩm bẩm đi tới bên tủ treo quần áo, mở cửa, từ bộ quần áo tận cùng bên trong móc ra bánh bích quy và nước, bên trong chỉ còn dư một gói bánh quy và hai chai nước, buổi tối ăn một bữa nữa thì hết rồi, chẳng lẽ ngày mai bắt đầu tuyệt thực thật?

Cô ngồi xếp bằng trên đất, nản lòng, nản chí ăn bánh bích quy.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, “Em gái ngoan, ra ăn cơm đi.” Là giọng của anh trai.

Chúc Kỳ Trinh chợt dạ một hồi, luống cuống tay chân đem bánh bích quy và nước nhét vào tủ treo quần áo. Cô rất sợ người khác xông tới, nếu phát hiện là cô đang lén ăn, vậy thể diện quả thật bị quăng tới nhà bà ngoại rồi.

Quệt quệt miệng, cô kêu lên một cách máy móc: “Không kết hôn em liền mở cửa, nếu không không bàn nữa!” Cô thấy khó hiểu tại sao hôm nay là anh trai tới đưa cơm.

“Em gái ngoan, em ba ngày không ăn cơm, dì Lý cũng ba ngày không ăn, dì bị bệnh rồi.” Anh lại nói.

Chúc Kỳ Trinh sợ ngây người, dì Lý cũng ba ngày chưa ăn? Nhưng mình là có lén lén ăn một chút nha! Người nhà cô tới làm phiền gì à?

13. Chương 13: Chương 5.2

Chúc Kỳ Trinh gấp đến độ xoay quanh ở trong phòng, chỉ nghe anh trai còn nói: “Em gái ngoan, bất kể em dùng phương pháp gì để kháng cự cuộc hôn nhân này, cũng không cần dùng phương thức làm tổn thương tới mình, em như vậy chỉ có thể khiến ọi người lo lắng, nhưng kết quả chuyện này lại không hề giúp được gì. Em gái, trước tiên ăn ít cơm đi, hoặc là len lén ăn, anh không nói đâu. Ngoan, mở cửa đi.”

“Không mở không mở, mọi người muốn gả em làm vợ cái tên lính thối tha đó, thì em vĩnh viễn không ra.” Cô thét lên rồi úp mặt trên giường ô ô khóc lên, cô hận chết cái tên lính thối tha đó rồi, nếu không phải là anh ta nói cưới mình, cô phải làm như vậy để người khác quan tâm sao? Còn làm hại dì Lý ngã bệnh, đầu sỏ gây nên tất cả đều là cái tên lính thối tha đó, Liên Trưởng tôi, mặt cá ươn! Cô đem tất cả những lời thô tục có thể nghĩ tới toàn bộ áp dụng lên người Đông Phương Càn, đem hấn nguyên rửa đến mức ở trong lòng thương tích đầy mình.

Chúc Kỳ Trinh khóc suốt một buổi chiều, buổi tối cũng không còn tâm tình ăn cái gì. Ngày thứ hai tỉnh lại, lúc rửa mặt phát hiện mắt sưng lên.

“Tên lính thối tha, anh hại tôi mặt mày hốc hác rồi, tôi không những gả cho anh, mà âm hồn không tiêu tan cũng quần lấy anh!” Cô soi gương nói. Sau đó cầm giận bất bình xoay người đi đến bên tủ treo quần áo tìm đồ ăn.

Đưa tay lần mò, phát hiện trừ ngày hôm qua ăn còn dư lại nửa túi bánh bích quy, vẫn còn có ba túi bánh bích quy bốn bình nước, cô nhớ ngày hôm qua rõ ràng là còn dư lại một túi hai chai mà?

Trúng ngực Chúc Kỳ Trinh sau khi đem bánh bích quy cùng nước mua được về căn bản không đếm mấy gói, chỉ là dùng toàn bộ não một lúc nhét vào trong quần áo, mấy ngày ăn tới cô cũng hoàn toàn không nhớ đến cuối cùng mình đã ăn bao nhiêu, bởi vì cô có lúc ăn một bịch, có lúc ăn nửa bịch, có lúc ăn hai bữa, có lúc ăn bốn bữa, có thể nói hoàn toàn không có quy luật, nhưng cô mơ hồ cảm thấy mình không có mua nhiều như vậy, ăn ba ngày rồi mà vẫn còn ba bịch bánh bốn bình nước.

Vò đầu bứt tai, nắm chặt lấy đầu ngón tay đếm nửa ngày cũng không còn tính ra rốt cuộc mình đã ăn bao nhiêu, vì vậy cô dứt khoát từ bỏ, nghĩ cũng thực sự cho phép mình đếm sai rồi.

Ngày thứ tư yên lặng một cách khác thường, không có bất kỳ người nào tới thuyết phục, chỉ là người đến đưa cơm vẫn là anh trai, Chúc Kỳ Trinh vô cùng lo lắng cho dì Lý.

Ban đêm, trong giấc mơ, Chúc Kỳ Trinh mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân. Cô nghĩ là nằm mơ, cho nên mắt đều lười nhác không mở ra. Nhưng tiếp theo lại là tiếng tủ treo quần áo được mở ra, cô chợt tỉnh táo lại. Mở mắt ra, nhìn thấy một bóng đen đứng ở trước tủ treo quần áo, làm cô sợ tới mức thét lên một tiếng.

“Em gái, đừng sợ đừng sợ, là anh đây.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cô mới thấy nỗi hoảng sợ dịu trở lại, nhưng tiếp theo lại tủi thân bội phần, vì vậy lại khóc “Oa” lên một tiếng.

“Em sao thế?” Chúc Giác Trinh vội vàng chạy tới, bật đèn đầu giường lên.

“Em biết ngay mà, mọi người bắt nạt em, còn để bánh bích quy lẫn vào trong bánh bích quy của em dụ dỗ em.”

“Em không phải cũng đã ngoan ngoãn ăn rồi sao? Anh mỗi ngày đều để một hai bịch vào, ăn xong rồi mới nói anh dụ dỗ em, thật là vong ân phụ nghĩa.” Chúc Giác Trinh buồn cười xoa xoa đầu của cô.

Chúc Kỳ Trinh khóc càng dữ hơn, “Em nào biết anh mỗi ngày đều lén vào, em căn bản là không có đếm nha, nếu không phải ngày hôm qua chỉ còn dư một túi, em mới không phát hiện ra.”

Chúc Giác Trinh cười ha ha, cười xong lại bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Em gái, đừng làm cái việc kháng cự vô vị này nữa, vô dụng thôi. Em còn chưa hiểu rõ cha sao? Ông đã quyết định chuyện gì thì ai cũng không thể thay đổi? Lúc anh còn nhỏ đối kháng với ông vài chục năm. Ông muốn anh thành tích tốt, anh không đạt yêu cầu, ông muốn anh học tiếng Anh, anh lại học thư pháp, anh ngậm miệng chính là không nói lời nào, nhưng em xem có ích gì không? Ngoại trừ chính anh chịu chút nỗi đau về da thịt, đối với kết quả không

hề giúp ích gì. Anh khi còn bé chịu đòn ít sao? Em vẫn luôn khuyên anh đừng ngang bướng, nghe lời cha, mà anh thật sự không phải là thích chơi đùa không phải là ngang bướng, anh chỉ là một mực đấu tranh với ông.”

Chúc Kỳ Trinh dần dần ngừng khóc, thút thít nói: “Xin lỗi anh.” Trong lòng cô anh trai vẫn là đứa trẻ ngang bướng thích gây chuyện, hơn nữa còn luôn chọc cha phát cáu, cô trước kia thì thường thường buồn bực, rõ ràng chuyện rất đơn giản, anh chỉ cần gạt đầu nhẹ hoặc là nói chuyện là đã có thể giải quyết, thế mà anh lại luôn làm ngược lại .

Chúc Giác Trinh lắc lắc đầu, cười nói: “Cho đến khi trưởng thành mới hiểu, mỗi quyết định của cha xuất phát điểm đều là vì tốt cho chúng ta. Ông nghiêm nghị, hà khắc đối với anh, yêu cầu anh làm mọi thứ một cách tốt nhất, bởi vì anh nhất định phải tiếp quản ông, cho nên anh phải theo ông xây dựng lên con đường chính trực, không cho phép phương hướng lệch một chút khỏi quỹ đạo. Mà ông đối với em chưa từng có yêu cầu, bất luận thành tích hay là sở thích, bởi vì ông yêu em, ông muốn để cho em sống tự do tự tại không có bất kỳ áp lực nào.”

Chúc Kỳ Trinh lại khóc to lên, “Anh nói dối, anh với cha là cùng một giuộc, ông căn bản không yêu em, ông chỉ là nuôi em ập rồi bán đi với giá tiền tốt. Yêu em mà còn có thể không để ý đến cảm nhận của em không nên gả em cho cái tên lính thối tha đó sao?”

14. Chương 14: Chương 5.3

“Cha làm chuyện này cũng chỉ là vì muốn tốt cho em, tin tưởng vào ánh mắt cha, ông đánh giá rất cao Đông Phương Cần, không chỉ vì gia thế của cậu ta. Bên cạnh anh cũng có vài người bạn cùng mấy người bạn họ lớn lên trong đại viện, cũng đều đánh giá cậu ta rất tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt, cái mặt cá uơn đó cũng không có lấy chút biểu cảm, hơn nữa em đã có bạn trai rồi, anh, em có bạn trai rồi, hơn nữa nhà anh ấy cũng là làm ăn, cũng rất có tiền.”

Chúc Giác Trinh dứt khoát tựa vào đầu giường, trầm tĩnh lại mới nói tiếp: “Đừng suy nghĩ nữa, em gái, bất kể em có bạn trai hay chưa, hoặc là cậu ta có tiền hay không, tất cả những thứ này đều không thể thay đổi sự thực việc nhà chúng ta cùng nhà Đông Phương kết thông gia, trừ khi là Đông Phương Cần nói từ hôn. Em có biết tại sao cha gấp để cho em gả cho Đông Phương Cần, không chỉ bởi vì thương nghiệp nhà chúng ta, mà cha là thật tâm muốn tốt cho em.”

Chúc Kỳ Trinh nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Nhà Đông Phương bốn đời đều là quân nhân, ông nội là từ trong cuộc trường chinh mà ra, dòng máu chảy trong xương cốt những người đàn ông trong nhà bọn họ chính là dòng máu kiên cường và trách nhiệm, cho nên làm dâu nhà Đông Phương, em tuyệt đối sẽ không bị ức hiếp, người đàn ông nhà họ không ức hiếp em, thì người ngoài cũng không dám ức hiếp em. Mỗi quan hệ của nhà Đông Phương trong giới quân sự và chính trị là không thể lay chuyển, ngoài dòng máu quân đội truyền từ đời này sang đời khác, cậu ta còn có bác trai làm bí thư tỉnh ủy, có mẹ làm kinh doanh bất động sản, hơn nữa mối quan hệ thông gia tới bảy tám phần của những người chú bác khác, đừng nói ở tỉnh của chúng ta, hay là địa vị trên cả nước cũng không dễ rung chuyển. Cho nên để cho em gả cho Đông Phương Cần, không chỉ bởi vì thương nghiệp nhà chúng ta, mà cha là thật tâm muốn tốt cho em.”

Chúc Kỳ Trinh ôm lấy cánh tay của anh trai bất lực mà khóc, “Anh ta có khá hơn nữa em cũng không thích anh ta, nếu em không hạnh phúc mọi người không đau lòng sao? Mọi người dựa vào cái gì mà quyết định cuộc đời của em.”

“Em gái ngoan, đừng khóc, anh dẫn em đi ra ngoài ăn cái gì đi, mấy ngày nay thèm ăn rồi chứ?”

“Không cần, em quyết định ngày mai bắt đầu tuyệt thực thật rồi, không thắng em thì không bỏ qua.”

“Đừng làm ầm ĩ nữa, cha rồi mọi người trong nhà đều sẽ lo lắng.”

“Cha mới là người không lo lắng! Nhiều ngày như vậy ông cũng chẳng quan tâm tới em.”

“Em cho rằng ai cho anh chìa khóa? Em cảm thấy ai bảo anh tới đưa bánh bích quy và nước? Cha hiểu rõ em nhất, ông bảo anh len lén đi vào xem em cất giấu đồ ăn gì, sau đó mỗi ngày bổ sung một chút vào.”

“” Chúc Kỳ Trinh không nói gì, “Cha, cha làm sao biết được em giấu trong tủ treo quần áo? Ông liền khẳng định em sẽ trộm giấu đồ ăn?”

“Kỳ Trinh ngốc” Chúc Giác Trinh nghiêm túc nói: “Phòng em to như vậy, trừ trong két sắt là có thể không tìm ra được?”

“Em có nghĩ tới giấu vào trong két sắt, nhưng là em sợ bên trong không có không khí sẽ làm hỏng đồ ăn.”

Chúc Giác Trinh bật cười, xoa đầu của cô nói: “Em gái của anh à, lúc nào thì mới có thể trưởng thành đây?”

“Đúng rồi, dì Lý không sao chứ? Có phải là vì lừa em ăn cơm mà giả bộ bất tỉnh không?”

“Em đến giả bộ bất tỉnh cũng không nghĩ tới, mỗi lần gào lên cũng trung khí mười phần, như tuyệt thực của em sao?”

Cô vội vàng kháng nghị, “Ai nói em không nghĩ tới, em sớm nghĩ qua, nhưng là em sợ nếu như giả bộ bất tỉnh, mọi người xông tới đưa em đi bệnh viện, bác sĩ khám xong không phải lộ rồi sao!”

15. Chương 15: Chương 6: Ngàn Dặm Tìm Chồng

Kế hoạch tuyệt thực của Chúc Kỳ Trinh hoàn toàn thất bại, thời gian chiến đấu là bốn ngày, vẫn chỉ là nửa tuyệt thực mà thôi. Nhưng là muốn cô như vậy cùng một người đàn ông chỉ gặp qua hai lần kết hôn, cô bất luận thế nào cũng sẽ không đáp ứng, vì thế cô không thể không nghĩ cách khác.

Thời gian còn dư lại hơn mười ngày, cô phải phần chấn trở lại. Lời nói hôm đó của anh trai đã thức tỉnh cô, cha bên này nói không thông, vậy chỉ có Đông Phương Cần từ hôn. Biểu hiện lần trước của mình, cô xác định nhất định và khẳng định Đông Phương Cần không phải là bởi vì yêu mình mà đáp ứng kết hôn, có lẽ anh cũng là bởi vì nguyên nhân nào đó mới bị bắt đáp ứng, như vậy thì mình có hy vọng làm cho đối phương từ bỏ.

Hiện tại, cô chỉ có thể đem toàn bộ tiền đặt cọc đặt ở trên người Đông Phương Cần.

Vừa nghĩ ra đối sách, cô liền nhanh chóng khởi hành, sau khi bay tới thành phố J, không hề ngừng chân, chặn xe taxi lại rồi xuất phát, hướng thẳng lên ngọn núi lần trước học lái xe đã đi qua. Cô mơ hồ nhớ đường đi, lại không dám chắc, người lái xe hỏi cô địa điểm, cô cũng không thể nói rõ, chỉ nói đi theo đường cô chỉ là được.

Tài xế thấy càng đi càng hẻo lánh, bắt đầu bất an mà phàn nàn. Anh ta là lo lắng đụng phải nhóm người cướp bóc, mà cô gái này chính là vật làm nể.

Chúc Kỳ Trinh không hề tỉnh ngộ, hoàn toàn không biết nguyên nhân tài xế bất an, chỉ là không ngừng nhìn trái nhìn phải mình thăm dò, một lát nói nhất định là bên này, một lát lại lắc đầu nói hình như là bên kia.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, cảm giác bất an của tài xế cũng càng ngày càng mạnh. Đột nhiên, anh ta thắng gấp một cái rồi dừng lại, quay đầu lại nói với Chúc Kỳ Trinh: “Thật xin lỗi cô, việc làm ăn của cô tôi không làm nữa, cô muốn về thì tôi chở cô trở về đường cũ, cô không muốn về thì tôi đi một mình.”

Chúc Kỳ Trinh nóng nảy, giậm chân nói: “Như vậy sao được, ở đây hoang vu anh để tôi ở lại, bảo tôi một mình đi như thế à?”

“Vậy cô hãy cùng tôi trở về, hoặc là gọi điện thoại bảo người bạn tới đón, tóm lại là tôi kiên quyết không đi nữa.”

“Anh sao lại không có trách nhiệm như vậy? Ở đâu có kiểu chở khách chở một nửa đường rồi bỏ lại? Mã công việc của anh bao nhiêu, tôi muốn tố cáo anh!”

“Vậy cô tố cáo đi! Buổi tối khuya cô muốn tôi đưa cô lên núi, hơn nữa căn bản mà nói ngọn núi không rõ địa danh, cô có tố cáo cũng vô dụng, hơn nữa tôi còn vì cô mà làm trễ giờ giao ban, cô tố cáo đi, vừa hay giúp tôi giải thích.” Anh ta càng nói càng kích động, giọng nói cũng dần trở nên không tốt.

Chúc Kỳ Trinh bị bộ dạng của anh ta dọa sợ, trong lòng chợt cảm thấy hoang mang sợ hãi. Cô nhớ lại trên tin tức có nói một tài xế xe taxi bị cướp bóc, vụ án giết người, vì vậy không nói hai lời, bỏ lại mấy trăm đồng rồi vội vàng chạy đi.

Tài xế vốn không hề tính toán là có thể thu được tiền, vì an toàn, anh ta chỉ nghĩ tới nhanh chóng quăng cô gái này xuống xe, cái gì mà tiền xăng chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Không ngờ còn có thể thu được hơn mấy trăm đồng, vì vậy càng thêm khẳng định cô gái này có vấn đề về tâm tưởng, vì vậy vội vàng quay đầu, đuôi xe bốc khói chạy đi mà như bay.

Chúc Kỳ Trinh bắt đầu vội vàng chạy chậm, cô chỉ nghĩ tới việc sớm chạy tới đỉnh núi. Dần dần chạy đã mệt, cô liền dùng cách đi bộ, nhưng bất luận đi như thế nào, con đường này tựa như vẫn luẩn quẩn không có cuối.

Cô không ngừng nghĩ tới Trịnh Hân Ngạn, nhớ lại anh đối tốt với mình, nhớ lại hai người ở cùng nhau lúc có chuyện vui, như vậy cô mới có thể có động lực không để cho bước chân dừng lại. Cuối cùng thật sự nhớ không nổi cô với anh giữa hai người còn có chi tiết gì nữa, đành phải nghĩ tới chuyện vui trong trường học, nghĩ tới tất cả thầy cô bạn bè có thể nhớ tới, cái ghét, cái thích.

Bước chân càng ngày càng nặng nề, hô hấp càng ngày càng dồn dập, càng về sau hầu như là vịn vào đá núi từ từ leo lên. Bụng đã đói rồi đến chuột rút, bắp chân cũng bắt đầu tê tê, mà bóng đêm đen kịt càng bao phủ thêm cảm giác nguy hiểm.

Trong núi vô cùng yên tĩnh, không có tiếng chim hót chỉ có tiếng côn trùng kêu vang. Những con vật kia không biết là côn trùng gì phát ra tiếng chỉ chi càng thêm chói tai giống như kêu rên dưới lưỡi dao mổ. Bên tai tràn ngập tiếng bước chân chậm chạp nặng nề của mình cùng tiếng hít thở, mỗi một loại âm thanh đều giầy vò thần kinh yếu ớt lại càng thêm căng thẳng của cô.

Cuối cùng, cô rốt cuộc nhịn không được, phát cáu lên, chạy đến ven đường, lớn tiếng kêu.

“Trở ngại.” Tầng tầng không gian trong núi kích động hồi âm.

“Trở ngại.” Trong mỗi tiếng hồi âm đều giống như sự phát cáu của mình.

“Trở ngại.” Thanh âm khàn khàn tiếp tục không ngừng lặp lại, đáp lại một tiếng thét của mình, hoảng sợ mà đau khổ.

Cô cuối cùng cũng òa khóc, ngồi xổm trên mặt đất khóc to lên, tiếng khóc vang động cả khe núi, hồi âm không dứt.

16. Chương 16: Chương 6.2.

Cô nghĩ trên con đường này có hay không linh hồn của con chó lần trước mình đã chệch chết, nó có hay là không như chính mình mỗi ngày đều ở chỗ này cô độc đi dạo như thế.

Khóc đến khát, đến mệt, khóc đến chảy không ra nước mắt nữa, hai mắt của cô mới vô hồn nhìn chăm chăm vào từng tầng ruộng bậc thang. Ruộng bậc thang dưới ánh trăng so với ban ngày càng thêm đẹp, nó yên tĩnh, bình thản, nước trên ruộng chiếu rọi ánh trăng, tỏa ra ánh sáng ôn hòa, quanh co khúc khuỷu như một con rắn bạc dài quẫy mình.

Ruộng bậc thang? Cô đứng lên trong nháy mắt, trong đầu liên sáng tỏ thông suốt. Lần trước không phải là bởi vì mình thấy ruộng bậc thang mà cố ý xuống chụp ảnh sao? Nói như vậy là sắp đến rồi?

Cô chợt nhấc chân lên chạy, lực giống như là được thần linh giúp, trong chốc lát cảm xúc mạnh mẽ lan ra bốn phía. Cô không ngừng nói với bản thân: “Sắp đến rồi! Sắp đến rồi!”

Nhưng cô vẫn là thất vọng, liên tục chạy đến không còn sức đi đứng, mắt biến thành màu đen, miệng đắng lưỡi khô, con đường nhỏ vẫn không có điểm cuối. Cuối cùng, cô mệt mỏi đến bước cũng không ra bước, thể là dựa vào tảng đá núi ngủ thiếp đi.

Ban đêm, cô không ngừng bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc, mặc dù là tháng bảy, nhưng trên núi rất lạnh, cô chỉ có thể ôm thật chặt cái túi nằm co quắp ở trên đất.

Ngoài bị cái lạnh làm cho tỉnh còn không ngừng bị muỗi cắn tỉnh, muỗi trong núi lại vừa nhiều vừa độc, dường như cô thật sự không ngủ được, toàn thân đều bị ngứa ngáy, hơn nữa trên mặt trên cánh tay trên cổ đều bị gãi đến chảy máu, nhưng cô không muốn di chuyển, cho dù bị muỗi hút cạn máu cô cũng không thể động dậy nổi, cô quá mệt mỏi quá uể oải.

Trong lúc hoảng hốt, cô nghe được một thanh âm kỳ quái, vì vậy trong miệng hùng hùng hổ hổ lầm bầm câu: “Ầm ỉ chết đi được....” Nhưng thanh âm kia vẫn kéo dài.

Cô bỗng chốc mở mắt, đây chẳng phải là tiếng thét sao? Thì ra là thật sự sắp đến rồi. Cô lập tức phản chấn tinh thần, bò đứng dậy tiếp tục chạy, nhưng cô cảm giác hai chân mình như nhũn ra, cả người mệt mỏi đau đớn, tốc độ chân thể nào cũng theo không kịp tốc độ suy nghĩ trong đầu.

Chạy chạy, cô đã có thể nghe được tiếng hô rung trời của những người lính, nhịp hô đều “1-2-3-4”, đó là tiếng tập luyện của quân đội, cô chưa bao giờ cảm thấy thanh âm này lại dễ nghe đến vậy.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy cái cánh cửa sắt cao cao kia, cánh cửa vẫn đứng thẳng như cũ có hai lính gác cầm súng đứng canh.

Anh ta nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh chạy đến thở không ra hơi, đầu tiên là một hồi cảnh giác, nhưng thấy là một cô gái, lại buồn bực. Mới sáng sớm, trời mới vừa hừng sáng, tại sao lại có cô gái chạy đến trên này chứ?

Đội Chúc Kỳ Trinh chạy đến trước mặt, anh ta lại càng hoảng sợ, cô gái này có vết máu khắp mặt khắp người, đáng vẻ thảm hại không chịu nổi.

Chúc Kỳ Trinh hai tay chống lên chân, thở hổn hển một lúc lâu, mới ngẩng đầu nói với lính gác: “Tôi. Tìm Đông Phương Càn!”

Lính gác vô cùng kinh ngạc, “Cô là người như thế nào? Tìm Liên Trường của chúng tôi có chuyện gì?”

“Có chuyện quan trọng, anh mau mau dẫn tôi đi vào.”

“Không có mệnh lệnh không thể tùy tiện đi vào.” Lính gác kiên định nói.

“Anh dẫn tôi đi vào tìm anh ta, rồi để anh ta hạ mệnh lệnh cho anh. Hoặc là anh gọi điện thoại gọi anh ta ra đây.”

“Cô là người thế nào với Liên Trường?”

“Tôi.” Chúc Kỳ Trinh đột nhiên không biết nên nói thế nào, nhìn tư thế không thấy tỏ điều hâu không xuất hiện của lính gác thật lâu, khẽ cắn răng lớn tiếng nói: “Tôi là vợ chưa cưới của Đông Phương Càn! Thật sự có việc gấp, anh mau chóng dẫn tôi vào.”

Lính canh gác sững sờ, trong đại đội có tin tức nói rằng Liên Trường sắp kết hôn, không nghĩ tới vợ chưa cưới của Liên Trường mới sáng sớm, lại chập vật chạy tới như vậy, xem ra thật sự là có việc gấp. Lính canh gác không dám chập trễ một phút, lập tức nói: “Xin chờ một chút, tôi sẽ gọi điện thoại vào thông báo.”

Một lát sau, có một cậu chiến sĩ ra ngoài đưa Chúc Kỳ Trinh đi vào, lúc đi qua thao trường, cô hỏi: “Liên Trường của các cậu cũng ở đây huấn luyện?”

Cậu chiến sĩ chỉ vào trong đám người huấn luyện nói: “Liên Trường chúng tôi ở đó!”

17. Chương 17: Chương 7: Quyết Đấu

Chúc Kỳ Trinh nhìn lại theo hướng cậu ta chỉ, bộ quân phục rằn ri cùng một màu xanh lá cây, căn bản không phân biệt được ai với ai, trong đó có một nhóm người đang chạy, lúc chạy đến hướng của bọn họ, cô liền bước tới nghênh đón, cậu chiến sĩ thấy thế vội vàng chạy nhanh lên phía trước cô, đứng nghiêm chào: “Báo cáo Liên Trưởng!”

Lúc này từ trong nhóm người đó một dáng người cao to mới bước ra, “Chuyện gì.” Không giống như câu hỏi, trái lại giống như khẳng định.

“Vợ chưa cưới của ngài tìm đến, nói có chuyện gấp, tôi dẫn cô ấy tới.”

Chúc Kỳ Trinh đã sớm chạy đến trước mặt anh, nghe lính gác nói như vậy, lập tức gật đầu.

Đông Phương Càn liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh, quay lại quát lớn với lính gác: “Liều lĩnh, không biết tôi bây giờ đang làm gì sao? Lớp trưởng của các cậu không dạy cậu sao? Mau dẫn người vào trong phòng tôi đi.” Nói xong xoay người rời đi.

Chúc Kỳ Trinh không nghĩ tới việc anh căn bản không để ý đến mình, trong bụng quýnh lên, kéo cánh tay của anh nói: “Đông Phương Càn, tôi có việc muốn nói với anh, anh đồng ý với tôi xong tôi lập tức đi ngay, tuyệt đối không trì hoãn việc huấn luyện của anh.”

“Lập tức trở về cho tôi.” Lửa giận của Đông Phương Càn đã có chút lên cao, trước mặt binh lính của mình, tuyệt đối không cho bất kỳ chuyện mất uy phong nào xảy ra.

“Không cần không muốn, anh hứa với tôi xong tôi mới trở về!” Chúc Kỳ Trinh thét lên, cả đêm một khổ cực, cảm giác sợ hãi trước khi kết hôn cho tới nay, ép cô tới mức gần như sụp đổ. Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được Đông Phương Càn, thế nhưng thái độ của anh lại như thế này, để cho chút hi vọng duy nhất như cây cỏ cứu mạng của cô cũng mất đi niềm tin.

Đông Phương Càn đè nén lửa giận hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Nói, chuyện gì!”

Chúc Kỳ Trinh nhìn hai bên một chút, nhẹ giọng hỏi: “Ở chỗ này sao?”

Đông Phương Càn cau mày trừng mắt nhìn cô, không tỏ rõ ý kiến.

“Cái đó.” Chúc Kỳ Trinh nghĩ nơi này nhiều người như vậy, nói ở chỗ này thì đồng nghĩa với việc tất cả mọi người đều biết mình không muốn cùng anh kết hôn, như vậy anh thật mất mặt. Vẫn là muốn tìm một nơi một mình nói với anh, nhưng tên đầu gỗ này, tính bướng bỉnh, không phải mình cố ý làm khó nha, “Ừ. Cầu xin anh từ hôn đi!” Cô sợ sệt nói, thanh âm rất nhẹ, bởi vì cậu lính gác đứng ở bên cạnh.

“Lớn tiếng một chút!” Đông Phương Càn không nghe rõ, vì vậy khiển trách.

Chúc Kỳ Trinh dậm chân một cái, nghĩ thầm Đông Phương Càn, là anh ép tôi đấy, tôi mới mặc kệ anh có mất mặt hay không. Cô lớn tiếng hướng về phía anh thét lên: “Cầu xin anh từ hôn! Tôi không muốn kết hôn với anh!”

Trong thao trường nhất thời yên lặng như tờ lại thêm yên tĩnh, quả thật cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng. Tất cả mọi người đồng loạt nhìn Chúc Kỳ Trinh, chuyện như vậy đối với chuỗi ngày nhạt nhẽo như ao tù nước đọng của quân đội mà nói, cơ hồ có thể so với bảy phát bắn tràn ngập nỗi kinh hoàng.

“Nhìn cái gì vậy!” Đông Phương Càn nóng giận nghiêng đầu về phía tất cả những chiến sĩ đang trợn tròn mắt đứng đấy: “Tất cả chạy 20 vòng nữa cho tôi.”

“Rõ!” Mọi người cúi chào không đều nhau, mặc dù mệnh lệnh này không đạo lý chút nào, nhưng trách nhiệm của người quân nhân chính là phục tùng, phục tùng vô điều kiện.

Lính canh gác sớm đã chạy trốn không còn thấy bóng dáng. Đông Phương Càn chậm rãi xoay đầu lại, trừng mắt nhìn Chúc Kỳ Trinh, mắt lộ ra tia hung ác, kinh động như có thể giết người.

Chúc Kỳ Trinh sợ tới mức tay chân như nhũn ra, cô bây giờ thật sự sợ Đông Phương Càn sẽ một quyền đánh tới đây, vậy thì thân thể nhỏ bé này của mình không biết còn có thể đứng thẳng mà xuống núi hay không, “Là là là. . . . Anh kêu tôi nói, tôi không muốn nói ở chỗ này, anh không nên, chuyện gì cũng do anh làm hỏng rồi, tôi muốn lặng lẽ nói, anh còn nhất định muốn tôi nói to lên, đây đây đây không phải là lỗi của tôi nha. . . .” Cô căng thẳng đến mức đầu lưỡi rú lại nói năng lộn xộn.

Đông Phương Càn không nói hai lời, nhắc gáy cô rồi rời đi.

Chúc Kỳ Trinh đau đến mức luôn miệng kêu a a, hai chân cũng chỉ có mỗi chân chạm đất. Mắt cô ngân ngấn lệ, miệng càng không ngừng hỏi: “Anh có hứa hay không? Đến cuối cùng anh có hứa hay không? . . .”

Đông Phương Càn không nhin được dừng bước lại, quay đầu lạnh lùng hỏi: “Cô nói đi?”

Chúc Kỳ Trinh dùng sức đẩy anh ra, rất sợ anh lại nhắc mình đi, “Không được, anh không hứa thì tôi không đi, anh phải hứa.”

“Tại sao tôi phải hứa.”

“Bởi vì tôi không thích anh, anh cũng không thích tôi, chúng ta đều không thích nhau, tại sao phải kết hôn? Tại sao phải sống với nhau cả đời?”

“Cô có thể không kết hôn, nhưng tôi cũng không phải không thể không cưới cô.” Đông Phương Càn khoe môi nhếch lên cười khẩy, khiêu khích nhìn cô.

“Nhưng trong nhà tôi không đồng ý, chỉ có anh từ hôn mới có thể kết thúc trò cười nhảm chán này. Anh nói anh cũng không phải không thể không cưới tôi, vậy tốt lắm, anh có thể tìm người anh thích mà cũng thích anh, sau đó hai người vui vẻ ở bên nhau chẳng phải rất tốt sao?”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.” Đông Phương Càn vẫn bình tĩnh như cũ mà bác bỏ lời của cô.

“Vậy. . . . Dù sao chính là anh thích làm gì cũng được, chỉ cần đừng lôi kéo tôi, tôi có bạn trai rồi. Xin anh đấy, xin anh tới nhà tôi từ hôn đi, giúp tôi một chút!” Chúc Kỳ Trinh đã không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đau khổ cầu xin.

Đông Phương Càn nghe thấy cô có bạn trai, lông mày bỗng dưng chau lại, lại cũng lưỡi nhắc phải nhiều lời với cô, anh hừ lạnh một tiếng: “Giúp cô? Nằm mơ!” Nói xong xoay người rời đi.

Câu nói tuyệt tình lạnh như băng này của anh hoàn toàn đập vỡ một tia hy vọng cuối cùng của Chúc Kỳ Trinh, cô như núi lửa cấm phần rất cuộc cũng phun trào, không bao giờ nghĩ rằng lại cầu xin một người vô tình có cái mặt cá ươn này, cô hét lớn một tiếng: “Tên lính thói tha, tôi muốn quyết đấu với anh!” Sau đó xông lên, nhảy lên đá một cái. Cô hung hăng muốn cái mặt cá ươn đó bị dẫm nát dưới chân, để cho anh khóc lên kêu gào cầu xin được tha thứ.

Không ngờ chân cô còn chưa đá tới, Đông Phương Càn đã xoay người một cái vung một tay lên, liền khiến cho Chúc Kỳ Trinh té ngã trên đất.

“Quyết đấu? Tốt lắm” anh lạnh lùng nói, đột nhiên khiển trách một câu, “Đứng lên!”

“Đồ lính thói tha, có gan thì anh cứ đứng yên đừng có nhúc nhích, tôi nhất định đánh cho anh răng rơi đầy đất!”

Những cậu chiến sĩ chạy bộ tới gần nghe được đến đó, cũng nhin không được, không ít người phì cười một tiếng.

“Tôi không động, chỉ cần một tay.”

“Tôi mà thắng thì anh liền từ hôn!”

“Bảo đảm!”

“Haaa...!” Chúc Kỳ Trinh phi thân đứng lên, hét lớn một tiếng chuẩn mực của Taekwondo, nhảy xông tới hướng anh đang đứng. Cô vẫn tương đối có lòng tin, mặc dù đẳng cấp của mình không cao, nhưng dù sao cũng là đai đen, tròn 6 năm học Taekwondo. Cô nghĩ Đông Phương Càn mặc dù là làm lính, nhưng võ thuật

chưa chắc đã tốt, hơn nữa còn đứng bất động, dùng một tay đánh với mình, coi như không đánh cho anh tàn phế thì cũng đánh ngã anh.

Có khoảng chừng một trăm cậu chiến sĩ đang chạy quanh thao trường, mặc dù chân không ngừng chạy, nhưng mắt cũng đều gắt gao nhìn chăm chăm vào người Đông Phương Càn và Chúc Kỳ Trinh, e sợ ột chi tiết sai sót nhỏ nhỏ nào đó, lớp trưởng trung đội trưởng cũng không một ai bước ra ngăn cản, bởi vì bọn họ cũng đều bận rộn không có thời gian để chú ý đến.

Chúc Kỳ Trinh để tay đi đến một cú đá xoáy, chuẩn bị một đòn đánh ngã đối thủ, nhưng cũng bị anh cản lại té ngã trên đất. Cô đứng lên tiếp tục xông về phía anh, không ngờ chân bị ôm lấy, Đông Phương Càn dùng sức kéo một cái, kéo cả người cô đến gần mình, đột nhiên sau đó buông tay nắm lấy cằm của cô, hung hăng nói: “Tôi mà nghe thấy cô hét tên lính thổi tha một lần nữa, tôi sẽ bóp vỡ miệng của cô!”

Chúc Kỳ Trinh bị anh nắm lấy mân mê cái miệng nhỏ nhắn, cô không phục liền tức giận há mồm ghé đầu cắn, Đông Phương Càn nhanh tay nhanh mắt, đẩy cô ra.

Cô tiếp tục với một chuỗi các chiêu thức, toàn bộ cũng bị Đông Phương Càn nhẹ nhàng hóa giải từng cái một, ngược lại cô mỗi lần đều té ngã trên đất, làm cô cực kỳ thảm hại.

Thấy cô nằm trên mặt đất, khó khăn lắm mới bò dậy, Đông Phương Càn rốt cuộc có chút không nhẫn tâm, “Cái tôi học là Sanda*, mấy cái võ khoa chân múa tay của người ngoại quốc của cô đừng lấy ra khoe khoang với tôi.”

*Sanda là một phần quan trọng của võ thuật Trung Hoa. Hai người dựa theo quy tắc nhất định, vận dụng đá, đánh, quăng trong võ thuật làm phương pháp tấn công và chế ngự đối phương.

Chúc Kỳ Trinh gắt gao cắn môi dưới, cực kỳ tức giận đối với câu châm chọc của anh nhưng không có cách gì, cô hô to một tiếng: “Ngăn cản. . . . !” Sau đó đi vòng qua sau lưng Đông Phương Càn, nhảy lên lưng của anh, hai chân kẹp chặt hông của anh, cánh tay gắt gao ghì chặt cổ của anh. Cô nghĩ, cho dù võ của anh có là Sanda, có thể ghì chết được anh mới chính là sự lợi hại của tôi, Chúc Kỳ Trinh.

Đông Phương Càn dở khóc dở cười, cũng chỉ có cô gái này mới có thể nghĩ ra cách đánh vô lại này. Anh hắt ra, thấy hắt không ra, liền cố gắng đẩy cánh tay của cô ra nhưng cũng vô dụng, anh đã nín thở nín một lúc lâu, thấy Chúc Kỳ Trinh dùng hết toàn bộ sức lực muốn ghì chết mình, anh đành bất thành linh phát lực, một tay luồn qua vai hất cô té ngã xuống đất.

Không ngờ đến lực đạo không khổng chế tốt của anh, cả cơ thể nhẹ nhàng của Chúc Kỳ Trinh bị hung hăng quăng xuống đất, ngay sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Đông Phương Càn mặt lạnh ôm Chúc Kỳ Trinh đi vào phòng y tế, quân y nhìn một chút nói: “Không sao, cô ấy bị tụt huyết áp, có lẽ là do không đủ chất dinh dưỡng, mệt mỏi dẫn tới ngất đi. Đầu tiên tôi sẽ cầm dịch truyền cho cô ấy, sau khi cô ấy tỉnh lại cậu cho cô ấy uống nước đường, ăn hoa quả là tốt nhất.”

Đông Phương Càn lập tức hướng về phía cửa hét lên một tiếng: “An Dịch.”

“Có!”

“Lập tức xuống núi mua một vài loại trái cây lên đây.”

“Rõ!” Nói xong xoay người nhanh chóng chạy đi.

Lúc này chỉ đạo viên đi tới, cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Đông Phương Càn nói: “Đông Phương, chị dâu thật là mạnh mẽ.”

Quân y cũng vội vã góp lời, “Chị dâu chính là chị dâu, đúng là không giống với người bình thường.”

Khuôn mặt Đông Phương Càn tối sầm lại, tức giận không nói nên lời. Cô gái này vô duyên vô cớ chạy tới đây, la hét từ hôn, còn tới vì cái gì, quyết đấu? Hại mình mất hết thể diện, sau này làm thế nào mà dẫn đầu đội ngũ được nữa?

“Ít nói nhảm đi!” Anh nhỏ giọng quát một câu.

“Liên Trưởng” quân y nói: “Anh xem chỗ này của tôi người ra người vào, đều là một nhóm quan lớn, chị dâu nằm ở chỗ này không thích hợp lắm, nếu không thì, đưa đến phòng cậu đi?”

Đông Phương Càn không nói hai lời liền bế ngang Chúc Kỳ Trinh, chỉ đạo viên nhanh chóng đi lên trước treo ngược bình nước dịch truyền.

18. Chương 18: Chương 8: Người Đàn Ông Thực Thụ, Một Chút Dịu Dàng Ấm Ấp

Đưa đến gian phòng, chỉ đạo viên nói: “Đông Phương, không phải cậu tính từ hôn thật chứ?”

Đông Phương Càn nhìn anh ta, nhướn mí mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Chỉ đạo viên cười lên ha hả, cười đủ rồi mới nói: “Nói thật, xem tính khí cậu thì chỉ có người có tài năng như cô ấy mới xứng với cậu.”

Đông Phương Càn ngồi trên giường, kéo lấy cái ghế cho chỉ đạo viên, rồi lại đưa anh ta điều thuốc, chính mình cũng tự châm lấy một điếu, hít một hơi thật dài mới chậm rãi hỏi: “Nói thế nào?”

“Cậu nghĩ mà xem, nếu như cậu lấy một người con gái dịu dàng một cách cứng nhắc, hai người đều khó hiểu thì liệu qua được mấy ngày?”

“Ồn ào như vậy thì mới gọi là sống qua ngày?”

“Cô ấy ảm ỉ sao? Tôi thấy cô ấy là một người cố chấp, chuyện gì cũng có lòng tin kiên định vào bản thân, dũng cảm phấn đấu. Cô ấy cũng là một người lương thiện, có thể vì một con chó mà dám thách thức một Liên Trưởng. Đồng thời cô ấy lại rất ngây thơ, cô ấy cho rằng chỉ cần thương lượng vài câu với cậu là có thể kết thúc quan hệ thông gia giữa hai nhà. Quan trọng nhất, cô ấy là người có trách nhiệm, cô ấy thà rằng đi từ xa đến đây yêu cầu cậu từ hôn cũng quyết không chạy trốn. Thật ra, cô ấy đã có thể tới đây thì cũng có thể đi bất cứ đâu, chỉ cần trốn tránh ngày kết hôn, việc hôn sự này coi như xong, đâu cần thiết phải phiền toái như vậy. Nhưng cô ấy không làm thế. Cho nên, chỉ có người như cô ấy mới xứng đáng làm vợ của một quân nhân.”

Đông Phương Càn liếc mắt nhìn chỉ đạo viên, “Mới gặp có hai lần, xem ra cậu rất hiểu rõ?”

Chỉ đạo viên phả ra một hơi khói thuốc, khinh thường nói: “Cũng không xem xem tôi đang làm gì sao, chính là làm công tác tư tưởng cho người khác.” Hít sâu một hơi, anh ta đứng lên nói: “Tôi đi đây, mà khắp người chị dâu đều là máu, nên nhanh chóng lau vết máu đi, nếu như bị thương thì cũng phải nhanh chóng đắp thuốc.”

Thấy chỉ đạo viên đóng cửa lại, Đông Phương Càn mới nhìn bộ mặt dính máu của Chúc Kỳ Trinh, đứng dậy, đổ nước nóng vào thau rửa mặt màu xanh sẫm.

Anh cầm cái khăn lông ướt nước ấm, nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt của Chúc Kỳ Trinh, động tác nhu hòa như đang lau khẩu súng lục yêu quý của mình.

Sau khi lau sạch sẽ, mới thấy bị thương cũng không nặng như tưởng tượng, chỉ có mấy vết sưng đỏ, xem ra khuôn mặt dính máu đều là từ cánh tay dính vào. Lau tiếp cổ và cánh tay, lau khô vết máu, trên cái cổ trắng nõn, trên cánh tay mảnh khảnh ấy là đủ vết đỏ lớn nhỏ khác nhau dọa anh nhảy dựng lên.

Anh nghĩ, rốt cuộc cô ấy lên đây kiểu gì? Làm sao lại bị muỗi đốt thành ra thế này?

Tiếp theo, anh vì Chúc Kỳ Trinh mà cởi vớ giày, phát hiện đôi tất ướt nhớp nháp, lại nhìn vào lòng bàn chân thấy có nốt phồng nước. Thấy vậy, anh liền khẳng định Chúc Kỳ Trinh đã đi bộ tới đây.

Ngọn lửa không tên từ trong lòng bốc lên, cô ấy lại có thể vì từ hôn mà làm được tới mức độ này? Anh, Đông Phương Càn có thể nhìn trúng cô, cô lại dám coi rẻ mình như thế?

“Không biết tốt xấu!” – anh nghiêng rằng nghiêng lợi nặn ra mấy chữ từ kẽ răng. Ném khăn lông vào chậu nước rửa mặt, trực tiếp mở cửa rời đi.

Không lâu sau, Chúc Kỳ Trinh tỉnh lại, nhìn khắp gian phòng xa lạ được bài trí một cách đơn giản, không có bất cứ một đồ vật dư thừa nào, tất cả đều ngay ngắn trật tự. Trên người mình đang đắp một chiếc chăn mỏng màu xanh lá cây của quân đội, có một chút cứng nhắc, cũng thấy không thoải mái.

Cô ngồi dậy, bẻ cổ rồi đến phần eo, cảm giác cả người đau nhức, nhấc tay lên mới phát hiện trên mu bàn tay có cắm kim châm. Cô buồn bực nghĩ: “Thì ra cảm giác choáng váng thật sự chính là nằm ở chỗ này.”

Đột nhiên, có tiếng bước chân mạnh mẽ từ xa tới gần, phản ứng đầu tiên của cô chính là nằm xuống. Thế là không nói hai lời liền nhắm mắt lại giả chết.

Đông Phương Cần trở lại, tay xách bình nước nóng cùng với hai cái khăn lông mới. Đổ sạch nước trong chậu rửa mặt, rồi lại đổ nước nóng mới vào, sau khi vắt khô khăn lông, anh đi tới dùng chiếc khăn lông ấm bao lấy chân của Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh cảm giác hai chân đau nhói một hồi, nóng quá, thiếu chút nữa thì cô muốn quăng chiếc khăn lông đi, nhưng lại nghĩ đến mình đang giả bộ bất tỉnh, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng. Dần dần, hai chân từ đau nhói chuyển thành ấm áp, dòng nước ấm từ lòng bàn chân truyền khắp toàn thân, lập tức khiến thân thể thấy thoải mái.

Bên trong phòng đột nhiên im lặng, Chúc Kỳ Trinh buồn bực, vừa định nhẹ nhàng mở mắt xem có chuyện gì, nhưng lại cảm thấy trên mặt thật mát.

Đông Phương Cần dùng ngón tay thô ráp bôi thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa lên mặt cô. Bỗng dưng phát hiện con người ở dưới mí mắt của Chúc Kỳ Trinh đang không ngừng chuyển động, khóe miệng Đông Phương Cần khẽ giương, lại như không có chuyện gì, tiếp tục thoa lên mặt cô.

Chúc Kỳ Trinh tự hỏi rốt cuộc nên làm gì tiếp theo. Tuy rằng bây giờ Đông Phương Cần giả bộ vì mình mà thoa thuốc, nhưng lúc đánh chính mình anh cũng không hề nương tay, cái mặt cá ươn đó vốn cũng không phải là dễ nói chuyện, mình lại thua rồi, ép cô ấy từ hôn xem ra là không thể.

Đông Phương Cần từ từ lau xong khuôn mặt của cô lại lau xuống cánh tay, lau xong cánh tay lại lau cổ, lau xong cổ anh không hề ngừng tay, tiếp tục dọc theo xương quai xanh khẽ kéo cổ áo sơ mi lau xuống.

Chúc Kỳ Trinh hất tay anh ra, lập tức ngồi dậy, nhìn anh một cách giận dữ.

Cô nghĩ làm lính là lưu manh, xem ra một chút cũng không sai.

Đông Phương Cần không hề tức giận, chậm rãi vặn nắp lọ thuốc mỡ. “Đã chịu tỉnh rồi hả? Tôi còn tưởng cô có thể giả bộ lâu hơn một chút nữa.”

Nghe anh nói như vậy, Chúc Kỳ Trinh lúng túng một hồi. Suy nghĩ một chút thử thăm dò, nói: “Dù sao anh cũng sẽ không hủy hôn, tôi về nhà nghĩ lại cách.”

“Ừ, cô có cách gì cứ việc sử dụng, dù sao tôi sẽ không hủy hôn.”

“Thối tha.” Cô nhớ trước kia Đông Phương Cần nói muốn bóp vỡ lời từ miệng mình, lại nhìn hiện tại anh căm tức nhìn mình, lập tức đổi lời, “Đồ đàn ông xấu xa, đừng vội đắc ý, tôi chính là không kết hôn, để cho anh mất thể diện, tôi sẽ nghĩ cách, anh cứ chờ đấy.”

Đông Phương Cần hừ lạnh một tiếng, “Được, tôi cho cô cơ hội. Trước khi kết hôn một ngày tôi sẽ trở về từ đơn vị, nếu lúc đó cô còn chưa nghĩ ra cách, thì ngoan ngoãn mặc áo cưới vào đi ứng phó với khách cho tôi.”

“Hừ, anh không đợi được tới ngày đó đâu, tôi khẳng định đã nghĩ ra cách trước lúc đó rồi.”

“Nghĩ ra hay không ra, đến lúc đó hãy nói.” Nói xong anh hất cằm lên, “Có còn cần khăn lông nóng không?”

Chúc Kỳ Trinh thấy anh cũng không có vẻ tức giận, hai người còn đã thống nhất ý kiến, làm xong giao ước, vì thế thoáng giảm bớt địch ý đối với anh, nghĩ thầm anh cũng không phải là không hiểu lẽ phải.

Cô dùng sức gật đầu một cái, cái khăn lông nóng dễ chịu như vậy dĩ nhiên còn cần.

Đông Phương Cần kéo hai cái khăn lông từ dưới chân cô lên, đột nhiên ném cho cô: “Tự mình làm đi.” Nói xong qua ngồi trên chiếc ghế ở bên bàn đọc sách, rút thuốc ra rồi châm lên, ung dung nhả khói.

Chúc Kỳ Trinh tức giận cắn môi dưới, lòng dạ xấu xa lại làm quân nhân, cái mặt lại cá ươn, tất cả các loại tính từ có thể nhớ tới, tất cả được đặt trên người của anh mắng chửi một lần, “Tự làm thì tự làm, ai sợ ai!”

Chúc Kỳ Trinh nhặt lấy chiếc khăn lông nhảy xuống giường, giày của mình đặt ở chân giường, trước mặt chỉ có một đôi dép lê cỡ lớn của nam, cô đấu tranh một giây liền xỏ đại đôi chân xinh xắn vào trong dép lê.

Lấy cái bình treo trên cái đinh ở trên tường xuống, lúc này cô mới chú ý tới bộ quân phục Thượng úy treo trên tường. Thật đẹp, màu sắc đậm, tính chất nồng nàn, ừi vừa đủ bằng phẳng.

Cô xoay người nhìn cái người đang ngồi kia, trên người mặc bộ quần áo vô cùng bản, cầm điều thuốc hút như người đàn ông trong sương mù, bất mãn hỏi: “Tại sao không mặc bộ này?” Khăng định mặc vào tinh thần sẽ hơn nhiều so với hiện tại.

“Đi ra ngoài đi họp mới mặc, mặc nó còn huấn luyện thể nào được?” Đông Phương Càn khinh thường nói, dường như không hài lòng sự ngốc nghếch của cô.

Chúc Kỳ Trinh chu miệng, cầm theo chiếc bình đi tới phía trước chậu nước rửa mặt. Cái chậu nước rửa mặt này là một chiếc chậu đơn giản khung tam giác, giữa chậu có đặt vừa vặn một cái vòng tròn, phía trên cùng bên cạnh vốn không có chỗ có thể dùng để treo bình nước.

Nghĩ đi nghĩ lại không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đặt cái bình ở trên giường, sau đó một tay cố gắng vắt khô khăn lông. Trên cánh tay còn lại đang cầm kim tiếp nước, máu tươi lập tức tràn vào trong ống tiếp nước, hơn nữa tốc độ tràn còn rất nhanh.

Đông Phương Càn phát ra một tiếng “Chặc!” trong miệng, sau đó dập điều thuốc đi tới nhấc chiếc bình lên rồi giáo huấn Chúc Kỳ Trinh, “Cô có kiến thức thông thường không? Bình nước có thể để thấp như vậy sao?”

“Là anh để cho tôi tự làm mà, lúc này phát cáu cái gì?”

“Đứng qua một bên!” Nói xong Đông Phương Càn đưa cái bình cho cô, tay bắt đầu vắt cái khăn lông, lực rất lớn khiến Chúc Kỳ Trinh lo rằng cái khăn lông sẽ bị anh vắt cho nát mất.

Đông Phương Càn vắt khô khăn lông rồi xoay người, thấy Chúc Kỳ Trinh còn đứng đó, tức giận nói: “Còn để tôi tiếp tục làm?”

Chúc Kỳ Trinh giật lấy cái khăn lông trong tay anh, ngồi lên giường, tự quấn khăn lên hai chân mình. Dựa người về sau, lại phát hiện là bức tường thô ráp, đến cái đệm để dựa cũng không có.

Đông Phương Càn đổ nước trong chậu rửa mặt, xoay người đi ra cửa, lúc ra tới cửa nghiêng đầu nói: “Hi vọng được như cô mong muốn, ngày 1 tháng 8 đó tôi không cần về nhà.”

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh trả lời một câu: Hãy đợi đấy!

Ngồi không vô cùng nhàm chán, hơn nữa ban ngày trên đỉnh núi cũng không lạnh, xoay người thấy trên bàn sách bên cạnh có không ít sách, liền rút mấy quyển tới, toàn bộ đều là những bộ sách về mặt quân sự. Mặc dù không có hứng thú, nhưng dù sao có việc để làm vẫn tốt hơn là không làm gì.

Không trở mình một lúc, liền ngủ thiếp đi, sau đó lại bị tiếng gõ cửa đánh thức. Nó cứ nhất quyết vang mãi không tha, cũng không gấp không nóng nảy, tiếng vang vẫn được duy trì liên tục.

Chúc Kỳ Trinh nghĩ, Đông Phương Càn có thể có một ngày tốt tính như vậy sao? Sau khi ngồi dậy, cô nói: “Mời vào.”

Tiến vào là một cậu chiến sĩ, trên tay có bưng khay nói: “Chị dâu, Liên Trưởng phân phó tôi đưa cơm trưa tới cho chị.”

Chúc Kỳ Trinh cười ngọt ngào, nói: “Cảm ơn, để xuống đi!” Cô vừa định nói tiếp đừng gọi tôi là chị dâu, chỉ thấy Chiến sĩ a một tiếng, nói: “Nước biển chảy hết rồi.”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu nhìn lên, đúng thật, trong bình không còn một giọt dư thừa nào, nước thuốc theo cái ống chậm rãi mà chảy xuống, gần như đã chảy tới đầu dây, cô vô cùng nóng vội mà kêu: “Nhanh đi kêu thầy thuốc, nhanh lên nhanh lên.”

Cậu chiến sĩ này bước tới cầm lấy tay của cô, xé băng dán ra, trực tiếp rút kim ra, trong miệng còn nói: “Chị dâu, loại chuyện nhỏ này chúng tôi đều tự mình làm. Ấn chặt lấy...!”

Chúc Kỳ Trinh ấn chặt mu bàn tay, nhìn lên người chiến sĩ trước mặt, nghĩ thầm, thì ra là làm lính, đến chuyện này đều tự mình làm.

Sau khi cậu chiến sĩ đi rồi, Chúc Kỳ Trinh đứng dậy ngồi trước bàn đọc sách, nhìn cơm trước mặt có một món mặn một món nhạt thêm bát canh và một chén cơm, còn có một ly sữa tươi ngọt, làm cho nhẹ nhàng thoải mái. Nếm thử một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm, cô nghĩ, xem ra người ngoài nói đồ ăn của lính không ngon không phải là sự thật.

Ăn cơm xong, cô tiện dạo qua một vòng quanh đại đội, bây giờ là thời gian ngủ trưa, cho nên trừ tốp binh sĩ đứng nghiêm canh gác, cũng không gặp những người không cần thiết. Bây giờ cô rất sợ người nơi này, khẳng định chuyện mất mặt buổi sáng đều bị bọn họ trông thấy.

Đầu tiên đi tới nơi lần trước chôn con chó Tiểu Hoàng, nói một tràng xin lỗi với nó. Sau đó lảo đảo đi dạo, đi dạo một vòng, phát hiện chỗ này vẫn còn rất rộng, mặc dù chỉ một đại đội đóng quân, nhưng đi xuống cũng tốn không ít thời gian, cảm giác đau đớn âm ỷ từ vết nước phỏng ở chân dâng lên. Lúc cô đang định quay lại, ngạc nhiên phát hiện ra nơi này thậm chí có cả trại nuôi động vật, nuôi rất nhiều gà, dê, heo, chó vàng cũng không thiếu, nhưng chó săn thì đến một con cũng không thấy.

19. Chương 19: Chương 9: Ngủ Lại Một Đêm.

Lúc cô trở về thì phát hiện bên trong phòng có một tiểu chiến sĩ đang đứng chờ, nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh, lập tức trên mặt hiện lên nụ cười, “Chị dâu!”

Chúc Kỳ Trinh nhận ra cậu ta, cậu ta chính là tiểu chiến sĩ lần trước ình con chó, lúc đó mặt cậu ta rất nghiêm túc, thì ra lúc cười lại đẹp mắt như vậy.

“Đừng gọi tôi là chị dâu. Có chuyện gì không?”

Cậu ta trực tiếp loại bỏ nửa câu đầu, nói: “Chị dâu, em tên là An Dịch. Những thứ trái cây này đều là do Liên Trưởng để em xuống núi mua, chị xem có thích trái cây này không? Không thích em liền đi mua lại.”

Chúc Kỳ Trinh liếc cậu ta một cái, hé miệng cười, xem ra người này là một đứa bé lanh lợi. Ở trước mặt người ngoài rất nghiêm cẩn, nhưng trước mặt người trong nhà lại không quên giới thiệu, cái miệng nhỏ nhắn còn rất ngọt.

“Không cần, những thứ này là được rồi. Tôi không ăn nhiều như vậy, cậu cũng mang về một chút đi!” Chúc Kỳ Trinh nói xong cầm giỏ trái cây trên bàn.

“Đừng đừng đừng, chị dâu, không cần.”

“Cậu chạy cả buổi cũng vất vả, lấy quả ướp lạnh nhé?”

“Lái xe mà, chị dâu, không cần chạy.”

“Vậy cũng vất vả a, nhanh lại đây cầm đi.”

“Chị dâu, chị cũng đừng làm khó em, hôm nay em luôn luôn canh gác ở ngoài cửa, có chuyện gì chị có thể lập tức gọi em.”

Chúc Kỳ Trinh suy nghĩ một chút, đấu tranh nói: “Còn....Có chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“.....”

“Chị dâu, chị cứ nói, em lập tức đi làm!”

“Cái kia....Tôi vừa mới đi tìm nửa ngày, tại sao nơi này của các cậu lại không có nhà vệ sinh cho nữ?”

An Dịch ngăn người một chút, đỏ mặt ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: “Thật ra là có, chỉ là đại đội không có phụ nữ tới, nên nhà vệ sinh vẫn để đó không dùng, nghe nói mấy năm trước Liên Trường để cho người ta đem toàn bộ nhà vệ sinh nữ phá bỏ.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm xong rồi, chẳng lẽ thật muốn chính mình tự đi vùng hoang vu giả quyết? Xung quanh đây tất cả đều là đàn ông đấy.

“Chị dâu, nếu chị tin em, em sẽ dẫn chị đi, em sẽ đứng nghiêm ở ngoài cửa canh chừng cho chị.”

Không tin cậu tôi còn có thể làm sao đây? Chúc Kỳ Trinh buồn bực nghĩ, “Được rồi, cậu dẫn tôi đi.”

Bởi vì chân đau, một buổi chiều Chúc Kỳ Trinh cũng chỉ có ngồi trên bàn lật sách, bởi vì không có tấm đệm dựa lưng, đệm dựa giường cũng không thoải mái bằng cái ghế, cho nên cô tình nguyện ngồi yên tĩnh cứng ngắc trên ghế.

Cơm tối là An Dịch đưa vào, nói: “Chị dâu, chị ăn xong thì nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai còn phải tranh thủ lên máy bay!”

“Lên máy bay?”

“Đúng vậy a, Liên Trường không nói với chị sao? Anh ấy để cho em sáng sớm ngày mai đưa chị tới sân bay, giờ bay là buổi trưa lúc mười một giờ.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ cũng đến lúc phải trở về rồi, chuyện cưới hỏi này cũng chưa hủy được, thời gian chỉ còn lại mười ngày.

“Liên Trường của các cậu đâu?” Cô nghĩ người này thật đúng là ương ngạnh, buổi sáng nói xong câu kia cũng không có thấy xuất hiện nữa, ngay cả tự mua vé máy bay cũng không nói cho cô.

“Ồ đại đội, cần em tìm anh ấy không?”

“Không cần không cần, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

An Dịch thu dọn xong bát đĩa, từ trong lồng ngực móc ra nhang muỗi, ban đầu Chúc Kỳ Trinh không chú ý. Kết quả cậu ta lần lượt cắm xuống, cắm hết ba cây, lại muốn cắm cây thứ tư, Chúc Kỳ Trinh vội vàng ngăn lại: “An Dịch, cậu muốn độc chết tôi sao?”

“Đâu có đâu có. Chị dâu, trên núi muỗi nhiều lắm, mấy chỗ khác cũng có thể bay vào, nếu không cắm nhiều một chút, máu của chị ngon như thế, không bị bọn chúng chích mới lạ!”

Chúc Kỳ Trinh nhìn nhìn từng khối đồ trên cánh tay của bản thân, vết sưng đã lui, nhưng bị muỗi độc chích như thế này vẫn lưu lại dấu vết, nhìn qua giống như bị ngoài da. Chúc Kỳ Trinh thở dài, “Nhưng là tôi không chịu nổi mùi nhang muỗi.”

“Vây. . . .” An Dịch suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không khi đi ngủ chị mặc quần áo của Liên Trường, ban đêm trên núi rất lạnh, chúng ta mặc nhiều quần áo, con muỗi cũng không cắn nổi.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là nói: “Thôi được!”

An Dịch từ tủ quần áo của Đông Phương Càn lấy ra một bộ quần áo không phân biệt màu sắc đưa cho Chúc Kỳ Trinh, sau đó cầm hai nhang muỗi nói: “Trong nhà cắm một cây, hai cây này cắm ngoài cửa sổ. Tối nay em vẫn đứng nghiêm gác cửa, có việc thì kêu em.”

“Cậu ngày mai còn phải đưa tôi đến sân bay mà, cả đêm không ngủ sao được? Đi ngủ đi, tôi không có việc gì.”

“Cả đêm không ngủ cũng không có chuyện gì đâu ạ, yên tâm đi chị dâu, ngày mai em đảm bảo sẽ đưa chị đến sân bay.”

Chúc Kỳ Trinh cứ nghĩ mãi như vậy sẽ gây phiền toái cho người khác, liền hỏi: “Ở chỗ các cậu không có nơi dành cho khách sao? Nếu có tôi đi nơi ở của khách ở thôi.” Như vậy cũng không cần có người đứng nghiêm gác cửa.

“Chị dâu, nơi này của chúng em có rất ít lãnh đạo, cũng không có bao nhiêu người nhà đến, cho nên không có chỗ ở dành cho khách, Trước kia người nhà đến đều được đưa đến chân núi nghỉ ngơi.” Thấy Chúc Kỳ Trinh không có phản ứng, lập tức nói tiếp: “Chị dâu, nếu không có chuyện gì nữa em xin phép ra ngoài.”

Chúc Kỳ Trinh gật đầu một cái.

Mặc quần áo không phân biệt màu gì của Đông Phương Càn, cô vẫn không ngủ được. Quần áo rất thô ráp, chạm vào da rất không thoải mái, ván giường thực cứng, nằm một chút lưng sẽ đau. Trên chăn có mùi vị xa lạ, cũng không thối, tản ra hơi thể nhân nhạc của Đông Phương Càn.

Ngày thứ hai trời chỉ tờ mờ sáng, An Dịch đã gõ cửa. Chúc Kỳ Trinh đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, bầu trời u ám âm u.

Còn chưa có rửa mặt xong, mới rời giường tiếng gõ cửa đã vang lên. Cô thu dọn quá chậm, quyết định động thủ gấp chăn thành khối đậu hủ, trước kia khi đi huấn luyện quân sự đã học rồi, cô dựa vào động tác trong trí nhớ tiếp tục làm lại nhiều lần.

Lúc này An Dịch lại gõ cửa, “Chị dâu, chị đã tỉnh chưa?”

“Vào đi!”

An Dịch đi vào, vừa nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh xếp chăn liền vui vẻ nói, “Chị dâu chăn mềm của chúng ta không phải xếp như vậy.” Nói xong liền đi tới xếp lại, thời gian không bao lâu, khối đậu hủ vuông vuông thẳng thẳng hiện ra ngay trước mắt.

Đi qua bãi tập, cô thấy xa xa các chiến sĩ đã sớm huấn luyện, một đám người màu xanh mơn mơn. Cô chuyển tầm mắt không ngừng tìm kiếm, muốn nhìn xem Đông Phương Càn ở nơi nào, nhưng lại phí công.

“Chị dâu, chúng ta đi thôi!”

Sau khi xuất phát một lát, bầu trời rớt cuộc bắt đầu mưa. Chúc Kỳ Trinh nhìn mưa bụi không ngừng rơi xuống, nhin không được mở miệng mà hỏi: “Trời mưa các cậu vẫn huấn luyện sao?”

“Dĩ nhiên, dù mưa gió cũng không thay đổi.”

Tạm biệt An Dịch, Chúc Kỳ Trinh ngồi một mình ở trong phòng chờ, nhìn nơi đăng kí ngăn người.

Cứ như vậy trở về sao? Sau khi trở về còn có thể nghĩ ra biện pháp gì? Cô suy nghĩ miên man, lại không có đầu mối chút nào. Chỗ ngồi phía trước có một đôi người yêu, hai người chơi trò kéo búa, thỉnh thoảng bắn lỗ tai, hôn nhau, ngọt ngào gắn kết như keo sơn.

Những trò chơi này trước kia cô cũng cùng Trịnh Hân Ngạn chơi nha! Cô đỏ mắt, xé rách vé máy bay.

Lấy điện thoại di động ra, run rẩy bắt đầu gửi tin nhắn: Cha, thật xin lỗi, con đi nha. Còn cứ nghĩ dùng biện pháp bí mật để hủy hôn, chính vì không muốn làm cho cha quá thương tâm, nhưng cuối cùng, con chỉ có thể dùng phương thức này thôi. Không cần tìm con, qua ngày 1 tháng 8 con sẽ trở về, đến lúc đó con sẽ ngoan ngoãn, cha, được không?

Trước khi máy bay cất cánh, cô gọi điện thoại cho Trịnh Hân Ngạn, ước định ban đầu của hân vẫn như vậy, 24h mở máy, hơn nửa sau khi hân đến T thị sẽ đổi mới lại dây số điện thoại nhưng vẫn sẽ giữ lại số cũ, hân nói số điện thoại này là hân dành riêng cho Thất Thất.

Đối phương vừa bắt máy chưa lên tiếng, Chúc Kỳ Trinh giống như tuyên cáo lớn tiếng nói: “Trịnh Hân Ngạn, em tới T thị rồi, lập tức đến sân bay chờ em, lập tức!”

“Thất Thất, em thật sự đến?” Thanh âm nghe vào của Trịnh Hân Ngạn vô cùng hưng phấn, “Em bây giờ đang ở đâu?”

“Trên máy bay, trên máy bay, anh nhanh tới sân bay chờ em, em muốn nhìn thấy anh đầu tiên.”

“Thân ái, anh nhất định sẽ cho em nhìn thấy anh đầu tiên, anh yêu em!” Nói xong vẫn không quên hôn lên hai cái.

Chúc Kỳ Trinh tắt điện thoại di động, tâm tình kích động đứng ngồi không yên, cô một lần nữa áy náy nói: “Thật xin lỗi, cha!”

20. Chương 20: Chương 10: Chạy Trốn Hôn Nhân

Khi Chúc Kỳ Trinh mặc bộ y phục cũng không tính là sạch sẽ, lúc đứng trước mặt Trịnh Hân Ngạn thì trên tay trên mặt cũng xuất hiện từng khối từng khối hồng hồng dọa anh sợ hết hồn: “Thất Thất, em thế này là thế nào?”

Chúc Kỳ Trinh nhìn vào cánh tay, vô tình nói: “Tham gia dã chiến ở trại huấn luyện, bị muỗi cắn. Anh cầm một bó hoa lớn như vậy làm gì?”

“Vì để cho em nhìn thấy anh đầu tiên!” Trịnh Hân Ngạn cười không ác ý, khuôn mặt rục rờ.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, cùng nụ cười nhiệt tình tứ phía này, Chúc Kỳ Trinh cũng nhịn không được ánh mắt chua chát, mặc cho từng giọt nước mắt to tròn nhỏ xuống. Cô ôm chầm lấy cổ của Trịnh Hân Ngạn, ô ô khóc lên, “Trịnh Hân Ngạn, chúng ta kết hôn, lập tức liền kết hôn có được không?”

Trịnh Hân Ngạn nhìn thấy có điều gì đó bất thường từ cô, “Thế nào? Thất Thất, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có, em chỉ là quá nhớ anh thôi, một ngày cũng không muốn xa anh.”

Trịnh Hân Ngạn cười ha ha, vuốt ve tóc đuôi ngựa của cô dịu dàng nói: “Thất Thất ngốc, mới vài ngày đã nhớ đến vậy à? Chuyện cầu hôn không phải nên để anh làm sao? Em ngược lại còn đoạt lấy việc của anh.”

Chúc Kỳ Trinh đẩy anh ra nói: “Vậy anh bây giờ liền cầu hôn đi, em nhất định đồng ý, bỏ lỡ cơ hội lần này, có thể sẽ không có cơ hội nữa.” Cô rưng rưng làm bộ như nói đùa.

Trịnh Hân Ngạn dở khóc dở cười, “Thất Thất, anh hiện tại thật sự chưa chuẩn bị cái gì, đến cơ bản nhất là chiếc nhẫn cũng không có, cầu hôn em thế nào?”

Chúc Kỳ Trinh lắc đầu, kích động nói: “Không cần nhẫn, em cái gì cũng không cần, em chỉ cần anh.” Mắt cô nhìn vào bó hoa tươi, đưa tay giành lấy, “Không phải có hoa ư, thế này đủ rồi.”

Trịnh Hân Ngạn nghiêm túc lại, anh tin rằng Chúc Kỳ Trinh nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, “Thất Thất, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không được phép gạt anh.”

Bị anh hỏi một câu, ngược lại Chúc Kỳ Trinh liền tỉnh táo lại. Đúng vậy, mình biểu hiện như vậy thật khác thường, Trịnh Hân Ngạn nhất định sẽ phát hiện ra. Nhưng cô không muốn Trịnh Hân Ngạn không vui, không muốn anh không thích cha của mình, vì thế cô không thể nói ra chuyện đào hôn của mình.

“Thật chẳng ra sao, là trong nhà đồng ý cho em tới thành phố T rồi, em không muốn không danh không phận ở cùng anh mà! Ngộ nhớ anh quảng em đi, một mình em ở nơi này chưa quen cuộc sống ở đây thì làm thế nào?”

“Thất Thất ngốc.” Trịnh Hân Ngạn hôn lên mặt cô một cái, khoác vai của cô nói: “Đi, về nhà với anh, đi gặp ba mẹ của chúng ta.”

Cha mẹ của Trịnh Hân Ngạn đều là người hiền lành chất phác, nhất là mẹ anh, vẫn nhiệt tình gấp thức ăn cho Chúc Kỳ Trinh, sự phấn khởi dâng tràn trong mắt. Sau khi cơm nước xong, bà còn đến tiệm thuốc mua thuốc thoa ngoài da cho Kỳ Trinh, giúp cô bôi lên da, thấy vậy Chúc Kỳ Trinh rất cảm động, bởi vì mình từ nhỏ đã không có mẹ, cho nên đối mặt với sự yêu thương của mẹ Trịnh Hân Ngạn đối với mình như vậy, trong lòng cực kỳ sầu não.

“Cái đó. Có tính toán làm công việc gì không?” Cha của Trịnh Hàn Ngạn ngồi ở trên ghế sofa hỏi.

“Cha, Thất Thất vừa mới tới! Con đưa cô ấy đi chơi mấy ngày đã, rồi nói chuyện công việc sau!” Trịnh Hàn Ngạn nói.

“Nếu cô ấy muốn làm cái gì, cha cũng sẽ cố gắng nhanh chóng nghĩ biện pháp. Hay là cùng với Ngạn nhi, tới công ty giúp một tay đi!”

Chúc Kỳ Trinh không biết công ty của cha Trịnh Hàn Ngạn là làm cái gì, hơn nữa không biết chuyên ngành của mình có thể giúp một tay hay không, chủ yếu nhất là cô cũng chưa có dự định, hiện tại thì vẫn ở thành phố T đợi, cô chỉ muốn tránh qua mười ngày này, sau ngày 1 tháng 8 thì lập tức quay về, từ từ xin lỗi cha, sau khi chứng nghiệm sự đồng ý của ông sẽ để cho Trịnh Hàn Ngạn tới nhà thăm hỏi.

“Thưa chú, chuyện công việc cháu vẫn chưa nghĩ tới, sau này sẽ nói cho chú biết được không ạ?”

“Ừ, thời gian này cháu cứ từ từ thích ứng một chút.”

Mẹ của Trịnh Hàn Ngạn gọt quả táo, đưa cho Chúc Kỳ Trinh, “Kỳ Trinh à, nghe Ngạn nhi nói nhà cháu là ở tỉnh thành làm thương nghiệp, cụ thể là làm cái gì?”

“Chủ yếu là bán đồ về vật liệu xây dựng.” Chúc Kỳ Trinh mơ hồ trả lời, cô biết những lời thăm vấn này là việc nhất thiết, nhưng bây giờ muốn hay không muốn nói ra thứ mà nhà mình làm là một công ty kiến trúc lớn nhất toàn tỉnh thì cô vẫn không nắm chắc chủ ý đó, bởi vì có vài người không thích bên nhà gái cường mạnh hơn nhà mình quá nhiều, vậy sẽ tạo ra áp lực cho con trai mình, nhất là những người nhà chồng tương lai có ít tiền, nhìn nhà Trịnh Hàn Ngạn, là có thể cảm thấy, nhà bọn họ tuyệt đối không phải là công ty lớn gì.

“Vậy cháu có mấy anh chị em? Về sau đều ở thành phố T cha mẹ cháu đều đồng ý sao?”

Chúc Kỳ Trinh chán nản nói: “Cô ạ, mẹ cháu đã mất từ mười năm trước rồi, trong nhà còn có một anh trai, là cha nuôi chúng cháu lớn.”

“Mẹ, mẹ làm gì thế? Cái này thì có gì mà hỏi chứ, về sau chẳng phải sẽ biết sao!” Trịnh Hàn Ngạn vội vàng giải vây.

“Đứa nhỏ này, hỏi một chút liền đau lòng?” mẹ của Trịnh Hàn Ngạn cười chế nhạo con trai, nói rồi đứng lên, “Kỳ Trinh à, cô dẫn cháu đi xem phòng khách một chút, buổi tối cháu ngủ ở đó đi!”

Chúc Kỳ Trinh đứng lên chưa đi được mấy bước, phát hiện Trịnh Hàn Ngạn cũng đi theo, cô khó hiểu hỏi: “Anh đi theo làm gì?”

Trịnh Hàn Ngạn ôm lấy cô vừa đi vừa nói: “Thuận tiện dẫn em đi thăm phòng của anh luôn!”

Buổi tối, Trịnh Hàn Ngạn ôm tập ảnh lặng lẽ xông vào phòng khách, cùng Chúc Kỳ Trinh nằm lỳ ở trên giường, kể cho cô nghe câu chuyện đằng sau mỗi bức hình, lại cùng anh tán gẫu những chuyện vui lúc nhỏ, hai người co chân hướng lên trần nhà, quần quýt nhau vung qua vung lại, thỉnh thoảng lại còn chơi đùa gần gũi, trò chơi gái ngựa lúc nhỏ, không khí thoải mái vui vẻ, khiến Chúc Kỳ Trinh càng thêm vững tin lần chạy trốn này là quyết định vô cùng chính xác.

Hai người nằm trên giường chơi mệt, nằm chống vó thở phì phò, một lát sau, Trịnh Hàn Ngạn nhẹ nhàng kéo tay cô, mười ngón tay nắm chặt, anh xoay đầu lại, dịu dàng hôn đôi môi của cô, từ chạm khẽ như chuồn chuồn lướt nước dần dần đến khi hàm răng đụng vào nhau, anh chậm rãi xoay người áp sát Chúc Kỳ Trinh, đầu lưỡi không ngừng xâm nhập, khuấy động nhiệt tình lẫn nhau.

Hô hấp của hai người từ từ dồn dập, anh từ từ đưa tay do thám vào trong quần áo cô, Chúc Kỳ Trinh giật mình một cái, lập tức nắm được tay của anh.

Trịnh Hàn Ngạn nhất thời dừng lại tất cả động tác, chán nản gục vào vai cô, nỉ giọng nói: “Thất Thất, chúng ta không phải là cũng chuẩn bị kết hôn mà, tại sao vẫn còn chưa thể.”

“Nhưng chưa kết hôn.”

Thanh âm rầu rĩ của Trịnh Hân Ngạn truyền đến, “Lời nói ngăn cản của mẹ em quan trọng như vậy.
. Thật ra ý của bà chính là hi vọng em đem lần đầu tiên cho chồng mình, cũng không phải là thật sự không nên ở ngày kết hôn mới có thể.”

Chúc Kỳ Trinh nhớ tới mẹ trước khi lâm chung nói với cô câu nói sau cùng, chính là dặn dò cô: “Đêm đầu tiên nhất định phải ở ngày tân hôn mới được, sự trong trắng của người con gái không phải lần thứ nhất, mà là cả đời.” Khi đó cô không hiểu ý của mẹ, cho đến khi trưởng thành, nhớ lại sự bất hòa của cha mẹ, cãi vã, cha thường xuyên châm chọc khiêu khích sự dịu dàng hiền thực của mẹ, mới biết có lẽ những thứ này đều liên quan đến trình tiết của mẹ, làm cho bà trước khi chết cũng canh cánh trong lòng.

Cho nên, cô càng phải khắc ghi lời trăng trối của mẹ, cho dù tình cảm với Trịnh Hân Ngạn đậm sâu thế nào cũng không được quên mình, cũng đứng ranh giới cuối cùng canh phòng nghiêm ngặt cố sống cố chết mà giữ lấy.

“Cho nên anh phải mau mau kết hôn với em nha!”

Trịnh Hân Ngạn nhảy ngồi dậy, kiên định nói: “Ừ, chúng ta ngày mai liền kết hôn, sáng sớm mai anh sẽ đi hỏi mượn mẹ sổ hộ khẩu, chúng ta trước tiên nhanh chóng lấy giấy chứng nhận, xem đến lúc đó em còn dám nói gì.”

Chúc Kỳ Trinh cười khanh khách, “Anh nghĩ thì hay lắm, nhưng mà sổ hộ khẩu của em ở nhà cơ! Hơn nữa, anh phải qua cửa cha em mới được.”

Trịnh Hân Ngạn lần nữa gục đầu vào hõm vai Chúc Kỳ Trinh, buồn buồn nói: “Vây trước tiên em để lộ một chút nhược điểm của cha cho anh biết đi, anh cũng chuẩn bị tùy bệnh mà bốc thuốc a!”

Hai người vẫn cứ tiếp tục nói chuyện tới hơn một giờ đêm, Trịnh Hân Ngạn mới bất đắc dĩ trở về phòng mình. Ngày hôm sau vì công ty có chuyện, cho nên anh không thể không đi làm. Trong nhà chỉ còn lại Chúc Kỳ Trinh, cô rảnh rỗi nhàm chán, liền quyết định đi ra ngoài đi dạo chung quanh một chút.

Lúc đi tới cửa một cửa hàng kinh doanh điện thoại di động thì cô dứt khoát muốn mua một thẻ mới thay thế, cùng Chung Thành liên lạc cũng tốt, hơn nữa về sau còn có thể thường xuyên đến thành phố T, mua thẻ ở chỗ này cũng không tồi.

Mua thẻ xong, cô mở điện thoại di động ra chuẩn bị thay, lại cảm thấy có chút do dự. Từ hôm qua sau khi lên máy bay tắt điện thoại di động, cô cũng không mở ra, không biết bên trong cái phương tiện liên lạc duy nhất với người thân bạn bè này có tin tức gì hay không?

Suy nghĩ hồi lâu, cô quyết định mở ra xem một chút, trước khi mở máy cô nghĩ cho dù thế nào cô cũng nhất định không mềm lòng, nhưng khi thấy cái tin kia thì cô vẫn mềm lòng.

Bên trong chỉ có một con tin nhắn mới, là anh trai gửi đi, thời gian là mười giờ tối: em gái, bệnh tim của cha lại phát tác, hiện tại đã nhập viện, hi vọng ông không sao. Em cầu nguyện đi!

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh đau một cái tới tận cổ họng, lập tức quay số điện thoại gọi cho anh trai, điện thoại mới vừa vang lên liền kết nối được ngay: “Em gái, em ở đâu?”

“Anh, cha không sao chứ? Ông không sao chứ?” giọng Chúc Kỳ Trinh mang theo tiếng nước mắt, gấp gáp hỏi.

“Hiện tại không sao, đã tỉnh rồi.”

“Anh, là. . . . Là bởi vì em sao?” Nói xong cô kim lòng không được nước mắt liền chảy xuống.

“Em nói sao?” Chúc Kỳ Trinh giọng điệu ôn hòa, không có trách cứ ngược lại tràn đầy cưng chiều, “Em gái, anh biết em muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, cho nên chuyện này anh không có bất kỳ lập trường nào chỉ trích em. Nhưng em dùng cách trốn tránh, để cho anh rất thất vọng về em, xem ra cha trước kia thương em như vậy em đều không ghi nhớ rồi.”

“Anh.” Chúc Kỳ Trinh đã che miệng khóc không thành tiếng.

“Em gái, em đang ở đâu? Yên tâm, anh không hề dự định đi tìm em, em cũng không cần trở lại, hôn ước đã hủy bỏ, tối hôm qua, cha chính là đến nhà Đông Phương nói chuyện này, khi trở về mới phát bệnh. Anh chỉ là muốn biết em ở đâu, để trong lòng an tâm chút.”

Chúc Kỳ Trinh nghe thanh âm anh trai nói có chút khàn khàn lại có chút bất đắc dĩ, nỗi buồn thấm thấu vào trong lòng, trước kia cô cùng anh trai không dám làm một chút chuyện quá giới hạn nào, điều sợ hãi chính là bệnh tim của cha, bây giờ mình không những đã làm, lại còn làm thẳng thừng thế này.

“Anh, cha đang ở bệnh viện nào, em bây giờ quay về ngay.”

Cúp điện thoại, cô lập tức bắt xe ra sân bay, trên đường, cô gọi điện thoại cho Trịnh Hân Ngạn, nói cho anh biết cha bị bệnh, phải lập tức quay về, Trịnh Hân Ngạn rất quan tâm hỏi có muốn anh đưa cô trở về thăm cha hay không, cô cự tuyệt, cô nghĩ người bây giờ cha không muốn gặp nhất nhất định là Trịnh Hân Ngạn.

Đến bệnh viện, Chúc Kỳ Trinh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cha, dường như chỉ trong một đêm ông già đi rất nhiều, Chúc Kỳ Trinh lúc này mới phát hiện ra, thì ra cha đã có không ít tóc bạc, tại sao từ trước tới giờ mình đều không thấy?

“Cha.” Vừa thấy mặt, cô liền té nhào vào trước giường bệnh, ôm tay cha lên tiếng khóc lớn lên, “Con xin lỗi. Con xin lỗi, cha. Cha đánh con đi, đều là con không tốt, con về sau cũng không dám nữa.”

Cha rút tay ra không để ý đến, lật người nói: “Ta mệt rồi.”

Chúc Kỳ Trinh còn đang không ngừng vừa nói vừa khóc, Chúc Giác Trinh kéo cô đi ra ngoài phòng bệnh, nói: “Để cha nghỉ ngơi đi, ông bây giờ có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ.”

“Ông cần nghĩ cái gì?” Chúc Kỳ Trinh thút thít hỏi.

“Kỳ Trinh ngốc, em cho rằng nhà Đông Phương sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy sao? Chẳng mấy ngày nữa sẽ phải cử hành hôn lễ, đã thông báo với tất cả người thân bạn bè, trong đó khẳng định cũng không có thiếu những người lãnh đạo lớn mà chúng ta đều không nghĩ đến. Hiện tại chúng ta hại nhà bọn họ mất hết thể diện, bọn họ có thể vì vậy mà bỏ qua? Chuyện làm ăn của nhà chúng ta sau này nhất định là không tốt rồi, bây giờ chỉ có thể hi vọng bọn họ đừng quá tuyệt tình là đã cảm ơn trời đất rồi.”

Chúc Kỳ Trinh trầm tĩnh lại, cô một lòng chỉ nghĩ tới việc trốn thoát hôn nhân, chỉ nghĩ đến cha, chứ không nghĩ tới sau chuyện này tạo ra hậu quả gì. Công ty là tâm huyết của cha, là thứ mà ông xem còn quan trọng hơn cả tính mạng mình, nếu thương nghiệp về sau thực sự sụp đổ, cha còn có thể tha thứ ỉn sao?

Anh trai nuông chiều của mình cũng sẽ biến thành hai bàn tay trắng, là thế nhưng ông lại không trách cứ mình một câu. Cô nghĩ, chẳng lẽ thật sự vì hạnh phúc của mình mà khiến cả nhà đều đau khổ sao? Còn có mấy ngàn nhân viên trong công ty, hạnh phúc của mình chẳng lẽ phải để cho bọn họ trả giá?

21. Chương 21: Chương 11: Nhà Đông Phương.

“Anh trai, tài xế của cha đâu? Gọi điện thoại cho hắn nhanh lên, em có việc tìm hắn.”

Hiểu rõ nguyên nhân và kết quả của sự việc, cô quyết định lập tức hành động, cô nên vì việc làm của chính mình mà gác vác trách nhiệm, vì cái nhà này, cô nên đóng góp một chút sức lực.

Tài xế chở Chúc Kỳ Trinh tới Trụ sở Quân đội, đi tới cửa liền bị một cảnh vệ đứng nghiêm trang ngăn lại, đây chính là lính cảnh vệ cầm súng thật đạn thật, anh ta ngẩng đầu ưỡn ngực sắc mặt nghiêm túc mời bọn họ lấy giấy thông hành.

Chúc Kỳ Trinh nói rõ tên họ của mình, nói là đến gặp nhà Đông Phương, bên trong có một lính cảnh vệ khác gọi điện thoại, một lát sau gật đầu một cái, người cảnh vệ gọi điện thoại đối với bọn họ nghiêm túc chào kiểu quân đội, sau đó cho qua.

Lúc này, trong lòng Chúc Kỳ Trinh vô cùng hoang mang rối loạn, nếu mình sơ ý một chút, không lẽ bị bọn họ lấy súng bắn chết?

Tài xế đi tới trước cửa thì dừng lại, nói: “Chúc tiểu thư, chính là chỗ này.”

Chúc Kỳ Trinh nhìn hai bên một chút, nơi này giống như là một con đường, hai bên trái phải dùng tường rào vây quanh, bên trong là ngôi nhà mang dáng vẻ cổ xưa, cô nghĩ nếu như có một hàng ngôi nhà xưa như thế này, chắc chắn nhà Đông Phương có rất nhiều quan chức nhà nước?

Cô hít một hơi thật sâu, nhấn xuống chuông cửa có chút cũ kỹ trước cửa sắt, trong chốc lát, một cô gái trẻ tuổi mở cửa, hỏi: “Có phải là tiểu thư Chúc Kỳ Trinh không?”

Chúc Kỳ Trinh gật đầu một cái. Cô gái cười mở cửa mời cô đi vào.

Đi qua sân viện thì cô phát hiện sân viện nhà Đông Phương khác hẳn nhà khác, không có các loại hoa cỏ, trong sân chỉ trồng đầy tre trúc, lúc gió thổi qua vang lên tiếng sào sạt, ngược lại làm cho người khác cảm thấy rất có ý tứ.

“Tiểu thư Chúc Kỳ Trinh, người trước ngồi chờ, thủ trưởng cùng bà chủ còn chưa có tan việc, ông cụ thì ở trong phòng, không có chuyện quan trọng chúng tôi không dám quấy rầy, cho nên người trước ngồi xem tivi một chút!”

Chúc Kỳ Trinh kinh ngạc, thì ra không có người ở nhà? Vậy ỉnh vào nhà để làm gì?

“A, được. Cái đó. Xin hỏi xưng hô như thế nào?”

Cô gái nhỏ cười ngọt ngào, nói: “Tôi là bảo mẫu, gọi tôi là bảo mẫu nhỏ là được!”

Chúc Kỳ Trinh tròn to hai mắt không dám tin, nhà bọn họ còn có bảo mẫu trẻ tuổi xinh đẹp như vậy? Cô thiếu chút nữa còn nghĩ là em gái của Đông Phương Càn!

Rót cho Chúc Kỳ Trinh chén nước, bảo mẫu nhỏ liền đi làm việc của chính mình.

Chúc Kỳ Trinh nhàm chán hết nhìn đông nhìn tây, quan sát phòng ốc nhà này, thiết bị trang hoàng bên trong cũng không sang trọng, hơn nữa lại trải qua trong một thời gian dài, chỉ là tất cả đồ dùng trong nhà đều được làm từ gỗ lim, ngay cả cầu thang cũng có, rất có khuynh hướng cảm xúc. Phòng khách không tính lớn, bên cạnh còn có ba gian phòng.

Ngồi gần một canh giờ, nhìn thời gian cũng đã gần năm giờ rưỡi. Chúc Kỳ Trinh nghĩ, xem ra cả nhà bọn họ muốn lừa mình, ai bảo mình muốn từ hôn chứ?

Miệng bực bội, buồn bực uống một ngụm nước. Lúc này một cửa phòng mở ra, bước ra ngoài là một cụ bà ngoài tám mươi tuổi. Chúc Kỳ Trinh kinh ngạc, không phải nói trong nhà chỉ có một ông cụ sao? Thế nào bây giờ lại thành bà cụ?

Cô lập tức đứng lên, mỉm cười nói: “Bà nội khỏe, cháu là Chúc Kỳ Trinh.” Cô nghĩ bà cụ này chắc là bà nội của Đông Phương Càn.

Bà cụ tức giận nói: “Đừng gọi ta là bà nội.”

Chúc Kỳ Trinh đỏ mặt cúi đầu, xem ra là chán ghét mình. Suy nghĩ một chút cũng đúng, cô dâu vừa khóc vừa muốn từ hôn, người nào lại thích?

Bà cụ đến gần hai bước, quan sát trên dưới Chúc Kỳ Trinh, bất mãn nói: “Cũng không có gì đặc biệt à? A Kiền nhà chúng ta coi trọng cô cái gì? Một cô gái ngay cả lời của cha mẹ cũng không nghe, còn là cô gái tốt sao?” Nói với cô xong còn tựa hồ một mỗi, chậm rãi từ từ ngồi xuống ghế sa lon, tiếp tục cầu nhàu, “Lúc này đâu còn thừa lại mấy ngày, cô lại muốn từ hôn? Cô xem nếu chuyện này âm ỉ, thì sẽ có chuyện gì xảy ra? Ta sống đến tuổi này....”

“Cụ bà,” thanh âm bảo mẫu nhỏ từ phòng bếp truyền ra, tiếp theo bảo mẫu nhỏ đỡ lấy bà cụ nói: “Cháu đã nấu cơm xong, cháu đỡ bà qua ăn cơm!”

Bà cụ được bảo mẫu nhỏ đỡ lên từ từ đi tới hướng về phía phòng bếp, trong miệng vẫn không quên tiếp tục quở trách: “Đúng là một cô gái không biết an phận thủ thường, bà cụ như ta cả đời này cũng không gặp được, tại sao lại để cho A Kiền nhà chúng ta gặp được, nghiệp chướng nha.”

Một lát sau, bảo mẫu nhỏ ra ngoài, ngượng ngùng nói: “Cụ bà lớn tuổi, có chút cầu nhàu, người chớ để ý a!”

“Không sao.” Chúc Kỳ Trinh lúng túng đáp.

Bảo mẫu nhỏ nói tiếp: “Thật ra cụ bà là một người rất tốt tính, Liên Trưởng là cháu trai họ hàng, cho nên tối hôm qua nghe chuyện này, đối với người có chút sinh khí.”

Thì ra là không phải cháu trai ruột a, Chúc Kỳ Trinh nghĩ, “Là lỗi của tôi, bà nội Đông Phương tức giận cũng là chuyện thường.”

Bảo mẫu nhỏ lè lưỡi làm mặt quỷ cười nói, “Cụ bà không phải là bà nội Đông Phương, bà cũng là bảo mẫu trong nhà.”

Cầm Chúc Kỳ Trinh thiếu chút nữa rớt xuống, nhà Đông Phương thật kì quái? Bảo mẫu nếu không trẻ tuổi xinh đẹp thì là bà cụ gần đất xa trời? Nhà bọn họ đúng là có sở thích cực đoan?

Lúc này thiếu phụ (phụ nữ đã có chồng) xinh đẹp đi vào nhà, nhìn thấy người, bảo mẫu nhỏ lập tức dừng lại, có chút nịnh hót cười lên: “Bà chủ, người đã về.” Nói xong lập tức đi qua tiếp nhận túi xách trong tay.

Thấy vậy Chúc Kỳ Trinh cũng lập tức đứng lên, kêu một tiếng: “Bác gái!”

Bác gái miễn cưỡng cười cười gật đầu nhẹ nói: “Ngồi đi.” Sau đó nghiêng người đi lên lầu, cho đến khi ăn cơm mới xuống.

Chúc Kỳ Trinh bị đã kích đến mềm nhũn người, nhà bọn họ thật lợi hại, mình không được chào đón là đáng đời, nhưng cách đối xử lạnh nhạt này đúng là sống không bằng chết, tại sao không trực tiếp chửi mình đây? Như vậy ít nhất còn có thể thương lượng đường sống a!

Đông Phương Khải Ca mãi hơn sáu giờ mới trở về, cụ bà không sớm không muộn, vừa mới đem thức ăn dọn hết lên bàn, thời gian vừa chuẩn. Trong lòng Chúc Kỳ Trinh âm thành bội phục.

Đông Phương Khải Ca rửa tay xong thì đi ra ngoài, mặt lạnh nói một câu: “Ăn cơm.” Sau đó trực tiếp ngồi vào trên bàn cơm.

Chúc Kỳ Trinh nghĩ, hai cha con đúng là giống nhau, nói chuyện đều đơn giản rõ ràng.

Lúc này mẹ của Đông Phương Càn cũng đã xuống, một cửa phòng nữa lại được mở, đi ra ngoài là một chàng trai trẻ tuổi, Chúc Kỳ Trinh giật mình, bên trong có người? Chỉ thấy anh ta gõ cửa đi vào một gian phòng khác, sau đó dùng xe lăn đẩy một ông cụ ra ngoài. Chúc Kỳ Trinh nghĩ người này chắc là boss lớn rồi.

Ba người ngồi vào chỗ của mình trên bàn cơm, bảo mẫu nhỏ vào phòng bếp, chàng trai trẻ tuổi cùng ông cụ cũng tự vào phòng ăn. Chúc Kỳ Trinh khẩn trương ngồi ở trên ghế sa lon giống như ngồi trên đồng lửa, cô nghĩ, nhà bọn họ chính người cũng thực quá đáng.

” Bảo cô đi tới ăn cơm không nghe thấy sao?” Đông Phương Khải Ca rống to một tiếng.

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu lên, nghĩ thầm, bác có gọi cháu sao, cháu nào biết. Nhưng lại vội vàng chạy chậm đến phòng ăn, nhưng lại không dám ngồi xuống.

“Ông nội, bác trai, bác gái, cháu tới là để xin lỗi mọi người. Cháu không muốn từ hôn, là cha cháu hiểu lầm, hai ngày nay cháu thực sự không có chạy trốn, là đi doanh trại quân đội của Đông Phương Càn, cháu chỉ là đi gặp anh ấy. Là cháu không nghĩ chú đáo, thật xin lỗi” Cô dùng một chút ý thức còn lại lưu loát nói ra lời kịch đã suy nghĩ cả một buổi trưa, đầu cũng không ngẩng lên nhìn đáng vẻ một chút.

Đông Phương Khải Ca tức giận vỗ bàn một cái, tính tình ương ngạnh của quân nhân hiện rõ mồn một, “Thật xin lỗi? Cô nghĩ tôi không biết hai ngày qua cô đi đâu hả? Còn dám chạy tới nhà tôi cùng tôi nói dối?”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm xong rồi, sao lại tra ra nhanh như thế, vốn còn muốn nói dối một chút, lần này chắc là bị bắn chết rồi.

Không ngờ ông cụ cũng rống một tiếng, trung khí mười phần, hoàn toàn không như người già đang ngồi trên xe lăn, “Ồ trước mặt lão tử đập bàn cái gì? Cô nói đi gặp cháu của ta rồi, cô không phải là muốn biết ý tứ của cháu ta chứ?”

22. Chương 22: Chương 12: Em Chỉ Cần Anh Hạnh Phúc

Nói đoạn ông lại móc điện thoại di động từ trong túi ra, động tác chậm chạp quay số điện thoại, sau khi kết nối được giọng điệu liền thay đổi đột ngột, hoàn toàn không giống như bộ dạng vừa mới gặp hết người khác, vui vẻ nói: “Tiểu tử thôi, lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho ông, không coi trọng cái ông già này phải không?”

Thanh âm trong điện thoại lọt ra ngoài, tất cả mọi người có mặt đều nghe được rõ ràng. Chỉ nghe Đông Phương Càn nói: “Ông nội, ông lại đem cháu đích tôn của ông ra trêu đùa! Mất cháu chính là không trông, cũng không dám không để mắt tới ông a!”

Chúc Kỳ Trinh giật mình, nghĩ thầm, a! Cái mặt cá ươn cũng biết nói lời nịnh hót?

Ông cười vui cởi mở nói chuyện với Đông Phương Càn một lát, đột nhiên lời nói xoay chuyển, nghiêm túc hỏi: “Nha đầu Chúc Kỳ Trinh kia bây giờ đang ở trong nhà ta, cô ta nói có bỏ quên đồ ở đơn vị cháu, có chuyện này sao?”

“Thứ gì?” Đông Phương Càn trực tiếp hỏi không chút do dự.

Ông cụ liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh, cô sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm thấy ông cụ đang thử dò xét mình có đúng thật là đã đi tìm Đông Phương Càn hay không, vẫn may câu nói dối của mình gần nửa hư nửa thực, bằng không câu nói làm lộ chuyện còn không biết sự thông minh của ông cụ sẽ trừng trị mình thế nào!

“Không quan trọng, thôi bỏ đi. Đúng rồi, nha đầu kia làm loạn muốn từ hôn, chuyện này cháu biết chứ? Cháu thấy thế nào?”

Đông Phương Càn giọng nghiêm túc, nói: “Cô ấy còn nhỏ, không muốn kết hôn cũng là bình thường.”

Chúc Kỳ Trinh quả thật muốn cảm ơn cái mặt cá ươn đó, vẫn may anh vẫn chưa nói ra nguyên nhân là vì mình có bạn trai rồi.

“Cháu cũng không muốn kết hôn?”

“Chẳng phải cô ấy hiện tại đang ở trong nhà ư, ông nội người tự mình xem đi vậy?” Đông Phương Càn đem vấn đề ném trở về cho ông cụ.

Ông lại nhìn mắt Chúc Kỳ Trinh, nói tiếp: “Cô ta nói hai ngày nay đều ở cùng với cháu, cháu không có bạc đãi người ta chứ?” Ông nhấn mạnh vào hai chữ “hai ngày” này.

Trong điện thoại trầm tĩnh lại, bầu không khí ngưng lại, tất cả mọi người đều chờ đợi Đông Phương Càn trả lời. Ông cụ lần nữa hỏi dò, mục đích chỉ là muốn biết thái độ của Đông Phương Càn đối với Chúc Kỳ Trinh. Bây giờ, nếu như anh thừa nhận, vậy đã nói rõ anh nguyện ý vì Chúc Kỳ Trinh mà giấu giếm, hơn nữa biết tình hình chạy trốn một ngày của cô lại nguyện ý kết hôn như cũ, nếu như phủ nhận, cái buổi hôn lễ này có thể thật sự liền bị hủy bỏ.

“Là ở cùng nhau.”

Ông cụ nheo mắt gật gật đầu như có điều suy nghĩ, “Cháu tới phòng ăn ăn cơm chưa? Làm đau lỗ tai ta. Không nói nữa, trở về sớm chút.”

Cúp điện thoại, ông cụ cúi đầu nhìn Chúc Kỳ Trinh đang cắn môi, cười híp mắt nói: “Nha đầu, ngồi xuống ăn cơm, tới ngồi bên cạnh ông nội.”

Chúc Kỳ Trinh cẩn thận từng li từng tí đến bên cạnh ông cụ ngồi xuống, nghĩ thầm khó trách cái mặt cá ươn Đông Phương Càn cũng có thể so với khuôn mặt tươi cười xu nịnh của ông cụ, ông quả thật chính là lão hồ ly. Vừa nãy nếu như câu trả lời của Đông Phương Càn là bất luận cái gì một câu cũng không nói, cô tin rằng, ông cụ này nhất định sẽ lập tức đuổi mình ra khỏi nhà.

Một bữa cơm ăn đến thắp thỏm không yên, trước khi Chúc Kỳ Trinh nghĩ ra được mọi lý do thoái thác thì đã không có đất dụng võ, ông cụ từ đầu tới cuối hoàn toàn không hỏi cô tại sao lại chạy trốn cuộc hôn nhân, chỉ hỏi một chút tình hình trong nhà cô và tình hình học tập.

Đông Phương Khải Ca và mẹ của Đông Phương Càn vẫn không muốn gặp mình như cũ, từ đầu tới cuối không nói một câu, xem ra ông cụ này rất có uy nghiêm rồi.

Nhưng Chúc Kỳ Trinh vẫn mù mờ không biết, ý tứ này thể hiện hôn lễ kia rốt cuộc còn tiếp tục hay không? Nhìn thần sắc của ông cụ, dường như là lấy ý kiến của Đông Phương Càn làm trọng, hẳn là ý muốn tiếp tục, nhưng ba mẹ Đông Phương Càn mới là người phải trực tiếp quản lý chuyện này, thần sắc của họ, nhìn qua là không vui vẻ gì.

Mãi cho đến khi tất cả người trong nhà ngồi trên ghế sofa ăn trái cây xong, ông cụ mới nghiêm túc hỏi, trong ánh mắt lộ ra tất cả, “Nha đầu, kết hôn là đại sự cả đời, cháu đã nghĩ kỹ chưa?”

Chúc Kỳ Trinh nhìn mọi người, nhẹ nhàng gật đầu, từ từ nói: “Cháu đã nghĩ kỹ rồi, cháu và Đông Phương Càn tuy rằng bây giờ không có tình cảm, nhưng cháu sẽ cố gắng.”

Ông cụ gật đầu một cái, nói: “Đừng quên rằng cháu đã nói những lời này. Về sớm một chút đi, ta sai Tiểu Vương tiễn cháu.”

Người thanh niên đang ngồi ăn cơm trên bàn ăn không nói hai lời, buông chén xuống liền đi tới, trong miệng vẫn đang nhai cơm.

“Không cần đâu ông nội, tài xế đang ở bên ngoài chờ cháu rồi! Tự cháu trở về là được rồi.” Chúc Kỳ Trinh vội vàng đứng dậy nói.

“Vậy được, ông sẽ không tiễn cháu nữa.”

Chúc Kỳ Trinh nhìn về phía Đông Phương Khải Ca và mẹ của Đông Phương Càn Trương Tuyết đang ngồi trên ghế sofa, miễn cưỡng cười nói: “Bác trai bác gái, cháu về ạ.”

Đông Phương Khải Ca đến nhìn cũng chưa từng liếc nhìn cô một cái, Trương Tuyết cũng chỉ là miễn cưỡng kéo miệng cười một tiếng, nói: “Để cô bảo mẫu tiễn cháu ra ngoài.”

Trong phòng ăn cô bảo mẫu cũng không phải lanh lợi, lập tức đi ra mở cửa tiễn cô đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi xe chạy ra khỏi tầm mắt của lính gác cổng, Chúc Kỳ Trinh mới thở phào nhẹ nhõm, cô nghĩ mình thật sự xong rồi, muốn cùng cái gia đình này chung sống, giảm thọ mười năm khẳng định là bị cho là ít, không chuẩn bị gì vừa mới gả đi liền chết thẳng căng rồi.

Về đến nhà, Chúc Kỳ Trinh cảm thấy rất kỳ quái, tại sao không có đau lòng khổ sở, ngược lại lại dễ dàng như thế? Từ chối lâu như vậy, cũng đã náo loạn cũng đã chạy trốn cũng đã khóc, đến cuối cùng kết cục như vậy, thật ra thì dường như đã không hề khó có thể tiếp nhận như vậy.

Đời người vốn không thể toàn vẹn, trên thế giới những người bởi vì yêu nhau mà ở cùng nhau lại có bao nhiêu? Đời người thật sự có lẽ là thứ không hề tròn vẹn.

Cha ỉn hai mươi năm trước hạnh phúc vô lo, cho nên, hai mươi năm tiếp theo, chính là để bồi thường tất cả những gì cha mẹ dành cho sao?

Ngày thứ hai, Trịnh Hân Ngạn gọi điện thoại tới, Chúc Kỳ Trinh nhìn mã số buồn bã một lúc, nghĩ thầm đây là lúc nên nói rõ ràng rồi.

“Alo?”

“Thất Thất, cơ thể cha thế nào rồi? Vốn hôm qua anh định gọi cho em, chỉ là sợ em bận cũng sợ em mệt mỏi, cho nên cũng không dám ăm ỉ đến em.”

“Ừ, đã không sao rồi, theo dõi thêm một ngày nữa, ngày mai là có thể xuất viện.”

“Vậy thì tốt, cha cát nhân thiên tướng mà!”

“Trịnh Hân Ngạn.”

“Hả?”

“Trịnh Hân Ngạn.”

Anh khẽ cười lên, “Anh đây, em yêu, sao thế?”

“Chúng ta. Xem ra chúng ta phải chia tay, em lập tức phải kết hôn rồi.”

Trịnh Hân Ngạn nắm lấy điện thoại không dám tin, “Em nói cái gì? Thất Thất, không phải là nói đùa với anh đấy chứ.”

Chúc Kỳ Trinh nghẹn ngào, cắn môi chậm rãi mở miệng, “Là thật, lập tức sẽ phải kết hôn, không đến mấy ngày nữa.” Nói còn chưa dứt lời nước mắt liền chảy xuống, càng nói càng không có sức, “Ai bảo anh ngày hôm đó không cầu hôn với em? Em nói rồi bỏ qua cơ hội lần đó anh có thể sẽ không có cơ hội nữa, sao anh ngốc như vậy? Ai bảo anh không lập tức kết hôn với em? Ai bảo anh đối tốt với em như vậy, ghét anh, em ghét anh.”

“Thất Thất, cuối cùng là xảy ra chuyện gì, em lập tức nói cho anh biết, tại sao em bỗng nhiên phải kết hôn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chúc Kỳ Trinh không có cách nào, nước nỡ nói sơ qua sự việc. Trịnh Hân Ngạn tức miệng mắng to, mắng Chúc Kỳ Trinh đến bây giờ mới kể chân tướng sự việc ra cho anh nghe, mắng thể lực của cha cô, mắng Đông Phương Cần cướp đoạt người cướp đoạt tất cả tình yêu, cuối cùng lại khóc, hai người ôm điện thoại khóc nước nỡ.

Sau khi khôi phục lại lý trí, Trịnh Hân Ngạn từ từ suy nghĩ cẩn thận, về loại lý do chia tay này, mặc dù không cam lòng cũng không có sức xoay chuyển.

“Thất Thất, không cần kết hôn, để anh nuôi em, nhà Đông Phương có lợi hại hơn nữa cũng không thể một tay che trời, sẽ không hủy hoại nhà em, tin tưởng anh, Thất Thất.” Anh làm hành động đấu tranh cuối cùng như giấy chết.

“Nhà bọn họ có hủy hoại nhà chúng ta hay không em cũng không biết, chỉ có điều trước đó có thể cha em sẽ sụp đổ trước mắt, em không dám mạo hiểm như vậy, thật xin lỗi, Trịnh Hân Ngạn, thật xin lỗi.”

Hai người cũng nước nỡ, lời nói đứt quãng.

“Thất Thất, em sẽ hạnh phúc sao?”

“Em chỉ cần anh hạnh phúc, Trịnh Hân Ngạn, em hạnh phúc hay không đã không quan trọng, em chỉ muốn anh hạnh phúc.”

“Anh biết rồi, anh nhất định sẽ hạnh phúc hơn em, Chúc Kỳ Trinh!” Nói xong Trịnh Hân Ngạn cúp điện thoại.

Chúc Kỳ Trinh nhìn cái điện thoại đã lạnh như băng, nước mắt nhỏ xuống trên màn hình, cô lau nước mắt trên mặt, bấm số điện thoại gọi cho Chung Thành: “Chung Thành. ngày 1 tháng 8 tới tham gia hôn lễ của tớ đi!”

Trong mấy ngày tiếp theo, Chúc Kỳ Trinh mỗi ngày đều buồn bực không vui, ở nhà buồn bực cũng không muốn đi đâu, hơn nữa rảnh rỗi khác thường, hoàn toàn không có người nào loay hoay nói những lời hết cách. Duy nhất đã làm một chuyện liên quan đến chuyện kết hôn chính là anh trai mang mình tự đi chọn áo cưới.

Một vài nhân viên ở tiệm váy cưới này cũng dùng cặp mắt bốc lên tâm địa nhìn anh trai, tán dương hai người trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, lúc đầu anh trai còn giải thích một câu: “Đây là em gái tôi.” Hoặc là: “Tân nương của tôi cũng không thể giống cô ấy như vậy.” Càng về sau anh đến giải thích cũng lười nói, dứt khoát đưa em gái đi chọn áo cưới tuyệt đối là một sai lầm lớn của cuộc đời.

Trong thời gian này Chúc Kỳ Trinh mua một chiếc xe, một chiếc QQ nhỏ cũng không thể nhỏ hơn, còn dám cho nó không mở ra cửa sổ ở mái nhà. Chiếc xe nhỏ này xe xài hết rồi cô còn dư ra tiền mừng tuổi, mặc dù hôn lễ này cuối cùng là chính cô cầu xin, nhưng trong lòng cô vẫn là đang tức cha.

Nhớ đến lúc sau khi cha nhận được điện thoại của nhà Đông Phương, cúp điện thoại câu nói đầu tiên lại là: “Con gái, con muốn xe gì, để anh trai dẫn con đi chọn, xe gì đều được.”

Nghe vậy Chúc Kỳ Trinh sập cửa đi, nói lại một câu: “Không cần cha mua, con tự mua.”

23. Chương 23: Chương 13: Công Tác Chuẩn Bị Trước Khi Kết Hôn.

Đông Phương Càn rất tuân thủ lời hứa, mãi cho đến một ngày trước khi kết hôn mới trở về. Nhận được điện thoại của anh, Chúc Kỳ Trinh thấy là số lạ, không hề để ý, nhai khoai tây chiên hỏi: “Ai tìm tôi.”

Đối phương trầm mặc, Chúc Kỳ Trinh lại hỏi: “Nói chuyện a, ai tìm tôi!”

“Lúc nghe điện thoại không được ăn đồ ăn.”

Chúc Kỳ Trinh giận dữ, chưa nói mình làm ai, mà dám giáo huấn cô? “Anh là ai? Quần tôi làm gì?”

“Chồng cô.”

Nhất thời, miệng Chúc Kỳ Trinh mở rộng không phản ứng kịp, “Đông đông đông đông Phương Càn?”

“Mặc quần áo tử tế nhanh lên, hai mươi phút sau tôi đến nhà cô đón cô.”

“Để làm gì?”

“Mua nhẫn.”

“A.... Đợi đã nào. . . ! Không cần anh tới đón, tự tôi có xe.”

“Được, nửa giờ sau ở cửa hàng Mậu Hoa, đừng đến trễ!”

Chúc Kỳ Trinh vừa định nói ‘được’, đối phương đã trực tiếp cúp máy.

Cô nhìn điện thoại di động, đầu óc rối cuộc cũng tỉnh táo, dựa vào cái gì anh lại đối với mình đến thì kêu đi thì hét? Bây giờ cô còn chưa phải vợ của anh, tại sao anh lại có thái độ như thế, vậy khi trở thành vợ của anh rồi không phải giết mình ở lưng quần tùy thời tùy lúc mang theo? Mình còn có quyền lợi căn bản của con người sao?

Chúc Kỳ Trinh nhảy lên ghế sa lon, hướng về phía đệm dựa liều mạng đập, “Lính thôi tha, mặt cá ươn, đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi....”

Chửi mắng mấy phút, mặc quần áo chải đầu mấy phút, lúc mở cửa xuất phát cũng đã qua mười phút. Điểm chết người là chiếc xe được đổi thiết bị không được tốt lắm, trong nhà chỉ có dì Lý, cũng không thể giúp được gì, cô càng gấp càng chuyển xe không được, tức giận, cô nhảy xuống xe hướng về phía chiếc xe mà cha cùng anh trai thích hung hăng đá mấy đá, làm dì Lý sợ đến mức chạy nhanh ra kéo cô, “Tiểu tử tông, cháu đá đồ chơi thì được chứ đừng đá chiếc xe này, cái này là bảo bối của hai người bọn họ đấy!”

Thật vất vả mới lái xe lên đường, đã qua gần 20 phút, Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm nếu mình đi trễ không biết cái mặt cá ươn kia sẽ hành hạ cô như thế nào. Vừa nghĩ tới liền hốt hoảng, nhưng thật sự kỹ thuật lái xe của cô có hạn, chỉ có thể chậm rãi chạy với tốc độ ‘Gió bão’ ba mươi mã*.

*Mã: biểu thị con số chỉ vận tốc.

Nhìn từng chiếc xe chạy bên cạnh mình nhanh như tên bắn, cô liền cao giọng kêu to: “Được rồi đừng kích động chạy nhanh như thế.... Anh gì ơi chạy chậm một chút, chờ tôi với!”

Thời điểm đến Mậu Hoa, Chúc Kỳ Trinh đã đến trễ hơn hai mươi phút, nhìn gương mặt đen thui của Đông Phương Càn đang đứng chờ ngoài cửa, cô ngượng ngùng cười cười, “Cái đó....xe tôi nhỏ, chạy lại chậm, đợi có lâu không?” Đây là lí do trên xe mà cô đã nghĩ kĩ, cũng không thể nói với anh kĩ thuật lái xe của mình không tốt, như vậy rất là mất mặt.

Đông Phương Càn liếc mắt nhìn cô, lạnh lùng nói: “Chìa khóa.”

“Cái gì?”

“Chìa khóa xe.”

Chúc Kỳ Trinh buồn bực, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đưa chìa khóa cho anh. Anh nhận lấy chìa khóa, kéo Chúc Kỳ Trinh đi, đến trước xe anh nói: “Lên xe.”

Chúc Kỳ Trinh giống như là người không có suy nghĩ vậy, hồ đồ nghe theo lời anh lên xe.

Sau khi lên xe chỉ nghe Đông Phương Càn nói: “Tôi ngược lại muốn nhìn xem chiếc xe nhỏ được lái đi nhanh sẽ chậm lại bao nhiêu!” Nói xong nhanh chân đạp chân ga, phóng vụt ra ngoài.

Đúng là tiêu rồi!

Chúc Kỳ Trinh thấp thỏm ngồi, nhìn đồng hồ đo một chút, đã lên tới 100 mã, cô vẫn cứ nghĩ xe này là phé thải? Vì vậy không nhịn được mở miệng nói: “Anh chạy chậm lại, không thì nó sẽ hư mất.”

Đông Phương Càn không lên tiếng, lại đạp mạnh chân ga, Chúc Kỳ Trinh bị dọa sợ, nhanh nói: “Xin anh đấy, chạy chậm một chút, chiếc xe này là tôi tự bỏ tiền ra mua đấy.”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, “Cô không phải nói xe này chạy rất chậm sao?”

“Cái đó... Là tôi nói sai rồi không được sao...Chậm một chút chậm một chút, nó là tài sản riêng của tôi đấy.”

Lúc này Đông Phương Càn mới chậm lại tốc độ, nói: “Về sau đừng có nói dối với tôi, nhất là trước mặt người nhà của tôi, bọn họ đều là người thông minh, chỉ là bọn họ lười phải vạch trần cô mà thôi.”

Nghe anh nói thế Chúc Kỳ Trinh mới biết anh không chỉ nói chuyện nói dối xe chạy chậm ngày hôm nay, còn có lần trước đến nhà anh nói dối hai ngày bỏ trốn đều là ở cạnh anh.

“Lần đó...Thật sự không còn biện pháp, ai biết người nhà của anh lại chỉnh tôi như vậy chứ?”

Lửa giận của Đông Phương Càn đánh tan suy nghĩ, đạp gấp thắng xe, dừng xe ở trên đường cái lớn. Anh xoay đầu lại sắc mặt u ám nói: “Trong lòng cô người nhà của tôi làm cho cô khó chịu sao? Tôi không có cô thì sẽ không lấy được vợ sao?”

Chúc Kỳ Trinh bị dọa không nhẹ, nghĩ thầm, anh và cha anh thật sự rất giống nhau, đến bao giờ mới học được một chút sự kín đáo (tư tưởng, tình cảm) của ông nội anh đây?

Chúc Kỳ Trinh vội vàng xoa tay giải thích, “Không phải không phải, là tôi làm sai, tôi làm sai rồi. Anh muốn lấy vợ, một trăm người đều có, là tôi không ai thèm lấy, được chưa?”

“Nói, có phải cô tự nguyện gả cho tôi không?”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng gật đầu, “Tự nguyện tự nguyện.”

“Không đủ thành ý.”

Như vậy mà còn chưa đủ thành ý à? Chỉ còn kém là quỳ xuống thôi, hôm nay không phải chỉ là đi trễ, nói dối, nói bậy, tại sao lại thành ra tình trạng này, anh chỉnh chết tôi thì mới bỏ qua sao!

“Tôi rất tự giác tự nguyện, tâm phục khẩu phục muốn gả cho tiên sinh Đông Phương Càn.” Thấy anh không có phản ứng lại bồi thêm một câu, “Không bao giờ đổi ý, nếu anh đổi ý, tôi vẫn sẽ không đổi ý.”

Cuối cùng miệng của Đông Phương Càn cũng mím lại, tay anh nắm thành quyền đặt ở khóe miệng vội ho khan một tiếng, sau đó một lần nữa khởi động xe.

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm, thật là ngây thơ, nhất định phải hành hạ mình như thế mới chịu bỏ qua!

“Chúng ta đang đi đâu vậy, không đi mua nhẫn sao?”

“Lấy tây trang.”

“Anh có tuân thủ lời hứa không thế? Làm gì có thời gian để kịp may tây trang? Anh không phải bây giờ mới trở về sao?”

“Hai tháng trước đã đặt rồi, chuyện như vậy cũng phải cần tôi trở lại sao?”

“Anh thật đúng là đại gia!” Chúc Kỳ Trinh nói thầm.

“Nói cái gì, Lớn Tiếng (nguyên văn là ‘Đại Thanh Điểm’!)” Anh lại quát lớn một câu.

Chúc Kỳ Trinh liếc anh một cái, nghĩ, này giờ tôi có dám lớn tiếng đâu? Tôi sống đâu có chán như anh? Lòng nghĩ như thế, nhưng cô lại nịnh nọt cười lấy lòng anh: “Tôi nói này anh thật là lợi hại, áo cưới của tôi làm không kịp, mấy hôm trước đã tùy tiện mua rồi.”

Xe dừng lại ở một cửa hàng, sau khi hai người bước xuống xe, Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng than thở: Wow, nhãn hiệu Armani chỉ trong vòng hai tháng mà có thể đặt được! Đúng là lợi hại!

Khi nhìn thấy tây trang màu đậm phẳng phiu tràn đầy khuynh hướng cảm xúc được mặc trên người anh thì Chúc Kỳ Trinh lại không khỏi cảm thán: Đúng là tiền nào của nấy!

Lấy xong tây trang, lần thứ hai, hai người lên tầng ba của Mậu Hoa, Đông Phương Càn đã xác định mục đích, lên thẳng tầng buôn bán trang sức, cuối đầu nhìn các loại nhẫn.

“Cô thích kiểu nào?” Anh hỏi.

Chúc Kỳ Trinh tự nhiên lớn gan, không cần suy nghĩ trực tiếp nói một câu: “Đắt nhất.”

Mắt người bán hàng sáng lên, vui sướng chạy tới quầy tủ đựng trang sức, dùng khóa mở ra, cầm ra một chiếc nhẫn có viên kim cương to.

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, cái này cũng quá lớn đi? Mặc dù cô muốn báo thù cái mặt cá ươn kia, nhưng đeo chiếc nhẫn lớn như thế, đó không phải nói cô là kẻ cướp sao!

“Tiểu thư, trong tiệm của chúng tôi, chiếc nhẫn kim cương này là đắt nhất cũng xinh đẹp nhất, hơn nữa chỉ có một chiếc độc nhất vô nhị, tiểu thư nếu đeo vào khẳng định sẽ rất xinh đẹp.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm nếu đeo chiếc nhẫn đó thì thật là đã nghiền, nhưng cho dù mua, chiếc nhẫn to như vậy nếu đeo vào tay không phải giống như gánh nặng sao, như vậy khẳng định sẽ rất phiền phức.

Cô vừa mới đưa tay ra, còn chưa đụng tới chiếc nhẫn, Đông Phương Càn đã lên tiếng, “Gói lại.”

Người bán hàng sững sốt, không nghĩ tới chuyện bán chiếc nhẫn kim cương này lại thuận lợi như thế. Trong nháy mắt người bán hàng phục lại tinh thần, lập tức lấy về chiếc nhẫn chạy đi đóng gói, còn lớn tiếng kêu gọi đồng nghiệp mau viết hóa đơn, rất sợ vị khách này đổi ý.

Chúc Kỳ Trinh cũng cả kinh, vội vàng kéo tay áo của Đông Phương Càn, nhẹ giọng nói: “Không cần không cần, chiếc nhẫn đó tôi không thích.”

Đông Phương Càn chau mày, từ chối cho ý kiến, không rảnh để ý tới, trực tiếp hướng quầy thu tiền bên kia đi tới.

Chúc Kỳ Trinh nhanh chóng đuổi theo, nhỏ giọng van nài: “Tôi không thích chiếc nhẫn đó, nó rất lớn, tôi mang thế nào được?”

“Ý cô là cái này đẹp hơn?” Đông Phương Càn giống như không nghe thấy, lấy tay chỉ chiếc nhẫn bạch kim đơn giản đang nằm trong tủ trưng bày.

Thấy anh quyết tâm không đổi ý, Chúc Kỳ Trinh quay đầu đi về hướng bên kia, giận dữ trả lời: “Không đẹp.” Thật ra cô nghĩ, ánh mắt thâm mi của mặt cá ươn cũng không tệ, chiếc nhẫn đó đúng là rất đẹp.

Cô đi tới khu vàng bạc, thấy một chiếc nhẫn lớn, trong lòng liền mừng rỡ, “Đông Phương Càn, mau tới đây.”

Đông Phương Càn bước nhanh tới, Chúc Kỳ Trinh chỉ vào một cái hộp hình vuông, bên trong là chiếc nhẫn hoàng kim có khắc một chữ ‘Phát’, nói: “Tôi thấy cái này rất được, rất đẹp mắt.”

Đông Phương Càn nghiêng đầu nhìn cô cười lạnh, “Ý của cô là chúng ta mua nhẫn cho đối phương đúng không?”

Chúc Kỳ Trinh khẽ run rẩy, cái mặt cá ươn chết tiệt này chính người thật lợi hại, mình đúng không phải là đối thủ của anh? Vì vậy vội vàng xua tay, “Không không không không không, chính anh, anh chọn, anh chọn đi!”

Toàn bộ người bán hàng che miệng cười trộm, Chúc Kỳ Trinh liếc mắt nhìn các cô một cái, rầu rĩ không vui ngồi qua một bên.

Cuối cùng, Đông Phương Càn mua ỉnh một chiếc nhẫn thấy đầu tiên, đó là một chiếc nhẫn đơn giản, phía trên không có kim cương, cũng không có bất kỳ hoa văn, chỉ là bên ngoài có những họa tiết cuộn cuộn, rất có khuynh hướng cảm xúc.

Đông Phương Càn cầm hai chiếc nhẫn cùng một bộ tây trang, liền lái xe của mình đi mất, miệng cũng không nói gặp lại, trong lòng Chúc kỳ Trinh lại một lần nữa thăm hỏi mười tám đời họ hàng nhà anh.

24. Chương 24: Chương 14: Nhẫn Kim Cương Nhỏ Nhất

Ngày hôm sau hôn lễ cực kỳ náo nhiệt, chỉ có điều Chúc Kỳ Trinh không quan tâm đến, cô chỉ mời một mình Chung Thành, chính là bởi vì muốn cô ấy làm phù dâu. Bạn bè học cùng hồi nhỏ cũng đều mất liên lạc, lại không muốn mời bạn cùng học đại học cô, bởi vì tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa cô và Trịnh Hân Ngạn, cô không muốn mời bạn cùng học tới trong lòng sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Chúc Kỳ Trinh vốn không mong đợi cuộc hôn nhân này, cộng thêm tâm tình không tốt, cho nên nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Hiện tại cô cảm giác như mình ở đại hội đại biểu nhân dân, khách mời trên hội trường không phải mặc quân trang thì là mặc tây trang, không thấy người nào mặc quần áo thoải mái, cô nghĩ, tới uống một ly rượu mừng phải mặc cái này sao? Còn tới chỗ của nhân viên bảo vệ cũng giống vậy, nơi này quang cảnh đẹp nên để lại năm bàn cho nhân viên bảo vệ. Cô tà ác nghĩ: bọn họ không phải là đến ăn nhờ chứ? Tiệc cưới cũng phải có nhân viên bảo vệ?

Nhưng mà việc làm cho cô cảm thấy khó hiểu là, Đông Phương Càn cũng không mặc tây trang theo yêu cầu, ngược lại mặc lễ phục Thượng úy xuất hiện, cô lén lút hỏi Đông Phương Càn vì sao, Đông Phương Càn không đồng ý nói: “Đây là vinh dự!”

Vậy anh chưa hề mặc một món đồ đắt tiền như Tây trang sao? Trong lòng Chúc Kỳ Trinh độc thoại.

Hôn lễ vẫn diễn ra trên một nền nhạc đệm, tới lúc cô dâu và chú rể trao đổi nhẫn cưới, chiếc nhẫn kim cương lớn này là dành cho Chúc Kỳ Trinh bởi vì chưa từng đi thử nhẫn, kết quả là..... Quá nhỏ rồi.

Đông Phương Càn định dùng sức lại sợ làm đau cô, miệng Chúc Kỳ Trinh vẫn nói thầm: “Xong rồi xong rồi, cái này quá nhỏ.”

Nhưng khổ người bên cạnh là người chủ trì, ông ấy bảy tám phần lời đã nói được hết, cuối cùng ngay cả đứa bé cũng không nở miệng bắt được sỏi nên đều nói ra hết rồi.

Đông Phương Càn không còn cách nào, chỉ có thể độc ác, dùng sức nhét vào, Chúc Kỳ Trinh đau đến rơi nước mắt. Đông Phương Càn thấy vậy, lập tức đưa tay xoa nhẹ mặt của cô, hôn lên gò má cô, tiện thể nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô.

Dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi, thanh âm cực lớn có thể so với phim lần đầu ra mắt.

Điều khiến cho Chúc Kỳ Trinh khó hiểu là, đến khi mời rượu thì phù dâu Chung Thành kì lạ biến mất, phải qua hơn một giờ sau mới xuất hiện lần nữa, hỏi cô ấy đi đâu, cô ấy chỉ nói cho có lệ, có việc phải rời đi một chút. Đây là lần đầu tiên Chung Thành tới thành phố này, có thể có việc gì chứ?

Cũng may hôm nay thật sự rất bận, trong nháy mắt cô đã vứt hết mọi chuyện qua sau đầu.

Những người lãnh đạo tụ hội một lúc hôn lễ cuối cùng cũng kết thúc, lái xe đưa hai người vào một tiểu khu, Chúc Kì Trinh thích thú một hồi, không cần dừng lại ở đó tiến vào đại viện a? Thật sự là quá tốt rồi!

Đến một ngôi nhà trước lầu, lái xe giao cho hai người bọn họ cái chìa khóa, nói vài câu chúc mừng, rồi vui tươi hôn hờ lái xe đi.

Hai người cầm chìa khóa vừa mới bước đi hai bước, dừng lại, Đông Phương Càn hỏi: “Biết lầu mấy sao?”

Chúc Kì Trinh lắc đầu, “Anh cũng không biết, tôi làm sao có thể biết?” Trong lòng cô hô to: Ông trời ơi! Có cô dâu chú rể nào như vậy sao? Kết hôn còn không biết phòng tân hôn của mình?!

Đông Phương Càn gọi điện thoại, mới dẫn Chúc Kì Trinh đi vào thang máy.

Vừa bước từ thang máy ra, Chúc Kì Trinh liền nhú mày, đây là một căn hộ kiểu mới nhất, ngộ nhờ nếu có ăn trộm, vậy kêu mọi người giúp đỡ cũng không được?

Vào nhà, có mùi các thiết bị mới lắp đặt thoảng qua, được cái bên trong đều là thiết kế cực kì mới, lúc đầu cô lo lắng sẽ giống như đại viện bên kia, vật dụng trong nhà toàn bộ là gỗ lim mất.

Vào nhà sau, Đông Phương Càn đi vào một cái phòng rồi lại một cái phòng, Chúc Kì Trinh nghĩ, tâm lý của anh cũng quá âm u rồi? Ai ăn trộm sẽ tiến vào khi trong nhà không có người ở a?

Chỉ thấy anh đi ra, trong tay cầm bộ áo ngủ, ném cho Chúc Kì Trinh, “Tắm rửa đi.”

Chúc Kì Trinh lập tức đỏ mặt, siết chặt áo ngủ không biết thế nào cho phải. Tắm rửa? Rửa anh ta không phải sẽ đối với mình làm chuyện nên làm đó chứ? Nếu mình không thuận theo, mặt cá ươn có thể hay không sử dụng bạo lực?

Cô lén lút liếc một cái, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghĩ rằng, nhìn cái bộ dạng mặt cá ươn này, chính là cuồng bạo đồ đệ. Nếu không..... Nói đi cả đến thăm mình rất bất tiện? Không nên không nên, anh ta thông minh như vậy, khẳng định có biện pháp vạch trần mình, đến lúc đó bị chinh thì có thể thảm hại hơn.

“Làm sao, muốn tôi ôm cô đi vào?”

Xoẹt Chúc Kì Trinh đứng lên, chạy đi.

Cô mới không cần.

Cô tắm mất nửa giờ, tóc cũng sấy khô, ngay cả móng chân móng tay cũng sửa một lần, đã không có việc gì làm nữa, vì thế chỉ có thể ngồi ở bồn tắm lớn đếm gạch men sứ trên tường.

Tiếng đập cửa vang lên, âm thanh không kiên nhẫn của Đông Phương Càn truyền đến, “Không có ngắt thì mau đi ra đây cho tôi.”

Đối với âm thanh này, hiện tại cô quả thực như gặp một tên lưu manh, chà xát tay, cô to gan nói: “Tôi còn chưa tắm xong, anh dùng một cái toilet khác tắm đi!”

“Cô không thấy bên trong không có bồn cầu sao? Một cái khác chỉ có bồn cầu không có vòi phun.”

Chúc Kì Trinh vừa nhìn, thật đúng là, mình ngồi lâu như vậy, tại sao không phát hiện?

Cô không thể không buồn bực mở cửa, trước khi mở cửa hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu mà bước ra ngoài, còn duỗi ngón tay cái hướng về phía sau đầu vậy vậy, “Anh dùng đi!”

Đông Phương Càn lại bắt được tay cô, kéo cô đến trước mặt mình, hung dữ nói: “Đã cảnh cáo là cô không được phép nói dối, không nhớ sao?”

Chúc Kì Trinh sửng sốt, cô vừa mới nói dối sao? Chuyển mắt dùng sức suy nghĩ trong chốc lát, không xác định hỏi: “Không có? Nói khi nào?”

“Không có? Cô nói cô còn chưa có tắm xong, vài giây sau thì tốt rồi?”

“Cái đó.....” Chúc Kì Trinh cười khổ, “Cái đó cũng tính a? Không tính được không?”

Đông Phương Càn cúi đầu hôn, dùng sức hôn môi của cô, Chúc Kỳ Trinh liều mạng lắc đầu, lại bị bàn tay to của anh giữ chặt ở gáy, một hồi đè ép và sau đó lại áp sát, Đông Phương Càn buông môi cổ ra, lại chống đỡ trán của cô như cũ: “Cô nói được nữa không?”

“Tôi..... Tôi tôi không bao giờ nói dối nữa, anh đại nhân đại lượng, tha cho tôi đi!”

Đông Phương Càn cúi đầu cười rộ lên, nghe vào trong tai của Chúc Kỳ Trinh lại rất kinh khủng, cô nghĩ xong rồi xong rồi, nói dối thì đã nói rồi, người này lòng dạ hẹp hòi không biết định hành hạ mình như thế nào, xem ra mới vừa rồi trừng phạt chưa đủ vẫn còn muốn.

Lúc này cô lo lắng hốt hoảng nghĩ biện pháp thì đột nhiên Đông Phương Càn buông hai tay ra, xoay người đi vào phòng tắm.

Chúc Kỳ Trinh không dám lên giường nằm, chạy tới ngồi sô pha. Bây giờ cô cảm thấy ngón tay mơ hồ đau, giờ tay vừa nhìn, ngón áp út đeo nhẫn kim cương lớn bởi vì ngâm nước quá lâu đã phát sưng, hơn nữa rõ ràng máu không lưu thông, cảm giác dây thần kinh đều đập thành thịch.

Cô dùng sức tháo nhẫn ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Rất lâu sau, cô đã thấy cảm giác không phải là mơ hồ đau, mà là vô cùng đau.

Lúc này Đông Phương Càn tắm xong, mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra, thấy Chúc Kỳ Trinh tranh chấp với nhẫn, chậm rãi đi đến, nói: “Không tháo ra được thì đi đổi đi!”

Chúc Kỳ Trinh ghen ngào nói: “Rất đau.”

Đông Phương Càn đi tới ngồi xổm xuống, kéo ngón tay của cô, rút vài cái, thấy thật sự không tháo được, lại dùng chút sức, cuối cùng lại dứt khoát dùng lực mạnh tháo.

“A!” Chúc Kỳ Trinh thét chói tai, “Đau!”

Đông Phương Càn mau chóng kéo cô vào toilet, để cô ở trước người, vòng từ phía sau cầm lấy tay cô, ở phía trên liên tục té nước rửa tay, sau đó lại tháo, phát hiện vẫn không nhúc nhích.

Chúc Kỳ Trinh nước mắt sớm rơi đầy mặt, kêu gào đau chết.

Đông Phương Càn thật sự căng thẳng, anh vội vàng dội nước, mang tay cô làm ướt, tiếp tục một tay xoa một tay dội nước, dùng lực mạnh bắt đầu rút ra.

“A! Mặt cá ươn mưu sát a, tai nạn chết người.....” Một tay kia của cô vỗ Đông Phương Càn, sợ hãi thét chói tai.

Thử hơn nửa giờ, ướp đá cũng dùng thử, nhưng cũng không có kết quả gì. Chúc Kỳ Trinh đã khóc đến khàn cả cổ họng, lại dựa vào ngực Đông Phương Càn, đứng ở trước bồn rửa tay khóc lớn nhất quyết không bỏ qua.

“Thật sự rất đau sao?” Đông Phương Càn gấp gáp hỏi, thật đúng là không có chuyện gì có thể làm cho anh lực bất tòng tâm như vậy.

“Đau chết mất đau chết mất, Đông Phương Càn, ngón tay của tôi có thể hay không bị bóp hỏng? Nếu như thật sự không lấy được thì không phải là bị cưa tay chứ? Ô ô ô..... Tôi không muốn tàn phế.....” Cô đứt quãng, sợ hãi nói, ô ô khóc rất lâu còn nói: “Đông Phương Càn, anh quả thật không phải là bình thường hẹp hòi, vì không cho kẻ trộm cướp mất chiếc nhẫn, liền cố ý mua cái nhỏ như vậy, nhẫn có thể có vậy tay của tôi có quan trọng sao? Mặt cá ươn, nếu lần này tôi tàn phế tôi thành quỷ cũng không tha cho anh.....” Nói xong lại lên giọng khóc lớn.

Đông Phương Càn đỡ khóc đỡ cười, “Em lái xe QQ, ai có thể tin nhẫn trên tay em là thật?” Nói xong vung về đưa tay lau nước mắt của cô, “Đừng khóc, chúng ta lập tức đi bệnh viện, đi thay quần áo trước.”

Chúc Kỳ Trinh phần nộ rống to một tiếng: “Tay của tôi sắp bị chặt đứt, còn thay quần áo cái gì!”

Đông Phương Càn nhú mày, bế ngang cô liền hướng ngoài cửa đi, vừa đi vừa nói: “Anh nói, nắm chặt thời gian, đừng hối hận!”

Anh chạy nhanh , không có đi thang máy, mà là ba chân bốn cẳng dọc theo cầu thang chạy xuống, mỗi khi tới mấy bậc thang cuối cùng đều là nhảy xuống, làm Chúc Kỳ Trinh sợ tới mức oa oa kêu to.

“Đông Phương Càn, anh cố ý? Anh muốn tôi ngã chết? Lòng trả thù của anh làm sao mạnh như vậy? Trong lòng u ám vậy? Tôi không phải là không cho anh thay quần áo nha! Tôi. . . . Anh bế tôi ngã chết đối với anh có ích lợi gì? Được tái giá một lần? Đùng hòng, tôi thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh.” Cô thét chói tai thêm cầu nhàu đứt quãng nói xong, đôi tay ôm cổ của anh thật chặt, nghĩ thầm muốn ngã thì cũng hai người cùng nhau ngã.

“Cô đang tỏ tình với tôi?” Đông Phương Càn mỉm cười nhàn nhạt, bước chân không vì vậy chậm lại chút nào.

“Tôi chính là tỏ tình với người động núi, cũng không tỏ tình với anh!”

25. Chương 25: Chương 15: Đứng Tư Thế Quân Đội. (một)

Đến bệnh viện, trong chốc lát bác sĩ liền gỡ chiếc nhẫn xuống, đưa chiếc nhẫn cho Chúc Kỳ Trinh sau đó tốt bụng nhắc nhở: “Loại nhẫn giả này tốt nhất là ít mang đi.”

Chúc Kỳ Trinh sững sờ, quay đầu nhìn Đông Phương Càn một chút, anh đang khinh thường liếc mắt nhìn cô.

Đi ra khỏi phòng cấp cứu, cô mới đột nhiên ý thức được hai người thế nhưng đang mặt đồ ngủ tình nhân, nghênh ngang đi trong bệnh viện, thực sự thu hút quá nhiều ánh mắt quái dị.

Chúc Kỳ Trinh chạy chậm , “Đi mau á. . . , mất mặt chết.” Cô một tay che mặt nhỏ giọng nói.

Đông Phương Càn kéo tay che mặt của cô ra nắm ở trong tay, dường như không cho cô làm điều kì lạ nữa, “Tôi còn chưa nói mất thể diện, cô đành trước cái gì? Là ai nói không cần phải thay quần áo?”

“Đông Phương!” Giữa lúc hai người đang đi qua hành lang, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng kêu.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, Chúc Kỳ Trinh không quen biết đối phương, dáng dấp của người đàn ông này có hơi béo một chút. Mắt Đông Phương Càn choáng váng, anh không nghĩ mình đang trong bộ dạng như thế này mà bị người quen bắt gặp, còn là bạn thời đại học nhiều năm không gặp, ban ngày vừa mới tham gia hôn lễ của bạn anh.

Phản ứng đầu tiên của anh là thả tay của Chúc Kỳ Trinh ra, sau đó có chút mất tự nhiên đỏ mặt. Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, mặt cá ươn mà cũng biết đỏ mặt?

Đối phương vui vẻ đi tới, Đông Phương Càn không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa tay bắt tay với đối phương, làm cho Chúc Kỳ Trinh che mặt cười trộm, mặc đồ ngủ mà lại giống như lãnh đạo đi gặp đối tác vậy.

“Đông Phương, hai vợ chồng nhỏ các cậu đang diễn kịch sao? Không phải hôn lễ vừa mới kết thúc sao?” Vị bạn học cười chế nhạo.

“Ách....Có chút việc, nên tới đây.”

Không có việc gì cần phải tới đây! Ở trong lòng Chúc Kỳ Trinh lên tiếng phản bác.

Bạn học vỗ vỗ cánh tay của anh, cười lớn nói: “Đông Phương bộ dạng cậu bây giờ so với lúc mặt quân trang còn đẹp trai hơn nhiều!”

Quả thật Chúc Kỳ Trinh phải giơ ngón tay cái đối với vị bạn học này, anh ta thật lợi hại! Mình mà dám châm chọc anh, mười Chúc Kỳ Trinh cũng không đủ cho anh hành hạ.

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?” Đông Phương Càn nghiêm túc hỏi.

“Con gái bị sốt, cùng vợ đưa con gái đến khám bệnh!”

Đông Phương Càn khẽ gật đầu, nói: “Thay tôi hỏi thăm vợ con cậu, tôi còn có chút việc không thể đến thăm được.”

Vị bạn học cười xấu xa nói: “Được, cậu vội thì đi đi.” Quay đầu hướng về Chúc Kỳ Trinh nói: “Chị dâu, hẹn gặp lại.”

Đông Phương Càn nhanh chóng nhấc chân bước đi, phía sau Chúc Kỳ Trinh chạy chậm theo, chỉ nghe phía sau vị bạn học lại kêu: “Đông Phương, ngày khác gặp lại!”

Chúc Kỳ Trinh bắt mắt nói: “Ai, anh đi chậm một chút không được à?” Thấy anh không có ý đi chậm lại, lại hỏi: “Các anh là bạn học thời đại học sao? Ở trong trường quân đội hả? Tôi còn tưởng rằng người làm lính đều sẽ giống anh, xem ra không phải a! Anh ta thật là thú vị. Mà này trường đại học quân đội và đại học bình thường có gì khác không? Các anh...”

“Câm miệng!” Đông Phương Càn cuối đầu khiển trách một tiếng, sau đó liền cuối đầu bước nhanh ra ngoài cửa, nhanh chóng chui vào trong xe taxi. Chúc Kỳ Trinh thấy anh ngồi chỗ phía sau, suy nghĩ một chút liền ngồi vào chỗ phía trước.

Khi hai người cùng nằm trên giường, không khí trở nên rất vi diệu. Bởi vì Đông Phương Càn vừa mới nổi giận với Chúc Kỳ Trinh, cho nên cũng không nói với cô câu nào, hiện tại nếu nói chuyện với cô thì thực sự rất mất mặt, mà Chúc Kỳ Trinh đưa lưng về phía anh thì nằm rất cẩn thận, rất sợ anh làm gì với mình, cho nên không dám cử động cho dù là nhỏ nhất.

Hai người cứ như vậy, mỗi người đều có một tâm sự riêng, vì thế đêm tân hôn trôi qua một cách bình an vô sự.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người bị Đông Phương Khải Ca gọi điện thoại đánh thức, nói tài xế sẽ lập tức đến đón bọn họ, muốn anh đi chào hỏi lão thủ trưởng ngày hôm qua không tham gia hôn lễ.

Cô mở mắt thật to, hoảng sợ nhìn Đông Phương Càn.

“Cho cô mười phút rửa mặt mặc quần áo.” Anh nghiêm túc ra lệnh, sau đó xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Ở trong lòng Chúc Kỳ Trinh không ngừng kêu khổ, nơi này là cho người sống sao? Suy nghĩ như thế, nhưng cô lại không dám trì hoãn một phút nào, nhanh chân nhảy lên, vượt qua anh đi vào phòng vệ sinh trước. Bồn rửa tay rất lớn, hai người rửa mặt cũng còn thừa.

Chúc Kỳ Trinh nhanh chóng dùng sức đánh răng, nhìn Đông Phương Càn đã đánh răng xong đang để ly xuống, cô lập tức cắn chặt bàn chải đánh răng, tay lạnh mất lệ kéo khăn lông đặt trong bồn rửa tay, nói mơ hồ không rõ: “Tôi trước, tôi trước.”

Đông Phương Càn cau mày trừng cô, “Cô đánh răng còn chưa xong, đòi trước cái gì?”

“Chờ tôi súc miệng sẽ xong.” Nói xong ngậm một miệng nước ở trong miệng súc súc, sau đó nhả vào trong bồn rửa, liền để ly xuống nói: “Xong rồi.” Sau đó lập tức vươn tay cầm lấy khăn lông lau mặt.

Thấy hành động của cô, môi Đông Phương Càn chứa đựng nụ cười thản nhiên, đôi tay ôm ngực dựa vào vách tường nhìn cô khẩn trương bận rộn, mãi cho đến khi cô rửa mặt xong tắt nước, anh mới không nhanh không chậm mở nước lại. Rửa mặt xong khi xoay người thì thấy Chúc Kỳ Trinh vẫn còn hốt ha hốt hoảng chải tóc, nụ cười ở nơi khóe miệng lại sâu hơn.

Sau khi hoàn thành mọi việc xong Chúc Kỳ Trinh đi ra ngoài, Đông Phương Càn đã mặc xong bộ tây trang kia đang đứng ở cửa nhìn cô nói: “Cô còn hai phút để thay quần áo.”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng chạy tới, hai tay đề lấy tay đeo đồng hồ của anh, vội vàng nói: “Dừng một chút! Quần áo của tôi đều đang ở nhà, cũng không thể mặc lễ phục kết hôn mà đi ra ngoài được? Cái này không tính a!”

“Đi của cô đã đem quần áo đến đây rồi.”

Chúc Kỳ Trinh nhanh chân chạy vào phòng quần áo, lúc thay xong quần áo đi ra, Đông Phương Càn dựa vào vách tường nói với cô: “Đã trễ hai phút.”

Chúc Kỳ Trinh giận đến nghiến răng, nghĩ thầm nếu trễ liền trễ luôn đi, anh còn có thể làm gì? Nghĩ tới đây, cô ngừng đầu bước qua bên cạnh Đông Phương Càn, ngồi vào trên ghế salon, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, xem anh còn có thể làm gì tôi!

Cô khiêu khích nhìn Đông Phương Càn, lại thấy anh chậm rãi đi về phía cô, đưa tay kéo dây cột tóc kiểu tóc đuôi ngựa của cô, dịu dàng nói: "Như vậy mới đẹp."

Chúc Kỳ Trinh không hiểu nghĩ: cái này tính là trừng phạt sao? Sớm biết như thế mình còn tốn thời gian cột nó làm gì? Vì vậy không phục nói: "Không, tôi cột rất lâu đó!"

Lập tức mặt Đông Phương Càn lạnh xuống, xoay người liền hướng ra cửa, vừa đi vừa nói: "Đi gặp người lớn, đừng có mà giả dạng thành bộ dạng thiếu nữ vị thành niên."

Hai người bận rộn cả ngày, trông thấy nhiều lão nhân gia, có mấy gia đình ở trong đại viện, ở sát vách nhà Đông Phương nhưng bọn họ không có vào nhà, đại viện rất lớn, đâu chỉ có ba cửa ra ngoài?

Những lão nhân gia độ tuổi vô cùng lớn, không dễ dàng đi ra ngoài được, Nhìn bộ dạng Đông Phương Càn đối với bọn họ cung kính, Chúc Kỳ Trinh không nghĩ tới những lão nhân gia này đều là nhân vật lợi hại như vậy.

Kết thúc thăm viếng, Đông Phương Càn mang theo Chúc Kỳ Trinh trở về nhà Đông Phương vào lúc ăn cơm chiều, Chúc Kỳ Trinh thở dài một hơi: "Cuối cùng cũng xong chuyện, khẩn trương chết tôi."

Thanh âm của Đông Phương Càn nhàn nhạt truyền đến: "Còn có vài vị thủ trưởng đã tám mươi mốt tuổi khác, lần sau sẽ đến thăm hỏi."

Chúc Kỳ Trinh buồn bực đến hồng, sao anh ta lại có nhiều thủ trưởng như vậy?

Ở nhà Đông Phương hai người cơm nước xong thì trở về, Đông Phương Càn lái xe của mình, chở Chúc Kỳ Trinh trở về nhà mới của bọn họ.

Trước khi về nhà, hai người ghé vào siêu thị một chuyến, Chúc Kỳ Trinh chọn một đồng lớn đồ ăn vặt, Đông Phương Càn chọn các thực phẩm bỏ vào tủ lạnh. Hai người tự chọn đồ mình cần, ai cũng không nói tiếng nào, đáng vẻ nhìn qua không giống như vợ chồng mới cưới, mà là vợ chồng già nhiều năm vô cùng ăn ý.

Sau khi về đến nhà, Chúc Kỳ Trinh dành tắm trước, đáng vẻ so với hôm qua tự nhiên hơn nhiều, Cô nghĩ Đông Phương Càn cũng không phải là người quá xấu, ít nhất không dùng sức mạnh đối với mình.

Tay Chúc Kỳ Trinh cầm hộp điều khiển TV, ôm đồ ăn vặt, ngồi ở trên giường đang ăn vui vẻ, khi Đông Phương Càn tắm xong từ phòng tắm đi ra, anh không biến sắc đi đến bên giường, đối với Chúc Kỳ Trinh nhàn nhạt vẫy vẫy tay, "Cô qua đây."

Chúc Kỳ Trinh không rõ nguyên nhân, vừa nhai thức ăn vừa xuống giường đi đến bên cạnh anh.

"Để đồ ăn xuống, lau miệng sạch sẽ."

Cô nghĩ mình hôm nay có biểu hiện rất tốt mà? Đâu có trêu chọc làm anh mất hứng chứ? Vô duyên vô cớ lại muốn hành hạ mình? Đặt đồ ăn trên đầu giường, cũng không có lau miệng, cô nghĩ không lẽ mặt cá ương muốn cưỡng hôn? Như vậy thì không thể để anh được như ý được.

Đông Phương Càn nhàn nhã ngồi ở bên giường, bắt đầu nói: "Hôm nay cô phạm ba sai lầm, buổi sáng trễ ba phút, ở nhà thủ trưởng khi ăn cơm tay trái đặt xuống dưới đáy bàn, vừa rồi thì ngồi trên giường ăn đồ ăn vặt, cho nên hiện tại phạt cô đứng tư thế quân đội một giờ."

Chúc Kỳ Trinh không thể tin nhìn Đông Phương Càn, "Đứng tư thế quân đội? Nói giỡn sao, tôi không phải là lính, cũng không phải là cấp dưới của anh, tại sao lại phải nghe lời anh? Tôi không đứng!" Cô mới không làm đâu rồi, nói xong cô liền ngồi ở trên giường.

Không ngờ ngồi còn chưa vững liền bị Đông Phương Càn lật người ngăn chặn, cuối đầu hôn lên miệng cô. Chúc Kỳ Trinh liều chết chống cự, đối với anh quyền đâm cước đá, Đông Phương Càn có ý áp chế, cho nên cũng không dùng bao nhiêu sức lực, mà Chúc Kỳ Trinh cũng thật sự đánh trên người Đông Phương Càn, vì vậy hai người cũng nhau đánh nhau ở trên giường.

Cuối cùng, Chúc Kỳ Trinh không có sức lực bị Đông Phương Càn nằm đè ở dưới, áo ngủ bị vén lên thành công, làm cô sợ đến mức kêu to: "Tôi đứng tôi đứng! Lập tức liền đứng!"

Đông Phương Càn khẽ cắn vành tai của cô, "Đã muộn!"

Chúc Kỳ Trinh liều mạng lắc đầu, “Van xin anh, hãy phạt tôi đứng đi! Tôi sẽ đứng, sẽ đứng thật tốt!”

Đông Phương Càn khẽ cau mày, nhìn cô một lát, thấy dáng vẻ miêng cưỡng của cô, trong lòng khó chịu, lật người ngồi dậy, nói: “Hai giờ!”

“À? Không. . . . Không phải một giờ sao?”

“Đây là hậu quả không phục tùng mệnh lệnh!”

Chúc Kỳ Trinh cắn môi, buồn bực không vui đứng lên, trong miệng thì lầm bầm, “Hai giờ thì hai giờ!”

Cô đi xuống giường, dựa vào vách tường đôi tay để ở phía sau không tình nguyện mà đứng. Đông Phương Càn đi tới, đứng lại ở trước mặt cô, lạnh lùng quát nói: “Hóp bụng, ưỡn ngực, ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, hai vai thẳng về phía sau!” Nói xong lấy tay chỉnh sửa lỗi sai của cô.

Chúc Kỳ Trinh xì một tiếng bật cười.

“Cười cái gì? Nghiêm túc một chút!”

“Mấy câu của anh vừa nói giống như cô giáo dạy múa của tôi, cô cũng dạy tôi như vậy.” Cô ghen cười nói.

Đông Phương Càn lạnh mặt suy nghĩ trừng cô, “Lại thêm một giờ!”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng dùng sức xua tay, “Không cần không muốn, tôi sai lắm rồi tôi sai lắm rồi, tôi thu hồi lại những lời vừa nói lúc nãy, anh tiếp tục đi!” Nói xong thân thể liền đứng nghiêm thẳng tắp.

Lúc này Đông Phương Càn mới hài lòng xoay người, khoe miệng hơi cười, anh nghĩ, tiểu nha đầu này thật dễ lừa.

26. Chương 26: Chương 16: Đứng Tư Thế Quân Đội (2)

Đông Phương Càn lười biếng tựa vào đầu giường, xem tin tức trên tivi, hút thuốc. Chúc Kỳ Trinh tội nghiệp đứng ở một bên, trong lòng đã mắng chửi Đông Phương Càn hơn vạn lần. Mặc dù tư thế hiện tại của cô không đúng tiêu chuẩn, Đông Phương Càn cũng không còn tính toán quần cô nữa, nhưng chỉ cần cô hơi động dậy một cái, Đông Phương Càn liền cảnh giác nghiêng đầu trừng cô.

Bắp chân cô đã sớm không còn cảm giác, mí mắt nặng trĩu, ban ngày bận rộn chạy cả một ngày, đã sớm cực kỳ mệt, hiện tại vừa phải đứng lại vừa phải đứng hơn một tiếng, cô cảm thấy là thân thể của mình đã đến giới hạn, vì vậy giả bộ đáng thương nói: “Bảo cáo thủ trưởng, tôi. . . . Tôi sắp té xỉu rồi!”

“Xỉu chứ không ngã. Dám giả bộ bất tỉnh tôi sẽ để cô đứng cả tối nay.” Ánh mắt Đông Phương Càn không hề chuyển động, nhìn chằm chằm TV chậm rãi nói.

Chúc Kỳ Trinh cực kỳ tức giận, lớn tiếng nói: “Anh thế này là bạo lực gia đình, hành hạ thể xác! Tôi muốn tới quân khu anh báo cáo với lãnh đạo anh, tôi. . . . Tôi đi tố giác với ông nội, còn cả cha của anh nữa!”

“Ông nội với lão gia tử (nhà Đông Phương rất kỳ quái, không ai kêu ba, đều gọi lão gia tử) khẳng định rất vui vì tư thế đứng của cô so với trước kia tốt rồi, tố cáo với người nhà tôi cũng vô dụng.”

Cô giống như đột nhiên nghĩ đến, vội hỏi: “Mẹ anh cũng bị ba anh lần lượt phạt như vậy sao?”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, quát: “Đứng ngay ngắn!”

Giọng điệu của cô mang theo tiếng khóc nói: “Nhưng tôi thật sự là đứng không được nữa. . . . Thủ trưởng, ngài tha cho tôi đi, về sau tôi nhất định sẽ nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, tuyệt đối không rê rà, ăn cơm cũng để tay trên bàn, còn có. . . . Ách. . . . lúc anh ở nhà tuyệt đối không ở trên giường ăn đồ ăn.”

Đông Phương Càn như có điều suy nghĩ nhìn cô hỏi: “Oh? Thế lúc tôi không ở nhà thì cô tùy tiện ăn ở trên giường sao?”

Chúc Kỳ Trinh bắt mắt giải thích: “Không phải a, anh đi đơn vị rồi một mình tôi ngồi trên ghế sofa ở phòng khách nhiều rất nhàm chán, hơn nữa lúc anh không ở nhà tôi không thể bảo đảm có thể quản chính mình, nếu hiện tại hứa với anh, không phải là nói dối anh sao? Đến lúc đó anh về nhà phát hiện ra, lại không biết muốn tra tấn tôi thế nào nữa.”

Đông Phương Càn hơi mím môi, nắm tay đặt ở khoe miệng ho nhẹ một cái che giấu đi ý cười không nhẫn nại được của mình, “Mệnh lệnh đã truyền đạt, nhất định phải thi hành!”

“Đừng mà, thủ trưởng, làm ơn!”

“Không được!”

“Thủ trưởng, ” Chúc Kỳ Trinh khổ sở cầu xin, bởi vì cô thật sự đứng không vững nữa, cũng hận không được lập tức ngồi trên đất, “Van xin ngài đấy, thủ trưởng. Tôi lớn ngần này còn chưa có đứng lâu như vậy bao giờ, thật sự chịu không nổi nữa, hay là để thời gian giữ lại lần sau dùng đi, có được hay không. . . . Thủ trưởng.”

“Nói không được là không được!” Anh còn lạnh nhạt nói.

“Không.” Chúc Kỳ Trinh mới vừa mở miệng, thì thấy Đông Phương Càn trong nháy mắt quay đầu lại hung hăng trừng cô, dọa cô vội vàng đổi giọng, “Tôi chỉ là muốn hỏi một chút, vẫn còn bao nhiêu thời gian?”

Đông Phương Càn giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay, “37 phút.”

“Tôi. Tôi muốn đi vệ sinh.”

Anh cũng không liếc một cái liền trả lời: “Đi đi!”

Chúc Kỳ Trinh như gặp đại xá, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, lật nắp bồn cầu xuống, nặng nề ngồi lên trên, bắt đầu nhỏ giọng mắng chửi người.

“Mặt cá ươn, lại dám phạt tôi đứng tư thế quân nhân? Tôi cũng không phải là lính của anh, tôi là vợ anh! Khốn kiếp, lớn như này còn chưa bị làm cho nhục nhã như vậy bao giờ. Cha, xem xem con gái người hiện tại sống cuộc sống không phải của mình như thế nào, còn nói người nhà Đông Phương không khinh thường ăn hiếp con? Con thấy cái mặt cá ươn này chính là lấy việc ăn hiếp con làm thú vui!”

Cô hùng hù hỏ hỏ ngồi trên bồn cầu nghỉ ngơi hơn mười phút, mới không tình nguyện đứng dậy đi ra đứng tại chỗ. Cô nghỉ kiên trì 20 phút nữa thì được tự do rồi, không ngờ thanh âm như ma quỷ của Đông Phương Càn lại lần nữa truyền đến, “Cô ở phòng vệ sinh mất 14 phút, cho nên bù thêm, cô bây giờ vẫn còn 37 phút.”

Cái gì? Chúc Kỳ Trinh quả thật không tin vào tai mình, cô hung dữ nhìn chằm chằm Đông Phương Càn: thậm chí ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng phải khấu trừ? Cô cắn răng, âm thầm nhắc nhở mình lập tức sẽ kết thúc thôi, cái mặt cá ươn sau đó sẽ xuống địa ngục, sẽ bị mình giẫm nát ở dưới chân dẫm lại vạn, giẫm cho đến khi cái mặt của anh chui sâu vào trong đất bùn, còn muốn trối anh lại treo ngược lên rồi đánh, còn muốn dùng tất thối nhồi vào cái miệng của anh!

Chúc Kỳ Trinh phải dựa vào những niềm tin khác thường trong lòng này, kiên trì tới phút cuối cùng.

Khi Đông Phương Càn nói ‘Hết giờ, đi lên ngủ đi’ thì Chúc Kỳ Trinh nhìn cũng không nhìn anh một cái, trực tiếp ra khỏi phòng.

Căn nhà không có phòng cho khách, chỉ có một gian phòng cho trẻ con, bên trong có một chiếc giường nhỏ, phía trên không có chăn đệm, nhưng cô không chút suy nghĩ nằm xuống.

Cô mệt mỏi ngã xuống, tâm tình tẻ hết biết, cô bây giờ chỉ muốn vĩnh viễn cũng không bao giờ nhìn thấy cái mặt cá ươn đó, cô cũng không cần để ý đến anh rồi.

Đông Phương Càn thấy Chúc Kỳ Trinh ra khỏi phòng, trong lòng mơ hồ xuất hiện cảm giác bất an. Thật ra anh vô cùng đau lòng khi Chúc Kỳ Trinh đứng hai giờ đồng hồ, nhưng lại nghĩ: không giáo huấn cô, cô rất khó từ bỏ một vài tật xấu của mình. Sau này cô còn phải theo mình đi đến các loại sự kiện lớn nhỏ,

gặp cán bộ cao thấp không giống nhau, nếu như theo tập tính xã hội này của cô, thì sẽ không nhận được sự chào đón từ người khác.

Anh nghĩ một lúc, phiền não lật người xuống giường, nhìn một vòng trong phòng khách, không có người, vào thư phòng nhìn một vòng, không có người, đến phòng tắm phòng vệ sinh phòng thay quần áo nhìn một chút, cũng đều không có người, anh mơ hồ có chút bất an, chẳng lẽ Chúc Kỳ Trinh mặc quần áo ngủ chạy đi?

Lúc mở cửa phòng cho trẻ con, trông thấy Chúc Kỳ Trinh co rút thành một cục nằm ở trên chiếc giường nhỏ xíu, anh mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại không bỏ qua được tới bên cạnh thấp giọng, trầm trầm nói: “Về sau tôi quay về đơn vị, cô có rất nhiều thời gian ngủ một mình, bây giờ lập tức trở về phòng cho tôi.”

Thấy cô không để ý, Đông Phương Càn một tay vòng sang bế ngang cô đi. Toàn bộ uất ức của Chúc Kỳ Trinh đột nhiên xông lên đầu, nước mắt không cầm được từng giọt to rơi xuống, cô kêu to đánh Đông Phương Càn: “Mặt cá ươn, anh cắt ngay! Tôi cũng không muốn gặp anh nữa, vĩnh viễn cũng không muốn nói chuyện với anh, anh là người không có nhân tính, chỉ biết ức hiếp tôi, ức hiếp con gái coi là bản lãnh gì chứ? Anh cắt đi, thả tôi xuống.”

Đông Phương Càn nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, đắp cho cô một cái chăn mỏng, mình nằm xuống bên cạnh. Chúc Kỳ Trinh vẫn còn khóc tiếp tục lâu bầu quở trách tội ác của anh, còn với tay đánh mình đứng tới nỗi bắp chân phát đau.

Đông Phương Càn kéo chân cô đặt ở trên người mình, dùng sức xoa bóp bắp chân cho cô. Lúc đầu Chúc Kỳ Trinh ra sức phản kháng, nhưng cảm giác chân không làm theo sau đó lại có chút thoải mái, cũng liền bỏ qua, chỉ là vẫn không ngừng chảy nước mắt.

Xoa bóp nhẹ một lúc lâu, tiếng khóc của Chúc Kỳ Trinh cũng nhỏ đi nhiều, Đông Phương Càn nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Không cần ở trước mặt tôi chảy nước mắt, tôi thích xem em cười, xem em tức giận, xem em đùa bỡn khôn vặt, cũng không thích em khóc.”

Chúc Kỳ Trinh bị đặt ở trước ngực anh, nức nở buồn buồn nói: “Còn không phải là anh làm hại, anh có biết cả cơ thể lẫn tinh thần của tôi bị tổn thương nặng nề thế nào không?”

“Em cảm thấy hôm nay mình không có làm gì sai?”

Cô suy nghĩ một chút, “Là có làm sai một chút, nhưng chỉ là một chút thôi, phải dùng tới biện pháp như vậy phạt tôi sao?”

“Ở quân đội, sai không phải là nhiều hay ít, sai chính là sai. Hơn nữa biện pháp trừng phạt em hôm nay, đối với quân nhân mà nói, là nhẹ nhất .”

“Nhưng bây giờ không phải ở quân đội, tôi cũng không phải là lính của anh, tại sao phải phạt tôi?”

“Bởi vì em đã gả ột quân nhân, em là gia đình quân nhân, là quân tẩu, rất nhiều chỗ không thể giống người bình thường. Hôm nay có lẽ là tôi rất nóng vội, về sau nếu như mà tôi làm sai, em cũng có thể phạt tôi, thế nào?” Anh nhắc cầm cô lên, cúi đầu hỏi.

Chúc Kỳ Trinh từ trước tới nay chưa bao giờ thấy Đông Phương Càn dịu dàng như thế, bây giờ thấy ánh mắt thâm tình của anh, thanh âm từ từ lắng xuống, mê hoặc đến đầu choáng não căng. Cô nhìn sống mũi cao thẳng trước mắt, đôi môi khẽ cong lên gợi cảm, ánh mắt đã sớm đắm chìm trong đó.

“Trên đây là mật điện, xin mời tự tưởng tượng!”

Thật sự không phải là tôi lừa dối, là gần đây bị đàn áp! !

Tất cả tình tiết ở trên đều phải lược bỏ, viết ‘ sao sao ’ cũng có tội! Viết hoạt động ban đêm thì tội càng thêm tội! (Chắc lời tác giả.)

Bọn ta là thủ pháp tích lương dân, chịu trách nhiệm không nổi oa! !

. >_< . = “ ” . = “ ” . = “ ” . = “ ” >

Cô cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống, cũng không chỉ vì đau đớn, còn vì thanh xuân của mình.

Tình yêu ngọt ngào bốn năm, tất cả đều ở giây phút này mà vấy tay từ biệt.

Từ nay về sau, cô chỉ thuộc về người đàn ông trước mắt này! Từ nay về sau, cô từ một cô gái trở thành một người phụ nữ!

27. Chương 27: Chương 17: của Hồi Môn Của Chúc Kỳ Trinh

Sáng ngày thứ hai, thấy Đông Phương Càn rời giường, Chúc Kỳ Trinh vội vàng dè dặt hỏi anh: “Để cho em nằm thêm một lát được không, em..... Em đau.....”

Đông Phương Càn nhíu mày, anh nghĩ mình thật sự là dọa hổng cái vật nhỏ này rồi.

Anh cúi đầu khẽ hôn trán cô một cái, tiếp theo ôm lấy Chúc Kỳ Trinh bế ngang cả người và chần, ra khỏi phòng bỏ vào trên sô pha, thấp giọng nói: “ Anh mang ga giường đi giặt, em ngủ thêm một chút đi.”

Chúc Kỳ Trinh an tâm, khẽ gật đầu một cái, lúc đầu cô còn tưởng rằng Đông Phương Càn lại muốn làm thế nào hành hạ mình, đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ!

Đông Phương Càn rửa mặt xong, đi tới bên giường chuẩn bị thu ga giường thì thấy được phía trên ga giường có vết máu màu đỏ nhạt, anh có chút bất ngờ cũng có chút vui mừng. Anh biết trước kia Chúc Kỳ Trinh có bạn trai, hơn nữa hình như vì mình làm hại mà bọn họ bị ép chia tay, cho nên, lúc tối hôm qua anh cảm giác Chúc Kỳ Trinh gấp gấp thì chỉ nghĩ là mình quá lâu không chạm vào phụ nữ mà sinh ra ảo giác, không nghĩ tới cũng là thật sự. Anh hơi giật giật khoe miệng, trên mặt hiện lên một chút ý cười.

Không có người đàn ông nào không thích phần thưởng ngoài mức quy định như vậy.

Anh thu ga giường, quyết định giặt không vứt bỏ, trực tiếp cầm đi vào phòng tắm ném vào bồn tắm lớn, mở nước xối ồng quần lên dầm xuống.

Chúc Kỳ Trinh đi vào thì nhìn thấy một màn này, khó hiểu hỏi: “Anh đang làm gì đây?”

“Giặt ga giường.”

“Có thể giặt như vậy sao?”

“Ở đơn vị đều giặt như vậy.”

“Thật đúng là các anh có thể bớt việc, muốn giẫm là giẫm như vậy có thể sạch sao, vậy còn cần bàn chải để làm gì?”

“Đừng dài dòng, mau đi đánh răng rửa mặt, anh giao cho em đi làm điểm tâm.” Tâm tình tốt, nói chuyện cũng không tự giác mà mang theo thoải mái.

Chúc Kỳ Trinh do dự mà hỏi: “ Đây..... Là mệnh lệnh sao?”

“ Đúng, là mệnh lệnh. Quy củ cũ, cho em 10 phút rửa mặt, 20 phút làm điểm tâm, nếu nửa giờ sau không hoàn thành.....”

“Dạ!” Không đợi Đông Phương Càn nói xong, cô đã chạy đi nhanh như chớp, Đông Phương Càn cúi đầu hé miệng cười khẽ, càng dùng sức giẫm lên ga giường dưới chân.

Chúc Kỳ Trinh tranh thủ từng phút từng giây rửa mặt, đầu cũng không chải, lấy sợi dây tùy ý xoắn lên liền chạy về phía phòng bếp.

Nửa giờ sau, khi Đông Phương Càn phơi ga giường ra nắng xong đi vào nhà thì thấy trên bàn sạch sẽ, không có một món ăn, anh nhìn trong phòng bếp, chỉ thấy Chúc Kỳ Trinh xoay đầu lại, vẻ mặt như đưa đám bất đắc dĩ nói: “Thật xin lỗi thủ trưởng, em lại chậm, không thể hoàn thành nhiệm vụ đúng giờ.....”

Đông Phương Càn đi tới, nhìn phòng bếp có thể so với chiến trường, cả vỏ trứng gà bày ra, dưới đất còn rơi một quả bị vỡ, đồ làm bếp gia vị cũng để rơi trái phải lộn xộn.

“Em em em..... Có làm nghiêm túc, thật! Chỉ là không quen.” Chúc Kỳ Trinh nghiêm trang giải thích.

Đông Phương Càn đi đến bên cạnh cô, cởi bỏ tạp dề trên người cô, mặc vào trên người mình, mặt không chút thay đổi nói với cô: “Học cho thật tốt.”

Chúc Kỳ Trinh thấy anh mặc tạp dề chồng lên áo ngủ bộ dạng cực kì nghiêm túc, kì quặc không nói nên lời, cô đứng lên che miệng cười trộm.

Nhưng tựa như có mắt sau lưng không ngờ đột nhiên Đông Phương Càn xoay người mở to mắt trừng cô, hỏi: “Cười cái gì?”

Cô lập tức thu lại nụ cười, nhìn Đông Phương Càn nghiêm túc trả lời:

“Dạ.....Bộ dạng anh quá đáng yêu rồi!”

Đông Phương Càn chau mày, từ chối cho ý kiến, “Đợi đến khi có cơ hội anh sẽ phạt em, xem em có còn cảm thấy anh đáng yêu không.”

“A?” Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, “Thủ trưởng không cần, sáng sớm đẹp như vậy, anh không cần phá hỏng không khí nha! Mau nấu cơm, mau lên mau lên, để em bắt chước.”

Chỉ thấy Đông Phương Càn bật bếp, dầu sôi, trực tiếp đánh trứng đổ vào trong nồi, mặt trứng ốp lếp trong nồi mang theo mùi hương bay ra.

Chúc Kỳ Trinh bưng đĩa trứng gà ra xem xét cẩn thận, không nhìn được phát ra khen ngợi: “Anh lợi hại quá, làm thế nào mà chiên giống trong tiệm cơm vậy? Nhìn anh không nghĩ là có thể làm đâu?”

Đông Phương Càn hừ nhẹ một tiếng, “Anh xuất thân là lính trinh sát, nếu nấu ăn cũng không biết nấu, đi ra ngoài không thể để chết đói? Em muốn ăn một mặt hay hai mặt?”

“Ăn một mặt.”

Ăn xong bữa sáng, Đông Phương Càn cùng Chúc Kỳ Trinh mang theo nhẫn đi Kim Lâu đổi lớn, sau đó lấy nhẫn về, anh vì Chúc Kỳ Trinh mà đeo thêm một lần nữa, nói với cô: “Về sau ngày nào cũng phải đeo, không được tháo ra.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ, mọi người đều cho rằng nhẫn là một món đồ chơi, chắc là cũng không mang đến ỉn phiền toái, nhưng mà..... “Đeo vào làm việc sẽ bất tiện a!”

“Em cần làm gì?”

“Bây giờ em chưa nghĩ tới, nhưng mà về sau nhất định sẽ làm việc thôi!”

“Vậy đến lúc đó nói sau.” Nói xong cầm tay cô đi.

Chúc Kỳ Trinh cảm giác không được tự nhiên, lại không thích công khai, chỉ có thể khéo léo hỏi: “Anh không phải là không thích cầm tay sao?”

Anh quay đầu lại nhú nhú mày, “Ai nói vậy?”

“Từ khi kết hôn anh cũng chưa từng cầm tay của em?”

“Khi đó mặc quân trang, rất bất tiện.”

Vậy anh cứ đều mặc quân trang cũng được! Trong lòng Chúc Kỳ Trinh độc thoại, nhưng lại ngay cả nói thầm cũng không dám.

Tiếp theo hai người đi dạo xung quanh Trung tâm thương mại, mua quà tặng chuẩn bị đi tới nhà Chúc Kỳ Trinh, sau khi đám cưới đây là lần đầu tiên về nhà mẹ đẻ của cô, trong lòng cô có chút bất an nho nhỏ cùng xấu hổ. Lo lắng không biết đối mặt với cha như thế nào, xấu hổ khi mang theo một người đàn ông về nhà, tuy rằng đã là chồng, nhưng thật xa lạ.

Đông Phương Càn lái xe dừng ở cửa, lái vào sân, anh thấy được gara thì dừng xe, năm chiếc xe, bên trái một chiếc Rolls-Royce, một chiếc Mercedes-Benz, bên phải một chiếc mở mui Jaguar V8, một chiếc bảo mã(BMW), ở giữa là một chiếc QQ nhỏ.

Anh nhếch khóe miệng, mắt liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh, “Nhà em đỗ xe cũng có đủ vị trí.”

Chúc Kỳ Trinh nhìn gara liếc mắt một cái, nói: “Bên trái là của cha, bên phải là của anh trai em, ở giữa là của em. Họ nói đang vị trí đỗ xe dùng xe đều rất dễ dàng..... A? Sớm như vậy cha và anh đều ở nhà?”

“Chờ hai người trở về mà, cũng không đi làm!” Lúc này, dì Lý đã ra đón, nói tiếp.

“Dì Lý!” Chúc Kỳ Trinh vui vẻ chạy tới ôm lấy bà.

“Bé ngoan a, hai người đã trở về, cả nhà từ sáng sớm đều mong đấy!” Nói xong nhìn Đông Phương Càn, ý cười càng sâu, “Mời cậu mau vào bên trong.”

Vào trong nhà, Chúc Kỳ Trinh không hề ngoảnh lại chạy tới nhào vào trong lòng cha và ôm như bình thường, chỉ là nhẹ nhàng mà kêu câu: “Cha.” Ngược lại khoắc cánh tay lên vai anh trai, ngọt ngào nói: “Anh, nhớ anh muốn chết.”

Chúc Giác Trinh gõ nhẹ cái trán của cô, “Không cần nịnh bợ, thiếu chút nữa hù chết anh.”

Cô ôm cái trán oan uống hô to.

Đông Phương Càn cũng đã thanh âm vang dội kêu to một tiếng: “Cha!”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ là anh gọi người có thứ tự, ngày hôm qua mình đến nhà anh, cha mẹ miệng không dám kêu lên, bất quá đối với ông cụ kêu một tiếng ông nội tuyệt đối không ậm ờ.

Cha hài lòng gật đầu, vui vẻ đáp lời.

Đông Phương Càn nhìn Chúc Giác Trinh, có chút do dự, Chúc Kỳ Trinh đang chờ xem anh làm thế nào gọi anh trai nhỏ tuổi hơn mình đây, không nghĩ là anh trai sẽ bước lên một bước bắt tay anh nói: “Gọi ta Chúc Giác Trinh là được rồi, đều là người một nhà, không cần khiêm tốn.”

Chúc Kỳ Trinh bất mãn liếc anh trai một cái, mọi người mới tiến vào ngồi xuống ghế da ở phòng khách.

Tiếp theo ba người đàn ông đang hỏi thăm nhau về một chút vấn đề có chút nhàm chán, làm công việc gì, cái gì chính trị nước ngoài, cái gì tài chính trong nước, Chúc Kỳ Trinh nghe mà ngáp liên tục, trong chớp lát lập tức chạy lên lầu đến phòng của mình chơi.

Khi cô bước vào phòng của mình thì cô có cảm giác dường như đã cách mấy đời, mặc dù mới đi hai ngày, chung quy lại không hề giống nhau nữa.....

Rất nhiều đồ vật nhỏ bên trong đều bị dì Lý chuyển đến phòng tân hôn. Mình đã gả đi làm dâu nhà người khác, nhưng mà có lẽ tâm tình hoàn toàn bất đồng!

Trong phòng tất cả đều thu dọn sạch sẽ, đồ đạc vẫn còn ở chỗ xếp đặt, chỉ là trong tủ quần áo trở nên trống rỗng. Mỏ tủ quần ở đầu giường, hoàn hảo, đồ ăn vặt đều ở trong.

Cô khởi động máy tính, tùy tiện tìm ra một tập tổng hợp nghệ thuật Đài Loan, sau đó ôm đồ ăn vặt vừa ăn vừa cười, chính mình cũng thoải mái vui vẻ, cực kỳ cao hứng.

Tiếng đập cửa vang lên, Chúc Kỳ Trinh ăn đồ ăn vặt kêu: “Mời vào.”

Đông Phương Càn mở cửa đi vào, nhìn thấy bộ dạng của cô, nhíu mày hỏi: “Tại sao ngồi dưới đất?”

Chúc Kỳ Trinh dựa vào ghế Thái phi màu tím sậm, ngồi dưới đất ăn cái gì, bộ dạng cũ kỳ giống đứa trẻ chưa lớn. Cô thấy Đông Phương Càn lại nhíu mày, cảm thấy căng thẳng một hồi, cô thật sự không muốn chọc đến anh, “Không phải..... Không phải anh nói không thể ngồi ăn ở trên giường nha, ghế salon là bảo bối của em, em lại không nhớ. Bất quá em ngồi trên thảm đó chứ, anh xem, thật đấy.”

Đông Phương Càn tiện tay đóng cửa, đến bên người cô, nhìn đến bàn trà nhỏ xác thực đè ép cả tấm thảm lông dê dày mềm mại. Anh tự ý ngồi xuống ghế Thái phi, mềm mại thoải mái, khó trách Chúc Kỳ Trinh coi nó là bảo bối.

Chỉ thấy thỉnh thoảng Chúc Kỳ Trinh cười ha ha, anh cảm thấy nhàm chán, đã nói: “Mang anh đi tham quan phòng của em.”

Chúc Kỳ Trinh khó hiểu xoay người nhìn anh: “Mặc dù phòng của em không nhỏ, nhưng không đến mức liếc mắt một cái là nhìn không tới bên chứ? Trừ phòng toilet. Chẳng lẽ anh muốn đi tham quan chỗ đó?”

Đồng Phương Càn nhú mày, “Phải.”

“Anh sao lại thích khác người như vậy? Toilet cũng muốn tham quan? Còn không bằng nhà xinh đẹp của chúng ta đâu!”

Đồng Phương Càn ngừng một chút, hé miệng mỉm cười nói lại, “Nhà của chúng ta?”

Biết vậy nên Chúc Kỳ Trinh ngượng ngùng, vội vàng nói sang chuyện khác, “Quên đi quên đi, anh muốn đi tham quan chỗ nào thì đi thôi, em chỉ cho anh xem. Nhìn cái kia màu hồng là giường lớn em ngủ từ nhỏ, cái màu trắng kia là tủ quần áo, cái hình vuông kia là máy vi tính còn cái bàn cùng ghế dựa, cái anh ngồi là sofa, trước mặt em là bàn trà.”

Đồng Phương Càn hơi hást cằm, “Cái kia là cái gì?”

Chúc Kỳ Trinh thuận tiện nhìn thấy, “Là tủ bảo hiểm a, ngay cả anh cũng không biết?”

“Bên trong cất giấu bí mật của em?”

Cô suy đoán, nói: “Cho anh xem của hồi môn của em!” Nói xong đứng dậy đi qua, mở tủ bảo hiểm ra, lấy ra một cái hòm lớn ở bên trong, hơi có vẻ cổ hất sức đi đến sofa liền bỏ xuống, sau đó ngồi xếp bằng trên tấm thảm lông dê.

Ngẩng đầu nhìn Đồng Phương Càn phất chốc, hơi không vừa lòng nói: “Ngồi xuống đi, nếu không em ngứa đầu lên mất nhiều sức lực nha?” Nói xong còn quan tâm cầm cái đệm dựa ném xuống đất, cô tưởng là Đồng Phương Càn không có thói quen ngồi ngay tại chỗ cứng, cho nên ngồi ở trên đệm dựa có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Đồng Phương Càn đứng lên, mắt nhìn đệm dựa, nhưng lại một cước đá văng ra, sau đó ngồi xuống.

Chúc Kỳ Trinh tức giận hung hăng trừng anh liếc mắt một cái, anh không biết nên nhượng mí mắt tỏ vẻ hối thắm.

Chúc Kỳ Trinh mở hòm lớn, bên trong lộ ra một mảnh ánh vàng rực rỡ, “Vàng thỏi này là mẹ em tích cho em để làm của hồi môn, mẹ nói con gái phải có tiền riêng của mình, cho nên khi bắt đầu sinh em ra, hàng năm sin nhật em mẹ đều tặng em vàng thỏi, với lại điều kiện gia đình ngày càng tốt, vàng thỏi cũng ngày càng lớn. “Nói xong cô rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau chùi đôi đũa giống như vật báu, “Nhưng, lúc em mười hai tuổi thì mẹ qua đời, ung thư dạ dày, không cứu được, cho nên mẹ đưa vàng thỏi cũng chỉ có mười hai cái. Chỉ có điều, từ đó về sau em vẫn được tặng vàng thỏi, biết là ai tặng không?”

“Anh trai em.”

“A? Làm sao anh biết?” Cô dùng giọng sùng bái nảy sinh thắc mắc.

“Nếu em hỏi như vậy, thì không phải dưới tình huống bình thường khẳng định là anh trai em, chỉ cần suy nghĩ ngược hướng có thể đoán được.” Anh cảm thấy buồn cười, liền chọn đúng một trong hai người, ngoài ý muốn của cô thế này cũng đáng?

“Nha.....” Cô ngượng ngùng, cảm thấy mình ngu dốt? “Em nói tiếp đây, mẹ mới vừa qua đời sau một tháng, chính là sinh nhật em, ngày đó em trốn ở trong phòng ôm vàng thỏi khóc không ngừng, cơm cũng không chịu ăn, sau đó anh trai thấy. bỏ chạy đi ra ngoài, lấy hết tiền mừng tuổi mua một cái vàng thỏi tặng cho em, anh ấy nói từ nay về sau anh ấy sẽ thay thế mẹ đưa cho em quà, muốn làm cho em ngoan ngoãn hạnh phúc nhất. Khi đó anh ấy mới 16 tuổi, tiền tiêu vặt không nhiều hơn em là bao, nhưng anh ấy mỗi ngày ăn uống tiết kiệm vì tích tiền, khi đến sinh nhật anh ấy lại hỏi cha muốn một khoản, sau đó tích góp mua cho em thật nhiều vàng thỏi.”

Cô lại cầm lấy một cái mà lau nhẹ nhàng, đứng dậy cười ngọt ngào, dường như rơi vào hồi ức tốt đẹp, “Cho nên mãi cho đến khi anh trai tốt nghiệp đại học, có rất ít người biết anh ấy là Nhị thế tử, bởi vì anh rất tiết kiệm, ngay cả em có lúc cũng cảm thấy anh ấy keo kiệt, chỉ có điều, cũng bởi vì anh ấy thương yêu em như vậy, cho nên em cũng không tự chủ sẽ không tổn tiền. Khi em tốt nghiệp cũng không ai biết người nhà của

em làm cái gì a, ngay cả Chung Thành cũng không biết, lợi hại không?” Nói xong cô tranh công giống như hất lên cằm nhỏ.

Đông Phương Càn nhếch miệng, lộ ra cái mỉm cười như có như không. Anh vì che giấu mình mà không kìm lòng nổi được phơi ra ngoài vẻ mặt, vội vã cúi đầu, tiện tay cầm lấy một cái vàng thỏi, nhưng phát hiện trên mặt có khắc chữ: chúc tiểu quái, sinh nhật vui vẻ! Anh trai – Giác Trinh.

Chúc Kỳ Trinh đã từng dò xét trong đầu, gần như chống đỡ đầu của anh cũng nhau nhìn chữ trên tay anh, cười nhẹ nói: “Em là quỷ hẹp hòi anh trai sợ em không phân biệt được cái nào là anh ấy đưa, cái nào là mẹ đưa, vậy nên nhân tiện đều khắc chữ ở trên mặt.”

Đông Phương Càn ngẩng đầu, nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc gần gay trước mắt, làn da mịn như mỡ đông trắng, lông mi hơi xoắn thon dài rung động.....

Chúc Kỳ Trinh cũng đã phát hiện không khí trở nên mập mờ, nhìn trộm nhìn sang, là một ánh mắt thâm thúy tràn đầy dục vọng, cô sợ tới mức vội vàng lui ra, lại không kịp tay nhanh của anh, anh một phát bắt được gáy cô, chỉ là sức lực không chế không tốt, có làm cô đau một chút.

Chúc Kỳ Trinh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đưa tay một quyền, đánh vào trên sống mũi của Đông Phương Càn. Anh chỉ cảm thấy trước mặt biến thành màu đen, cái mũi khó chịu, vì thế trực tiếp nghiêng người mang cô đặt dưới thân, đầu dựa vào tóc cô, không muốn chứng kiến bộ dạng khó khăn của mình.

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh cũng phát ra hoảng sợ, cô biết mình đánh một quyền này không nhẹ, hơn nữa khoảng cách gần như vậy, trực tiếp đánh vào trên sống mũi, muốn phá tướng, mặt cá ươn có thể hay không giết mình a?

Vốn là chờ anh nổi giận, nhưng anh ở trên người mình lại nửa ngày không có động tĩnh, Chúc Kỳ Trinh kêu nhỏ vài tiếng ‘Đông Phương Càn’ vẫn không thấy phản ứng, nghĩ thầm chẳng lẽ bị mình đánh chết rồi sao?

Vì thế khóc nức nở, bối rối ôm lấy thắt lưng anh, dùng sức lay động: “Đứng đứng đứng thật xin lỗi, Đông Phương Càn..... Anh anh, đừng có việc gì..... Em, không phải cố ý, thật sự, cái đó..... Anh đừng ó việc gì về sau em, em không bao giờ đánh anh nữa, Đông Phương Càn mau tỉnh lại a!” Cô đã khóc lớn tiếng lên, nghĩ đẩy anh ra cũng không nói dùng lực như thế nào đối phương đều không nhúc nhích, cô càng lo lắng hơn nghĩ, xong rồi xong rồi, thì thể bắt đầu cứng rắn.

Đông Phương Càn chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt bởi vì lỗ mũi khó chịu mà ửng đỏ, bộ dạng nhu tình như nước, anh chuyên tâm nhìn Chúc Kỳ Trinh, đưa bàn tay hơi thô ráp bao chùm lên bàn tay ở trên mặt anh, nhẹ nhàng lau chùi nước mắt của cô, thấp giọng nói: “Hôm nay anh phải đi.”

28. Chương 28: Chương 18: Vào Sống Nhà Đông Phương.

Chúc Kỳ Trinh còn chưa có phục hồi lại tinh thần từ trong hoảng sợ, không rõ chân tướng gì hỏi: “Đi đi đâu?”

“Trở về quân đội.”

Ánh mắt của cô dần dần sáng rõ, ở trong đầu suy nghĩ lời nói của anh một lát, lại đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Anh muốn đi? Mình không phải nên cảm thấy cao hứng sao? Tại sao lại cảm thấy mảy mát? Giống như trong cuộc thi thi thành tích không tốt, giống như không có quà tặng, trong lòng mơ hồ có chút chua xót đau đớn.

Cô chán nản khép hờ mắt, dùng sức đẩy anh ra, “Anh tránh ra, em muốn đứng dậy.”

Đông Phương Càn lại không có nhúc nhích, bàn tay ở cổ càng ra sức ôm chặt cô.

Giữa trưa ăn cơm, mọi người đều đã ngồi vào chỗ ngồi, dĩa Lý bưng món ăn cuối cùng lên, cũng tự nhiên ngồi xuống. Người nhà họ Chúc đều xem dĩa như là người nhà, cho nên khi ăn cơm đều là cùng bọn họ ngồi cùng bàn.

Một bữa cơm ăn với nhau vô cùng hài hòa hòa hợp, đề tài nói chuyện của ba người đàn ông không ngừng, hai người phụ nữ cũng nói chuyện rất nhẹ nhàng, chỉ nghe cha đột nhiên hỏi: “Đồng Phương, con định lúc nào sẽ trở về quân đội?”

“Hôm này, ba giờ chiều thì bay.”

Cha ngạc nhiên, “Sao lại nhanh như vậy? Kết hôn mới có hai ngày mà đã đi rồi sao?”

“Dạ, lập tức phải trở về tập huấn, huấn luyện trong đại đội không thể buôn lỏng, con cần phải mau chóng trở về.”

Cha cùng anh trai quay đầu nhìn Chúc Kỳ Trinh, chỉ thấy cô vẻ mặt không đổi vẫn đang dùng bữa.

Anh trai nói: “Đồng Phương, em gái ngoan rất nhất gan, cậu trở về bộ đội một mình em ấy sống bên kia chúng tôi cũng không yên tâm, nếu không để em ấy về nhà ở, cậu xem thử như thế nào?”

Chúc Kỳ Trinh chột ngắc đầu, cảm kích nhìn về phía anh trai điên cuồng gạt đầu, nghĩ thầm, anh trai vẫn là tốt nhất.

“Cô ấy ở một mình tôi cũng không yên lòng, ” Đồng Phương Cần không nhìn vẻ mặt khát vọng của cô, vẫn nói, “Cho nên tôi muốn để cho cô ấy dọn tới đại viện ở, vừa lúc giúp cô ấy bồi dưỡng tình cảm với người nhà tôi.” Nói xong anh nghiêng đầu nhìn Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh khẽ cắn môi lắc đầu, rất muốn mở miệng từ chối, mở miệng phản bác, nhưng cô lại không dám, cô sợ chọc giận Đồng Phương Cần.

Đồng Phương Cần thấy vậy lại chau mày hỏi: “Được không?”

Chúc Kỳ Trinh cùng anh nhìn nhau một lát, thua trận, cô tức giận vùi đầu vào ăn cơm, không nghĩ đến vấn đề này nữa, giống như không trả lời cũng không gạt bỏ vấn đề này.

Cha thấy thế vội vàng giảng hòa, “Con bé có tính khí rất thất thường, để ột mình con bé đến ở nhà của con cũng không thích hợp lắm, không bằng chờ lúc con trở về, hai đứa cùng nhau trở về nhà không phải tốt hơn sao?”

Chúc Kỳ Trinh nhìn cha một cái nghĩ thầm, cha cuối cùng cũng không có ý định đem bán con gái đi.

“Lúc trước bọn họ đối với nhau không quen thuộc, thừa dịp mượn cơ hội này hiểu rõ lẫn nhau. Người nhà của con sẽ thích cô ấy, hai người nên có lòng tin với cô ấy.” Đồng Phương Cần thản nhiên nói, giọng điệu rất kiên định không thể nghi ngờ.

Hai cha con nhà họ Chúc không biết nên nói gì nữa, dù sao con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, đi ở nhà chồng cũng đâu phải là chuyện kinh thiên động địa. Chỉ là quyết định này của Đồng Phương Cần đã làm một tia hảo cảm của Chúc Kỳ Trinh đánh cho anh nhất thời hóa thành tro bụi, tiêu tán ở ngoài chín tầng mây.

Sau khi ăn xong, hai người trở lại đại viện, Đồng Phương Cần thu dọn hành lý đơn giản, thay quân trang, cự tuyệt tài xế đưa đi, lấy xe cùng Chúc Kỳ Trinh đi đến sân bay.

Chúc Kỳ Trinh còn đang giận anh vì chuyện muốn mình dọn tới ở đại viện, cho nên vừa mới đến sân bay, xoay người liền muốn đi. Lại bị Đồng Phương Cần quát lớn, ra lệnh cho cô ngồi xuống.

Hai người lẳng lặng ngồi ở phòng chờ, lại không nói với nhau một tiếng nào, Chúc Kỳ Trinh buồn buồn không vui đùa nghịch ngón tay, nghĩ thầm, không nói chuyện lại muốn cô ngồi làm gì? Mặt cá ươn, đáng giận đáng giận, tốt nhất đi rồi thì đừng về nữa.

Đồng Phương Cần ngồi thẳng tắp, mi mắt sụp xuống, nhưng nội tâm lại rất ngọt ngào. Anh nghĩ cứ như vậy ngồi lâu một lát thì tốt rồi, lần sau cũng không biết khi nào mới trở về.

Mãi cho đến khi thanh âm radio thúc dục đến giờ lên máy bay không ngừng vang lên, thời gian cất cánh cũng không có dư lại mấy phút, Đông Phương Càn mới đứng dậy, mặt không thay đổi nói: “Trở về đi!” Nói xong từ trong túi móc ra chìa khóa xe, “Lái xe trở về, về sau cứ sử dụng chiếc xe này, rất an toàn.”

Chúc Kỳ Trinh nhận lấy chìa khóa, lo lắng hỏi: “Chiếc xe của anh lớn như vậy, em lái có thể di chuyển sao?”

Anh khẽ hé miệng, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên, “Đâu có muốn em phải đẩy xe, có chân ga mà.”

Cô nắm chặt chìa khóa, cúi đầu không nhìn đến ánh mắt của anh, nhẹ nói: “A, em đi đây.”

Đang lúc cô xoay người thì Đông Phương Càn đột nhiên giữ tay cô lại, nhìn thẳng vào mắt của cô một lúc, đôi tay dùng sức nắm chặt một cái, mới chậm rãi buông ra.

Chúc Kỳ Trinh quay người bỏ chạy, chạy một lúc lâu, thở hổn hển, trong đầu trống rỗng, lại không có ý thức bỗng nhiên xoay người, lui về phương hướng đứng lúc này.

Cách một đoạn khoảng cách lớn, đã nhìn thấy ở cửa ra vào, một bóng dáng cao gầy màu xanh đang ở phía trước kiểm tra giấy tờ, cử chỉ giơ tay nhắc chân của anh, chỉ như thể thôi nhưng lại rất đẹp trai, thân hình của anh trong đám người giống như một nhân vật nổi tiếng, quân trang màu xanh tôn lên niềm kiêu ngạo của anh, người đàn ông này thuộc về mình sao? Tại sao ngày trước mình lại không chú ý tới anh xuất sắc như vậy? Nếu như chỉ là lơ đãng nhìn thoáng qua, anh cũng đủ để mình động lòng chứ?

Chỉ thấy khi Đông Phương Càn kết thúc việc kiểm tra đang tiếng vào cửa khẩu, giống như là có cảm ứng tâm linh anh đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh đang đứng ở chỗ xa kia, khóe miệng anh không ngừng giương lên, cuối cùng anh thả lỏng vẻ mặt của mình, tùy ý để đôi môi mở ra, lộ ra hàm răng trắng nõn tinh khiết....

Thì ra, nụ cười của anh lại đẹp mắt như vậy! Chúc Kỳ Trinh kìm lòng không được giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy.....Thẳng cho đến khi bóng dáng màu xanh biến mất không thấy, cô vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới có thể hòa tan bằng sự tươi cười đó.

Cô lái con vật khổng lồ của Đông Phương Càn chậm rãi trở về nhà hai ngày cô đã ở, thu thập một chút quần áo sau đó dọn đến đại viện.

Mỗi khi nhét một món đồ vào trong rương hành lý cô lại mắng một câu “Mặt cá ươn” , thương cảm cùng lưu luyến lúc ở sân bay bị cô ném ra sau ót, bây giờ chỉ còn lại đầy bụng oán khí.

“Mặt cá ươn, tại sao lại hạn chế tự do của em!”

“Mặt cá ươn, em trở về nhà của mình thì ảnh hưởng đến anh sao?”

“Mặt cá ươn, em không muốn đến nhà của anh, không muốn!”

“Mặt cá ươn, em muốn ở nhà anh cho bọn họ bắt chết, để cho anh trở về thành quả phụ!” Cô ý thức được mình dùng từ sai, ngược đầu suy nghĩ một lát, rồi nói: “Con bà nó, thật không công bằng, chồng chết thì vợ thủ tiết, vợ chết thì chồng không hề quan trọng. Đúng là trọng nam khinh nữ! Đáng chết nam nữ bất bình đẳng! Tại sao mình phải ở nhà anh ta mà không phải anh ta đến ở nhà mình chứ?”

Cô vừa lẩm nhẩm vừa thu dọn hai rương hành lý, mới bắt đầu đi đến đại viện.

Khi cô đến, lính cảnh vệ liền mở cửa, xe đến trước mặt chào hỏi sau đó mời lấy giấy chứng nhận. Vì chuyện này Chúc Kỳ Trinh oán trách thật lâu, bởi vì ngày thứ hai, khi cô lái chiếc xe QQ của mình đi vào, thì bị lính cảnh vệ ngăn lại, hỏi rõ ràng cô đi đâu ở nhà nào, gọi điện xác nhận mới cho cô đi vào, cô buồn bực nghĩ con mắt của lính cảnh vệ không nhận ra người quen hay sao?

Cô vì chuyện này nói chuyện với ông nội thì ông cụ cũng rất bất mãn vỗ bàn, lập tức gọi cho Tiểu Vương, “Nhanh đi xuống phòng bảo vệ nói với Tôn Tử một tiếng, con mẹ nó chó có để cháu dâu ta về nhà mà còn phải trải qua thẩm vấn, nói mấy chuyện tào lao!”

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, nghĩ thầm, cơn tức giận của ông nội cũng quá lớn đi? Đây chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ a! Ông như vậy làm sao sau này con còn giám cùng người cáo trạng a?

Cô cứ như vậy ở nhà Đông Phương, không có kinh khủng giống như trong tưởng tượng, cũng không có áp lực giống như trong tưởng tượng. Cha chồng Đông Phương Khải Ca cùng mẹ chồng Trương Tuyết thời gian ở nhà cũng không nhiều, tới lúc bữa cơm cũng không về, mà thái độ bọn họ cũng không giống như lúc đầu nghiêm nghị không muốn gặp cô.

Chính là, mỗi lần bọn họ xã giao trở về, nhìn qua rất mệt mỏi, cho nên vì muốn cha mẹ chồng đối tốt với mình, mỗi ngày ở lầu ba Chúc Kỳ Trinh đều dòng tai nghe động tĩnh, vừa phát hiện cha mẹ chồng trở về, lập tức xuống lầu, kiên trì dành công việc của bảo mẫu nhỏ, nhận lấy túi, lấy trà nóng, có lúc thấy bọn họ uống quá nhiều liền lấy khăn lông nóng đưa qua, làm cho bảo mẫu nhỏ lúng túng đứng một bên không biết phải làm gì.

Mỗi lần bố mẹ chồng ở nhà, cô cũng tận lực lưu lại, mặc dù ngồi ghế gỗ lim làm cho eo cô rất đau, nhưng cô vẫn cố gắng ngồi, bởi bọn họ nói chuyện về những tin tức nhảm chán.

Cô nghĩ, thật tốt là bố mẹ chồng thỉnh thoảng mới ở nhà, nếu không eo của cô cũng hỏng nát rồi.

Sau khi đến nhà Đông Phương, cô chiếm cứ chỗ ngồi bên cạnh mẹ chồng Trương Tuyết, mỗi ngày cũng có thể ăn một chén tổ yến. Trương Tuyết là một người phụ nữ rất chú trọng đến việc bảo dưỡng, mỗi sáng sớm cần phải uống một chén tổ yến, kể từ khi cô đến đây, mẹ chồng liền cho cô mỗi ngày uống cùng bà.

Ngược lại cô rất dễ tiếp nhận ý tốt của mẹ chồng, chỉ là có chút lo lắng suy nghĩ, còn trẻ như vậy đã bắt đầu bảo dưỡng, vậy khi đến tuổi bốn mươi sẽ không sinh ra chất kháng thể, đến lúc đó uống bao nhiêu thuốc bổ cũng không có tác dụng, ngược lại càng già nhanh hơn sao?

Trong nhà nay có hai người từ bên ngoài đến, hai người đều có lai lịch rất lớn. Tiểu Vương là một trong những thành viên bảo vệ ông cụ, là quân khu đặc biệt an bài cho ông, ăn ở đều ở nhà Đông Phương, phụ trách việc đi đứng và cuộc sống của ông cụ.

Thật ra thì cũng không có nhiều chuyện để làm, công việc chủ yếu là tắm cho ông cụ, thỉnh thoảng phụ trách làm tái xế, hoặc là giúp bảo mẫu nhỏ một số việc. Nghe nói anh ta ở quân đội cũng rất có lai lịch, có thể an phận làm một thành viên bảo vệ, xem ra là một người thích sống bình thản.

Anh ta bình thường cũng không nói nhiều, thấy Chúc Kỳ Trinh cũng chỉ là xấu hổ cười một tiếng, chưa bao giờ nói xấu nói nhảm, phần lớn thời gian là ngồi trong phòng sách đọc sách, tuổi của anh ta vẫn chưa tới 20, ý của ông cụ là để cho anh ta đi thi trường quân đội.

Cụ bà Hạng là người duy nhất trong nhà làm Chúc Kỳ Trinh cảm thấy đau đầu, không phải bà không tốt, mà là quá cầu nhàu, ba câu không rời từ nhớ năm đó.

Bà là nha đầu của hồi môn mà bà nội Đông Phương mang đến, mười mấy tuổi liền từ Thượng Hải tới đây, ở Đông Phương gia đời cả đời, cho nên không có người nào xem bà là bảo mẫu, bà cũng không coi mình là người ngoài, nói chuyện đều là bộ dạng trưởng bối, ngay cả vợ chồng Đông Phương Khải Ca đều kính bà ba phần. Cả nhà đều ăn cơm do bà làm, ăn đã mấy năm, cho nên dù hiện tại bà có chút hồ đồ, nhưng bà vẫn không ngại vào phòng bếp nấu ăn.

Bà Hạng đã được 80 tuổi, nói bà ở nhà Đông Phương làm việc, chẳng bằng nói bà ở nhà Đông Phương dưỡng lão còn hơn, bởi vì quần áo của ba đều do bảo mẫu nhỏ giặt.

Cho nên Chúc Kỳ Trinh càng thêm không dám đắc tội với bà, bà cầu nhàu, mặt liền cười nghe bà cầu nhàu.

Khi già đến hồ đồ bà Hạng có tính bao che, mặc dù bà vì chuyện lúc trước Chúc Kỳ Trinh đòi từ hôn mà sinh ra khoảng cách, nhưng lúc Chúc Kỳ Trinh bị pháo của đứa trẻ sát vách hù dọa, thì bà Hạng đã mang theo Chúc Kỳ Trinh dừng mảnh gỗ cửa nhà cách vách, muốn người kia đưa Chúc Kỳ Trinh đến bệnh viện kiểm tra thính lực, xong rồi vẫn chưa buông tha muốn con của người kia phải nói xin lỗi với Chúc Kỳ Trinh.

Ở một bên Chúc Kỳ Trinh rất xấu hổ, cô nghĩ, bà Hạng cùng ông cụ đúng là một dạng, cũng thích đem chuyện nhỏ hóa lớn, hóa phức tạp, hóa phiền toái đây?

Bà Hạng người có biết hay không, đây chính là đại quân khu của Tham Mưu Trưởng Chu đấy!

Trong nhà, Chúc Kỳ Trinh thích nhất chính là ông cụ, mặc dù phần lớn thời gian ông cụ đều ở trong phòng, nhưng Chúc Kỳ Trinh biết quan hệ của ông và Đông Phương Cần là thân mật nhất, cô cũng cảm thấy ông

cụ rất dễ ở chung.

Ông luôn là vui tươi hơn hẳn, nội tâm lại không che giấu được sự khôn khéo, Chúc Kỳ Trinh thường xuyên nghĩ, mười phần ông chính là lão hồ ly. Nhưng cái này cũng không trở ngại sự yêu thích của cô đối với ông cụ.

Cô thường xuyên cầm tay ông, dắt ông đi ra phòng, hết dạy ông đánh bài, đánh cờ, để ông không đi nhìn tin tức, bởi vì cô cực sợ ông cụ làm việc này.

Bảo mẫu nhỏ nói: “Trước kia ông cụ hay lôi kéo Tiểu Vương chơi, hiện tại thì chỉ có người thôi.”

Nhớ tới lần đầu cùng ông cụ đánh cờ, chân tay Chúc Kỳ Trinh liền mềm nhũn, cô ngượng ngùng giả cười hỏi: “Ông nội ông đánh quân gì thế?”

“Nha đầu, quân nào mà chả được, ông nội quân nào cũng có thể đánh được.”

Nhưng cháu không thể đánh a....Cháu không thể thích đánh quân nào được....Cô suy nghĩ một chút, từ trên bàn lấy ra bộ cờ vây, đối với ông cụ nói: “Ông nội, ông có thích chơi cờ năm quân không? Chúng ta chơi cái này đi!” Đây là trò chơi đánh cờ duy nhất mà cô có thể nghĩ tới.

“Cờ năm quân? Trước kia Tiểu Vương không cùng ta chơi cái này, chỉ là không biết rõ chơi như thế nào, nha đầu từ từ cùng dạy ông chơi.”

Chúc Kỳ Trinh mừng rỡ, nghĩ thầm ông không biết mới đúng, coi như có dạy ông, một chút nữa mình cũng không thua.

Cô không muốn tính toán đánh sai mười phần, chỉ là khi chơi tới hai lần sau, ông cụ liền chuyển bại thành thắng, sau đó Chúc Kỳ Trinh cũng không thắng nổi nữa.

Cô tức giận, chạy đi lấy Laptop ra, nói với ông cụ: “Ông nội, ông đánh thắng cháu cũng không có gì lợi hại, ông phải đánh thắng bọn họ, như vậy mới lợi hại!”

Ông cụ nghi ngờ không hiểu, vì vậy Chúc Kỳ Trinh lấy trò chơi đánh cờ trong không gian QQ nói cho ông biết, giảng giải cho ông cách chơi, nói cho ông muốn lợi hại cần phải tiến vào không gian cao hơn, ở đó trở thành nhân vật Tướng quân, đến lúc đó mới gọi là cao thủ!

Ông cụ nhất thời hứng thú, lập tức động thân đi vào trò chơi QQ.

Chúc Kỳ Trinh hỏi, “Ông nội, ông muốn lấy tên gì?”

“Đồng Phương Thắng Lợi”

“Không phải như vậy, ông nội, căn bản trong trò chơi này không ai dùng tên thật, người xem xem bọn họ này.” Nói xong cô chỉ vào tên tuổi của những người trong trò chơi cho ông cụ nhìn.

“Con bà nó cái gì mà ‘Dâm Ba Tên’.” Ông cụ cảm thấy những tên này thực sự kì quái, bất mãn kêu la.

“Ông nội, ông nói thô tục.”

Ông cụ cười ha hả, “Thói quen thói quen, ông nội lần sau sẽ chú ý”

“Ông nội, cháu xem ông liền kêu là ‘Lão tướng ra tay nhất định thắng’ đi!”

Ông cụ nghe xong thì cười ha ha một hồi, vỗ đầu Chúc Kỳ Trinh nói: “Tên này không tệ, đúng là tên cháu dâu lấy rất tốt!”

Từ đó, cả ngày ông cụ cầm trò chơi đó chém giết, có lúc thua liền tức giận mắng to, những từ thô tục cũng mắng ra ngoài, có lúc gặp đối thủ giỏi, liền cơm cũng không chịu ăn. Cả nhà liền nhìn Chúc Kỳ Trinh bằng ánh mắt chất vấn, làm cho cô sợ đến mức đứng dậy, chạy vào gian phòng, kéo ông nội ra mới giám động đũa.

Ông cụ còn tặng chúc cho Chúc Kỳ Trinh trở thành bạn tốt của ông, trong danh sách chỉ có một mình tên đáng thương của cô, cho nên thường xuyên bị ông cụ quấy rầy, ông không hiểu chuyện gì thì gởi tin qua hỏi cô, cô suy nghĩ câu trả lời ông muốn nhất, sau đó trả lời từng cái.

Ở nhà Đông Phương, mặc dù Chúc Kỳ Trinh không trôi qua như cá gặp nước, nhưng cũng sống rất tốt, độ thích ứng cũng coi như không tệ.

Người không tìm không phải thích ứng với hoàn cảnh vẫn tương đối mạnh.

29. Chương 29: Chương 19: Điều Khiển Từ Xa Ngàn Dặm

Sau khi cưới không bao lâu, cha sắp xếp cho cô vào công ty làm, một nhân viên tài vụ không quan trọng, không liên quan tới chuyên ngành của cô, cũng không liên quan tới sở thích hay hứng thú của cô.

Chuyên ngành của cô là Tiếng Anh, nhưng đến bây giờ vẫn chưa qua cấp sáu, nội dung trên giấy chứng nhận cấp bốn cũng chỉ để ứng phó cuộc sát hạch, hiện tại trong đầu cũng chỉ còn dư lại chữ cái. Đối với công việc, cô không có dã tâm gì, dù sao anh trai cũng sẽ quản lý tốt công ty, không liên quan gì với cô.

Chỉ là sau khi vào công ty không lâu, cô dựa vào quan hệ, bổ nhiệm Chung Thành ở bên cạnh anh trai làm thư ký. Cũng không phải là tâm tư cô nhiều kín đáo, mà là thuần túy suy nghĩ cho bạn thân làm việc cùng mình.

Chúc Giác Trinh từ trước tới giờ chưa bao giờ mời nữ thư ký, anh cho rằng phụ nữ chưa kết hôn phải tốn rất nhiều thời gian cho chuyện yêu đương, kết hôn phải chăm sóc chồng con, có thể dùng bao nhiêu tâm tư vào công việc? Có thể có bao nhiêu sức lực cùng anh thức đêm tăng ca? Có nguyện ý cùng anh đi công tác khắp nơi hay không? Hơn nữa người gặp một chút chuyện bên ngoài còn có thể có chút tâm tư với anh, anh cũng không muốn đem chuyện yêu đương trong văn phòng mang ra ngoài tự chuốc lấy phiền toái ỉn.

Cho nên anh từ khi bắt đầu đi làm, chưa bao giờ cần nữ thư ký. Vì thế Chúc Kỳ Trinh vẫn cầu xin anh trai không ít ngày, ngày ngày lật đặt đến phòng làm việc của anh trai, cùng anh trường kỳ kháng chiến, cũng không quản anh có để ý tới mình hay không, dù sao chính là để không làm công việc của mình, ngồi trên ghế sa lon đối diện anh dùng ánh mắt quấy rầy anh.

Chúc Giác Trinh rốt cuộc cũng giơ tay đầu hàng, đồng ý để Chung Thành tới phỏng vấn, nhưng có thể trúng tuyển hay không, còn phải xem biểu hiện của cô ấy rồi mới bàn tiếp.

Phỏng vấn Chung Thành vẫn chưa có kết quả, cho nên gần một tuần nay, Chúc Kỳ Trinh ngày ngày đi làm đều ở đây thừa nước đục thả câu, về sớm, sau đó đến căn phòng nhỏ Chung Thành mới thuê chơi.

Vốn dĩ Chúc Kỳ Trinh muốn mang cô về nhà Đông Phương ở chung với mình, sau lại suy nghĩ một chút mối quan hệ nhà Đông Phương đặc biệt như vậy, lại ở trong đại viện quân khu, nhất định không thích người xa lạ tùy tiện vào ở, cho nên bỏ qua dự định này.

Có Chung Thành làm bạn, cuộc sống của Chúc Kỳ Trinh càng thêm gấm thêm hoa, có người cùng đi dạo phố cùng thưởng thức trà, ngược lại không thấy cuộc sống nhàm chán.

Cuối tuần hai người hẹn nhau đi dạo phố, mãi cho đến khi lưng eo đau nhức đôi chân tê mỏi, mới quyết định ăn tối ở bên ngoài mới trở về.

Hai người tới chỗ thức ăn ngon ở lầu cuối cùng của khu thương mại, ngồi vào chỗ bàn món nướng Đài Loan đã đặt trước. Đặc sắc của nơi này chính là có thể ngồi vây quanh ở trước mặt đầu bếp nhìn đầu bếp làm. Mùi vị nóng hổi xông thẳng vào mũi, các loại thức ăn ngon tỏa ra mùi vị mê người.

“Chung Thành, cậu gọi món gì? Nhanh lên, tớ đói đến hoa mắt rồi.” Chúc Kỳ Trinh cầm thực đơn lên vội vã hỏi.

“Tùy ý cậu..., cậu gọi đi! Những thứ đồ này nóng nhiều, tớ vẫn là ăn ít thì tốt hơn.”

Chúc Kỳ Trinh bĩu môi, tự nhiên gọi rất nhiều.

Đến thức uống, Chung Thành thuận miệng hỏi: “Thất Thất, cậu với ông chồng thượng úy của cậu thế nào rồi?”

Chúc Kỳ Trinh hừ một tiếng: “Đừng nhắc tới anh ấy, chúng tớ là đối địch, sau khi kết hôn rồi cuộc cũng không gặp qua.”

Chung Thành giật mình không ít, “Không phải chứ? Làm lính không có thời gian nghỉ sao?”

“Có mà, nghe ông nội nói nhà sĩ quan ở vùng khác như nhà Đông Phương Càn, một năm có 40 ngày nghỉ.”

“Các cậu. Không phải là có vấn đề gì đấy chứ? Làm gì có ai vừa mới kết hôn không có tuần trăng mật, lại còn một đi là hai tháng?”

Chúc Kỳ Trinh khở sở cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Bọn tớ căn bản là không quen, có thể có vấn đề gì chứ.”

“Vậy có liên lạc điện thoại hay là Internet không?” Chung Thành mạnh dạn hỏi đến cùng, cô cho rằng hôn nhân như vậy nhất định tồn tại vấn đề lớn.

“Thỉnh thoảng thôi, anh ấy rảnh sẽ gọi điện thoại cho tớ, nhưng mà cơ bản anh ấy cũng tương đối bận. Đừng nhắc tới anh ấy nữa, chẳng thú vị gì cả.” Thật ra trong lòng Chúc Kỳ Trinh có chút không vui, trong viện lân cận hơn vài người đều ở vùng khác công tác trong quân đội, nhưng đại thể bọn họ mỗi tháng cũng sẽ về phép mấy ngày, như mình mới kết hôn mấy ngày cũng không trông thấy bóng dáng chồng của cô đâu, mình cũng cảm thấy thật mất mặt. Mà Đông Phương Càn không đề cập tới việc quay về, cô sẽ càng không mở miệng mời anh về nhà.

Vốn cũng không có cơ sở tình cảm gì, không thấy thì không thấy đi! Cô nghĩ.

“Thất Thất, ” Chung Thành liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh, giùng giàng mở miệng, “Cậu với Trịnh Hân Ngạn sau này có còn liên lạc nữa không?”

Chúc Kỳ Trinh sửng sốt, dường như từ sau khi cô kết hôn cũng rất ít khi nhớ tới anh, không biết là buông xuôi hay là tuyệt vọng, bị cô ấy hỏi một câu như vậy, trong lòng tự nhiên nảy sinh nỗi áy náy, tâm tình nhất thời xuống thấp, cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Thật ra thì. Ai, bỏ đi bỏ đi.”

“Cái gì vậy? Nói chuyện nói một nửa, cổ tình treo ngược hứng thú của tớ à?” Chúc Kỳ Trinh bất mãn kêu la.

Chung Thành suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định hạ quyết tâm, nhìn cô nghiêm túc nói: “Cậu không phải là vẫn hỏi tớ, ngày cậu kết hôn tớ biến mất hơn một giờ rồi cuộc là đi nơi nào hay sao?”

Chúc Kỳ Trinh gật gật đầu xem thường nói: “Cậu nói là cậu đi nhà cầu, hầy, ai tin a? Sinh con cũng đủ thời gian.”

“Tớ đã đi đón Trịnh Hân Ngạn.” Nói xong Chung Thành dè dặt quan sát nét mặt của cô, thấy cô chỉ là tay gấp thức ăn khê dừng một chút rồi lại tiếp tục, liền nói tiếp, “Anh ấy đã cầu xin tớ rất lâu, nói chỉ là muốn xem hình dáng cậu mặc áo cưới, để tớ dẫn anh ấy vào khách sạn, nhìn cậu từ xa là được rồi. Cậu cũng biết, ngày hôm đó cậu kết hôn, khách sạn không có thiệp mời là không vào được. Cho nên, tớ dẫn anh ấy vào len lén nhìn cậu một chút. Thất Thất, thật ra thì. Trịnh Hân Ngạn muốn tớ nói cho cậu biết, anh ấy một mực chờ đợi cậu.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “ầm” một tiếng, đầu bếp trước mặt không biết đổ gia vị gì vào bàn nướng, thức ăn trong nháy mắt bốc lửa lên. Chúc Kỳ Trinh phản xạ có điều kiện dựa vào phía sau, “Làm tôi sợ muốn chết!” Cô vuốt ngực bộ dạng giật mình, “Anh đẹp trai à, ăn một bữa cơm thôi mà, đừng làm kinh tâm động phách như vậy.”

Đầu bếp ngẩng đầu khê mỉm cười với Chúc Kỳ Trinh, sau đó lửa dần dần biến mất.

“Cậu vừa mới nói gì? Tớ không nghe rõ.” Chúc Kỳ Trinh giống như đột nhiên nhớ tới tựa như quay đầu lại hỏi Chung Thành.

Chung Thành sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu một cái, thở dài nói: “Thất Thất, có lúc tớ cảm thấy cậu như tằm ngấm tằm ngấm mà đánh chết voi, nhưng có lúc tớ cảm thấy cậu mới là con khỉ tinh ranh thật sự. Không có gì, ăn đồ ăn đi!”

Chúc Kỳ Trinh cũng không hỏi nữa, cúi đầu ăn đồ ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Cô sao có thể không nghe rõ được chứ? Cô chỉ là nghe được rất rõ thôi, mới chọn cách trốn tránh như vậy.

Trịnh Hàn Ngạn nói sẽ đợi cô, cô có thể trả lời thế nào? Bảo anh đừng đợi nữa, phần tâm ấy đã chết rồi, hữu dụng không? Chi bằng từ đầu tới cuối đều không quan tâm, làm nguội đi mới là cách tốt chứ?

Nhớ tới Trịnh Hàn Ngạn, lòng của cô bắt đầu cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, người con trai đó bên cạnh mình bốn năm, người con trai đó xem mình như vật báu.

Trịnh Hàn Ngạn, anh bảo em nên làm gì?

Lúc này, điện thoại vang lên, Chúc Kỳ Trinh lôi từ trong túi ra xem, mặt cá ươn?

“Thật là lúc không thích hợp xuất hiện người không thích hợp.” Cô lẩm bẩm nho nhỏ một câu ở trong miệng, sau đó nhanh chóng nhai đồ ăn trong miệng rồi nuốt xuống, mới nghiêm chỉnh nghe điện thoại, nói không hiểu tại sao, cô chính là có chút sợ Đông Phương Càn.

“Alo, xin chào.”

Đông Phương Càn đã quen với việc mỗi lần cô nghe điện thoại đều coi mình là người xa lạ hỏi thăm, anh phỏng đoán chẳng lẽ Chúc Kỳ Trinh đã ngốc đến mức không nhìn thông báo số gọi tới trên điện thoại di động? “Ăn chưa?” Anh không hứng thú hỏi.

Chúc Kỳ Trinh khó hiểu, anh xa xôi gọi điện thoại tới, chính là hỏi em ăn chưa? Anh còn có thể mời em ăn hay sao? Nhưng vô tình buột miệng thốt lên, “Ăn rồi.”

“Vậy bây giờ ra sân bay, ngay lập tức.”

“Hả? Đi làm gì?”

“Đừng hỏi, đây là mệnh lệnh, lập tức lên đường!”

Đầu óc còn chưa kịp nhận, đối phương đã cúp điện thoại, Chúc Kỳ Trinh cảm thấy không giải thích được, ngay sau đó tức miệng mắng to: “Bà nội anh, mặt cá ươn, anh dựa vào cái gì ra lệnh cho em? Đến cái lý do cũng không có, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?”

Chung Thành ở một bên trông thấy cũng phải buồn cười, “Đừng tức giận Thất Thất, cậu không để ý đến anh ấy là được, anh ấy ở xa xôi còn có thể làm gì cậu? Ăn đồ ăn đi, ăn xong chúng ta tiếp tục.”

Chúc Kỳ Trinh nhìn Chung Thành, vẻ mặt đặc ý trong nháy mắt sụp đổ, cô đeo túi lên vai, vẻ mặt cười khổ nói: “Anh ấy chính là có bản lĩnh ở nơi xa cũng có thể làm gì tớ đấy! Cậu cứ từ từ ăn, tớ đi phục mệnh Liên Trường đây.”

Cô đích thực có lý do sợ Đông Phương Càn, có một lần cô bị cảm, nằm vùi ở trên giường đến mười một giờ còn chưa dậy, tình cờ Đông Phương Càn gọi điện thoại tới, trừ ra lệnh cho cô lập tức dậy, còn nói cô lười rèn luyện, về sau cần mỗi ngày đi luyện tập thể dục.

Kết quả ngày thứ hai, Tiểu Vương mỗi sáng sớm đứng sáu giờ gõ cửa phòng cô, kéo cô ra bãi tập đại viện chạy bộ, cùng một đoàn lão thủ trưởng về hưu người đuổi ta chạy, còn liên tiếp được khen con dâu nhà Đông Phương đáng tốt nữa chứ.

Trời mới biết cô tức giận quả muốn đi xô vào. Ba tuần lễ sau, cô không chịu được hành hạ, rốt cuộc gọi điện thoại cho Đông Phương xin tha, bảo đảm về sau không bao giờ ngủ nướng nữa, không bao giờ bị cảm nữa, cái mặt cá ươn đáng ghét đó mới hủy bỏ mệnh lệnh.

Chúc Kỳ Trinh lập tức tính tiền, nói: “Cậu tự về nhé, mặt cá ươn khẳng định để tớ ra sân bay đón đồng đội của anh ấy!” Sau đó xốc túi lên liền ra bên ngoài.

Chung Thành cả kinh không nói nổi nên lời, hồi phục lại tinh thần cô ấy đã chạy ra ngoài xa mấy bước, thế là hướng phía sau cô hét to: “Chúc Kỳ Trinh, cậu xong rồi, chồng cậu có thể sai bảo cậu rồi, sai bảo còn không cần lý do! Còn cậu nữa, thật sự là quá dễ sai bảo rồi, không sai bảo cậu thì là có lỗi với bản thân.”

Chúc Kỳ Trinh dừng lại cười khỏ với cô: “Chung Thành, cậu cũng đừng làm loạn nữa, cậu cho rằng tớ trời sinh là như vậy sao? Thép một ngày liền luyện thành sao? Là mặt cá ươn quá dững mãnh, không nghe lời không được ah...!” Nói xong xoay người chạy đi.

30. Chương 30: Gặp Lại Cũng Tạm Biệt

Đến sân bay, Chúc Kỳ Trinh vừa định lấy điện thoại di động ra gọi cho Đông Phương Càn, thì trước người đột nhiên bị một cổ cảm giác áp bách mãnh liệt vây quanh, cô ngẩng đầu, hơi giật mình nhìn Đông Phương Càn một thân quần trang.

Hình như anh đen hơn một chút, mà mặt mày rõ ràng lại càng sáng ngời. Khuôn mặt vẫn không lộ vẻ gì, nhìn Chúc Kỳ Trinh, giống như đang nhìn hoa hoa thảo thảo, hoặc là người Lục thập hoa giáp.

“Về nhà.” Nói xong anh thuận tiện dắt tay Chúc Kỳ Trinh, Chúc Kỳ Trinh giật mình, không phải anh nói mặc quần trang phải trang nghiêm sao? Không thể lồi lồi kéo kéo sao? Cũng không dám hỏi nhiều, mặc ý anh lôi kéo đi về hướng bãi đỗ xe.

Cùng với anh tranh chấp, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá. Chỉ là vào giờ khắc này, cô không nhớ tới Trịnh Hân Ngạn còn tồn tại, vào giờ phút này, anh ta đang làm gì ở đâu? Nếu anh ta nhìn thấy tay của mình đang dắt tay người đàn ông khác, lại sẽ là loại vẻ mặt nào đây?

Đến trước xe, Đông Phương Càn khẽ cau mày, “Sao lại lái chiếc xe này? Xe của anh đâu?”

Chúc Kỳ Trinh bất mãn, “Xem thường xe của em? Nó lại ít linh kiện không thể so với xe của anh, có cái gì không tốt?”

Đông Phương Càn buông tay cô ra, ngồi vào ghế phụ lái.

Trên sân bay QQ nhỏ tốc độ cao, tốc độ đều xuất phát, dọc đường hai người không nói chuyện, vốn không tính sẽ hài hòa quan hệ, lúc này đột nhiên bị một chiếc xe phá hỏng càng thêm triệt để.

Chúc Kỳ Trinh so với Đông Phương Càn không bình tĩnh, thời tiết ở đây nóng còn khiến người suýt chết ngạt cảm thấy không khí trong xe lạnh lẽo, cô vội ho một tiếng, cuối cùng mở miệng giải thích: “Cái kia..... Thực ra là xe của anh quá lớn, em không biết lái. Ngộ nhỡ đụng chạm cọ xát, sợ anh sẽ tìm đến em gây sự?”

Đông Phương Càn hút thuốc, lạnh lùng hỏi: “Tìm em gây sự? Em cảm thấy anh sẽ tìm em gây sự thế nào?”

“Cái này làm sao em biết a? Anh cũng không phải người hào phóng.....” Lời vừa ra khỏi miệng cô lập tức ý thức được họa là từ miệng mà ra, vì thế lập tức cúp lên tươi cười lấy lòng, “Ý của em là, ừm..... Đàn ông đều rất yêu xe a, cha em với anh trai em đều coi xe chăm sóc như bảo bối, trước kia em muốn học, bọn họ sống chết không cho, lại là Hummer có cá tính như vậy, em đâu dám chạm vào tùy tiện!”

Nghe vậy Đông Phương Càn chợt bị sắc khói thuốc, đứng lên dùng sức ho khan, thật vất vả mới trở lại bình thường, anh hung tợn trừng mắt nhìn Chúc Kỳ Trinh, “Nói em đừng nói dối, đã quên rồi sao?”

Chúc Kỳ Trinh kinh sợ, cô sợ Đông Phương Càn uy hiếp chết mất, lập tức bắt đầu nín thở, “Không không không, không có nói dối a, cái đó..... Chỉ là khoa trương một điểm nhỏ mà thôi! Em sai rồi, về sau không bao giờ khoa trương nữa.” Cô quay đầu nhìn lên sắc mặt của Đông Phương Càn, thấy bộ dạng hần không tiếp tục làm khó dễ, tảng đá trong lòng mới buông xuống.

Cô cười trộm ở trong lòng, dửng dưng cảm thừa nhận sai lầm, chiêu này đối phó với Đông Phương Càn vẫn còn rất hiệu nghiệm. “Anh muốn uống nước sao? Anh uống bình trà xanh này trước, biết anh trở về, em cố ý mua để dự sẵn trên xe!” Nói xong lại cả kinh, cô căn bản không biết là Đông Phương Càn tới đón a?

Xong rồi xong rồi, mà P lúc này vỗ trên lưng ngựa rồi, miệng thú! Miệng thú! Cũng không biết Đông Phương Càn nghe thấy việc này không, cô lén lút liếc mắt về phía Đông Phương Càn, thấy anh lắc lắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như không phát hiện gì, cuối cùng cô mới thở ra một hơi.

Mà giờ khắc này Đông Phương Càn, tay cầm trà xanh, nhìn ngoài cửa sổ, hé miệng mỉm cười. Công tác mệt mỏi, nỗi khổ tương tư hai tháng, anh thường xuyên nghĩ, việc kết hôn này là đúng hay không đúng? Chúc Kỳ Trinh bị để lại ở Đông Phương gia như vậy, cô có thể hay không bị ủy khuất? Mà chính mình, lại yêu hay không yêu cô đây?

Mãi đến vừa rồi, anh xác định, mình là yêu.

Chỉ có nhìn thấy cô, lòng mới có thể thả lỏng, khoe miệng mình mới có thể giờ lên.

Bởi vì không có báo cho người nhà, Đông Phương gia cũng không biết Đông Phương Càn trở về, mà anh cũng không có ý định là về nhà đêm nay, gọi điện cho Đông Phương Khải Đông Phương Càn xin phép một tiếng, bảo ngày mai sẽ về nhà, lại để cho Chúc Kỳ Trinh lái xe đến phòng tân hôn của bọn họ.

Phòng tân hôn không có gì thay đổi, sạch sẽ không có một hạt bụi, xem ra thường xuyên có người quét dọn ở đây.

Tới nơi này lần nữa, lúc mới cưới tất cả trí nhớ đều lao ra khỏi đầu, nhất là kia đau đớn một đêm. Chúc Kỳ Trinh trong chớp mắt hiểu nguyên nhân Đông Phương Càn không muốn về nhà là dẫn mình tới đây.

Nghĩ tới, tâm tình bắt đầu khẩn trương.

Để qua loa hành lí xuống, Đông Phương Càn nói: “Anh đi tắm, em giúp anh lấy quần áo.”

“A? Sớm như vậy?”

Đông Phương Càn nhú mày, ý cười có chút ẩn nhẫn, “Tắm mà cũng phân biệt sớm muộn gì?” Anh cúi người nhìn gần cô, “Em nghĩ tới cái gì?”

Chúc Kỳ Trinh lúng túng, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, cô mắng thầm: miệng thú! Miệng thú! Người ta chỉ nói đi tắm, lại chưa nói muốn làm gì? Anh như thế nào mình thì đào hố ỉn nhảy vào đây?

“Cái kia..... Em nói là, anh anh anh.....” Bỗng nhiên cô nghĩ đến một cái có, lập tức nâng cao âm lượng lớn tiếng hỏi: “Anh còn chưa ăn cơm tối sao? Nên đi ăn cơm trước.”

Đông Phương Càn liền xoay người đi về hướng phòng tắm, vừa đi vừa nói chuyện: “Ăn chút trên máy bay rồi, không đói bụng.”

Tắm xong Đông Phương Càn đi ra, ngoài dự đoán của Chúc Kỳ Trinh, anh cũng không thúc giục mình đi tắm, càng không có hành động thân mật quá mức, chỉ là ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, thỉnh thoảng điểm điều thuốc.

Chúc Kỳ Trinh xa xa ngồi ở sofa bên kia, nhàm chán chỉ muốn ngủ, ban ngày lại cùng Chung Thành đi dạo hơn nửa ngày, đã sớm mệt cả người bủn rủn.

“Em đi lên mạng.” Cô nhảy dựng lên chạy vào thư phòng, tốt lắm cô không muốn tối nay liền chịu đựng suốt đêm. Nhưng mà còn chưa đến mười hai giờ, cô lại kiên trì không nổi nữa, trở lại phòng khách, thấy Đông Phương Càn vẫn ngồi trên sofa hút thuốc như cũ, nhìn chán quảng cáo, bộ dáng bất động như núi.

Cô tìm quần áo đi tắm, tắm xong đi ra phòng khách trống không, vừa nhìn vào phòng, Đông Phương Càn từ sofa hút thuốc đổi thành hút thuốc lá trên giường, vẫn lẳng lặng như cũ dựa vào xem tivi đùa giỡn mái tóc.

Không đầu không đuôi anh xem có thể hiểu? Trong lòng Chúc Kỳ Trinh tự quyết bỏ lên giường, trong chốc lát đã ngủ mất. Trước khi ngủ cô còn mơ mơ màng màng âm thầm vui mừng, xem ra mặt cá ươn không có ý định xâm phạm mình.

Thấy Chúc Kỳ Trinh hô hấp đều đặn, trong lòng Đông Phương Càn rồi rầm đến cực điểm. Anh vốn cũng không phải là một người biết nói lời ngon tiếng ngọt, khéo lấy lòng người, kết hôn cùng Chúc Kỳ Trinh là không có bất cứ một chút cơ sở tình cảm nào, mà thậm chí cô là bị ép bắt buộc dĩ mới kết hôn với mình.

Nhìn ra được, cô không có chấp nhận mình, nếu không bình thường cô cũng không đối xử thật trọng với mình như vậy, mà ở cùng một chỗ với mình, lại né tránh.

Anh không muốn Chúc Kì Trinh nghĩ mình trở về chỉ là cần thỏa mãn nhu cầu sinh lý, vậy sẽ càng làm Chúc Kì Trinh sinh ra cảm xúc bất mãn.

Anh tắt TV, nghiêng đầu nhìn Chúc Kì Trinh ngủ há mồm thở to, khoe miệng hở ra một đường cong xinh đẹp không kìm lòng nổi, anh chậm rãi nằm xuống, nhẹ nhàng đưa tay, muốn ôm cô vào trong ngực.

Đúng lúc này, Chúc Kì Trinh bỗng chốc đưa tay mạnh mẽ ra quyền, hung hăng đánh vào trên mặt của Đông Phương Càn. Thật ra cô cũng không ngủ hoàn toàn như chết, vẫn đều cảnh giác người đàn ông kì lạ bên cạnh.

Cô nghĩ, đêm đầu tiên của mình cũng không hề để lại cho anh, như vậy tiếp theo mình, cô hi vọng là tự nguyện, mà không phải giống lần đầu tiên như vậy, là một đau đớn tràn đầy và không cam lòng nhớ lại.

Không phải không thừa nhận, làm cho ý nghĩ này của cô trở nên kiên quyết là Trịnh Hân Ngạn giúp đỡ. Vào ngày hôm nay biết được cái đó Trịnh Hân Ngạn từ xa chạy tới chỉ vì thấy một lần mặc áo cưới của mình, cái tên si si ngốc ngốc Trịnh Hân Ngạn nói muốn chờ mình, vốn là anh ta làm cô dao động lại làm hết hi vọng ý chí.

Mà phút chốc, cô nghĩ nếu thân thể không thuộc về mình, thì trái tim, phải giữ lại.

Đông Phương Càn trừng mắt nhìn hằm hằm cô, muốn biết rõ ràng cuối cùng động tác ở dưới cô đang ngủ là phản xạ có điều kiện, hay là đã chuẩn bị phản kích ỳnh.

Nhưng mà, anh thất vọng rồi, anh đang nhìn không thấy trên mặt Chúc Kì Trinh ngày thường khúm lúm, không nhìn thấy khi phạm sai lầm sau đó lo sợ lấy lòng, nhưng là vẻ mặt kiên định không thể xâm phạm.

“Anh đáng sợ như vậy?” Anh lạnh giọng hỏi.

“Em không thích bị ép buộc.”

Đông Phương Càn muốn nói mình căn bản không có ý nghĩ ép buộc, nếu không sẽ không nhất định phải chờ đến bây giờ! Nhưng anh cũng không phải là người giỏi về giải thích, ngược lại là mở miệng cười lạnh một tiếng, “Bắt buộc thì sao?”

Ánh mắt Chúc Kì Trinh bỗng nhiên thả ra ánh sáng nghiêm túc, cô gắt gao nhìn chăm chăm Đông Phương Càn, nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ nói: “Hận anh cả đời!”

Chúc Kì Trinh như vậy là xa lạ, là người Đông Phương Càn chưa từng gặp trước đây, cho dù cô hao tổn trăm cay nghìn đắng chạy đến trên núi quyết đấu cùng mình, cũng chưa từng lộ ra một mặt hung ác.

Vậy giải thích rõ chuyện này với cô có ý chí và quyết tâm sao? Hoặc là cô đối với mình dụng vào đã bất mãn tình cảnh như thế? Nếu không thì bước đầu cô lại phản kháng mình?

Mà Đông Phương Càn, không phải bị hù dọa lớn, lại càng không là người nhận thua, cho dù là hôn nhân, anh cũng muốn nắm giữ toàn bộ quyền chủ đạo.

Anh giống như lạnh lùng nhìn lại Chúc Kì Trinh, bình tĩnh nói: “Vậy thì được rồi em hận anh cả đời!”

Nói xong lại đè lại bộ ngực Chúc Kì Trinh. Đúng, chính là đè lại, cùng bất cứ cái gì vuốt ve cũng không quan tâm, gần như đến cái này dùng sức chống đỡ thân thể anh, tay anh thì thô bạo xé rách quần áo Chúc Kì Trinh.

Cô lập tức thét chói tai, gương mặt múa vuốt không có cách thức gì hướng Đông Phương Càn làm lộn xộn, Đông Phương Càn đã đem quần áo vén tới ngực, lộ ra bộ ngực ngạo nghễ đứng thẳng.

Anh cố gắng ngửa đầu né tránh công kích của Chúc Kì Trinh, một phát bắt được hau tay của cô cầm tới đỉnh đầu, xoay người đè trên người của cô.

Chúc Kì Trinh cảm thấy anh chỉ giữ một chân của mình, và thể phản xạ có điều kiện, nâng đầu gối lên đỉnh đầu dùng sức, trong nháy mắt anh buông hai tay ra.

Chúc Kỳ Trinh dồn sức trèo lên, muốn nhấc chân đá anh một cước xuống giường, không ngờ đột nhiên bị anh bắt lấy bàn chân, dùng sức lôi ra, trọng tâm bất ổn không hề báo trước Chúc Kỳ Trinh ngã đầu ra sau.

“Ầm” một tiếng vang giòn, là âm thanh cái gậy va vào trên tường của Chúc Kỳ Trinh.....

Trận này nhà dữ dội, Chúc Kỳ Trinh dường như bị thương ngất xỉu có thể kết thúc.

Đông Phương Càn hơi ngậy người, lập tức ôm lấy cô, “Nói chuyện! Nói chuyện!” Anh lớn tiếng hô, âm thanh có chút run rẩy.

Một lúc sau, Chúc Kỳ Trinh mở mắt nhìn thấy Đông Phương Càn, tiếp theo oa một tiếng, khóc lớn đi ra.

Đông Phương Càn trầm mặt không nói gì, một tay ôm cô, một tay dùng sức xoa nắn cái gáy của cô, không nhanh chóng máu bầm tan ra, ngày mai nhất định sẽ sưng to lên.

Khóc một hồi lâu, Chúc Kỳ Trinh mới khôi phục sức lực, vì thế không chút khách khí phát tay dùng hết lực trên người đánh Đông Phương Càn.

“Mặt cá ươn, anh muốn giết người à? Thiếu chút nữa em sẽ chết!” Cô tính khóc đứt đoạn, ở giữa mắng xen lẫn, “Em ghét cha, vì sao muốn em gả cho anh à? Mẹ nói chỉ cần động phòng ở đêm tân hôn có thể hạnh phúc, vì sao em không hạnh phúc một chút nào..... Gạt người, mẹ em gạt người! Em hận mọi người các người, vì sao muốn ép em kết hôn, vì sao muốn gả em cho người mặt cá ươn này.....”

Cô thật sự cảm thấy oan ức, cô oán hận từng người thúc đẩy trận hôn nhân này, hại cô vùi lấp ở giữa loại tình cảnh mâu thuẫn này cho tới bây giờ, không dám nghĩ Trịnh Hân Ngạn ngày trước, hiện tại cũng không dám yêu Đông Phương Càn, chẳng lẽ cả đời mình, sẽ trôi qua như vậy?

.....

Rất lâu, cô ngừng khóc. Đêm đã khuya, trong tiểu khu im lặng vô cùng, mà trong phòng cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng, ngoại trừ thỉnh thoảng vài tiếng Chúc Kỳ Trinh khóc thút thít, có vẻ cực kỳ bất ngờ.

Đầu giường màu vàng nhạt ánh đèn ấm áp chiếu theo, cuối cùng Đông Phương Càn dừng tay, chậm rãi buông Chúc Kỳ Trinh ra đứng lên, nhìn cô một cái thật sâu, ra khỏi phòng.

Chúc Kỳ Trinh nằm nghe động tĩnh một lát, hình như phòng khách không có âm thanh mở cửa đóng cửa vang lên, cô thất vọng nói thầm câu: “Như vậy anh cũng không rời nhà bỏ đi, không có hi vọng!”

31. Chương 31: Nguy Cơ Bị Đánh Chết.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cô sờ sờ cái ót của mình, chỗ mềm mại đã sưng lên thành một cục u lớn, vì vậy cô mắng Đông Phương Càn một lần, sau đó từ từ đứng dậy.

Rất lâu không có luyện Taekwondo, tối hôm qua trải qua một hồi vật lộn giày vò, cô phát hiện cả người mình đều rời rạc đau nhức.

Thay xong quần áo, cô hít một hơi thật sâu, mới hùng hồn vì chính nghĩa mà mở cửa ra.

Trong phòng khách vô cùng yên tĩnh, cô quay đầu nhìn một vòng, theo ánh mắt cô không nhìn thấy bóng dáng của người nào đó. Do dự, cô đi tới cửa thư phòng, đẩy ra, bên trong cũng trống rỗng. Tiếp theo, phòng tắm, phòng rửa tay, phòng trẻ, phòng bếp, cuối cùng ngay cả phòng thay quần của của mình cô cũng nhìn qua mấy lần...

Trong phòng không có hơi thở của anh, giống như ngày hôm qua anh vốn không tồn tại, hành lý cũng đã sớm không thấy, chỉ còn lại bộ đồ ngủ kia trong phòng thay quần áo.

Cô cầm trong tay, trong lòng không biết là tức giận, sợ hãi hoặc là mất mát.

Tối hôm qua cô biết mình làm như thế là quá đáng, có chút cố tình gây sự. Nếu Đông Phương Càn muốn, thì giữa vợ chồng với nhau có nhu cầu sinh lí là chuyện bình thường, mà cô có nghĩa vụ là thỏa mãn anh. Thế nhưng, cô không có cách nào nghe theo lý trí của mình, thân thể thắng đại não, hành động đánh bại dục vọng, trong nội tâm cô muốn hưng hăng tùy hứng một lần, cũng cần rửa phẫn bội hôn nhân một lần, nhưng tất cả suy nghĩ ấy chỉ là trên mặt tâm lý mà thôi.

“Mặt cá ươn, anh không phải là bỏ nhà đi ra ngoài chứ?” Cô than thở một câu. Việc cô chống lại anh vẫn còn di chứng ảnh hưởng, làm cho người vốn nhất gan như Chúc Kỳ Trinh bây giờ mới bắt đầu sợ.

Về sau làm sao ở chung với Đông Phương Càn đây?

Về sau cái mặt ươn đó sẽ hành hạ mình như thế nào?

Về sau...Hiện tại đến tốt cùng là anh về đại viện hay về quân đội?

Cô cầm điện thoại lên, cũng không dám gọi cho anh, lại không dám gọi về đại viện, khẳng định vừa hỏi sẽ bị lộ. Nếu như hỏi cô Đông Phương Càn tại sao không ở nhà, rồi mình nói không biết anh đi đâu, chẳng phải rõ ràng là nói hai người cãi nhau sao!

Nhà Đông Phương nếu biết mình chọc mặt cá ươn tức tới mức phải trở về quân đội, có thể hay không trả mình cho cha? Cha mình có hay không không thêm quan tâm đến mình nữa?

Ngồi ở trong phòng khách, cô hốt hoảng lo sợ, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì. Một lát thất thần, thời gian đã là mười hai giờ, điện thoại di động lúc này đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Cầm lên xem, là ông nội “Alo, ông nội.” Cô có chút lo lắng không cách nào tìm được.

“Cháu ngoan, sao bây giờ vẫn chưa về? Hôm nay ba mẹ chồng cháu cố ý về nhà ăn trưa, hai người các cháu sao còn lè mè chưa chịu về?”

Xong rồi, Đông Phương Càn không về đại viện, đây là phản ứng đầu tiên của Chúc Kỳ Trinh. “Cái đó...Ừ, ông nội, Đông Phương Càn gặp chút chuyện, chúng cháu sẽ không trở về ăn cơm, anh ấy đi gặp chiến hữu rồi.” Cô thực sự không dám nói mình không biết anh đi đâu.

Lập tức ông cụ liền không vui, lớn tiếng mắng: “Tiểu tử thú! ngày hôm qua trở về thì không thấy bóng dáng, hôm nay còn dám đi gặp chiến hữu trước? Còn nữa...Điện thoại di động của nó xảy ra chuyện gì? Sao lại tắt máy? Gọi cho nó lập tức kêu nó trả lời điện thoại, dám không trở về nhà lão tử giết nó!”

Vừa nghe xong Chúc Kỳ Trinh sợ đến mức run một hồi, sao ông cụ lại hung hãn thế? Tại sao trước kia lại không phát hiện ra? Nếu ông biết anh là chính mình làm tức giận nên mới bỏ đi, có thể hay không đập chết mình? Xem ra trước cứ nghĩ nặng nhất là bị đuổi về nhà, đúng là hý vọng hảo huyền.

Lập tức cô giải thích bằng thanh âm run run: “Anh anh anh.....điện thoại anh ấy bị mất. Cháu sẽ lập tức gọi anh ấy trả lời điện thoại, ông nội ông đừng nóng giận, đừng nóng giận a!”

Vội vã cúp điện thoại, cô lập tức gọi cho Đông Phương Càn, làm sao có thể gọi khi đối phương đã cúp máy. Cô tức giận, xem ra mặt cá ươn bây giờ đang ở trên máy bay, anh nhất định đã rời nhà đi ra ngoài.

Suy nghĩ hồi lâu, cô nhắn cho Đông Phương Càn một dòng tin ngắn: mở mắt lập tức để ông nội gọi điện, ông muốn đập chết em.

Sau đó cô cầm lấy túi xách hướng ra ngoài chạy đi, căn bản quên mặt mình vẫn chưa rửa, răng cũng chưa súc.

Cô chạy đến tiệm trà mua một hộp trà búp Minh Tiền và trà Long Tĩnh, sau đó lái xe vội vã về nhà.

Mới vừa dừng xe trước đại viện bước xuống, đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng ngay bên cạnh mình, Chúc Kỳ Trinh vừa ngẩng đầu, Đông Phương Khải Ca đang từ trong viện đi ra.

Cô vội vàng đứng nghiêm thân thể, cung kính hô một tiếng: “Ba!”

Đông Phương Khải Ca đứng lại ở trước mặt cô thản nhiên mở miệng hỏi: “Chỉ một mình con?”

Chúc Kỳ Trinh gật đầu ngay sau đó lại lắc đầu, “Không phải, anh ấy có chút chuyện.” Cảm giác áp bức trên người Đông Phương Khải Ca không kém so với Đông Phương Càn, hoặc là còn có thể sâu hơn một bậc.

Lúc này chỉ thấy sau xe là một ông lão mặc quân trang đang nhô đầu ra, cười nói: “Đông Phương, con dâu nhà cậu đúng là đủ khiêm tốn, đi xe QQ.”

Đông Phương Khải Ca cũng thoáng mái tùy ý trả lời: “Đứa bé hiểu chuyện, làm ọi người bớt lo.”

Chim nhỏ trong lòng Chúc Kỳ Trinh lập tức bay lên bầu trời, đây chính là lần đầu tiên cô nghe ba chồng khen ngợi cô.

“Cái đó...Ba, ba đi làm sao?” Cô không có gì để nói nên thuận miệng hỏi.

“Ừ, đi ra ngoài họp, con vào nhà đi!” ông xoay người lên xe thì đột nhiên nghiêng đầu, “Trong tay xách theo cái gì thế?”

“Trà búp Minh Tiền cùng trà Long Tĩnh, là Đông Phương Càn mang về hiếu kính ba.” Vừa nói xong cô liền hối hận nghĩ đâm chết mình, ở trong lòng liền gào thét: Kỳ Trinh ngu ngốc, cho tên bây giờ cô cứ làm hỏng chuyện! Cô hiếu kính bố chồng sao? Cô là dùng nó hối lộ lão gia tử, có thể giữ được mạng hay không còn phải dựa vào nó đó.

Đông Phương Khải Ca nghe vậy đứng thẳng người, nhìn Chúc Kỳ Trinh như có điều suy nghĩ.

Chúc Kỳ Trinh cả kinh, không phải đâu? Ở trong lòng nói, ba cũng có thể nghe thấy tiếng lòng của con sao? Gia đình ba lợi hại như vậy muốn con sống thế nào đây?

Cô vội vàng mở miệng giải thích, “Là thật là thật, ba, Đông Phương Càn để con mang về cho ba, để ba mang đến phòng làm việc uống!” Nói xong đôi tay ân cần dâng lên.

Đông Phương Khải Ca làm sao không biết Chúc Kỳ Trinh là đang nói dối, Đông Phương Càn sẽ mang quà về tặng ỉnh? Nói giỡn!

Nghĩ đến một lòng hảo tâm của Chúc Kỳ Trinh, nội tâm càng hài lòng với người con dâu này. Mà con bé này cũng rất cẩn thận, về mặt kia của cô rất sợ mình không tin, làm cho ông không đành lòng vạch trần cô.

Đông Phương Khải Ca nhận lấy cái hộp, sau đó xoay người ngồi vào trong xe, ngênh ngang rời đi.

Vào nhà, trong phòng khách chỉ có bảo mẫu nhỏ cùng Tiểu Vương, bà Hạng và ông nội đều không thấy, Chúc Kỳ Trinh vội vàng đi trở về phòng, cô chẳng những sợ ông nội bắn chết mình, còn sợ bà Hạng nổi điên cầu nhàu, bà thương tất cả những người đàn ông trong nhà Đông Phương nhất là Đông Phương Càn.

Đổi quần áo, vô luận thế nào Chúc Kỳ Trinh cũng không thể bình tâm được, nội tâm nóng nảy bất an. Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng cô lại không nghĩ ra biện pháp gì.

Rốt cuộc dậm chân một cái, nghĩ thầm, thôi, không hối lộ được, trực tiếp tìm ông cụ tự thú nhận tội. Sau đó, cô mang dáng vẻ anh dũng hi sinh đi xuống lầu.

Vào phòng ông cụ, ông đang ngồi trên bàn tay cầm chuột chơi cờ tướng.

“Ông nội!” Chúc Kỳ Trinh ngọt ngào gọi, sau đó kéo cánh tay của ông ngồi xổm xuống bên cạnh ông cụ.

Ông cụ chuyên tâm nhìn máy tính, bất mãn hỏi: “Tiểu tử kia đâu?”

“Ông nội, con...Con có lời muốn nói với ông!”

Ông cụ cuối đầu, thấy bộ dạng đau khổ của Chúc Kỳ Trinh, lập tức để con chuột xuống, lớn tiếng hỏi: “Nó khinh để con hả? Nha đầu, nói cho ông nội nghe.”

Cô suy nghĩ một chút, cùng Đông Phương Càn đánh nhau là chuyện của bọn họ, huống chi đây là đang tổ cao với người nhà anh, cần bản không dùng được, ai mà chả bệnh vực cho người nhà mình chứ!

Cuối cùng cô lắc đầu phủ nhận, “Không có, anh ấy không có khinh để con! Là do còn phạm lỗi.” Chúc Kỳ Trinh buồn bực nói qua.

“Hả? Phạm lỗi gì?”

“Ách... Ý chí không kiên định, đi theo địch phản quốc!”

Lập tức trên mặt ông cụ thoáng hiện vẻ mặt trang nghiêm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chúc Kỳ Trinh, làm cô sợ tới mức vội vàng xua tay, “Không đúng không đúng không phải, ý của con là...Ừ, Đông Phương Càn vốn định mua quà để cho con mang về hiếu kính ông, mới vừa thấy ba, liền bị ba cầm đi... Cũng không phải là, không phải là bị ba lấy đi, mà là lập trường của con không kiên định liền tặng cho ba, nhưng mà trong lòng con thực sự nghĩ tặng hiếu kính ông, con bảo đảm!”

Nghe xong ông cụ liền cười ha ha, chỉ chỉ cái ghế nói: “Ừ, là ý chí không kiên định, nhưng lại nói đi theo địch phản quốc, gia đình này của chúng ta, con muốn cho nhà chúng ta đánh nội chiến sao?”

“Ông nội, con sai rồi, con dùng từ không đúng, con ý chí không kiên định, con phản bội ông nội đầu quân cho ba ba, nhưng con khẳng định trong lòng chỉ có ông nội mà thôi, ông yên tâm.”

Ông cụ vừa ha ha một hồi cười to, “Nói đi nha đầu, hôm nay con khác thường như vậy, nhất định là có chuyện cầu xin ông nội đúng không?”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng theo cái thang ông nội cho treo lên, bày ra một bộ dạng với vẻ mặt sùng kính, “Oa, ông nội, ông thật là lợi hại, chuyện này cũng bị ông đoán trúng, chỉ là không phải cầu xin ông nội làm một việc, mà là con phạm một sai lầm rất nghiêm trọng hơn ý chí không kiên định nữa.”

Thấy bộ dạng nghiêm túc lắng nghe của ông cụ, cô nói tiếp: “Con cùng Đông Phương Càn...”

Đột nhiên, điện thoại của ông cụ vang lên, ông giơ tay ý bảo Chúc Kỳ Trinh tạm ngừng, nhận điện thoại: “Tiểu tử, còn vẫn còn luyến tiếc không chịu về nhà?”

“Quân đội đột nhiên có chuyện, cho nên phải trở lại, mới vừa ở trên máy bay, cho nên tắt điện thoại di động.” Thanh âm rõ ràng của Đông Phương Càn từ trong điện thoại truyền đến, lỗ tai của Chúc Kỳ Trinh lập tức dựng thẳng cẩn thận lắng nghe.

“Chuyện gì quan trọng như vậy, vừa mới về đến nhà lại muốn đi?”

“Có nhiệm vụ, ông cũng biết, nhưng thứ này không thể nói.”

“Nhiệm vụ cái gì? Các con làm việc đến trăm người, chính ủy, Tham Mưu Trưởng, còn có những trưởng lớp cũng không làm được việc gì sao? Không có con thì không xong hả?”

“Ông nội, trong tổ chức đưa nhiệm vụ xuống, ông cũng đừng lo lắng, qua một thời gian ngắn con liền trở về thăm ông.”

Ở bên kia Đông Phương Càn cúp điện thoại, tâm trạng lo lắng của Chúc Kỳ Trinh liền buông lỏng, Đông Phương Càn không nói bị chính mình làm cho tức giận nên mới bỏ đi, ông cụ ít nhất sẽ không giết mình?

“Cháu ngoan, thành thật nói với ông nội, hai đứa cãi nhau?” Ông cụ đã sớm trở thành lão yêu rồi, tâm địa giáo hoạt của hai tiểu quỷ này có thể giấu được ông sao?

Trong nội tâm của Chúc Kỳ Trinh đáp đầu tiên: đâu chỉ gây gổ? Đánh nhau cũng đánh rồi, đầu của con còn bị thương đây.

Những chuyện này cho gan hùm cô cũng không dám nói, ngoài mặt liền cười như hoa trả lời: “Sao có thể a, vợ chồng cháu làm sao lại cãi nha? Ông nội suy nghĩ nhiều rồi.”

32. Chương 32: Gặp

Cuối cùng cũng vượt qua nguy cơ bị chết, lúc sau cũng không xuất hiện làm cô lo lắng Đông Phương Càn trả thù. Không chỉ như thế, cô phát hiện Đông Phương Càn bắt đầu hoàn toàn bỏ rơi coi thường cô, từ ngày hôm đó về sau, cũng không có gọi lấy một cuộc điện thoại cho cô.

Cô luôn nghĩ, như vậy rất tốt, như vậy ai đi đường nấy, chính là hợp với tâm nguyện của mình. Nhưng mỗi khi những người vợ nhỏ của hàng xóm vô tình hay cố ý nói với mình: “Chồng tôi ngày kia lại trở về rồi, nhà Đông Phương cô thì sao?” Lúc này, cô sẽ cảm thấy lúng túng khó chịu, nói chung cái miệng cô sẽ như con vịt chết nói cứng: “Mới vừa đi! Chúng tôi ở phòng tân hôn bên kia, cô không nhìn thấy à?”

Cuối tuần, Chúc Kỳ Trinh cùng Chung Thành hai người đi dạo phố, lúc đi qua siêu thị máy tính thì phát hiện ở cửa đang có hoạt động khuyến mại, vì vậy hai người thích thú hừng hực chạy tới xem.

“Oa, cây xương rồng thật đáng yêu!” Chúc Kỳ Trinh cầm lên một bát nhỏ ở trong tay cẩn thận bưng lên xem.

“Tiểu thư, hiện tại chỉ cần cô mua bất kỳ một sản phẩm nào ở trong siêu thị của chúng tôi, dựa vào hóa đơn có thể nhận được một cây xương rồng. Cây xương rồng chống bức xạ, đặt ở trên bàn để máy vi tính, rất có lợi đối với thân thể.” Cô bán hàng nhiệt tình giới thiệu cho cô.

“Đi thôi, ” Chung Thành kéo Chúc Kỳ Trinh muốn đi, “Các thứ trong siêu thị lại không có cái gì cậu cần.”

“Nhưng tớ thật sự thích cái cây xương rồng này!”

Chung Thành khóc không ra nước mắt, “Tiểu thư, cậu cũng không thể vì cây xương rồng mà đi mua máy vi tính chứ? Đồ chơi này mấy đồng tiền là có thể mua được, trong chợ đêm rất nhiều.”

Con thỏ nhỏ Chúc Kỳ Trinh nhìn Chung Thành, “Nhưng mà tớ thích cái này. Vào xem một chút đi, Laptop của tớ vừa mới bị lão gia tử chiếm đoạt rồi, tớ không thích dùng máy tính để bàn, chúng ta đi vào trong mua một cái đi!”

Chung Thành không thể tin nhìn cô: “Không phải chứ? Vì cây xương rồng mà mua Laptop? Không có lầm lẫn chứ?”

Chúc Kỳ Trinh cười hề hề, “Thuận tiện mà, đi đi đi, chúng ta đi vào trong xem một chút.” Nói xong cô liền kéo Chung Thành đi.

Đi dạo một vòng các chỗ bày bán, cũng không có một cái máy nào có kiểu dáng khiến Chúc Kỳ Trinh nhìn một cái liền thích, ngược lại có một cửa hàng triển lãm trước quầy, phát hình ‘Crayon Tiểu Tân’ khiến cho cô chú ý. Trong một cái máy tính thông thường hình phát ra là phim kỹ thuật số hoặc là MV kỹ thuật số, phát ra một cái hình hoạt hình không rõ như vậy trái lại thật hiếm thấy.

Cô và Chung Thành hai người đứng ở trước màn hình, xem rất nghiêm túc hăng say, trong siêu thị máy tính các loại tiếng nhạc phim đặc biệt âm thanh vô cùng lớn, làm cho họ nghe không rõ, vì vậy hai người lại gần trước máy vi tính, cúi người nghe âm thanh đáng yêu của tiểu Tân và lời thoại khôi hài.

Lúc Chúc Kỳ Trinh cười ha ha ra tiếng thì ở quầy bên kia, các màn hình phía sau đột nhiên xuất hiện một người, kinh ngạc nhìn cô.

Chúc Kỳ Trinh cũng giật mình một hồi, mắt mở to trừng trừng nhìn, “Trình. Hân Ngạn.”

Ngay sau đó, Trình Hân Ngạn thu hồi thần sắc, bước đi về phía cô, nở nụ cười như ánh mặt trời, “Thất Thất.”

Chúc Kỳ Trinh lại nhất thời không biết làm thế nào từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, lòng bàn tay mơ hồ đổ mồ hôi.

Chung Thành thấy vậy vội vàng cười chào hỏi, “Đã lâu không gặp a, Trình Hân Ngạn.”

“Ha ha ừ, hai người đến mua máy tính?”

“Thất Thất muốn mua Laptop, sao anh lại ở đây?”

“Nơi này là anh mở.”

Chúc Kỳ Trinh với Chung Thành liếc nhau một cái, vẻ mặt giống như nuốt trứng gà, “Anh không ở thành phố T hả?” Chúc Kỳ Trinh hỏi.

Trịnh Hân Ngạn cười cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Ừ, thành phố bên này lớn, cơ hội phát triển cũng nhiều hơn.”

“Ba anh có thể đồng ý? Anh không phải trông nom công ty của ông sao?”

“Thất Thất, anh không phải đã mở rồi sao? Công ty của ông vốn không phải là hứng thú của anh, anh mở công ty máy tính cũng coi như là đúng chuyên ngành, cái được học chính là máy tính mà! Vào trong ngồi đi đã!” Anh chìa tay mời hai người vào bên trong, lại gọi nhân viên trong tiệm đến rót hai ly trà.

Chúc Kỳ Trinh có quá nhiều điều không hiểu rõ cũng không lý giải nổi. Anh như vậy lại chạy đến cái thành phố này mở cửa hàng, là vì cái gì? Thật sự là vì cơ hội phát triển ở thành phố này nhiều? Hay là anh vẫn là giống như trước giống như Chung Thành đã từng nói qua, là vì chờ mình?

Cuộc sống vốn là như vậy, khi bạn cảm thấy tuyệt vọng đối với một người hay một chuyện nào đó thì lại đột nhiên nảy ra một người hoặc một chuyện vắt ngang ở trước mắt bạn, cũng loạn tâm tình, làm cho người ta xuất hiện ánh rạng đồng lại xuất hiện cảm giác như bây giờ.

Nhưng phần cảm giác này cô không muốn chút nào, cũng không dám muốn, trừ khuấy động nội tâm hốt hoảng bất an của cô, lại không còn chuyện gì khác.

“Thất Thất, có vừa ý cái nào không?” Trịnh Hân Ngạn hỏi.

Chúc Kỳ Trinh phục hồi lại tinh thần, khe khẽ lắc đầu.

“Vậy có đặc biệt thích nhãn hiệu nào không?”

“Không có gì.”

“Em là dùng để làm gì? Nếu như là chuyên ngành đồ họa hoặc là chơi trò chơi gì đó, thì cần khá hơn một chút.”

Chung Thành nghe mà cười khanh khách, “Cô ấy thì có thể vẽ cái đồ họa gì? Cũng chính là dùng để xem món ăn.”

Chúc Kỳ Trinh liếc cô một cái, quay đầu lại gật đầu một cái, “Ừ, có thể xem các món ăn xem phim là được.”

Trịnh Hân Ngạn đôi mắt cũng cong lên cười khê, “Hai yêu cầu này của em, máy tính bây giờ đều có thể thỏa mãn. Em xem nhãn hiệu HP trắng này có được không?”

Anh chỉ một ngón tay, Chúc Kỳ Trinh nghiêng đầu xem, một máy Laptop màu trắng trên quầy rất đáng để chú ý.

Cô nhìn cái Laptop, trong lòng nghĩ, Trịnh Hân Ngạn thật là hiểu rõ mình, vẫn luôn hiểu rõ, biết thực phẩm nào mình thích, màu sắc nào mình thích.

“Vậy cái này đi.”

Cô thấy Trịnh Hân Ngạn lấy ra một cái máy vi tính mới, chuẩn bị cài đặt chương trình, cô vội nói: “Lấy cái sản phẩm mẫu như vậy của anh cũng được, em còn có việc.”

Chung Thành liếc cô một cái, lại thấy mắt Trịnh Hân Ngạn có tia mắt mát, vội bổ sung: “Đúng vậy a, chúng em đã có hẹn với đồng nghiệp, phải đi gấp thôi!”

Trịnh Hân Ngạn trầm mặc đặt cái máy tính trên tay xuống, lấy hàng mẫu xuống gói lại, ở bên trong lại để vào một con chuột không dây, sau đó đứng dậy nói: “Đi thôi, anh đưa hai người xuống.”

“Không cần không cần không cần, ” Chúc Kỳ Trinh vừa lắc đầu vừa khoát tay, “Bọn em biết đường, tự bọn em đi xuống là được rồi.”

“Không sợ hai người lạc đường, chỉ là tiễn thôi.” Anh thần nhiên nói, vẻ mặt cũng không có cách nào che giấu nỗi đau.

“Đúng là làm ông chủ, thật khách khí quá!” Chung Thành kéo tay Chúc Kỳ Trinh, “Đi thôi, có người mang đồ giúp chúng ta còn không tốt sao?”

Ba người từ trong tiệm đi ra, chậm rãi đi thang cuốn xuống. Chung Thành thuận miệng hỏi Trịnh Hân Ngạn một chút về vấn đề ăn ở của Trịnh Hân Ngạn ở đây, Chúc Kỳ Trinh chỉ im lặng không nói.

Đến trước xe, Trịnh Hân Ngạn đưa máy tính cho cô, lại ngoảnh lại nói với Chung Thành: “Khó mà gặp được, hôm nào rảnh rồi tụ họp đi!”

“Được thôi” Chung Thành đáp, “điện thoại em vừa mới để lại cho anh rồi, về sau liên lạc điện thoại! Bái bai!”

Hai người lên xe, Chúc Kỳ Trinh khởi động xe, trước khi nhấn ga, lại không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Anh vẫn đứng đó, người mặc áo khoác màu cà phê cùng quần jean đứng ở ven đường, si ngốc nhìn mình, dáng vẻ tiêu điều cô đơn, đối lập rõ nét với cái siêu thị máy tính nhộn nhịp người ra người vào ở sau lưng.

Chúc Kỳ Trinh vội vàng mạnh chân ga, như đang chạy trốn rời khỏi.

Hơn một tháng sau, khi Chúc Kỳ Trinh cho là lời nói tự tập của Trịnh Hân Ngạn chỉ là khách sáo thì Chung Thành ở trong QQ nói cho cô biết: Trịnh Hân Ngạn hẹn buổi tối ăn cơm.

—||| mình sắp quên chuyện này rồi.

Vậy cậu đi hay là không đi?

Rối rắm. _

Mình thấy lần đầu tiên anh ấy mời chúng ta, làm người bản địa, chúng ta cũng nên mời anh một lần, lần này hãy đi đi, còn có tớ mà!

Hơi sợ. Không biết gặp rồi nói gì ^_ ^”

Vậy thì cậu ăn nhiều chút.

Từ quảng cáo à? Cậu còn giúp Triệu Vi làm quảng cáo?

Là Triệu Vi giúp nhà quảng cáo làm quảng cáo được chưa? Tớ nói cậu đừng có lòng vòng, có đi hay không à?

Đi a, cậu giúp tớ giải quyết vấn đề ẩm no, làm gì không đi à? Tỷ muội, tớ phải dựa vào cậu rồi ____ y

Nhanh ~~ lột da toàn bộ tối rồi.

Lột da toàn bộ? Ai cơ?

Anh cậu! ! !

—|||

Buổi tối tan làm, hai người hẹn nhau đi tới một phòng riêng đặc biệt của một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố, Trịnh Hân Ngạn đã đến từ trước, một mình ngồi lẳng lặng uống trà, nhìn thấy hai người đứng dậy chào đón.

“Bọn em không tới trễ chứ? Vừa tan làm là tới đó!” Chung Thành cười nói đùa, ngồi xuống đối diện với anh, Chúc Kỳ Trinh lập tức ngồi xuống bên cạnh Chung Thành.

“Không có, là anh đến sớm. Hai đứa ăn gì?” Trịnh Hân Ngạn nói rồi chuyển thực đơn cho bọn họ.

“Nơi này em cũng chỉ ghé qua lần đầu, Thất Thất gọi đi!”

Chúc Kỳ Trinh vừa lật xem thực đơn vừa thuận miệng trả lời: “Lần đầu tiên của cậu cũng là lần đầu tiên của tớ.”

Không khí lắng xuống, Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu nhìn hai người, thế này mới ý thức được mình nói câu mang theo hai ý, lập tức cười hắc hắc, “Hai người nghĩ cái gì vậy? Trong đầu toàn là phim Nhật Bản rồi à?”

Hai người kia đều khẽ cười ra tiếng, Chung Thành lấy cùi chỏ huých Chúc Kỳ Trinh, “Chúng tớ cũng không có nói gì, là cậu lên án phải không?”

Chúc Kỳ Trinh lúng túng, như không có việc gì nói với nhân viên phục vụ: “Món ăn đặc sắc của các người, đưa lên ba mện ba nhạ là được rồi!” Nói xong đưa thực đơn ra.

Nghe xong cách gọi món ăn kỳ quái của cô, Trịnh Hân Ngạn cũng không nhịn được cười nói: “Thất Thất, em ăn đồ ăn nhanh à? Còn ba mện ba nhạ.”

“Cô ấy ăn đồ ăn nhanh không phải là cách gọi này, thấy mỗi món ăn đều mơ tưởng, phiền lắm!”

Trịnh Hân Ngạn cười to, “Đúng, cô ấy ở chỗ cửa hàng ăn nhanh gọi món khiến cho người xếp hàng phía sau chửi ầm lên.”

“Người nào chửi?” Chúc Kỳ Trinh bắt măn cãi lại, “Bọn họ chỉ là oán trách! Oán trách có hiểu không?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi, bọn họ chỉ là ‘lớn tiếng’ oán trách.” Trịnh Hân Ngạn liên tiếp gật đầu cười đáp.

Không khí vì vậy mà trở nên thoải mái vui vẻ, ba người trò chuyện về thời gian đại học, rất nhanh trong tiệm đèn đều sáng trưng, bao người đến rồi đi.

Chúc Kỳ Trinh lo lắng không có chuyện để nói đã không xảy ra, xấu hổ với Trịnh Hân Ngạn cũng không xảy ra, ngược lại lại hài hòa êm dịu.

33. Chương 33: Chúc Kỳ Trinh Nhất Định Muốn “trúng”

Bỗng chốc, tiếng chuông điện thoại Chung Thành nổi lên, vừa thấy dãy số, đầu tiên cô liếc mắt xem thường một cái, mới bắt máy, nhưng giọng nói cũng là vô cùng cẩn thận tôn trọng.

“Xin chào, Chúc tổng..... Phải..... Đang dùng cơm với Thất Thất..... Vừa ngồi xuống không lâu, món ăn còn chưa đủ hết..... Được, chút nữa gặp.”

Chúc Kỳ Trinh thấy cô cúp điện thoại, vì thế hỏi: “Lúc này anh trai tớ tìm cậu để làm gì?”

“Nhân công giá rẻ sử dụng hết mức, ngoại trừ tăng ca còn đưa thức ăn!”

“A? Cậu phải đi?” Chúc Kỳ Trinh biết vậy nên khấn trương, mặc dù không khí vừa rồi không tệ, nhưng mà giữ cô cùng Trịnh Hân Ngạn một mình một chỗ, cô cũng không dám chắc chắn còn có thể chậm rãi mà nói.

“Uh,” Chung Thành nhìn Chúc Kỳ Trinh vẻ mặt giống như cầu xin, cười khổ mà nói: “Muốn trách thì trách nhà các cậu lột da người đi, toàn người cuồng công việc cả.”

“Vậy..... Chúng ta cùng đi đi!” Chúc Kỳ Trinh kiên trì nói ra lời này, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Trịnh Hân Ngạn một cái, cô biết hiện tại đối phương nhất định không để lộ biểu cảm.

Không ngờ Chung Thành lại nói: “Đồ ăn còn chưa có mang hết lên, mọi người lát nữa ăn nhé!” Cô rất rõ nếu cứ đi như vậy, Trịnh Hân Ngạn nhất định cực kỳ đau lòng. Tuy rằng hiện tại Thất Thất đã cùng Đông Phương Càn kết hôn, thế nhưng trong trái tim của cô vẫn hướng về Trịnh Hân Ngạn bên kia. Cho dù biết hai người bọn họ ở cùng một chỗ là vô vọng, nhưng cô hiểu trong lòng Trịnh Hân Ngạn

rất nhớ Thất Thất. “Trịnh Hân Ngạn, hai người từ từ ăn, hôm nay em đi trước, lần sau lại mời anh đi! Bye bye!” Nói xong cô đứng dậy xách túi liền đi, không để lại một chút cơ hội cho Chúc Kỳ Trinh.

Thế nhưng Trịnh Hân Ngạn lại đứng lên, nói: “Vay lần sau lại tụ họp chứ, anh cũng ăn no rồi.” Anh biết ơn Chung Thành đã bao che giúp, nhưng mà trong lòng anh hiểu rất rõ, bây giờ Chúc Kỳ Trinh sợ ở chung cùng mình.

Vốn tới thành phố này, chỉ là rất nhớ cũng không cam lòng, cho nên tự nói với mình, đến thành thị to lớn xem cô, công tác vài năm, nói không chừng lại ôn hòa nhả nhặn. Chỉ là sau này đến đây, thấy mỗi một ngã tư đường cũng sẽ đoán nơi này là Chúc Kỳ Trinh đã từng đi qua hay không..... Lại nghe nói một ít chuyện Đông Phương gia.....Nhớ càng thêm nhớ, không cam lòng lại càng trở nên không cam lòng!

Cái đó lòng anh yêu thích phụ nữ, đơn giản là giữa các dòng họ có lợi ích, mà gả làm người phụ nữ khác.

Hiện tại cô khỏe không? Anh thường xuyên nghĩ.

Chỉ là, con người luôn tham lam như vậy, một tháng trước sau khi gặp lại, anh càng nhớ Chúc Kỳ Trinh điên cuồng, vốn theo dự tính, chỉ ở đây vài năm sống một trời một vực, cuối cùng anh quyết định không cùng lòng mình so cao thấp.

Trông thấy sao, chỉ là thấy mà thôi.....

Vừa hơn một tháng sau, Chung Thành cùng Chúc Kỳ Trinh xách theo laptop đi đến tiệm Trịnh Hàn Ngạn tìm anh, nói laptop luôn trở xanh, gần đây Thất Thất khá bận, cho nên nhờ cô mang tới xem một chút sao lại như thế này.

Trịnh Hàn Ngạn giật nhẹ khóe miệng dặt ra một nụ cười miễn cưỡng, “Cô ấy thật bận!”

Chung Thành cũng xấu hổ, “Đừng để ý, anh cũng biết Thất Thất, làm việc luôn có vẻ cực đoan.”

Trịnh Hàn Ngạn không trả lời, mở Computer ra xem xét trong chốc lát, nói: “Không giống như là virus, có thể là quạt CPU hoặc là bản máy chủ trì tản nhiệt có vấn đề, loại bảng quan trọng chúng tôi không thể tự mở ra sửa chữa, cho nên chỉ có thể gửi về xưởng xem tình huống thế nào.”

“Không phải đâu?” Chung Thành hô to, “Đồ ăn mới đây của cô ấy không phải em lại dọn dẹp nha?”

Trịnh Hàn Ngạn cười khẽ, “Thật không có nhìn ra em yêu lao động như vậy.” Nói xong anh đứng dậy, cầm lấy laptop từ trên bàn đưa cho Chung Thành, “Lấy của anh cho cô ấy dùng trước đi!”

Dè dặt mở Computer của Trịnh Hàn Ngạn ra, trong lòng Chúc Kỳ Trinh rất phức tạp. Khi Chung Thành nói cho cô đây là máy tính xách tay của Trịnh Hàn Ngạn thì trực giác của cô tự nói với mình nên từ chối, nhưng quá kích động hay tay đã không tự chủ được đón lấy.

Con người hiện đại Computer cá nhân, tựa như giống nhật kí trước đây, bên trong ghi lại trạng thái người trong cuộc mỗi một ngày. Mặc dù Computer không thể trực tiếp viết xuống tâm trạng ngay lúc đó, nhưng lưu lại dấu vết đi qua mỗi ngày..... Mật mã bảo vệ tài khoản, xem qua trang web, cất giữ trong tệp hồ sơ, trong ổ cứng còn có ‘bí mật’!

Cô ngồi giữa giường, đang mở máy đăng kí tiện tay ấn mật mã Trịnh Hàn Ngạn thường dùng, lập tức truyền đến âm nhạc hệ thống Windows.

Dọn dẹp sạch sẽ trên mặt bàn, chỉ có một Computer của cô, thu về để cùng hai tệp văn kiện, mà trong đó có một tệp văn kiện tên là —77.

Ma xui quỷ khiến, không tự chủ được, cô mở cái tệp văn kiện này ra, bên trong bỗng nhiên nhảy ra, toàn bộ là ảnh chụp chung bốn năm trước của bọn họ, có hình dán, người khác chụp cho, còn có hai người giờ máy ảnh tự chụp.

Chỉ là, mở hơn trăm ảnh chụp, tất cả đều bị làm thành màu đen trắng, phong cảnh hầu như đen cả, chỉ còn lại có hai tấm nụ cười rõ ràng. Cô dùng hình thức phim đến chiếu, tự động phát hình từng tấm một, chiếu trong đen trắng khuôn mặt hai người tươi cười ngây thơ sáng lạn, giống như lộ ra châm biếm vô cùng, tự mình châm biếm một người tầm thường trong thế gian.....

Nhanh chóng lật xuống bản bút ký, cô nằm phía trên gào khóc, “Chúc Kỳ Trinh,” cô hô to, “Đừng nghĩ đến anh ấy! Đừng nghĩ đến anh ấy!”

Cô nói với mình một lần lại lặp lại.

Trịnh Hàn Ngạn cũng hiểu được đạo lý tình yêu đã chết, vì sao mình lại không hiểu được? Anh mang tất cả ảnh chụp làm thành đen trắng, là để kỷ niệm tình yêu chết đi, mặc dù anh và cô cùng sống trong một thành phố, nhưng lại chưa bao giờ chủ động liên lạc thậm chí không có tiết lộ một chút tin tức, anh hẹn mình gặp mặt nhưng không có ý ở chung với mình.

Trịnh Hàn Ngạn đang tiến hành một loại nghi thức, cùng tạm biệt quá khứ, nghi thức sống lại một lần nữa. Cô hiểu rõ Trịnh Hàn Ngạn, anh luôn nói: “Ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.” Cô trưởng thành ở thành phố hiện tại anh chỉ muốn là quên cô đi.....

Mình không muốn đối diện quá khứ cùng đối với hiện tại là không kiên định, đối lấy là cái gì chứ? Cùng mình đau khổ rối rắm, cùng Đông Phương Càn cãi vã không hòa thuận, cùng Trịnh Hàn Ngạn sao? Làm cho anh gánh trên lưng tội phá hỏng quân hôn?

“Chúc Kỳ Trinh! Nhất định muốn ‘trúng’! Nhất định muốn ‘trúng’!”

Bất tri bất giác, lá rụng bay tán loạn, mùa đông theo sát bước chân mùa thu, mang theo lạnh lẽo mờ mịt và nhiều các loại ngày hội mà đến, thời gian đang lúc ở giữa không sống không gió yên ổn vượt qua.

Chúc Kỳ Trinh vào hai tháng trước, khóc nức nở qua đi, thời điểm khắc ghi khuyên bảo đối với mình, lại không thấy qua Trịnh Hàn Ngạn. Mà lòng, nước mắt cũng theo lần đó mất đi mà dần dần bình tĩnh lại.

Không có còn mấy ngày nữa sẽ đến lễ mừng năm mới, Đông Phương Gia hình như cũng không thúc giục Đông Phương Càn về nhà, người cả nhà cứ theo lễ thường đi làm xã giao, không ai đưa ra yêu cầu gọi điện thoại cho Đông Phương Càn hỏi khi nào trở về lễ mừng năm mới.

Điều này làm cho Chúc Kỳ Trinh vô cùng ngạc nhiên, bản thân không hy vọng Đông Phương Càn về nhà báo đáp ân tình có thể sớm nhất, nhưng tất cả mọi người trong gia đình có ý nghĩ này?

Ngồi nhìn đi ở trong phòng khách nhặt lông tổ yến, cô đến gần hỏi: “Dì, bình thường lễ mừng năm mới Đông Phương Càn về nhà trước mấy hôm a?”

Dì ngẩng đầu lên, cũng là vẻ mặt mờ mịt nói: “Tôi ở trong này hơn ba năm, chưa từng thấy Liên trưởng trở về quá lễ mừng năm mới”, nói xong cô ấy nhìn xung quanh một chút, thần thần bí bí đến gần bên tai Chúc Kỳ Trinh, “Bà nội nói, Liên trưởng sau khi tốt nghiệp đại học thì năm trôi qua đều ở trong bộ đội, tôi nhìn Chúc tiểu thư cô hay là gọi điện thoại thúc giục thúc giục đi, nếu không không chừng lại không trở về.”

“Vậy trước kia anh ấy mấy tháng cũng trở về một lần như vậy? Cháu đang nói trước kia cháu kết hôn với anh ấy.”

“Nơi nào a, trước khi hai người kết hôn tôi cũng chỉ gặp qua Liên trưởng một lần mà thôi, vẫn là bởi vì ông nội nhập viện rồi mới trở về.”

Chúc Kỳ Trinh có chút nhớ không thông rồi, người Đông Phương gia này sao đều kỳ lạ như vậy?

Ngày hôm nay hết giờ làm về nhà, vừa bước vào viện, liền thấy được ông cụ ngồi ở thanh trúc ở dưới còn có..... Đông Phương Càn?

Chúc Kỳ Trinh đột nhiên không có tồn tại một hồi chợt dạ, không chút suy nghĩ, phản xạ có điều kiện xoay người bước ra cửa viện.

Đã gần bốn tháng rồi, từ lần trước cô cùng Đông Phương Càn nóng nảy sau nhà, đến nay đã gần bốn tháng không có gặp mặt, mà ngay cả âm thanh, cũng không có nghe qua, anh không đánh cô cho đã, mà cô cũng không dám đánh anh.

Người trong nhà hình như cũng mơ hồ nhìn ra chút manh mối, mà ban đầu khi sợ Đông Phương Càn đồng ý việc kết hôn, đã gọi bọn anh yên tâm không ít, hiện tại cũng không dám yêu cầu anh quá đáng hơn. Chỉ là mỗi lần anh gọi điện thoại về nhà thì cả nhà mọi người nhận mỗi lần, bao gồm bà nội, sau đó, ông nội sẽ nói: “Tiểu ngoan, các người cũng nói vài lời.”

Vì thế, Chúc Kỳ Trinh sẽ đặc biệt nghe lời cầm lấy điện thoại, đáng vẻ làm bộ như vui vẻ đối với điện thoại hỏi han ân cần, hỏi.

Nhưng trong điện thoại, từ lâu đã sớm mang âm một mảnh.

Hiện tại cái người được mình gọi là chồng hợp lý hợp pháp đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, làm cho cô cảm thấy vừa ngỡ lại sợ hãi.

Bỡ ngỡ là vì mới thấy qua mặt mấy lần đã là bạn đời, sợ hãi là vì bọn họ từng ở trên giường ra tay quá nặng.....

Cô không biết bây giờ nên đối mặt với Đông Phương Càn như thế nào.

“Nha đầu, đứng ở cửa làm gì đó?” Âm thanh mười phần trung khí của ông cụ vang lên.

“A?” Chúc Kỳ Trinh vội vàng chạy vào, đi tới bên cạnh hai người, lộ vẻ mặt tự nhiên tươi cười, nói: “Ông nội, cái đó..... Cháu quên đồ ở trên xe, đi lấy mà!” Vì để tỏ ý mình nói là thật, lại vì mình cũng tin tưởng cái này cho nên thuận miệng bài nói dối, cô gật đầu không ngừng, nhìn không chớp mắt.

“Ta còn tưởng ta nhận lầm người.” Ông cụ cười chế nhạo.

Cô nịnh nọt cười theo, “Sao có thể a sao có thể a!”

“Đến, ngồi bên cạnh ta, xem hai chúng ta chơi cờ.”

Chơi cờ? Cô không biết a? Có thể nhìn gì? Nhưng mà không có biện pháp, cô vẫn ngượng ngùng đang giữ xe lẫn ông cụ ngồi xuống ghế mây.

Nhìn trên bàn cờ xe ngựa pháo sĩ tốt, cô thấy mình vĩnh viễn cũng không bắt được loại trò chơi nhàm chán này, không có mười phút đã buồn ngủ.

Đông Phương Càn trước mặt từ đầu tới cuối đều không nói qua một câu, càng chưa nói tới cùng cô chào hỏi, cho dù trao đổi ánh mắt cũng không có.

Chúc Kỳ Trinh thường thường nhìn trộm anh. Lông mi anh rậm trên mặt không lộ vẻ gì, chưa từng nâng mí mắt một chút, mặc áo sơ mi ô vuông bên ngoài bộ lông áo khoác, cầm nhẹ nhàng khoan khoái không một chút râu xanh, xem ra là mới vừa tắm qua, ngược lại trang phục Đông Phương Càn nhàn nhã như vậy cô chưa từng thấy qua, không khỏi âm thầm khen ngợi.....

Sau đó lại vô cùng chán nản khinh bỉ bản thân: sắc nữ!

Không có tí sức lực nào! Cô âm thầm ở trong lòng oán thầm, bỗng nhiên không tự chủ ngáp một cái, khi cô mở rộng miệng thấy bất thường thì lập tức giương mắt nhìn biểu tình Đông Phương Càn.

Quả nhiên, anh đang nhìn cô, ánh mắt thản nhiên, không nhìn ra trách cứ hoặc là cảm xúc khác.

“Cái đó..... Ông nội, cháu rót thêm nước cho ông.” Vì bù lại thái độ mình không chuyên tâm, cô lập tức đứng dậy, bưng lên chén hồng thủy cho ông cụ.

“Không cần, bên ngoài gió lớn, ta đi vào. Tiểu tử, hôm khác chúng ta chơi tiếp.” Anh lập tức rống một tiếng, “Tiểu Vương.”

Rất nhanh Tiểu Vương đi ra, giúp ông cụ đi vào nhà.

Trong viện chỉ còn lại hai người Đông Phương Càn và Chúc Kỳ Trinh, sắc trời đã dần dần tối, chỉ có trong viện ven đường mấy ngọn đèn phát sáng một tí không tính là đèn chiếu, còn có ánh mắt không hề che giấu Đông Phương Càn so với ngọn đèn càng sáng rực, không che đậy nhìn thẳng cô.

Ánh mắt Chúc Kỳ Trinh trốn tránh hết nhìn đông tới nhìn tây, chỉ chốc lát sau, thật sự không chịu đựng nổi không khí như vậy, vì thế giả cười nói: “Hi, chào anh!”

Nói xong cô đã nghĩ cắn đầu lưỡi mình, thầm mắng: miệng thú! Miệng thú!

“Không biết anh?” Đông Phương Càn rót cục mở miệng.

“Không có a! Làm sao có thể.” Chúc Kỳ Trinh ngượng ngùng.

“Em nhìn anh hơn mười phút như vậy, có nghiên cứu ra cái gì?” Anh nhếch khóe miệng, lộ ra một tia cười như có như không.

Anh... Anh anh anh... Vậy mà cũng biết! ? Chúc Kỳ Trinh lúng túng, lập tức đỏ mặt, đồng thời ở trong lòng không hiểu chút nào, rõ ràng ánh mắt anh cùng mình không chống lại, làm sao có thể biết?

“Ách..... Tại sao anh trở về?” Cô nghĩ, nhanh chóng nói sang chuyện khác, kiên quyết không cùng anh ở vấn đề trộm nhìn dây dưa.

“Không thích?”

“Cũng không phải.”

“Thích?”

Cô sửng sốt, cảm giác như thế không đúng đâu? Tuy rằng không phải không thích anh trở về, nhưng là không thích anh trở về à?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đông Phương Càn, gài bẫy em ư? Em mới không mắc mưu!”

Anh nhíu mày, từ chối cho ý kiến, “Ở chỗ này còn có thói quen sao?”

Cô đang nghĩ nên trả lời vấn đề này như thế nào, đấu tranh chốc lát, cô hỏi: “Em muốn nói là cũng không tệ lắm anh có thể hay không vẫn muốn em ở đây?”

“Nếu không sai vì sao không muốn ở đây?”

“Em.....” Cô hạ thấp giọng, bởi vì cô biết cách nói này không hợp lý, “Em nhớ cha, cũng nhớ anh trai.”

“Còn gì nữa không?” Anh tiếp tục hỏi.

“Còn có cái gì?”

Nhưng Đông Phương Càn không có trả lời, không chút do dự chột đứng dậy, “Đi vào.” Nói xong đi hướng trong phòng cũng không quay đầu lại.

Hừ! Anh cười lạnh nghĩ: nhớ cha, cũng nhớ anh trai, lại chỉ riêng không muốn sống cả đời cùng với chồng mình, việc hôn nhân, thật sự có thể thất bại.

Chúc Kỳ Trình hết sức buồn bực, mình chỉ nói là nhớ cha nhớ anh trai, lại không yêu cầu về nhà ở, đột nhiên mặt anh trở thành cái gì à? Còn có cái đó vấn đề không hiểu ra sao cả .

Còn có? Cuối cùng còn có cái gì đâu?

34. Chương 34: Trò Đùa Dai

Buổi tối, Đông Phương Khải Ca cùng Trương Tuyết không có đi xã giao, khó có được cơ hội cả nhà tập hợp đông đủ để ăn một bữa cơm. Chúc Kỳ Trình có chút buồn bực, làm nửa ngày, thì chỉ có một mình cô không biết hôm nay Đông Phương Càn về nhà.

Bữa ăn cơm tối, một nhà năm miệng ăn tập hợp đầy đủ, ăn với nhau rất hòa thuận vui vẻ. Đã gần nửa năm mọi người không thấy Đông Phương Càn rồi, nên có vẻ cực kỳ cao hứng, trong lúc đó liền mở một chai Ngũ Lương Dịch*, để người một nhà uống một chút.

* Ngũ Lương Dịch: rượu ngũ lương (loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực)

Bình thường Đông Phương Khải Ca cùng Trương Tuyết rất ít về nhà ăn cơm, chỉ khi xã giao mới uống một chút rượu, mà ông cụ bởi vì lí do thân thể nên cũng rất ít uống...., nhưng bây giờ Chúc Kỳ Trình mới có thể thấy được từ lượng của nhà Đông Phương, một chai rượu trắng đặt ở trên bàn, vừa uống vừa nói chuyện phiếm, một lát liền uống xong.

Đương nhiên cô không thể may mắn thoát nạn, chỉ là kính người lớn trong nhà mấy chén mà thôi, nhưng cũng đã làm cho đầu óc của cô phình to, hai gò má nóng lên rồi. Trước kia cô không có uống rượu, nếu uống cũng chỉ là mấy ly bia mà thôi.

Mới đầu ở trên bàn cơm cô còn có thể miễn cưỡng gượng chống được, sau khi ăn cơm xong, mọi người ngồi vào ghế sa lon thì cô cảm thấy tất cả thanh âm bên lỗ tai đều trở nên ồn ào, phạm vi tầm mắt tiếp xúc cũng bị phóng đại vô cùng lớn, trong dạ dày cũng từng trợn đảo lộn.

Đông Phương Càn ngồi ở bên người cô, mặt không chút thay đổi dựa vào ghế sa lon giống như ngủ cũng giống như đang suy nghĩ sâu xa, suy đoán cô chẳng lẽ uống quá nhiều? Nhưng anh nhớ cô chỉ uống mấy chén nhỏ mà thôi!

“Không có sao chứ?” Anh lại gần Chúc Kỳ Trinh nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Hồi lâu, từ trong lỗ mũi của cô phát ra âm thanh.

Thấy cô như vậy, Đông Phương Càn đứng dậy đi vào phòng bếp, bưng ra một khay trái cây đã được bảo mẫu nhỏ cắt xong, đưa tới trước mặt cô, “Trước ăn chút trái cây đi.”

Nhìn cái khay trước mặt, tầm mắt của Chúc Kỳ Trinh liền bị phóng đại, giống như nhìn thấy cái chậu rửa mặt. Vì vậy, không chút do dự há mồm hướng vào trong khay ới xuống, hơn nữa ới tương đối hào phóng, còn phun một ít có tính độ cong ra ngoài.

Kết quả, khay trái cây nhỏ nhỏ bị cô ới ra vẫn chưa đủ, trên đất, trên tay Đông Phương Càn, trên người, còn có trên đùi Chúc Kỳ Trinh, toàn bộ đều là ‘bữa ăn tối’ của cô.

Tay Đông Phương Càn bưng cái khay trái cây sừng sờ tại chỗ, nhìn Chúc Kỳ Trinh hài lòng lau chùi miệng tiếp tục tựa vào trên ghế sa lon, thậm chí còn híp mắt mỉm cười đối với mình?!

Trong nhà bỗng nhiên hoảng loạn, cả nhà nhìn thấy màn này đều cứng lưỡi.

“A, tửu lượng của đứa nhỏ này sao lại kém như vậy? Bảo mẫu nhỏ mau lấy thùng rác.” Bình thường Trương Tuyết mạnh mẽ vang dội phản ứng đầu tiên, rồi sau đó rút một xấp khăn giấy đưa cho Đông Phương Càn lau cái tay đang cầm khay trái cây kia.

Đông Phương Khải Ca cũng đứng lên, đứng bên cạnh hai mẹ con cũng không biết phải làm cái gì.

Ông cụ là người trấn định nhất, cười ha ha nói: “Nha đầu, tửu lượng kém như vậy, làm sao có thể xứng trở thành con dâu nhà Đông Phương? Về sau phải cùng ông nội rèn luyện cho giỏi!”

Dọn dẹp một lát, Đông Phương Càn ôm Chúc Kỳ Trinh lên lầu. Bảo mẫu nhỏ lạnh lợi liền vội vàng cùng đi phía sau.

Trước khi vào phòng, anh bỗng chốc xoay người, nói với bảo mẫu nhỏ: “Không cần giúp!”

Phanh một tiếng, bảo mẫu nhỏ liền bị giữ ở ngoài cửa, “Nhưng.... Túi xách của Chúc tiểu thư...” Nhìn cái túi trên tay, cô trở mắt nhìn một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể không biết làm sao xoay người xuống lầu.

Đông Phương Càn bỏ Chúc Kỳ Trinh nhẹ nhàng vào phòng tắm, nhìn mặt mỉm cười như cũ của cô, liền tức giận, trầm giọng hỏi: “Có phải là em cố ý hay không? Thích đùa như thế này?”

Chúc Kỳ Trinh vẫn nhắm cặp mắt mỉm cười, đôi môi khẽ vẽnh, khoe miệng nhếch lên.

Anh không thể làm gì khác hơn là thở dài, bắt đầu cởi y phục của cô, một cái... Một cái... Từ áo khoác đến quần jean, từ tuyến áo đến áo lót giữ ấm, động tác của anh có chút rối loạn, chỗ ngón tay chạm vào da thịt, đều trở nên nóng bỏng ...

Cuối cùng chỉ còn lại một bộ Lace (viền tơ) áo lót, lúc này vô ý thức Chúc Kỳ Trinh run run, da gà toàn thân nổi lên, giống như từ trong cơn say rượu tỉnh lại, tròn mắt mê mang nhìn Đông Phương Càn một lúc lâu, mới ngọng nghịu lầu bầu: “Mặt cá ươn, trong hôn nhân cường J cũng được gọi là cường gian, ngày mai em đến quần khu kiện anh!”

Trong giây lát tất cả kích động của Đông Phương Càn đều cạn sạch, khuôn mặt bị tức đến xanh mét. Đến tột cùng anh cũng không biết người phụ nữ đáng chết này đang say thật hay giả say, thế nhưng lúc này còn đề phòng mình, hơn nữa còn muốn kiện mình?

Anh cắn răng nghiêng lợi nói: “Em về sau đừng cầu xin anh cưỡng gian em!”

Kế tiếp anh cũng không có ý định cẩn thận đối với cô, đưa tay bắt lấy vôi sen, mở nước xối lên người cô.

Ngày hôm sau, Chúc Kỳ Trinh yếu ớt tỉnh lại, mở mắt trước, cô liền nhớ tới những hình ảnh hôm qua: nôn mửa, bị cởi quần áo, tắm nước lạnh đến phát run... Cô nằm yên lặng không nhúc nhích, cảm thấy Đông Phương Càn đang nằm dựa vào đầu giường, nhưng gần như là không nhúc nhích.

Cô nghĩ: xong rồi xong rồi, mặt cá ươn đã tỉnh rồi, đối mặt với anh thế nào đây? Chuyện lần trước còn chưa giải hòa, bây giờ cô còn liên tiếp gặp nạn ối lên trên người anh, giống như lại càng thêm dầu vào lửa, không biết anh có bỏ qua ình hay không? Hay là anh vẫn cùng mình chiến tranh lạnh?

Giả bộ hồi lâu, nhẫn nại của cô liền đến giới hạn, cả người cảm thấy tê dại ngứa ngáy, cảm giác không được tự nhiên đột ngột xuất hiện. Cuối cùng, thật sự không nhịn nổi, cô cắn răng một cái, nghĩ thầm mặc kệ, nếu anh dám trả thù mình, liền đến quân khu của anh kiện anh bạo lực gia đình! Xem thử ai sợ ai!

“A...” Cô làm bộ ngáp một cái thật to, duỗi lưng một cái, từ từ mở mắt.

Rốt cuộc cũng nhìn rõ Đông Phương Càn bên cạnh, anh đang lười biếng tựa vào đầu giường đang cầm máy tính xách tay xem bóng đá, âm thanh được tắt đi. Nhìn cầu thủ trên sân đang yên lặng chạy, cảm giác hết sức quỷ dị.

Thấy anh không nhìn mình, Chúc Kỳ Trinh do dự nên dùng thái độ gì đối với anh, cương quyết sao? Khách khí?

Suy nghĩ một chút, giọng nói của cô liền trở nên không hiền hòa: “Đông Phương Càn, về sau đừng dùng nước lạnh tắm em, đối với anh nhiệt độ đó là nước ấm, nhưng đối với em đó chính là không có nhiệt độ.”

“Còn có lần sau?” Đông Phương Càn liếc cô một cái, tiếp tục xem trận bóng, “Ngày hôm qua anh quên mở nước nóng.”

Chúc Kỳ Trinh ghen hòng nhìn trần trối, giận đến thiếu chút nữa lại muốn ra tay đánh người. Mặt cá ươn đáng chết không có tính người? Đang gần đến năm mới lại dùng nước lạnh tắm ình? Anh làm như vậy là chuẩn bị lấy cái mạng nhỏ của mình sau? Trả đũa như vậy đúng là vừa tàn nhẫn vừa không có nhân đạo chứ?!

Cô cảm tức nhìn Đông Phương Càn, hết sức hung dữ mà nói: “Mặt cá ươn, nếu em chết oan uổng, em thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh!”

Chỉ nghe Đông Phương Càn lạnh nhạt mở miệng nói: “Tám giờ rồi.”

Chúc Kỳ Trinh lúc này mới phản ứng kịp. Cô cảm thấy kỳ quái tại sao điện thoại lại không vang lên âm thanh báo thức. còn nghĩ là mình thức dậy sớm!

“Sao anh lại không nói sớm!” Cô vụt ngồi dậy, lại phát hiện mình không có mặt quần áo, vội vàng nằm xuống, “Anh anh anh...Đi ra ngoài! Em muốn thay quần áo.”

“Không Phải là công ty của ba em sao? Em còn sợ đi làm trễ?” Anh không để ý, ngồi bất động như núi.

“Hôm nay có cuộc họp ngày tổng kết hàng năm! Em đã hứa với cha nhất định sẽ tới sớm. Xong rồi xong rồi, sẽ bị anh trai mắng chết mất, anh mau đi ra a!” Cô gấp đến độ lời nói cũng không mạch lạc, bắt đầu dùng chân đạp Đông Phương Càn xuống dưới giường.

Đông Phương Càn chau mày, không có ý kiến, khép lại Laptop, mặc xong quần jean cầm áo khoác nhanh chóng ra cửa, động tác lại không hốt hoảng chút nào.

Chúc Kỳ Trinh hận nghiêng răng nghiêng lợi, quá không công bằng, tại sao mình không có quần áo nằm trắng trợn, anh thì giảo hoạt đã mặt quần áo xong?

Hơn hai mươi phút sau, Chúc Kỳ Trinh vội vã xuống lầu, vội vàng hỏi: “Đông Phương Càn, có thấy túi xách của em không? Em không tìm được.”

Đông Phương Càn cầm lấy túi xách ở bên cạnh, đứng lên: “Em lái xe chậm, anh đưa em đi.”

Chúc Kỳ Trinh giật mình không nhỏ, sao hôm nay mặt cá uơn lại tốt như vậy? Ồi lên người anh cũng không tức giận sao? Anh không phải đang suy nghĩ biện pháp chính mình chứ?

Cô nhìn chằm chằm Đông Phương Càn giống như đang tìm tòi nghiên cứu, nhìn một lúc, chỉ nghe Đông Phương Càn không kiên nhẫn mở miệng hỏi: “Em có đi hay không?”

“Không, ” cô đưa tay cầm lấy túi xách, “Em muốn đi một mình! Vận mệnh cần phải nắm chắc ở trong tay mình.”

Đông Phương Càn hít một hơi thật sâu, trước ngực phập phồng một hồi. Anh quả thật có kích động nghĩ muốn bóp chết phụ nữ không biết phân biệt này. “Em không có vận mệnh, nó cùng với anh cột chung một chỗ.” Anh lạnh lùng nói, sau đó đoạt lấy túi xách trên tay cô nhắc chân đi, dừng bước lại xoay người nói: “Còn muốn ở lại cùng anh thảo luận vấn đề vận mệnh?”

Chúc Kỳ Trinh không vui liếc anh một cái, vội vã đi theo phía sau anh ra cửa.

Cuộc họp báo cáo tổng kết hàng năm diễn ra cả một ngày, một bộ phận, một người đạt được tuyên dương, tiền thưởng cũng theo đó mà đến. Chỉ là, chỉ là, có người vui mừng tự nhiên có người buồn, phần lớn nhiều người không có thưởng cũng không có phạt, tỉ như Chúc Kỳ Trinh.

Sau khi cô đi trở liền nhận được ánh mắt uy hiếp bất mãn mãnh liệt của anh trai. Khi cô đang khoan thai tới chậm, đột ngột xông vào phòng họp một trăm người mà anh trai Chúc Giác Trinh đang trên đài nói chuyện, ánh mắt giết người kia làm cô thiếu chút nữa muốn chạy trốn.

Rốt cuộc cũng ngồi xuống, cô thở ra một hơi lớn, người anh trai này cũng có điểm tốt, chính là thời điểm làm việc rất nghiêm khắc. Cô nhìn Chung Thành đang múa bút thanh văn sao chép biên bản hội nghị, đối với cô ấy đồng tình sâu sắc, “Đáng thương a, chị Chung Thành!” Cô nhẹ giọng nói thầm một câu.

Buổi tối tổ chức liên hoan dành cho nhân viên công ty, cũng coi như là mời nhân viên ăn cơm cuối năm, đối với xưởng nhà máy, nhân viên có chức vị thấp, công ty sẽ lựa chọn hình thức phát lì xì làm tiền trợ cấp, thứ nhất là bởi vì lượng nhân viên làm việc rất nhiều, không có điều kiện tổ chức ăn liên hoan, thứ hai phương thức phát tiền lì xì đối với công nhân mà nói, là thực tế an ủi lòng nhất. Đây là do Chúc Giác Trinh nói, anh nói muốn ngồi vững ở vị trí tổng giám đốc cần phải thu mua lòng người, hơn nữa cần phải biết khen ngợi tuyên dương cấp dưới, sẽ làm cho bọn họ đón nhận một tổng giám đốc trẻ tuổi mà không dị nghị, mà không phải dựa vào người cha nhà giàu.

Chúc Kỳ Trinh vừa tới khách sạn, ngồi chưa ấm chỗ, liền nhận được điện thoại của Đông Phương Càn.

“Em không có ở trong công ty?” Anh ở đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Đúng vậy!” Nghĩ lại, anh làm sao biết mình không có ở công ty? Liền vội vàng hỏi: “Anh tới công ty hả?”

“Ừ, ” Anh đơn giản đáp lời, “Em không có lái xe, định gọi xe về sao?”

Lúc này Chúc Kỳ Trinh mới nhớ buổi sáng đi làm là anh đưa mình đi, vào lúc này lại chủ động tới đón mình? Không nghĩ anh lại chu đáo như thế. Trong lòng không khỏi khẽ động, “Không có, hôm nay công ty ăn cơm tất niên, em ngồi xe anh trai tới quán rượu.” Đông Phương Càn trầm mặc không đáp lời, cô nghĩ là đối phương mất hứng, lập tức bổ sung: “Cái đó...Buổi tối em sẽ tự trở về, không cần đón đâu.”

“Em đang ở quán rượu nào?”

“Sao vậy?”

“Anh có một người bạn từ quân đội mới về, lần trước cậu ta chưa kịp về để tham gia hôn lễ của chúng ta, hôm nay đã hẹn cùng nhau ăn cơm, chúng ta đi ra ngoài với cậu ta sẵn ăn cơm luôn.”

“A...chỉ là hiện tại không biết có còn chỗ hay không thôi!”

“Em trước ăn một chút, anh sẽ an bài, sau đó sẽ điện thoại cho em.”

35. Chương 35: Người Phụ Nữ Trong Tấm Ảnh

Chúc Kỳ Trinh ngồi cùng một bàn với cha và anh trai, ngồi cùng bàn đều là công ty cao cấp, Chung Thành bởi vì chỉ là thư ký, cho nên ngồi ở khá xa.

“Anh” cô nhỏ giọng hỏi, “Một lát nữa em đi trước không sao chứ?”

“Thế nào?” Chúc Giác Trinh rót đầy cốc nước đã bị uống mất một nửa trước mặt cô, hỏi.

“Là Đông Phương Cần, anh ấy nói một lát nữa tới đây ăn cơm.”

Chúc Giác Trinh xấu xa cười lên, “Hai đứa từ lúc nào mà gần bó như keo sơn thế này? Ăn một bữa cơm còn đuổi theo tới tận đây?”

Chúc Kỳ Trinh lập tức đỏ mặt, đánh vào cánh tay anh một cái, bất mãn giải thích: “Đuổi theo cái gì, là bạn của anh ấy từ quân đội trở về, còn chưa gặp em, muốn gặp một lần!”

“Em xác định là bạn cậu ấy muốn gặp em, không phải cậu ấy muốn gặp em?”

Chúc Kỳ Trinh liếc mắt, “Anh ấy muốn gặp em? Em hôm qua vừa mới đắc tội với anh ấy, không tìm em làm phiền là tốt rồi, còn gặp em sao!”

Vài món ăn đưa lên, Đông Phương Cần có điện thoại gọi tới. Cô cùng cha và anh trai lên tiếng chào hỏi, liền vội vã chạy tới đại sảnh. Bởi vì không có đặt chỗ, cho nên bọn họ cũng không ăn trong phòng, cho dù chỉ là đại sảnh, có thể trẻ như thế mà tới đây còn có chỗ, đã thật không dễ dàng rồi.

Cùng đi với Đông Phương Cần không chỉ có một người bạn, còn có ba người đàn ông khác, hơn nữa cũng dẫn theo bạn gái. Nghe nói đều là trong một viện lớn lên, nhưng chỉ có Đông Phương Cần và một người tên là Hoàng Thiệu Khanh là làm lính.

Bốn người đàn ông uống rượu rất vui vẻ, trong lúc mấy người bọn họ không ngừng gọi chị dâu, còn liên tiếp nâng chén mời cô rượu, đều bị Đông Phương Cần uống thay.

“Có thể a, Đông Phương, che chở như vậy.” Một người bạn nói.

Chúc Kỳ Trinh nghe xong vội vàng khách khí giải thích: “Em không biết uống, thật sự không biết uống.” Ngày hôm qua còn ỏi lên người anh!

“Không thể nào? Nhà Đông Phương còn có người không biết uống rượu?” Hoàng Thiệu Khanh cười nói: “Nhà hai người đến cả bà Hạng đứng ra cũng có thể uống đổ mấy tiểu tử trẻ tuổi, chị nói chị không biết uống?”

Tửu lượng của bà Hạng Chúc Kỳ Trinh biết, mỗi bữa cơm cũng phải uống một hai chén, có lúc hào hứng lên cao, còn có thể cùng lão gia tử liêu mạng một phen.

“Làm gì cũng không nên ép chị dâu uống a?” Người vợ đang mang bầu của Hoàng Thiệu Khanh chen miệng nói: “Phụ nữ chúng em vốn là không nên uống, tổn hại sức khỏe lại tổn hại đến da. Anh cũng đừng uống nữa, người có cholesterol quá cao, một chút cũng không biết quan tâm tới bản thân.” Nói xong câu cuối cùng, đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay anh.

Chúc Kỳ Trinh lén vui trong lòng, còn cho rằng cô ấy giúp mình rồi, không nghĩ tới câu nói cuối cùng này mới là mục đích cuối a!

Hoàng Thiệu Khanh ngoan ngoãn đặt ly rượu xuống, trong miệng lại nói: “Đông Phương, mấy người chúng ta lâu như vậy không gặp, đặc biệt sang đây gặp chị dâu, anh nhất định bắt bọn em mang theo vợ làm gì? Mới vừa ở dưới bàn, cái chân này của em bị giẫm nát rồi. Lần này ngược lại, trực tiếp nâng ly rượu cũng bị bắt đặt xuống, mấy huynh đệ chúng ta còn uống thế nào a?”

Chúc Kỳ Trinh giật mình không ít, là Đông Phương Cần bảo tất cả mọi người mang theo vợ đi sao?

Đột nhiên trong lòng dâng lên một hồi ngọt ngào, cô không ngờ rằng Đông Phương Càn làm việc còn rất chu đáo, nếu không mấy người bạn cũ bọn họ uống rượu nói chuyện phiếm, để cô một mình ngắm người ngồi ở bên cạnh.

Len lén liếc mắt Đông Phương Càn ngồi ở bên cạnh, anh đang chậm rãi phả một hơi thuốc từ trong miệng ra, vẻ mặt nhàn nhạt.

Rượu qua ba tuần mấy người uống đang cao, lúc này, đứng uống rượu xong Đông Phương Càn đột nhiên dừng lại động tác, cứ sững sờ đứng bất động. Chúc Kỳ Trinh cảm giác có cái gì không đúng, theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy một nhóm người từ gian phòng đối diện đi tới bên này, có lẽ là đáng vẻ mới vừa ăn xong, trong đó có mấy người mặc quân trang

Tất cả mọi người đều cảm thấy có cái gì không đúng, lần lượt quay đầu nhìn về phía đám người kia, sau đó ba người đàn ông ngồi cùng bàn cũng đều đổi sắc mặt.

Chúc Kỳ Trinh buồn bực, trong đám người kia có cái gì không đúng sao? Cho đến khi trong đám người đang đến gần đó, phát hiện một người phụ nữ đáng cao gầy mặc quân trang, cô mới mơ hồ có chút hiểu.

Nữ nhân này cô đã thấy, mặc dù chỉ là trong hình, nhưng trong phòng Đông Phương Càn có chừng mấy ảnh trong album, tần suất xuất hiện của cô ấy quá cao rồi.

Từ nhỏ, hai người bọn họ liền tựa như kim đồng ngọc nữ ở trong tấm hình, sau thời trung học, tất cả hình Đông Phương Càn cơ hồ đều là chụp ảnh chung với cô ấy, mặc dù phần lớn đều là chụp tập thể mấy người, nhưng cô gái này luôn đứng bên cạnh Đông Phương Càn, hạnh phúc mỉm cười. Mãi cho đến lúc học đại học, hai người cùng mặc quân trang, thần thái sáng láng giống như một đôi bích nhân.

Mặc dù hai người rõ ràng không có hình thân mật, nhưng trực giác của cô tự nói với mình, giữa bọn họ nhất định có chuyện.

Cô gái trước mặt này, vóc người cao gầy khiến cho người ta cảm thấy áp bức. Đúng vậy, trong hình cô ấy đứng bên cạnh Đông Phương Càn cũng bất giác thấp, mình tại sao không nghĩ tới? Cô ấy mặt mũi mỹ lệ ngũ quan khắc sâu, lại có cảm giác điểm lấn huyết vào, người thật so với trong ảnh càng thêm xinh đẹp.

Chỉ là, mặc dù cô cười, nhưng khó nén sự cô đơn trong nụ cười. Quan sát hai người giờ phút này thần sắc nhìn nhau, Chúc Kỳ Trinh đột nhiên bất an, mình lại coi là cái gì đây?

Cô cúi đầu xuống không đành lòng nhìn tiếp, khóe mắt lại liếc về phía tay đang nắm thật chặt của Đông Phương Càn, đốt ngón tay trắng bệch.

“Đông Phương a, ăn cơm sao?” Chỉ nghe trong đám người ông cụ đáng người cao cao đi ở đằng trước nói, còn vỗ vỗ vai của anh.

Đông Phương Càn toàn thân vẫn cứng ngắc như cũ, chỉ là buông chiếc ly trong tay xuống, lại hoàn toàn không có ý trả lời. Lúc này ba người đàn ông ngồi cùng bàn còn lại đã sớm đứng nghiêm, trịnh trọng thăm hỏi: “Chào tư lệnh! Chào thủ trưởng.”

Ông cụ cười ha hả giơ tay lên ra hiệu, “Tự nhiên chút, mấy người mở liên hoan gia đình à?”

Nghe vậy ba vị thân nhân khác cũng đứng dậy, lễ phép chào hỏi.

Chúc Kỳ Trinh cảm thấy khó chịu, mặc dù ở nhà Đông Phương nửa năm, thấy không ít quân nhân, cũng ngồi cùng bàn ăn cơm với không ít thủ trưởng, ngày ngày tiếp xúc với lão gia tử chính là cựu tư lệnh, Đông Phương Khải Ca ở đại quân khu cũng là quân chức quan trọng, có lẽ chưa từng lo lắng bất an như hiện tại, cảm giác mình chính là người ngoài, không hòa nhập được với tất cả mọi người.

“Đông Phương a, người đang ngồi đây là vợ cậu hả? Thể diện không nhỏ a!”

Nghe ra sự không vừa lòng trong lời nói của tư lệnh, Chúc Kỳ Trinh vội vàng đứng dậy, cười khô khốc nói: “Chào tư lệnh gia gia, cháu. Uống rượu thua, bị phạt không được nhúc nhích! Ngài cũng sẽ không muốn phạt cháu chứ?”

Ông cụ cười ha ha, sau đó xoay người nói: “Tiểu Từ, người ở thành phố T này đã nhiều năm như vậy, hôm nay cơ hội nhỏ gặp được khó như vậy, liền lưu lại cùng mọi người ôn chuyện đi!” Nói xong dẫn một nhóm người nghênh ngang đi.

Sau khi thấy mọi người đi, một người bạn của Đông Phương Càn - Hoàng Thiếu Khanh hỏi, “Hoan Hoan, sao cô lại quay về?”

Từ Hoan Hoan cười nhạt mà nói: “Nơi này vốn là quê hương của tôi, tôi về nhà mà thôi, có cái gì không đúng sao?”

Thấy trong lời nói của cô có gai, Hoàng Thiếu Khanh cũng không vui trả lời: “Cô thể này là phát cáu với ai đấy? Chúng ta một nhóm chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, phải dùng tới giọng điệu như vậy nói với tôi sao? Tôi đắc tội cô rồi?” Anh chàng trong đại viện này, vốn tính khí không nhỏ, lại là quân nhân, càng không chấp nhận được một câu khó nghe như thế.

Một người bạn khác thấy tình thế không ổn, mùi thuốc súng càng thêm nồng nặc, vội vàng kéo cái ghế bên cạnh, nói: “Hoan Hoan, ngồi đi, mấy năm không gặp rồi, ở thành phố T có khỏe không?”

Cô không có ngồi, không nhanh không chậm đáp: “Dạ, bảy năm rồi, hôm nay lần đầu tiên trở về.” Nói xong liếc nhìn Đông Phương Càn.

Mọi người vẫn còn đứng, Chúc Kỳ Trinh cảm thấy vô cùng lúng túng, không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ thâm tình nhìn thẳng vào mắt nhau của bọn họ như vậy, trong lòng cô ngũ vị phúc tạp không rõ là mùi vị gì. Người thừa như mình còn ở lại nơi này làm gì?

Cô suy nghĩ một chút nói: “Đông Phương Càn, công ty liên hoan còn chưa kết thúc, em đi trước xem một chút.” Sau đó quay đầu nói với Từ Hoan Hoan: “Cô ngồi ở đây đi! Mọi người từ từ ăn, tôi đi trước.” Sau đó bước chân cô rối loạn chạy trốn chết.

Liên hoan kết thúc, đã hơn chín giờ, Chúc Kỳ Trinh thấy cha cùng anh trai đều uống khá nhiều, được tài xế dìu xuống lầu, cô cũng không muốn lại đi tới xe của họ.

Từ từ dạo bước đến dưới lầu, đột nhiên xuất hiện làn gió lạnh thổi rối loạn mái tóc dài của cô, che phủ đôi mắt, vốn muốn đưa tay bắt xe trọng tâm lại không vững, suýt nữa ngã về phía trước.

Đột nhiên cánh tay bị nắm chặt, bị một lực đạo mạnh mẽ kéo về phía sau, “Em làm gì thế?” Đông Phương Càn lạnh lùng hỏi: “Cậu với anh?”

Chúc Kỳ Trinh không hiểu, “Không có a! Là gió to quá.” Nói xong cô lại cảm thấy không đúng lắm, chẳng lẽ gió còn có thể thổi ngã mình sao?

“Tại sao đi trước?”

“Ách.” Cô nhanh chóng suy xét, “Bởi vì em không thể chạy thoát trước a, trong công ty có nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy!”

Đông Phương Càn mặt không thay đổi nhìn chăm chú vào cô, để xác định là cô có đang nói dối hay không. Anh thật sự không nghĩ ra lý do, Chúc Kỳ Trinh sẽ nhận ra Từ Hoan Hoan, sẽ biết chuyện của mình ngày trước.

“Còn có. Em tại sao phải cáu?” Chúc Kỳ Trinh giống như không hiểu hỏi.

Anh thở phào nhẹ nhõm, thuận thế dắt tay cô nói: “Đi thôi, về nhà.”

Bị anh kéo đi tới chỗ đỗ xe, Chúc Kỳ Trinh cảm thấy khó chịu. Đôi bàn tay to thô ráp ấm áp này, là mình xa lạ, nó có lẽ đã từng sưởi ấm một đôi tay khác rồi? Nghĩ lại về mặt của Đông Phương Càn tối nay khi đối mặt với một người phụ nữ khác, từ trong đáy lòng càng thêm bài xích kháng cự anh đụng vào.

Cô hất tay của anh ra, làm bộ như lơ đãng hỏi: “Còn bạn của anh thì sao? Buổi tối không tiếp tục hoạt động gì? Lâu như vậy không gặp, em nghĩ các anh sẽ đi chơi!”

Đông Phương Càn không để ý vẫn tiếp tục đi, ngồi vào trong xe khởi động xe sau đó đột nhiên nói: “Chờ em.”

Chúc Kỳ Trinh cơ hồ có lẽ đã quên mình vừa mới hỏi vấn đề gì, hồi lâu mới phản ứng được, anh đây là đang trả lời vấn đề của mình à?

Nhưng. . . .nhưng, phản ứng của ngài có hơi chậm quá rồi? !

36. Chương 36: Đêm Tán Gẫu

Buổi tối, Chúc Kỳ Trinh nằm ở trên giường như thế nào cũng không ngủ được, cảm giác Đông Phương Càn bên cạnh nằm thẳng vẫn không nhúc nhích, bộ dạng hình như đã ngủ lâu rồi, cô ngay cả lật người cũng chỉ có thể thật cẩn thận.

Trong đầu chẳng biết tại sao luôn hiện lên hình dáng Từ Hoan Hoan, còn có khi Đông Phương Càn nhìn nét mặt cô, cái này hết hi vọng, cái này hết sức căng thẳng ần ần, rốt cuộc quá khứ của bọn họ là thế nào? Vì sao chỉ không xa thành phố T, bảy năm sau cô mới lại trở về? Mà lúc này mình lại ở giữa hai người họ, lại đóng vai bao nhiêu nhân vật làm người ta chán ghét?

Trong lúc vô tình, lại nghĩ tới Trịnh Hân Ngạn, nếu như mình và anh ấy đang gặp lại sau sáu bảy năm, tình huống sẽ lại là như thế nào? Cái đó luôn cười, đàn ông mang theo một đôi mắt đào hoa, anh ấy, bây giờ khỏe không?

Thở dài, cô lại một chút một chút động dậy thân thể, lại chuẩn bị lật người.

“Đừng nhúc nhích.” Bỗng nhiên Đông Phương Càn mở miệng nói, “Động nhanh và động chậm đều là động.”

Chúc Kỳ Trinh thật sự không dám động, có chút không ngờ anh còn tỉnh. Nếu tỉnh, vậy nói chút gì đi! Cô nghĩ.

“Đông Phương Càn, lần này anh đợi mấy ngày? Sẽ không lại chỉ có hai ngày chứ?”

“Mười ngày.”

“Bà nội nói nhiều năm rồi lễ mừng năm mới anh không về nhà, em nghĩ năm nay anh cũng sẽ không trở về đâu!”

Anh im lặng một lúc lâu, lại trả lời một nẻo, “Anh ở đây, các chiến sĩ mới cấp dưới còn không nhớ nhà quá.”

“Vậy anh nhớ nhà sao?”

Nói chuyện dường như dừng hẳn, anh chưa trả lời. Hai người nằm ngửa, trong bóng đêm chỉ có thể nghe rõ ràng hô hấp lẫn nhau.

Rất lâu, lâu đến Chúc Kỳ Trinh nghĩ anh đã ngủ, chỉ nghe anh mới chậm rãi nói: “Có thật sự yêu thương người ta, mới gọi là nhà.”

“Cha mẹ, ông nội còn có bà nội đều vô cùng yêu thương anh nha? Làm sao anh có thể nghĩ như vậy?”

Anh hừ lạnh một tiếng, “Cũng như em, so với lợi ích của gia tộc, anh ở trong lòng họ thật sự không quan trọng”

Chúc Kỳ Trinh chợt cảm thấy đau lòng, hóa ra anh với mình giống nhau, đều là người đáng thương không có tự do. Nhưng mà làm cho cô khó mà tưởng tượng là, nhìn qua Đông Phương Càn kiên cường tự tin như thế, vậy mà cũng sẽ bị bức bách cho bất đắc dĩ.

“Đông Phương Càn, có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Ừ.”

“Vì sao anh phải đồng ý kết hôn? Nghe cha em nói, chuyện hôn nhân này hoàn toàn là do anh làm chủ.”

Đông Phương Càn từ từ quay đầu lại, nhìn ánh mắt Chúc Kỳ Trinh, thanh âm trầm thấp nói: “Không phải em, cũng sẽ là người khác, với anh mà nói đều giống nhau.” Anh không muốn thừa nhận, thực ra là tiềm thức của anh lựa chọn Chúc Kỳ Trinh, từ khi xem mắt đã bắt đầu, đã chọn cô.

“Vậy tại sao là em đây?”

Dừng một lát, anh nói: “Người Đông Phương gia hôn nhân không có tự quyết định, con dâu Đông Phương gia không giống những người nông dân bình thường. Bắt đầu từ cụ cố, hôn sự nhất định là tổ chức trên sự sắp đặt, là con gái của Sư trưởng. Từ đó cụ cố một bước lên mây, từ một Liên Trưởng bé tí tẹo lên chức phó quân, thăng Thiếu tướng. Có lẽ từ lúc đó trở đi, cụ đã nếm trải được ích lợi của quan hệ thông gia, cho nên sáu người con trai hai người con gái của cụ, đến cả con cái của họ, con cái của con cái, không ai có thể tránh được vận mệnh của việc sắp đặt hôn nhân, anh tất nhiên không phải ngoại lệ.”

“Nhà anh tổng cộng có bao nhiêu người vậy?” Chúc Kỳ Trinh hỏi câu không có trọng điểm.

“Tính từ dưới cụ cố lên có ít nhất hơn một trăm người.”

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, lúc trước chỉ biết là Đông Phương gia nhiều người, chú bác anh em không ít, không nghĩ tới tất cả dòng họ cành nhánh bên cạnh tính xuống thật không ngờ đáng sợ, “Nhà các anh có thể tạo thành một đại đội a?”

Đông Phương Càn giạt nhẹ khóe miệng, đắc ý nói: “Anh là liên trưởng!”

Chúc Kỳ Trinh khẽ cười một tiếng, “Anh dám mang lời này nói lại trước mặt ông nội một lần?”

“Ở trước mặt ông nội anh còn là liên trưởng.”

Chúc Kỳ Trinh hừ một tiếng, “Ý của anh mới vừa rồi không phải ý này, anh nói là gia tộc Đông Phương tạo thành đại đội liên trưởng.”

Không khí bởi vì vui đùa đơn giản trở nên thoải mái, cũng vì vậy làm cho thân thể cứng ngắc Chúc Kỳ Trinh được nói lỏng, chợt lại cảm thấy không đúng, anh nói một liên kết rộng, nhưng căn bản không trả lời vấn đề của mình a!

“Đông Phương Càn, anh vẫn chưa trả lời em vấn đề đâu!” Đợi rất lâu thấy anh vẫn không phản ứng, cô lại mang vấn đề lặp lại một lần, “Vì sao là em chứ? Theo lời của anh nói, không phải là em cũng là người khác, lúc trước em bài xích hôn nhân này như vậy, chạy đến đơn vị khóc lóc om sòm, còn.....” Nói tới đây giọng cô không tự giác hạ thấp xuống, “Còn lừa người trong nhà đi tới chỗ anh đợi ở đó hai ngày, tại sao anh không giúp em giấu diếm chứ?”

Đông Phương Càn không để ý tới vấn đề ngu ngốc của cô, xoay người một cái lưng hướng ngược cô, ra lệnh nói: “Ngủ!”

Không biết tại sao, hôm nay Đông Phương Càn rất muốn nói chuyện, mới vừa rồi đã không đầu không đuôi nói liên kết rộng với Chúc Kỳ Trinh, mặc dù vừa mới thấy truyền đạt lệnh nói ngủ, nhưng lại nhìn không được bắt ngờ hỏi một câu: “Em hận anh sao?”

Chúc Kỳ Trinh bất ngờ, Đông Phương Càn hôm nay rất khác thường, tự nhiên còn có thể hỏi vấn đề này? Suy nghĩ, đột nhiên hiểu được, hôm nay anh gặp một người phụ nữ làm anh mất khống chế.....

Thì ra là thế.....

“Mới đầu đúng vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó anh quay về đơn vị, thì em từ từ quên hận. Kết hôn và không kết hôn khác nhau cũng không lớn, trừ khi phải ở cùng một người nhà, cũng không còn cái gì khác.” Chúc Kỳ Trinh cũng đưa lưng về phía anh, miễn cưỡng trả lời.

Đông Phương Càn nghe trong lòng cũng không thoải mái, tuy nói cô cùng mình kết hôn, nhưng mà lại cảm thấy không kết hôn khác nhau không lớn?

“Xem ra anh lo lắng em sẽ không thoải mái, thật dư thừa.” Anh có chút nổi giận, lật lại thuận miệng hỏi: “Em không luyện quyền Taekwondo hả?”

“Vốn tính là đi đăng kí tham gia, suy nghĩ một vòng muốn đi ra ngoài vào một vài buổi tối, có lẽ quên đi, nhất định ông nội sẽ lo lắng.”

“Ông nội không khó khăn như em nghĩ, mình mở lòng là tốt rồi.”

Hai người không nói nữa, Chúc Kỳ Trinh ôm ‘Tiểu Hùng’ cao ngang người bên cạnh mí mắt dần dần nặng trĩu, lúc cô sắp đi vào giấc ngủ thì lại nghe Đông Phương Cần còn nói câu: “Bởi vì là em!”

Chúc Kỳ Trinh mơ mơ màng màng, vậy ý tưởng đột phát một câu nói này anh có ý gì? Tự hỏi hồi lâu, tế bào não đều bị diệt thì cuối cùng cô suy nghĩ hiểu rõ, chẳng lẽ..... Anh ấy đang trả lời mình vấn đề nửa giờ sau?

Quả thực cô muốn nhảy dựng lên kêu rên: ông trời ở đâu, giết tôi đi! Mặt cá ươn này phản ứng còn thuộc loại phạm vi bình thường sao?

Đồng hồ sinh học Đông Phương Cần rất đúng giờ, mỗi ngày năm giờ sẽ tự nhiên tỉnh, nhưng hôm nay không phải, anh tỉnh là bị lạnh cóng.

Mở mắt vừa nhìn, phát hiện trên người mình một chút chần cũng không có, mà Chúc Kỳ Trinh bên cạnh không những mang mình quấn thật chặt, còn mang một thú nhồi bông người lớn gấu ngựa vùi trong chăn ôm thật chặt, chặn ngang ở giữa hai người bọn họ.

Thảo nào mình không có chần, tình cảm đều bị con gấu này cướp đi rồi. Anh tức giận đưa tay vào chần, cướp lấy thú nhồi bông ném trên mặt đất.

Chúc Kỳ Trinh mơ mơ màng màng tỉnh, cảm giác ấm áp trước ngực đột nhiên bị lấy đi, cảm thấy bất mãn, phản xạ có điều kiện loại mà hung hăng đá một cước đối với Đông Phương Cần, lớn tiếng làm ồn: “Mặt cá ươn, anh cướp đồ của em làm chi?”

Đông Phương Cần không có bố trí phòng ngự, bất thành linh bị một cước đá ngã trên mặt đất. Anh lập tức xoay người một cái, liền đứng lên, trợn trừng mắt trừng Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh nhất thời tỉnh táo lại. Trời ạ, mình làm cái gì? Bây giờ đã gây họa, xong rồi xong rồi!”

“Anh anh anh..... Anh, anh làm sao không dùng đá như vậy? Không đúng không đúng, em nói là, em không có quá dùng sức.” Nói xong lại thấy không đúng, không quá dùng sức anh cũng ngã sấp xuống, đây chẳng phải là làm cho anh càng mất mặt? Vì thế dùng sức lắc đầu, “Cũng không phải, cái kia..... anh tới đây đi mau lên giường, trời lạnh, đừng để bị lạnh.” Nói xong cô nhanh chóng từ trong chăn nhảy dựng lên, đứng ở trên giường nịnh nọt cười theo.

Đông Phương Cần hơi ngửa đầu, nhìn hằm hằm cô một hồi lâu, cô đã lạnh bắt đầu run run, Đông Phương Cần mới thông thả lên giường.

Thấy cuối cùng anh cũng nằm xuống, Chúc Kỳ Trinh vội vàng nhảy xuống giường, ôm lấy thú nhồi bông, vội vã chạy về trên giường. Con gấu này làm bạn với cô thật là nhiều năm, suốt đại học, cô đều muốn mang nó đi, nhưng bị anh trai ngăn lại. Về sau Đông Phương Cần trở về, cô lao thẳng đến con gấu đặt một mình bên kia.

Hiện tại cô nghĩ, mặc dù anh liên trưởng Đại nhân đã trở lại, nhưng địa vị ‘Tiểu Hùng’ cũng không kém anh, sao có thể bị bỏ trên mặt đất?

Chúc Kỳ Trinh ôm Tiểu Hùng vừa mới nhảy lên giường, Đông Phương Cần lạnh giọng hỏi: “Em làm gì đấy?”

“Nhặt Tiểu Hùng mang về a!” Cô không có khí thế trả lời.

“’tiểu’ ‘hùng’?” Đông Phương Cần nhìn Chúc Kỳ Trinh so với con gấu còn cao hơn, nặng nề mà hỏi.

Chúc Kỳ Trinh không rõ chân tướng, dùng sức gật đầu.

Không ngờ Đông Phương Cần đột nhiên đứng dậy, liền ôm cổ gấu, áp đảo ở trên giường, rút Tiểu Hùng ra, tiện tay ném một cái, lạnh lùng nói: “Để người thứ ba tránh ra!”

Nghe anh nghiêm trang nói , Chúc Kỳ Trinh cười khanh khách lên tiếng , “Cùng so với nó, anh mới là người thứ ba.”

Đông Phương Càn chau chau mày, bỗng nhiên thả mềm ánh mắt, vô hạn kích động theo từ trong đáy lòng xuất hiện, cộng thêm vừa sáng sớm, như vậy tự nhiên phản ứng không hề che giấu thả ra ngoài.

Chúc Kỳ Trinh cười cười, sau đó cảm nhận được không khí không đúng, cũng cảm thấy trên thân thể Đông Phương Càn phản ứng, nụ cười của cô từ từ cứng lại.

Hai người cứ ngưng mắt nhìn như vậy thật lâu, Đông Phương Càn không muốn gần hơn một bước, hẳn vẫn nhớ Chúc Kỳ Trinh hai lần lấy chuyện chính mình đẩy ra, chuyện chỉ là ba, lần này anh sẽ không lại chủ động. Bỗng chốc anh bỏ dậy từ trên người Chúc Kỳ Trinh, quay người đi vào phòng tắm.

Sau khi nghe được tiếng đóng cửa, Chúc Kỳ Trinh trò đùa dai được như ý sau đó cảm giác thành tựu thăng hoa, cô ôm lấy Tiểu Hùng che kín đầu, cười ha ha: “Mặt cá ươn, anh cũng có hôm nay, ngọt ngọt chết anh!”

37. Chương 37: Phụ Nữ Nhà Đông Phương.

Ăn xong cơm tất niên, những nhân viên ở tầng cao cấp trong công ty không cần đi làm, giống như Chúc Kỳ Trinh vậy, không làm chức vụ gì quan trọng, nhưng lại là cổ động lớn, ngay cả cà thẻ* cũng miễn.

*Cà thẻ: ý là thẻ kiểm tra vào công ty để biết giờ đi và về.

Sống cùng Chúc Kỳ Trinh, Đông Phương Càn có chút thay đổi. Mặc dù đã sớm tỉnh, nhưng vẫn nằm lì trên giường lên mạng, cho đến buổi trưa mới xuống. Xuống lầu đi qua lầu hai thì gặp Trương Tuyết từ phòng thay quần áo đi ra, Đông Phương Càn có chút ngưng ngừng chào hỏi: “Mẹ, chào buổi sáng!”

Trương Tuyết cũng có chút kinh ngạc, người con trai này được chính Đông Phương Khải Ca dạy dỗ nghiêm khắc, chưa từng dậy trễ, thế nhưng hôm nay lại thích ngủ nướng?

Vì vậy ánh mắt không tự chủ liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh đang đứng bên cạnh anh ngay sau đó về mặt khôi phục bình thường, nhàn nhạt nói: “Đi xuống ăn cơm đi!” Nói xong đi thẳng xuống lầu.

Mãi cho đến khi không thấy bóng dáng của Trương Tuyết, Đông Phương Càn mới quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm Chúc Kỳ Trinh, bất mãn ra lệnh: “Nếu còn ngủ nướng nữa anh cho em đứng tư thế quân đội!”

Mặt Chúc Kỳ Trinh ngạc nhiên, không thể tin nói: “Anh không phải là nằm lì trên giường lên mạng sao? Bây giờ sao lại phạt em?”

“Anh là Liên Trưởng, em phải nghe theo.”

“Em cũng không phải là lính của anh, tại sao phải nghe?”

Đông Phương Càn chau mày, khinh thường nói: “Em là người của anh.” Nói xong liền xuống lầu, để lại phía sau là Chúc Kỳ Trinh đang thăm thẳm mặt cá ươn.

Sau khi ăn xong, cùng ông nội tán gẫu một lát, Đông Phương Càn liền ra lệnh cho Chúc Kỳ Trinh: “Đi thay quần áo.”

Đối với những lệnh vô lí này của anh, Chúc Kỳ Trinh rất muốn nổi giận, nhưng cũng không tiện ở trước mặt ông nội không cho anh mặt mũi.

Liếc anh một cái, mới chậm chạp xoay người, không vui đi lên lầu.

Lão gia tử vui tươi hơn hở, híp mắt lại, “Hai cha con các con đúng là giống nhau, ngay cả biện pháp dạy vợ cũng giống. Chỉ là cháu ngoan không phải là mẹ của con, con bé so với mẹ con thú vị hơn nhiều.”

Lúc này Đông Phương Càn mới nhớ tới, quả thực cuộc sống của anh đều lấy Đông Phương Khải Ca làm khuôn mẫu để học tập. Nhưng giờ phút này anh mới phát hiện, thậm chí cách đối đãi với lão bà cũng giống nhau. Trước kia mình không phải rất ghét cha anh chuyên chế, rất ghét cách đối với mẹ giống như binh lính dưới quyền sao? Hôm nay thế nào anh lại dẫm lên vết xe đổ của cha chứ?

Anh nghĩ, xem ra mình cần phải suy nghĩ thật kĩ.

Sau khi Đông Phương Càn cùng Chúc Kỳ Trinh đi ra cửa, lái xe mất nửa giờ, mới dừng lại ở một đầu ngõ không lớn.

“Đến rồi?” Dọc theo đường đi, Chúc Kỳ Trinh đã nhiều lần hỏi anh là đi đâu, nhưng anh lại không trả lời, cuối cùng cô chỉ có thể im miệng, sau đó ở trong lòng hung hăng mắng anh.

“Không phải, xe lái không vào, đi thôi!” Đông Phương Càn tắt máy, mở cửa xuống xe.

Chúc Kỳ Trinh bắt mẫn vội vã bước nhanh đi theo phía sau anh oán trách nói: “Cái người này xe to thì có ích lợi gì, giống như hình dạng của xe chở hàng, chiều rộng thì vượt hơn cả đường cái, dừng xe thì thể tích còn to hơn xe người ta, một cước đạp đi còn tốn không ít nhân dân tệ, anh xem xe em không phải tốt sao, đường nhỏ này cũng có thể đi. Ông nội không phải nói muốn khiêm tốn cần phải tiết kiệm sao?”

“Người khác cần, nhưng nhà Đông Phương không cần, ” Đông Phương Càn vừa đi vừa nói, “Công việc chính trị, tham gia quân ngũ đều cần khiêm tốn, nhưng người nhà Đông Phương hơn phân nửa xuất thân từ kinh thương, làm sao khiêm tốn? Còn tự lừa dối mình làm gì!”

“Sao lại không thể tiết kiệm? Bảo vệ thiên nhiên cảnh quan địa cầu là trách nhiệm của mọi người. Lại nói xe của anh cũng khó nhìn, quả thật giống như một dạng vụng về vậy.”

“Em mà cũng biết yêu mến thiên nhiên?” Đông Phương Càn quay đầu lạnh lùng liếc nhìn ngay sau đó nhàn nhạt nói, “Anh chỉ lái Hummer, chỉ có nó mới xứng với anh.”

Chúc Kỳ Trinh khinh thường bĩu môi, ngay sau đó liền phát hiện mình đã bị mang đến một cầu thang không tính rộng. Căn nhà này ở trong thời gian lâu nên có chút cũ kĩ, lại nằm ở trong con hẻm nhỏ, mặt ngoài nhìn không giống người đã sống lâu năm ở đây, cô rút cuộc vẫn không nghĩ ra Đông Phương Càn mang mình đến nơi này làm gì.

Lên lầu hai, chỉ thấy trên cửa treo một tấm bảng: Đạo quán Taekwondo Đông Thịnh.

“Anh dẫn em tới luyện Taekwondo sao?” Chúc Kỳ Trinh buột miệng hỏi.

“Là chiến hữu của anh mở, em về sau thì tới nơi này luyện tập đi!” Đông Phương Càn nói xong mở cửa bước vào.

Chúc Kỳ Trinh nhớ lại tối hôm qua hai người nói chuyện phiếm lúc đó trong lúc vô tình anh có hỏi chính mình có phải lâu rồi không luyện Taekwondo không... Nội tâm không khỏi vui mừng, vui sướng theo anh vào cửa.

Đạo quán cũng không lớn, thiết bị lắp đặt cũng thuộc loại bình thường, bởi vì ngày mai sẽ bước sang năm mới rồi, cho nên bên trong cũng không có học viên.

Chỉ là chiến hữu của Đông Phương Càn là người rất tốt, cũng rất nhiệt tình, anh ta nói tùy thời Chúc Kỳ Trinh đều có thể đến đây hơn nữa kiên quyết không chịu thu tiền học phí, trái lại làm cho Chúc Kỳ Trinh cảm thấy rất xấu hổ.

Trên đường trở về, Chúc Kỳ Trinh nói: “Em không mang gì đến chỗ anh ta luyện tập, có gây phiền toái cho anh không?”

Không ngờ Đông Phương Càn vô tình nói: “Phiền toái cái gì, cậu ta là lính của anh, từ đội của anh đi ra ngoài, sẽ không vì thiếu một chút tiền trở nên nghèo đói.”

Chúc Kỳ Trinh ở trong lòng thầm nghĩ: đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện.

Ngày hôm sau chính là đêm 30, ăn cơm tất niên ở trong khách sạn, bày bốn bàn. Phía dưới ông cụ có bốn nam ba nữ, còn có vợ chồng cháu trai cháu gái cùng đứa bé toàn bộ đều tập hợp đông đủ.

Đông Phương Càn nói những gia đình này là các chi dưới của ông nội, là người thân quan hệ huyết thống của anh. Công việc của những người này cũng vội, quanh năm suốt tháng cũng không có cơ hội tụ họp, năm nay cũng bởi vì Đông Phương Càn người cuối cùng đồng tuổi bọn họ chưa kết hôn trong gia tộc cũng đã kết hôn, anh kết hôn đại biểu toàn bộ người cùng tuổi của bọn họ đều đã lập gia đình, cho nên rất có ý nghĩa đặc biệt. Vì vậy ông cụ ra lệnh cưỡng chế, yêu cầu mọi người phải trở về để đón năm mới.

Đây cũng là dịp khó để cả gia đình tụ hội. Có không ít những người từ nước ngoài cố ý chạy về, trong này có rất nhiều người, Chúc Kỳ Trinh vẫn chưa gặp qua, có lẽ trong hôn lễ đã gặp qua, nhưng hôm đó vì quá bận rộn nên bây giờ không có ấn tượng.

Cũng tại lúc này, Chúc Kỳ Trinh mới biết, thì ra Đông Phương Khải Ca là đồng tuổi trong đám già trẻ, mà Đông Phương Càn là thế hệ cùng tuổi nhỏ nhất, trong tất cả các cô dâu, duy nhất chỉ có cô là không có con.

Chúc Kỳ Trinh buồn bực, qua hết năm mình mới hai mươi ba tuổi, sớm như vậy đã có con cái sao? Huống chi...Huống chi một mình cô làm sao sinh được?

Như mong muốn cô cũng đã gặp tất cả người vợ của nhà Đông Phương, rất nhiều người giống Trương Tuyết, nhìn qua là người thông minh tháo vác nhưng lại là nhân vật mạnh mẽ, cũng có những người giống Chúc Kỳ Trinh, núp ở bên cạnh chồng với dáng vẻ hàm bộ kín đáo, nhưng vô luận thuộc loại nào, cho dù bộ dạng không tốt, nhưng đều mặc hàng hiệu, trang điểm đẹp đẽ, đầy phong cách phụ nữ.

Nhìn những người phụ nữ này, Chúc Kỳ Trinh không nhận được nghỉ, họ đều giống mình là người kết hôn vội vã sao? Những thứ này bình thường đẹp đẽ sang quý, người trước càng có khí phách phụ nữ, họ đều vui vẻ sao?

Ngày thứ nhất của năm mới bắt đầu, phòng khách nhà Đông Phương, không ngừng có người tới chúc tết. Người dưới cấp, chiến hữu cũ của ông cụ, chiến hữu của Đông Phương Khải Ca, còn có chiến hữu bạn bè của Đông Phương Càn, bận rộn từ sớm đến tối muộn, một chút thời gian cũng không rảnh rỗi.

Trong lúc đó cũng có lúc, sẽ có một vài vị lãnh đạo, mỗi bữa cơm đều có một bàn lớn những người cùng rượu với nhau, có lúc còn uống cạn ba đến năm bình rượu trắng, Chúc Kỳ Trinh thấy mà trợn mắt há mồm.

Cô âm thầm cứng lưỡi, đúng là người làm lính rất có năng lực.

Đến đây cô mới hiểu được tại sao năm trước trong nhà còn đặc biệt mời người đầu bếp cùng bảo mẫu, theo từng trận từng trận đấu rượu này bà Hạng cùng bảo mẫu nhỏ chỉ có hai người ứng phó được mới lạ a!

Không chỉ như thế, hai người còn bận rộn tiếp khách không có thời gian, nhín chút thời gian là đi thăm trưởng bối, chúc tết lãnh đạo, nhà Đông Phương vốn là một dòng họ lớn, có vô số nhiều quan hệ, nếu như có hành động chạy trốn thì giống như là mình tỉnh bị người bao vây, công việc được sắp xếp thì đầy ắp, thời gian đều được quý trọng từng giây từng phút.

Đầu năm cô cùng Đông Phương Càn trở về nhà họ Chúc ăn cơm, một nhà bốn người hòa thuận ấm áp uống rượu đỏ, so với nhà Đông Phương thì ít náo nhiệt huyên náo đi, lần đầu Chúc Kỳ Trinh cảm thấy trong nhà vắng lặng, cũng cảm thấy cha cô đơn.

Đây cũng là lần đầu Chúc Kỳ Trinh không về nhà mừng năm mới, hiện tại cô mới hiểu cái gì là con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi.

Lấy chồng, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng về thăm nhà, phụ nữ, kết hôn thì phải sống ở nhà chồng qua ngày, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không thể về nhà.

Năm trôi qua rất mau, chẳng mấy chốc đã đến đầu năm, ngày mai Đông Phương Càn sẽ phải trở về bộ đội. Chúc Kỳ Trinh ngạc nhiên phát hiện, lần này mặt cá ước trở về chín lần. Lần này bọn họ sống chung lại hòa bình đến khác thường, không có gậy gỗ cũng không có mập mờ, giống như chỉ là hai người quen cùng ngủ một cái giường.

Trong thời gian này, cô thể nhưng lại cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, ngược lại giống như không có cảm giác thỏa mãn.

Cô vì ý nghĩ của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, chẳng lẽ mình bị Đông Phương Càn mê hoặc? Mỗi ngày gương mặt của anh đều lạnh lùng không có biểu tình, đối với mình cũng không mấy dịu dàng, hơn nữa năm nay chỉ về nhà có hai lần, chính mình lại làm sao?

“Ý chí không kiên định, ý chí không kiên định!” Cô đánh đầu của mình kêu to.

Ăn xong cơm tối, Chúc Kỳ Trinh sớm liền chạy vào phòng lên mạng. Trong nhà ngoại trừ ông cụ, ba người còn lại thì không có ở nhà.

Nghe nói Đông Phương Khải Ca phải đến nhà lão thủ trưởng, mà Trương Tuyết cùng Đông Phương Càn cũng đi ra ngoài gặp bạn bè rồi, cho dù chỉ có một mình ông cụ, cũng có rất nhiều lão tiền bối bồi ông uống rượu. Dường như chỉ có mình cô bất hạnh nhất, Chung Thành về nhà, quan hệ bạn thời đại học cũng bình thường, bạn học thời còn bé thì không liên lạc, thật đúng là một người đáng thương.

Gần chín giờ, cô đang xem phim truyền hình đến mê mẩn, thì điện thoại di động vang lên, vừa nhìn điện thoại, lại là mẹ chồng Trương Tuyết! Mẹ chồng rất ít khi gọi điện thoại cho cô.

Chúc Kỳ Trinh lập tức tắt TV, ngồi nghiêm chỉnh, ho khan hai tiếng cho thông giọng mới nhận điện thoại: “Alo, mẹ!”

“Tiểu ngoan, bây giờ con có bận chuyện gì không?”

“Con đang ở nhà, không có bận chuyện gì, sao vậy ạ?”

“Buổi tối con có uống rượu không? Tới đón mẹ, mẹ không lái xe được.” Thanh âm của Trương Tuyết nghe vào có chút nhẹ, đầu lưỡi xoắn lại, hình như là uống rất nhiều rượu, nếu không lấy sức lực bình thường của bà, cũng không thể nói chuyện như vậy!

Chúc Kỳ Trinh vừa nghĩ, Tiểu Vương thì đã về nhà ăn tết, hai cha con nhà Đông Phương cũng ra ngoài uống rượu, thật đúng là không có người nào thích hợp để lái xe làm tài xế. Cô cuống quýt nói: “Mẹ, con không uống rượu! Mẹ ở nơi nào, con sẽ lái xe tới đón mẹ.”

“Con đừng lái xe tới đây, đón Taxi đến đón mẹ! Hồng Vân Sơn trang, con kêu taxi lái xe chậm một chút, đường bên này vừa tối vừa hẹp.”

Chúc Kỳ Trinh buồn bực, đây là mẹ say hay là không say? Thế nào lại có thể nhớ những chuyện này? Chỉ là mặc dù say hay không say, nếu mẹ chồng đã lên tiếng, dù sao cũng phải làm, huống chi để người say rượu lái xe tuyệt đối không được, đặc biệt là đang trên núi.

Đi taxi gần một tiếng đồng hồ mới tới Hồng Vân Sơn trang, nhìn cổng cửa chính của Sơn trang chỉ cảm thấy khí thế bức người, Sơn trang được mở ở đỉnh núi, dù thế nào bảo an cũng không cho taxi tiến vào. Chúc Kỳ Trinh không thể làm gì khác hơn là xuống xe đi bộ, đã đi gần năm phút đồng hồ mới tới chỗ ghế lô mà mẹ chồng nói, một gian phòng độc lập kiến trúc thuộc thôn quê, bên trong hào hoa như khách sạn năm sao.

Nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh, Trương Tuyết lập tức đứng dậy hướng mọi người cáo từ, còn hướng mọi người nhất nhất giới thiệu con dâu.

Đến đây Chúc Kỳ Trinh mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra Trương Tuyết thoảng thân không được, mới kêu mình đến để lấy cớ?

Một nhóm người đẩy tới đẩy lui, kính rượu qua kính rượu lại, hơn mười phút sau mới có thể thoát thân.

Sau khi ra cửa, cô nhìn sắc mặt trắng nhợt, nhưng ánh mắt lại sáng rõ của mẹ chồng, âm thầm cười trộm: đúng là nói giỡn, mẹ chồng mà say? Người mời mới say trước, nên trong đám người đó không chịu buồn tha.

“Xe ở đối diện bãi đậu xe, con đi lái xe tới đây, mẹ nghĩ một lát.” Nói xong Trương Tuyết đem chìa khóa xe đưa cho Chúc Kỳ Trinh, mình thì ngồi ở băng đá bên cạnh.

Chúc Kỳ Trinh cầm hộp điều khiển xe giống như Tv không ngừng tìm xe, thật vất vả mới tìm thấy một chiếc xe có ánh đèn sáng lờ lờ.

Thật sự không thể trách cô ngu ngốc, dừng xe ở nơi này, màu sắc hình dáng của các chiếc xe không khác nhau lắm, cô chưa bao giờ nhớ bản số xe thì làm sao biết được chỗ mẹ chồng đỗ xe?

Lái xe từ bãi đậu xe đi vòng qua ghế lô tới chỗ mẹ chồng đang ngồi, Chúc Kỳ Trinh mở cửa xe đang muốn đi đỡ bà, đột nhiên từ trong phòng một người đàn ông say khướt chạy ra, đi qua chỗ mẹ chồng nhất thời chột thẳng gáy, bỗng nhiên cúi người nắm lấy bắp vai của Trương Tuyết ôm chặt bà vào lòng.

Chúc Kỳ Trinh trợn mắt há mồm, quả thật không thể tin vào mắt chính mình, sững sờ mấy giây, cô mới phản ứng được, sợ tới mức lập tức xoay người lại không dám nhìn.

Mẹ chồng, lại bị một người đàn ông xa lạ ôm?

38. Chương 38: Uy Hiếp

Nội tâm rất rối rắm, đầu óc rất hỗn loạn, cô nghĩ: mình là đi giúp mẹ chồng kéo người đàn ông kia ra, còn là giả bộ không nhìn thấy?

Lại lặng lẽ nghiêng đầu nhìn, mẹ chồng vẫn tĩnh táo ngồi như cũ, dường như đang nói cái gì, đôi tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng người đàn ông kia, nhìn ánh mắt của bà, tựa như đối đãi một văn bối, không có chút mập mờ nào.

Uống nhiều rồi. Đây là từ ngữ đầu tiên xuất hiện trong đầu Chúc Kỳ Trinh.

Nghĩ tới dáng vẻ bọn họ ôm nhau, giờ khắc này cô mới coi là hiểu, bình thường ở trên thương trường mẹ chồng nói một không hai, lúc nào mà trên bàn rượu sợ hơn người? Huống chi là cáo buộc say rượu như hôm nay còn bắt mình tới tiếp? Mặc dù Tiểu Vương xin nghỉ về nhà, Đông Phương Khải Ca còn có tài xế mà?

Thì ra tất cả cũng là vì vướng mắc người đàn ông này.

Thì ra, mẹ chồng tuổi trẻ cũng trôi qua rồi.

Thì ra, đây chính là con dâu nhà Đông Phương, mỗi người đều có chuyện.

Lại liếc trộm một cái, trời ạ, bọn bọn. Bọn họ, đang làm gì? Cái người đàn ông có tuổi đó lại cường hôn mẹ chồng?

Dám động vào phụ nữ nhà Đông Phương? Hắn không muốn sống nữa?

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh lập tức hiện ra lúc Đông Phương Khải Ca nổi giận mặt đen xì trợn trừng mắt, dáng vẻ lệ khí ngút trời, còn có ông cụ động một chút là uy hiếp dọa xử bắn.

Xong rồi xong rồi, lúc này sắp xảy ra án mạng rồi!

Cô xem chừng lập tức quay đầu lại, xem trên xe có cái gì như gây gộc có thể đập tên sắc lang già kia không.

Phát hiện trên xe không có gì cả, vì vậy chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài đá văng người đàn ông già kia ra, lại nghĩ lại, nếu như mẹ chồng phát hiện mình nhìn thấy rồi, về sau càng lúng túng a? Bà ấy thật sự cần mình giúp đỡ sao?

.

Cô nghiêng chặt răng, đến cửa cũng quên đóng, hoảng hốt khăn trương nhún ga chạy đi.

Cô nghĩ, nhanh trốn, nếu không không biết có bị giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích* hay không, chết trên đỉnh núi này, cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể được tìm thấy.

*Hủy thi diệt tích: cũng có nghĩa tương đương như giết người diệt khẩu. Ý từ Hán Việt mà ra là giết người xóa dấu vết.

Mới vừa lái đến cửa chính, cô bất thành linh lại phanh xe lại. Mình đi rồi, vậy mẹ chồng về thế nào đây? Nếu thật sự bị cái tên sắc lang kia làm gì đó, có lẽ mình không chết trên núi nhưng sẽ chết ở dưới tay Đông Phương Càn.

Thế nào đi nữa cũng chết. Thôi bỏ đi, cứ quay về cứu mẹ chồng vậy!

Thế nào mà cái “khoai” khó giải quyết này lại rơi vào tay cô?

Lúc lần nữa lái tới cửa “ghế lô” thì trong đó đã có rất nhiều người đứng, các bạn học của mẹ dường như cũng đều đi ra. Bà khách sáo lễ phép bắt tay với mọi người, sau đó ngồi vào trong xe, còn hạ cửa sổ xe xuống vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Chúc Kỳ Trinh cần môi nghĩ, vừa này bạn học của mẹ có trông thấy cái gì hay không? Nhìn dáng vẻ trấn định tự nhiên của bà, có lẽ là không có?

“Sao vẫn chưa lái xe?”

Ý thức được là mẹ chồng đang nói với mình, cô lập tức gật đầu trả lời, “A dạ.”

Xe chậm rãi đi xuống chân núi, trong xe cực kỳ yên tĩnh, Trương Tuyết ngồi tựa vào ghế sau, dáng vẻ dường như là đang ngủ.

Chúc Kỳ Trinh thầm nghĩ, thế nào mà cả gia đình đều có một tật xấu giống Đông Phương Càn, phản ứng trì trệ như vậy, mẹ chồng chẳng lẽ không muốn mở miệng cảnh cáo mình mấy câu, hoặc là uy hiếp mình không cho nói ra ngoài những lời xấu sao? Chẳng lẽ bà cho là mình không thấy?

“Bé ngoan.”

Cuối cùng sắp cảnh cáo mình rồi, cô nghĩ.

Tới rồi tới rồi, vì vậy Chúc Kỳ Trinh trước đó đã nghĩ ra mấy lời trôi chảy để nói ra: “Con cái gì cũng không nhìn thấy, lúc đi ra không tìm được đường, sau lại lái quay lại, khi trở về thì mẹ và bạn học đang tạm biệt nhau rồi.”

“Con với người bạn trai trước là bạn học?” Trương Tuyết nhắm mắt lại lạnh nhạt hỏi.

Chúc Kỳ Trinh bất mãn nghĩ: thật giáo quyệt, rõ ràng mình làm chuyện sai lầm, còn muốn truy cứu quá khứ của người khác để uy hiếp.

“Không phải cùng học, là bạn cùng trường.” Tất cả những giáo dục cô được hưởng thụ từ nhỏ khiến cô không thể không trả lời, không để ý tưởng bối là vô cùng vô lễ.

“Hai đứa bây giờ vẫn còn liên lạc sao?”

“Không có không có! Sau khi kết hôn thì không có liên lạc riêng nữa rồi.” Cô lắc đầu như trống bỏi, vội vàng giải thích. Cô ngẫu nhiên gặp gỡ sau đó lại ăn một bữa cơm, cũng không tính là liên lạc riêng chứ? Mình không có nói dối chứ?

“Đừng căng thẳng” Trương Tuyết cười cười, “Mẹ không chuẩn bị lấy cái này ra để làm điều kiện trao đổi với con, chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Hôm nay chợt nhớ tới lúc mình còn trẻ.”

“Mẹ, mẹ lúc còn trẻ thì sao ạ?”

“Mẹ lúc còn trẻ?” Bà khẽ cười nhắc lại, sau đó chậm rãi nói: “Náo nhiệt hơn con, cũng xinh đẹp hơn con.”

Chúc Kỳ Trinh phát hiện bà thế nào mà lại định xỏ xiên mình à? Mặc dù mình trông thấy điều không nên trông thấy, nhưng mẹ cũng không cần phải hạ thấp con như vậy chứ?

Chỉ nghe Trương Tuyết lại nói: “Hai cha con bọn họ rất giống nhau, tính cách con như vậy mới thích hợp, từ từ trải qua thôi, đàn ông nhà Đông Phương không bạc đãi phụ nữ.”

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm, con không muốn là không từ từ trải qua à? Hay là mẹ không muốn từ từ trải qua? Nghĩ lại lại thấy mình suy nghĩ lung tung, bố mẹ chồng cũng đã sống với nhau hơn nửa đời người rồi, không từ từ trải qua có thể qua đến bây giờ?

“Dạ. Mẹ, con, con cái gì cũng sẽ không nói, tin tưởng con.” Vẫn là nhấn mạnh lập trường của mình tương đối tốt, nếu mẹ chồng không lợi hại như vậy, sau này còn không biết sẽ trừng trị mình thế nào.

Nhưng Trương Tuyết không tiếp lời, tựa vào ghế ngồi giống như đang ngủ, suốt đường đi cũng không mở miệng nữa.

Mới vừa đưa mẹ chồng về đến nhà, người còn chưa có bước vào trong sân, điện thoại của Chúc Kỳ Trinh vang lên, vừa mở ra nhìn, điện thoại gọi tới hiển nhiên là ‘mặt cá ươn’.

Mới vừa nhấn nghe còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền nghe Đông Phương Càn ở trong điện thoại nói: “Tối đón anh, đường nhân dân cửa phòng 888.” Nói xong liền cúp.

Chúc Kỳ Trinh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn điện thoại, anh lại gấp, dùng một câu nói liền cúp điện thoại sao? Tại sao anh để cho em nhận em liền nhận? Hiện tại cũng mười một giờ rồi, có bản lĩnh chết ở bên ngoài được rồi!

Cô lý tưởng hào hùng nghĩ xong, sau đó nhứt chí trong nháy mắt, bước chân vội vã chạy đi ra ngoài.

Cô cũng không dám để mặt cá ươn đợi, Đông Phương Càn nếu một cái mắt húng, có được là cách hành hạ mình, đặc tội với anh thì đồng nghĩa với việc để anh không dễ chịu, huống chi anh ngày mai đi rồi, muốn phản kháng cũng không vội trong một hai ngày này!

Chúc Kỳ Trinh không tìm không phổi luôn có thể tìm ra các loại lý do an ủi mình.

Nhân viên phục vụ dẫn Chúc Kỳ Trinh đi tới cửa số 888. Gõ cửa đi vào, dọa cô giật mình, bên trong khói thuốc nồng nặc cuộn cuộn nhào tới, người đang hát cũng dừng lại nhìn về mặt kính ngạ của Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh quay đầu hỏi nhân viên phục vụ: “Trong này không có cháy chứ?”

“Tìm ai?” Một người đàn ông đứng hát cầm micro hỏi.

Cô nhìn vào trong hướng ghế lô, khó khăn lắm mới trông thấy một vẻ mặt như xem kịch hay của Đông Phương Càn từ trong một đám nam nữ, cô tức giận nghĩ: mặt cá ươn, nhìn thấy tôi tới cũng không đứng lên, cố ý bêu xấu tôi sao?

“Đông Phương Càn.” Cô tức giận trả lời.

“A! Chị dâu a! Mau vào trong vào trong!” Chỗ ngồi lập tức có người đứng dậy, hần cười nói: “Chị mặc như vậy không nhận ra được.”

Chúc Kỳ Trinh không hiểu, “Chúng ta gặp qua?”

“Dĩ nhiên, không nhớ rõ? Lần trước ở bệnh viện a!” Nói xong hần quay đầu lại nói với người trong ghế lô: “Ngày Đông Phương kết hôn, lại bị tôi gặp được ở trong bệnh viện, đôi vợ chồng nhỏ còn đang mặc đồ ngủ!”

Tất cả mọi người đều cười ha hả, rồi rít trêu chọc Đông Phương Càn.

“Vào đi chị dâu, đứng đó làm gì?” Lại một người bạn học mời nói.

Xem ra người nịnh bộ mặt cá ươn cũng không ít, kể cả bạn học cũng nhận anh làm lão đại. Cô khinh thường nghĩ, nhưng không có đi vào, vẫn đứng ở cửa như cũ nói: “Không vào được rồi, tôi đang ở bên ngoài đợi.” Mặt cá ươn cũng không mời mình đi vào, mình còn đi vào tự tìm mất mặt?

“Chúc Kỳ Trinh, tới đây.” Đông Phương Càn mở miệng gọi.

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên mặt cá ươn gọi tên mình, anh tựa hồ từ trước tới nay nói chuyện với mình đều tỉnh lược tên gọi hết, nếu như bây giờ mình không qua đó, sẽ thế nào?

Nhưng, cô không dám.

Cô ngoan ngoãn đi tới trước mặt Đông Phương Càn, người ngồi bên cạnh Đông Phương Càn đều đứng hết lên, rồi rút nhường chỗ ngồi, trừ một người, Từ Hoan Hoan.

Cô ta yên tâm ngồi bên cạnh Đông Phương Càn, không nhúc nhích chút nào, cũng không có ý chào hỏi, chỉ lẳng lặng rót rượu.

Cô âm thầm vuốt ngực liên tục, sao lại không nghĩ tới đây? Trong ảnh bọn họ đều mặc quân trang, nhất định là bạn học a!

Vận mệnh mình hôm nay đã đảo ngược, gần sang năm mới lần lượt bị làm tài xế, còn lần lượt bị người lợi dụng. Mẹ chồng lợi dụng mình là vì thoát thân, Đông Phương Càn này? Bọn họ không phải ái mộ lẫn nhau sao? Còn gọi mình tới làm gì? Xem bọn họ thâm tình nhìn nhau? Xem bọn họ lưu luyến không rời?

“Ngồi.” Đông Phương Càn vỗ vỗ ghế khác bên cạnh nói.

Chúc Kỳ Trinh ngồi xuống, tầm mắt nhìn sang Từ Hoan Hoan đang ngẩng đầu uống cạn cốc rượu, vẻ mặt cô ta tự nhiên khê mỉm cười.

Chúc Kỳ Trinh cũng cười cười, “Xin chào.”

“Uống một chén không?”

Chúc Kỳ Trinh nghiêng đầu nhìn Đông Phương Càn ngồi ở bên cạnh, anh đang nhìn màn hình lớn, dường như hoàn toàn không chú ý tới hai người đang đối thoại qua anh.

Âm thanh đi qua trước mặt anh, không ảnh hưởng chút nào tới sự chuyên chú nghe nhạc của anh.

“Cảm ơn!” Cô đưa tay nhận lấy cốc rượu Từ Hoan Hoan chuyển tới, “Cạn chén.” Sau đó đưa cốc của mình cùng lấy chiếc cốc của cô ta ở trên bàn, nâng chén liền uống.

Nói không ra tại sao, cô chính là không thích thái độ một người chủ tiếp đãi khách của Từ Hoan Hoan, lại càng không vui vẻ với dáng vẻ để mình tự sinh tự diệt của Đông Phương Càn. Cô nghĩ mặt cá ươn nhất định là gọi mình tới để khó xử, áp đảo tinh thần mình.

Con cháu nhà Đông Phương? Nhà Đông Phương đáng chết nhà anh!

39. Chương 39: Thiên Sứ Cũng Có Thể Là Ác Ma

“Cô ấy còn lái xe.” Không ngờ ly rượu còn chưa tới miệng đã đã bị Đông Phương Càn đoạt lấy.

“Vậy anh uống?” Từ Hoan Hoan mở miệng hỏi.

Đông Phương Càn không chút do dự một hơi rót xuống, sau đó nghiêng người buông cái chén.

Chúc Kỳ Trinh nhìn nét mặt Từ Hoan Hoan, phát hiện cô cười lạnh một tiếng, cái miệng nhỏ mới một ngụm một mà mang rượu uống xuống.

Làm sao hai người này kì lạ như vậy? Chẳng lẽ cãi nhau? Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm.

Ngồi rất lâu, trong lúc này có người đến mời rượu không ngừng, đều bị Đông Phương Càn lấy lí do vì lái xe, một mực không cho uống, Chúc Kỳ Trinh rầu rĩ không vui, nhưng cũng không dám mở miệng nói.

Một ca khúc kết thúc, tiếng âm nhạc mới nổi lên, bỗng nhiên có người ồn ào: “Từ Hoan Hoan, tới ca khúc chủ đề của cô.” Tiếp theo có người mang cái

mic ra đưa cho cô.

Chúc Kỳ Trinh nhìn màn hình, là một bài nhạc cũ, ‘người quan trọng nhất’, cần nam nữ hát đối.

Từ Hoan Hoan mang mic đưa cho Đông Phương Càn người bên cạnh mình, “Đông Phương, cùng nhau hát đi!”

Đông Phương Càn không nhúc nhích, ngồi ngay ngắn nhìn màn hình, cũng không quan tâm.

Có đồng học thấy thế nói: “Hoan Hoan, tôi với cậu hát, cầm lấy mic.”

Từ Hoan Hoan lại không chút nào để ý tới, vẫn đưa mic như cũ.

Không khí xấu hổ dần dần, lời bài hát đã hiện ra, nhưng không có người hát. Chúc Kỳ Trinh cảm thấy buồn bực, là mình phá hỏng không khí của bọn họ sao? Cô quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Đông Phương Càn, anh mất hồn rồi hả? Người ta muốn mời anh đó!”

Đông Phương Càn vốn dĩ căn bản không tính hát, Chúc Kỳ Trinh này vừa hỏi, nếu mình còn không nhận lấy mic, ở đây cũng không có ngại. Vì thế anh nhận lấy mic, hát theo lời bài hát đi xuống, “Anh sẽ đưa em màu đỏ Mân Côi(*).....”

(*) Mân Côi: cây hoa hồng.

Chúc Kỳ Trinh giật mình, Đông Phương Càn đã vậy còn quá giỏi ca hát?

“Anh có biết em yêu đến rơi lệ.....” Từ Hoan Hoan thâm tình hát tiếp lời thêm.

“Em đừng lấy nước mắt cả đời trái ngược.....”

Tiếp theo hai người song ca: “Sau này có anh/em mới tốt đẹp, giấc mơ mới có thể thật một chút.....”

Từ Hoan Hoan, “Em học anh yêu trong say mê.....”

Đông Phương Càn, “Anh sẽ không rời bỏ.....”

Từ Hoan Hoan, “Anh bảo vệ em vượt qua đêm tối.....”

Cuối cùng, âm thanh của hai người theo âm nhạc dung hòa, “Anh/Em hi vọng đường tình yêu gần nhau cùng đi, anh/em quan trọng nhất.....”

Lúc đầu, chủ đề ca khúc này không chỉ có Từ Hoan Hoan, cũng là Đông Phương Càn, hoặc là thuộc về hai người họ, các đồng học nhất định cũng biết, mà mình lại giống ngu ngốc, ngồi ở chỗ này nghe bọn họ thâm tình hát đối.

Chúc Kỳ Trinh khó chịu không nói nên lời, trong lòng dờn sóng lấp lút, nhìn ánh mắt hai người đều tập trung chuyên tâm nhìn chăm chăm vào màn hình, cô thầm nghĩ cầm lấy chai rượu ném tới trên đầu mặt cá ươn.

Lại nghe bọn họ đồng ca, đã thấy hết sức chói tai, cô thuận tay với qua trên bàn một chén bắp rang bơ, nắm trong tay câu được câu không ăn.

Sau khi hát xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, thậm chí có người huyết sáo, chỉ nghe một bạn học nói: “Đông Phương, bảo đao chưa già a!”

Chúc Kỳ Trinh hừ một tiếng: “Nhìn anh có thể ca hát sao?”

Cô ăn bắp khó chịu chầm chọc nói.

Đông Phương Càn lại hoàn toàn không có nghe được ý tứ trong lời nói của cô, bởi vì từ đầu đến cuối anh đều cảm thấy Chúc Kỳ Trinh ngây ngốc không biết quá khứ của mình và Từ Hoan Hoan. “Có phải hát rất kỳ quái? 80 năm sau anh cũng vậy.”

“Hàm hồ!”

“Chẳng lẽ em không phải?”

“Em là trước 90!” Cô hừ một tiếng, người kia hát cũng kêu 80 năm sau? Muốn nghe 80 năm sau thực sự hát như thế nào sao?” Trong lời nói của cô còn nói chầm chọc, đột nhiên rất muốn biểu hiện ở trước mặt bạn học của anh thể hiện, nhất là Từ Hoan Hoan.

Đông Phương Càn chau mày, “Rửa tai lắng nghe.”

Cô đứng dậy đi chọn bài hát, Đông Phương Càn thấy các đồng học lập tức đưa âm thanh to nhất.

Âm nhạc vang lên, mới đầu là tiếng bước chân giày cao gót, tiếng nhỏ nước, cùng với tiếng súng vang, tiết tấu trở nên kịch liệt, Chúc Kỳ Trinh cầm lấy mic, mở bài hát.

“Thét lên cất ngang đêm tối dài lâu, nước hoa làm lộ ra phương hướng của em.....”

Nàng chọn là Thái Y Lâm đặc vụ J, một bài cảm giác tràn đầy nhịp điệu, MV hát đặc biệt khêu gợi, hơn nữa thanh âm của cô cùng nghệ thuật hát, bắt trước giống như đúc, nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đang trong tiếng vỗ tay, Chúc Kỳ Trinh buông mic, sau đó khinh thường liếc mắt Đông Phương Càn một cái.

Đông Phương Càn hơi hơi nghiêng người, ở bên tai cô mỉm cười nói: “Hát một bài mà thôi, phải dùng đặc ý thành như vậy?”

“Em là đặc ý sao? Em là chán ghét anh!” Chúc Kỳ Trinh tức giận nói.

“Chán ghét anh cái gì?”

“Chính là chán ghét, không lý do!”

Đông Phương Càn lại cúi đầu cười ra tiếng, đưa tay kéo vai cô qua, “Chán ghét anh cùng phụ nữ khác ca hát? Em đang ghen?”

Chúc Kỳ Trinh nhìn một chút cánh tay khoác lên vai mình, lại nhìn anh bày ra khuôn mặt mỉm cười, còn có vờ anh không hề giấu giếm tiếng cười quanh quẩn ở bên tai.

Điều này làm cho cô thực sự cảm thấy bất ngờ, mặt cá ươn hôm nay như thế nào không bị cản trở như vậy? Cười như thế, còn làm động tác thân mật thế này, cho tới bây giờ cũng không có quá a? Hay là cần thuốc rồi hả? Nghĩ lại thấy không đúng, đang ngồi đây hơn nửa đều là quân nhân, nào dám làm chuyện như vậy?

Trong lúc vô tình xuyên qua Đông Phương Càn liếc nhìn Từ Hoan Hoan, ánh mắt của cô ấy lạnh nhạt không nói nên lời, lại gắt gao nhìn chăm chăm về hướng mình.

Thì ra là..... Như thế.....

Cô hung tợn trừng mắt nhìn Đông Phương Càn một cái, hừ lạnh một tiếng: “Em ăn axit sunfuric cũng không ghen!”

Tụ họp mãi cho đến hơn mười hai giờ mới chấm dứt, một đám người đi ra từ trong phòng bao, Đông Phương Càn và Chúc Kỳ Trinh đi ở cuối cùng, vừa mới ra khỏi cửa, gặp Chung Thành đi qua vội vã, Chúc Kỳ Trinh kinh ngạc, “Chung Thành? Không phải cậu về nhà ăn tết rồi sao? Sao trở lại sớm như vậy?”

Sắc mặt Chung Thành cũng không tốt, ẩn chứa tức giận mơ hồ, nghe vậy cô dừng bước, qua loa nói: “Thất Thất, về sau sẽ cùng cậu nói, tớ còn có việc đi trước.” Nói xong chạy chậm rời đi.

“Cô ấy làm sao vậy?” Chúc Kỳ Trinh không biết cho nên lẩm bẩm.

Đông Phương Càn vừa định đi, ngẩng đầu nhìn tới Chúc Kỳ Trinh phía sau lưng Chúc Giác Trinh, bên cạnh anh ấy, bị chia ra hai mỹ nữ ôm thật chặt thắt lưng đứng ở cửa phòng bao cách đó không xa. Anh nhìn thấy Đông Phương Càn có chút lúng túng, nhưng cũng không có đẩy hai mỹ nữ bên cạnh ra.

Đông Phương Càn mơ hồ có chút đoán được, sắc mặt Chung Thành vừa rồi không tốt vội vàng bước đi, có lẽ cùng anh trai tốt nhất thiên hạ trong miệng Chúc Kỳ Trinh có liên quan.

“Đi thôi!” Anh ôm thắt lưng Chúc Kỳ Trinh dời đi, anh cảm thấy vẫn là đừng cho Chúc Kỳ Trinh thấy Chúc Giác Trinh bây giờ có vẻ tốt.

Chúc Kỳ Trinh bị động tác này của Đông Phương Càn dọa sợ toàn thân cứng ngắc, mất tự nhiên mà bước đi hai bước, khẽ ngẩng đầu, cùng đồng học đi ở phía trước Từ Hoan Hoan quay đầu sang chỗ khác, mỉm cười, không biết chính xác là ai.

Chúc Kỳ Trinh chợt cảm thấy thật mát mát, Đông Phương Càn đối tốt với mình đều thể hiện cho người khác nhìn sao?

Tiến đi tới cửa quây, một đám đồng học già đều bắt tay tạm biệt, thậm chí có người ôm thật lâu, nhìn ra được, tình cảm bọn họ cực kỳ tốt, hơn nữa đã lâu không gặp mặt.

Cuối cùng, Từ Hoan Hoan chậm rãi đi đến trước mặt hai người, vươn tay ra, cười nhạt nói: “Đông Phương, trước kia không có cơ hội gặp mặt, hi vọng về sau liên lạc thường xuyên.”

Một câu thật bình thường, khách sáo tựa như tất cả bạn bè trước khi chia tay, Đông Phương Càn trả lời lại không khéo, anh vươn tay, cùng cô nắm, lạnh lùng nói: “Tạm biệt!” Sau đó xoay người rời khỏi.

Chúc Kỳ Trinh khẽ gật đầu với Từ Hoan Hoan, vội vàng bước đuổi theo Đông Phương Càn.

Dừng cảm lái xe ở đường quốc lộ, động cơ phát ra nổ vang lảng xuống, ban đêm yên tĩnh lại có vẻ cực kỳ phách lối vô độ.

Chúc Kỳ Trinh lái xe con, phá vỡ yên lặng thuận miệng hỏi: “Đồng học các anh thời gian bao lâu sẽ mở một lần, như thế nào bộ dáng lưu luyến không rời như vậy?”

“Lần đầu tiên sau khi tốt nghiệp.” Đông Phương Càn ngồi ở chỗ cạnh tài xế trả lời.

“Khó trách. Đúng rồi, vì sao ai cũng gọi em là chị dâu? Ngay cả đồng học anh đều là, bọn họ với anh cũng lớn chứ? Hay là anh ở lại quá cấp?”

Đông Phương Càn liếc nhìn cô một cái, châm điếu thuốc, thản nhiên trả lời: “Ồ trong hội này bọn anh, mọi thứ đều là ông cụ trong nhà dùng tiêu chuẩn nhất định giới thiệu. Người trong hội, đặc biệt đồng học và cấp dưới, nói không chừng lúc nào ai sẽ được chuyển thành lão đầu thuộc hạ, ngoài miệng thuận tiện đòi điểm, chỗ hỏng với ai đều không có.”

Thật đen tối! Chúc Kỳ Trinh ở trong lòng tự bạch, “Học viện quân sự và đại học thông thường có cái gì khác nhau sao?”

Đông Phương Càn hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng nói: “Thế nào cũng không giống nhau.”

Hàm hồ, cố chấp cái gì? Dường như mỗi ngày huấn luyện quân sự có gì đặc biệt hơn người? Cô lại phản bác một câu, chỉ là không dám nói ra mà thôi. “Trường các anh nhiều học sinh nữ không? Từ Hoan Hoan là hoa khôi của trường chứ?” Cô giống như lơ đãng thuận miệng hỏi, thật ra vấn đề về Từ Hoan Hoan đã sớm nhồi vào bụng cô, chẳng qua vẫn chưa có cơ hội tìm tòi tra cứu.

Đông Phương Càn hít sâu điếu thuốc, sau đó dè xuống cửa kính xe bắn ra ngoài cửa sổ.

Thấy anh không trả lời, Chúc Kỳ Trinh vẫn còn tiếp tục nói: “Cô ấy thật xinh đẹp, nhìn qua tựa như hồn huyết, người theo đuổi cô ấy chắc chắn rất nhiều chứ?”

Khóe mắt sau khi xem xét vẻ mặt Đông Phương Càn, thất vọng anh không chút thay đổi, bộ dáng vẫn như cũ một bộ mặt cá ươn, cũng không biết là không có nghe thấy hay là không muốn quan tâm đến mình.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên hoàn hồn, chỉ thấy xe trước mắt bay nhanh đi qua một người đàn ông đi xe đạp.

Cô một cước dừng ngay, “Két” một tiếng thắng xe phát ra giòn vang trong ban đêm yên tĩnh, xe trượt đi sau đó dừng lại.

Từ trên xe Hummer cao lớn nhìn xuống, phía trước cũng không có cái gì, nắp động cơ che lại hết tầm mắt. “Xong rồi..... Xong rồi..... Lúc này tai nạn chết người thật.” Chúc Kỳ Trinh trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, khẩn trương dẫm nát phanh trên chân vẫn run run, âm thanh trong lời nói đều mang nghẹn ngào. Chậm rãi quay đầu nhìn về phía bên cạnh giống như xin Đông Phương Càn giúp đỡ, “Đông..... Đông Phương Càn.....Làm sao bây giờ?”

Đông Phương Càn cũng cả kinh, vừa mới nghĩ đến câu hỏi Chúc Kỳ Trinh, căn bản không chú ý đến tình hình giao thông, hơn nữa thân xe Hummer quá nặng, đồ vật nhỏ đựng vào không hề cảm thấy được.

Chỉ do dự một giây, anh đã lập tức đưa tay ôm Chúc Kỳ Trinh, bản thân xoay người ngồi vào chỗ tài xế, sau đó mở cửa xuống xe.

Chúc Kỳ Trinh ngồi trên xe, nhìn anh đi đến phía trước thân xe, đèn lớn chiếu anh cả người giống như tản ra ánh sáng rực rỡ.....

Thiên Sứ? Cũng có thể là ác ma? Chúc Kỳ Trinh sửng sốt nghĩ.

Không, cũng không phải, anh đối với cô vô tình, lãnh khốc, lại dùng cách xử phạt về thể xác, lại coi thường, là mười phần ác ma, nhưng mới vừa rồi, mình đang sợ hãi nguy nan phút chốc đã tiến đến, anh lại quả quyết dứt khoát lựa chọn ngăn ở trước người mình, anh nhất định không có suy nghĩ qua, thân là sĩ quan, nếu sinh ra chuyện như vậy, tuyệt đối so với cô gặp tai nạn phải phiền toái nhiều lắm.

Giờ phút này, Chúc Kỳ Trinh giống như thấy cánh phía sau Đông Phương Càn, một bên là màu đen, một bên là màu trắng..... Đúng vậy, anh chính là Thiên Sứ và ác ma kết hợp thân thể.

Hai tay cô run run mở cửa xe, từ từ đi đến phía trước xe. Vừa thấy, tảng đá lớn trong lòng mới yên tâm bỏ xuống.

Người đàn ông trung niên và xe đạp của ông ấy ngã vào trước xe khoảng cách không đến nửa thước, ông ấy ngồi ở chỗ đó xoa đầu gối.

May mắn, không phải ông ấy ở bánh xe phía dưới. Chúc Kỳ Trinh thăm nghĩ.

“Ông không sao chứ?” Chúc Kỳ Trinh đưa tay đỡ người đàn ông.

“Ôi a..... Chân của tôi chắc chắn gãy, các người lái xe thế nào vậy? Hơn nửa đêm cũng không lái từ từ một chút?”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, chúng tôi lái rất từ từ, mới ba bốn mươi cây số, là ông đi quá nhanh, về sau đi qua đường quốc lộ phải chậm một chút a!” Kết quả so với dự đoán thật là tốt, cô đã rất thỏa mãn, vẫn không quên dặn dò vài câu.

“Cái gì? Tôi nhanh? Tôi có thể nhanh bằng xe các người bốn bánh? Dù thế nào? Các người đụng vào người còn muốn chối hay sao?”

“Không có không có, tôi chỉ là nhắc nhở ông một tiếng. Trước đứng lên đi!”

“Tôi không đứng lên, tôi bị các người đụng phải, phải đi bệnh viện.”

“Được được được, chúng tôi đưa ông đi bệnh viện, ông đứng lên trước.”

“Cô cho là đưa đi bệnh viện là được sao? Tôi còn phải vội vàng đi trực ban đêm, hiện tại thời gian bị các người làm lỡ, đơn vị tôi còn trừ tiền thưởng, chân tôi cũng không biết khi nào có thể khỏi.”

“Vậy..... Trước tiên ông mau điện thoại đến đơn vị xin phép đi! Đi bệnh viện xem trước hẵn nói.”

Chúc Kỳ Trinh còn muốn đưa tay dịu ông ấy, lại bị Đông Phương Càn một phát bắt được cánh tay, kéo đến bên cạnh mình. Anh lạnh lùng mở miệng, “Nói, muốn bao nhiêu tiền.”

“Tôi là vì đòi tiền sao? Chân tôi cũng không biết thế nào, nói với các người vài câu xem ra không vui? Ý vào có tiền thì ngon a?”

:Ít lắm nhảm, muốn bao nhiêu?”

Chúc Kỳ Trinh bắt mắt chen vào, “Đông Phương Càn, anh làm sao vậy? Đã trể thế này, chúng ta đưa ông ấy đi bệnh viện trước a, trả tiền có tác dụng gì?”

Đông Phương Càn đảo mắt lườm Chúc Kỳ Trinh một cái.

“Tôi nói hai người các người đừng ở trước mặt tôi diễn Song Hoàng, dù sao tôi cũng không động được, các người nói bây giờ làm sao đi!”

Đông Phương Càn nhìn chằm chằm ông ấy, “Lắm nhảm một câu nữa, một phân tiền ông cũng đừng nghĩ lấy được. Bao nhiêu tiền? Chỉ cần ông nói ra, tôi liền đưa cho.”

Người đàn ông trung niên mắt nhỏ chột lóe, suy nghĩ kỹ trong chốc lát, vẫn còn do dự nói: “Ba..... Ba ngàn!”

Đông Phương Càn lập tức đưa tay vào túi áo, lấy ví tiền ra, rút ra ba mươi tờ từ bên trong, đưa ra ngoài, thấp giọng quát lớn: “Cầm tiền lập tức rút cho tôi!”

Người đàn ông trung niên lấy tiền, lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, lên xe đi thật nhanh.

40. Chương 40: Ngắm Sông.

Chúc Kỳ Trinh kinh ngạc đến miệng mở rộng, “Hắn...Hắn thế nhưng không sao cả?” Tiếp theo lại khó có thể tin quay lại hỏi Đông Phương Càn, “Anh đã sớm biết hắn giả bộ sao?”

“Nói nhảm, kẻ ngu ngốc mới không biết!” Đông Phương Càn liếc cô một cái.

“Vậy sao anh lại trả tiền cho hắn? Rõ ràng là hắn lừa đảo!”

Đông Phương Càn không để ý đến cô, vẫn ngồi vào chỗ cạnh tài xế.

Đột nhiên Chúc Kỳ Trinh giống như hiểu được thứ gì đó, đứng ở nơi đó cuối đầu không nhúc nhích.

Từ Hoan Hoan, lúc này là bởi vì Từ Hoan Hoan! Mỗi lần sau khi gặp cô ấy, Đông Phương Càn cũng sẽ cực kì khác thường. Lần trước gặp qua cô ấy, Đông Phương Càn liền khác thường hỏi mình có hận anh hay không, lần này thì càng nghiêm trọng hơn, nói đùa, động tác ôm eo thân mật, bây giờ còn mặc cho người khác lừa gạt?!

Nếu không phải vậy, Đông Phương Càn là loại người dễ gạt hay sao? Hoặc là lòng tốt của anh đại phát từ thiện cho người xấu mấy ngàn?

Ha ha, nói giỡn! Ở trong lòng Chúc Kỳ Trinh cười lạnh, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái.

“Còn không lên xe?” Đông Phương Càn nhô đầu ra kêu lên.

Chúc Kỳ Trinh chậm rãi quay đầu, lớn tiếng chất vấn anh: “Đông Phương Càn, anh ngu sao? Tại sao lại dễ dàng để người khác lừa mình như vậy? Tối nay anh rất kỳ quái anh có biết không? Tâm tình của anh không tốt không cao hứng nổi sao? Hay là tâm tình vui sướng quá kích động? Anh rất không được tự nhiên, tôi rất ghét! Rất ghét! Xin anh từ nay về sau trước mặt tình nhân cũ đừng cùng tôi giả vờ làm trò ân ái, chúng ta không có quan hệ gì cả! Không có quan hệ gì cả!”

Đông Phương Càn cau mày, tình nhân cũ? Xem ra cô đã biết, chẳng qua là cô tại sao lại nhìn ra được?

Anh mở cửa bước xuống xe, đi tới trước mặt Chúc Kỳ Trinh, mắt lạnh nhúu mày nhìn cô.

Chúc Kỳ Trinh không sợ trừng mắt nhìn lại, “Nhìn cái gì! Bị tôi nói trúng? Mặt cá ươn, tôi cảnh cáo anh, về sau mặc kệ anh cùng Từ Hoan Hoan xảy ra chuyện gì, xin anh đừng có lôi kéo bản tiểu thư vào! Bà cô đây không rảnh chơi cùng hai người!”

Nói xong rồi vẫn còn tức giận, cô nhắc chân muốn đá, lại bị Đông Phương Càn tránh được.

Cái này nằm trong dự liệu, ngoài dự liệu chính là thân thể chột nhẹ, cả người cô bị Đông Phương Càn bế ngang.

“A!” Chúc Kỳ Trinh sợ hãi đến mức kêu lên, “Mặt cá ươn anh làm gì vậy?”

Đông Phương Càn không trả lời, ném cô vào ghế lái, đập lên bàn đập lại ném cô sát vách chỗ ngồi kế tài xế.

Lúc này trong đầu Chúc Kỳ Trinh toát lên một ý tưởng không đúng: xe lớn quả nhiên tốt, giống như khoan thuyền thương vụ, người bị ném tới ném đi cũng không có việc gì.

Đông Phương Càn đạp mạnh chân ga, xe chạy ra ngoài. Dọc theo đường đi hai người đều im lặng, Đông Phương Càn trầm mặc, Chúc Kỳ Trinh tức giận.

Cô cảm tức nghĩ: vừa mới cảm thấy anh giống như thiên sứ? Chuyện cười! Mặt cá ươn đáng chết kia căn bản là ác ma mười phần!

Trong nháy mắt, đột nhiên Chúc Kỳ Trinh phát hiện xe chạy không phải phương hướng về nhà, dần dần càng chạy càng xa, gần như là đã đến ngoại thành. Cô âm thầm gấp gấp, anh anh anh... Mặt cá ươn muốn làm gì mình đây? Nguyên bản hôm nay tâm tình của anh không tốt, mới vừa rồi mình lại làm anh phát bực, anh anh anh.... Muốn giết người để xả giận sao? Dù gì cũng là một hài tử trong nhà đứng đắn, chắc sẽ không đến nỗi đó đi?

Vậy anh muốn làm gì?

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, không trả lời.

Chúc Kỳ Trinh biết nếu anh không muốn nói, hỏi cũng vô ích, vì vậy ngoan ngoãn ngậm miệng.

Xe nhanh chóng chạy hơn một giờ, ở phía dưới bề sông Đại Kiều thì dừng lại Đông Phương Càn xuống xe, đi tới chỗ Chúc Kỳ Trinh mở cửa xe, lạnh lùng nói: “Xuống xe.”

Chẳng lẽ anh muốn ném mình xuống sông? Trời lạnh thế này nếu không chết đuối thì cũng chết rét!

“Tôi không xuống!” Chúc Kỳ Trinh kiên định nói.

Đông Phương Càn cau mày, đôi môi mím chặt. Thấy anh có vẻ tức giận, Chúc Kỳ Trinh vội vàng xoay thái độ 180 độ, nhỏ giọng cầu khẩn nói: “Em sai lầm rồi, Đông Phương Càn, về sau sẽ không đối với anh rống lên nữa, anh người đại nhân đại lượng, nếu có chuyện gì thì vào trong xe nói đi!”

Đông Phương Càn khẽ hé miệng cười cười, vươn bàn tay ra, dịu dàng nói: “Xuống đây đi! Chúng ta ngồi phía trên đi.” Nói xong anh dắt tay Chúc Kỳ Trinh nhẹ nhàng kéo ra ngoài.

Chúc Kỳ Trinh cảm giác anh không hề tức giận, thoáng buông lỏng cảnh giác, chỉ là không nghĩ ra ngồi phía trên là ngồi chỗ nào?

Theo anh xuống xe, Đông Phương Càn dễ dàng nhảy lên nắp động cơ, lại dắt cô bò lên, sau đó hai người liền ngồi ở mui xe.

Chúc Kỳ Trinh kinh ngạc, Đông Phương Càn còn có nhả hứng này à? Ngồi ở trên mui xe ngắm phong cảnh? Chỉ là sát thực ngồi ở đây tầm nhìn tốt hơn nhiều ngồi ở trong xe.

Sóng trên mặt sông rộng lớn chậm rãi chạy tạo thành từng gợn sóng, phía trên thật cao là cầu Đại Kiều, bắt qua trung gian hai bờ, ánh đèn trên cầu chiếu ngược xuống mặt sông, nổi lơ lửng không có quy tắc, hơn nữa ánh đèn chiếu vào mặt sóng đang gợn từng đợt xoay tròn nâng lên trong làn nước trong veo, đặc biệt mờ lung, đặc biệt mỹ lệ.

Đông Phương Càn lấy ra bật lửa ZIP-PO, neho mắt châm một điếu thuốc, ánh lửa chiếu vào gò má góc cạnh của anh. Anh hít sâu một hơi, phun ra khói thuốc nháy mắt lại bị gió thổi tán ra trong không trung, bay qua chóp mũi của Chúc Kỳ Trinh. Cô không tự chủ hít một cái, bỗng nhiên phát hiện mùi thuốc là nhàn nhạt có một loại hương vị khác.

“Em biết Từ Hoan Hoan?” Đông Phương Càn thản nhiên mở miệng.

Chúc Kỳ Trinh suy nghĩ một chút, giống như tùy ý trả lời: “Ban đầu là biết, lần trước ăn cơm không phải đã gặp qua sao?”

“Em nếu không biết, vậy anh không cần nói.”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng gạt đầu, “Biết biết, anh nói, anh nói đi!”

Đông Phương Càn lại hít một hơi thuốc, nhìn mặt sông, “Cô ấy không phải người hỗn huyết.”

Đây coi như là đang trả lời vấn đề một giờ trước sao? Chúc Kỳ Trinh nghĩ.

“Mẹ của cô ấy là người Tân Cương, ba cô ấy là tài xế của ông nội.”

Chúc Kỳ Trinh cau mày, chuyện tình công tử yêu con gái tài xế? Nhìn khí chất Từ Hoan Hoan còn có lần đầu gặp lúc mặc quân trang có hoa văn Thượng úy trên vai, cô còn tưởng rằng Từ Hoan Hoan cùng Đông Phương Càn là cùng một dạng người, cũng là cái ** ! Xoay nửa ngày, cô ấy không phải là đứa bé trong đại viện sao?

Tinh thần Chúc Kỳ Trinh tăng lên gấp trăm lần chuẩn bị rửa tai lắng nghe. Đối với quá khứ của anh, mặc dù trong lòng cô không thoải mái, nhưng lại rất muốn biết.

Nhưng đợi nửa ngày, Đông Phương Càn hút thuốc cũng xong, nhưng lại không thấy anh nói gì thêm, Chúc Kỳ Trinh không hiểu, “Hết rồi?”

“Em nghĩ muốn biết cái gì?” Anh quay đầu lại hỏi.

Chúc Kỳ Trinh nghĩ thầm, nếu như em hỏi một câu anh trả lời một câu sao? Tại sao không nói sớm! Nhưng lúc này tất cả vấn đề bất chợt xông vào đầu làm cho giao thông trong hộp sọ bế tắc, lập tức trống rỗng không nghĩ ra được cái gì. “Cái đó...Vậy anh nói chuyện lúc bé của mình đi!”

“Khi còn bé có chuyện gì mà nói?” Đối với vấn đề ngu ngốc của cô Đông Phương Càn tỏ ra xem thường, “Cô ấy xinh đẹp thông minh, cho nên những đứa bé trong trạch viện đều thích chơi với cô ấy.”

“Vậy anh và cô ấy khi nào thì bắt đầu yêu nhau?”

Anh bị hỏi khó, gật đầu nói: “Cái vấn đề này rất sắc bén.”

“Chớ nói sang chuyện khác, trả lời nhanh lên!” Hiện tại Chúc Kỳ Trinh cũng có chút thông minh, không cho anh nói sang chuyện khác.

“Trung học sơ cấp đi!”*

*Giống như Trung học cổ sở của

“Anh lại có thể yêu sớm?” Cô không nhịn được kêu lên, “Không nhìn ra a không nhìn ra, anh lại yêu sớm như thế.”

Đông Phương Càn hừ lạnh một tiếng: “Em có thể nhìn ra cái gì?”

Giờ phút này Chúc Kỳ Trinh không thềm để ý tới sự chê cười của anh, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao? Hai người bắt đầu như thế nào?”

“Phải hỏi câu sâu xa vậy sao?” Đông Phương Càn trừng cô.

“Sao không hỏi được, cũng không hỏi là hai người khi nào hôn, đây đâu phạm là xâm phạm gì!”

Hai tay Đông Phương Càn chống ở phía sau, khễ ngửa đầu, giống như nhớ lại, mặt thoải mái mà nói: “Kết thúc thi tốt nghiệp trung học, thời điểm điền vào bản nguyện vọng, cô ấy chạy tới hỏi anh định thi vào trường nào, sau đó anh và cô ấy học cùng Trường Đại Học.”

“Sau đó thì ở cùng nhau?”

“Chắc!” Đông Phương Càn khinh thường liếc nhìn Chúc Kỳ Trinh một cái, “Nói tới như thế mà em vẫn không hiểu?”

“Chúc Kỳ Trinh cười hì hì, ”Nếu đã nói đến như thế rồi, cũng không thể nói thêm một chút để hiểu rõ hơn sao!” Suy nghĩ một chút cô lại hỏi: “Vậy tại sao hai người chia tay? Không biết... Không phải là bởi vì em chứ? Không đúng không đúng, hai người bảy năm không gặp, khẳng định không phải.”

Nhưng Đông Phương Càn không có trả lời ngay. Anh nghĩ, chuyện cùng Từ Hoan Hoan chia tay, mặc dù nguyên nhân là người nhà ngăn cản, nhưng cuối cùng là Từ Hoan Hoan vì tiền đồ lợi ích của mình mà phản bội tình cảm của bọn họ, anh không muốn nói lí do chia tay như vậy, lại càng không muốn sau lưng đi chỉ trích oán hận cô, mặc dù có lẽ mình không cam lòng, nhưng quả thực hoàn toàn kết thúc rồi.

Đối với Từ Hoan Hoan, anh không còn yêu, có lẽ về sau, ngay cả hận chắc cũng không có.

Lại móc ra đốt một điếu thuốc, hút hồi lâu, cho đến khi bắn ra tàn thuốc, anh mới đột nhiên đứng dậy hỏi: “Em thì sao? Em cùng bạn trai nhỏ của em bắt đầu như thế nào?”

Chúc Kỳ Trinh âm thầm khó chịu, chỉ nói một nửa liền không nói nữa? Còn hỏi ngược lại mình? Anh đứng như vậy chần vãn em, em nào dám nói?

Cô buột miệng nói ra, “Em ngu ngốc sao? Nói chuyện trước kia của mình để anh bắt được nhược điểm sao? Em mới không nói!” Nói xong lại cảm giác không đúng, ý của mình, không phải là ám chỉ Đông Phương Càn ngu sao? Chỉ là nhớ tới bộ dạng mình hỏi anh liền đáp, xác thực rất khôi hài, vì vậy không tự chủ che miệng cười vui vẻ.

Đông Phương Càn nghe được trong lời nói của cô có ý châm chọc, cũng hơi bị sững sốt. Chính mình thế nào? Tại sao vừa thấy cô vì Từ Hoan Hoan tức giận liền vội vã giải thích? Tại sao khi thấy bộ dạng cô ghen, thì âm thầm cao hứng?

Bây giờ còn bị cô gái này châm chọc mình ngu ngốc? Cô thật muốn làm phản!

Vì vậy anh lập tức không vui cúi người xuống, uy hiếp trừng mắt nhìn cô, đột nhiên vươn tay ra bế ngang cô ra ngoài mép xe, tay anh và cả người cô đều ở ngoài xe.

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, sợ tới mức thét chói tai: “A —! Mặt cá ươn, mặt cá ươn, anh anh anh...Anh đang làm gì đấy? Đừng đừng đừng ném em xuống? Em sai lầm rồi em sai lầm rồi, không bao giờ cười anh nữa!”

Đông Phương Càn chau mày, khoe miệng treo lên nụ cười nhàn nhạt, giống như rất hài lòng với hiệu quả này. Lúc này, anh chợt quay đầu, nhìn mặt sông, dịu dàng cảm thán: “Nơi này rất đẹp.”

Hiện tại Chúc Kỳ Trinh đâu còn tâm tư nào để thưởng thức phong cảnh? Thanh âm của cô run rẩy, cắn thận từng li từng tí nói: “Rất đẹp rất đẹp! Cái đó... Trước hết anh có thể thả em xuống được không? Em biết anh hơi sức lớn, chỉ là ngộ nhớ như lỡ tay, sẽ thành một xác hai mạng đấy!”

Đông Phương Càn chợt xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm Chúc Kỳ Trinh, trong mắt mơ hồ hàm chứa lửa giận, anh đã ba bốn tháng không có về nhà, cũng chỉ cùng Chúc Kỳ Trinh phát sinh quan hệ một lần duy nhất, cộng lại đã gần nửa năm, cô nói một xác hai mạng, cái mạng còn lại là tới chỗ nào?

Chúc Kỳ Trinh nhìn ra trong mắt anh có lửa giận, lập tức vội vàng giải thích: “Không không không, em là nói... Anh ném em thì phải đền mạng cho em!”

Lúc này tức giận của Đông Phương Càn mới dần dần nguôi lại, lui về phía sau một bước để Chúc Kỳ Trinh xuống.

Mà Chúc Kỳ Trinh bị kinh sợ, sau lưng sớm đã một mảnh mồ hôi lạnh, vừa thả xuống liền có một chút đứng không vững giống như sắp ngã, lập tức Đông Phương Càn ôm lấy hông cô, đỡ chặt cô.

“Chúc Kỳ Trinh, em không có gì nói với anh sao?” Lần này trở về, anh đã không còn cảm thấy địch ý của cô đối với anh nữa, mà hôm nay cùng Từ Hoan Hoan chạm mặt lại làm cho cơn ghen của cô bộc ra, đối với cảm xúc vô ý thích mình của cô, anh nghĩ, Chúc Kỳ Trinh nên hướng mình thẳng thắn.

Thanh âm anh trầm thấp nhu hòa, ghé vào bên tai Chúc Kỳ Trinh giống như đầu đọc, lần đầu Chúc Kỳ Trinh phát hiện thì ra thanh âm của anh lại dễ nghe như vậy, hay là vì giây phút này tâm và cảnh khác nhau? Sững sờ trong chốc lát, mới từ thanh âm mị hoặc kia tỉnh táo lại, cô thầm mắng mình thật vô dụng, luôn bị sắc đẹp dụ dỗ.

Ổn định tâm tình, cô cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Muốn em nói thật sao?”

41. Chương 41: Táo Bón.....thay Đổi?

Đông Phương Càn thấy cô đã khôi phục nguyên khí, vì vậy tiếp tục ngồi ở trên mui xe, hai chân thon dài buông thõng trước kính chắn gió, còn thoải mái đóng đưa, hai tay chống ở phía sau, vẻ mặt như nghiêng tai lắng nghe.

Chúc Kỳ Trinh đứng ở bên cạnh, hai tay khép lại đặt tại khoe miệng, hướng về phía mặt hồ có hình ảnh cây cầu rực rỡ ánh đèn mờ mờ ảo ảo lớn tiếng hét lên: “Mặt cá ươn. . . . Anh đi chết đi!”

Đông Phương Càn hơi ngẩn ra, đáp án này với kết quả anh muốn khác xa một trời một vực, ngay sau đó liền chau mày, “Tiếp tục.”

Cô nghĩ: không sao, dù sao đã như vậy rồi. Vì vậy miệng lại hét to hơn: “Mặt cá ươn. . . Anh còn dám làm em sợ, thì nửa đêm em sẽ cầm tất thối nhét vào miệng anh. . .”

Đông Phương Càn cúi đầu cười lên.

“Mặt cá ươn. . . . Nếu anh lại dám mấy tháng không về nhà, thì em sẽ bỏ nhà đi. . .”

Đông Phương Càn cuối cùng cũng cất tiếng cười to.

“Mặt cá ươn...Anh lại còn dám dùng cách hành hạ về thể xác với em, còn dám bạo lực gia đình, em sẽ đến quân khu để báo cáo, để cho anh lập tức bị đuổi khỏi quân đội... Mặt cá ươn... Mặt cá ươn... Mặt cá ươn...”

Chúc Kỳ Trinh không sợ làm phiền người khác hét to lên, trên mặt sông trống trải ngoài tiếng hét đầy giận dữ của cô quanh quẩn, còn xen lẫn tiếng cười sang sảng của Đông Phương Càn, ăn ý với tiếng hét của Chúc

Kỳ Trinh bay đi xa, thanh âm hai người vô cùng mâu thuẫn mà dung hợp, nhưng xao động trong không khí lại là mùi vị hạnh phúc...

Về đến nhà đã là ba giờ sáng, Chúc Kỳ Trinh đã sớm đói bụng kêu ọc ọc, thấy Đông Phương Càn đi tắm, vội vàng lấy bánh bích quy ra, ngồi dưới đất dựa vào mép giường ăn.

Trong đầu nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra tối nay, không biết tại sao, sau khi một lần trút hết, tâm tình đặc biệt tốt.

Đột nhiên nghĩ tới Từ Hoan Hoan, mặc dù Đông Phương Càn không nói gì, nhưng dựa vào suy đoán cũng có thể biết, nhất định là bị trong nhà chia rẽ rồi! Trước kia anh cũng đã nói qua, con dâu nhà Đông Phương không có dân thường, cho nên làm sao lại tiếp nhận con gái của một lái xe được? Mặc dù Từ Hoan Hoan bây giờ là Thượng úy, nhưng mà đối với nhà làm quân nhân như nhà Đông Phương mà nói, thật sự không tính là chức quan gì.

Chỉ có điều, Đông Phương Càn trong tình huống không tiếp nhận sự giúp đỡ của người nhà, lẩn lộn đến bây giờ cũng mới là Thượng úy mà thôi, mà Từ Hoan Hoan cũng là Thượng úy, xem ra người phụ nữ này không hề đơn giản.

Đột nhiên xuất hiện ý nghĩ kỳ quái, cô lập tức chạy đi lấy tập ảnh của Đông Phương Càn, tiếp tục ngồi trên đất dựa vào giường xem.

Sau khi biết chuyện giữa hai người bọn họ, lại xem tấm ảnh chụp chung của hai người, trong lòng càng không rõ là mùi vị gì.

Đèn ở đầu giường phát ra ánh vàng tối chiếu trên tấm ảnh cũ lại càng mông lung, càng có cảm giác lịch sử. Đây chính là quá khứ của Đông Phương Càn? Một người phụ nữ đẹp như vậy, miễn cưỡng bị gia tộc chia rẽ, trong lòng hẳn là phải rất yêu rất yêu chứ? Lần đầu gặp lại sau bảy năm, cái người đứng bên cạnh mình lại nắm chặt nắm đấm, Đông Phương Càn thất lễ không đến đáp lại câu hỏi của tư lệnh, nhất định rất đau khổ chứ?

“Trên đất lạnh, đừng ngồi”, không biết lúc nào, Đông Phương Càn đã lặng yên không một tiếng động đứng ở trước mặt Chúc Kỳ Trinh, “Nhanh đi tắm.”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn anh một cái, nhỏ giọng trả lời: “Dạ.” Cô đứng dậy ôm tập ảnh đặt trả vào chỗ ngăn kéo ban đầu, từ từ đi vào nhà tắm.

Đông Phương Càn bước thong thả đến trước bàn đọc sách, đưa tay từ từ mở ngăn kéo lấy tập ảnh ra. Anh đã rất lâu không xem qua tập ảnh này rồi, ít nhất thời gian cũng bảy tám năm, cơ hồ đã hoàn toàn cho nó vào quên lãng.

Cho đến khi vừa nãy từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh bé nhỏ khoanh chân ngồi dưới đất nghiêm túc lật xem, mới biết là nó đã bán đứng mình.

Anh tiện tay lật vài tờ, phía sau mỗi một tấm hình đều có bóng dáng của Từ Hoan Hoan, tập ảnh này còn là cô ấy tặng, là tự tay cô ấy bỏ từng tấm ảnh vào, thế nhưng mình lại quên mất ở một góc nào đó còn tồn tại một thứ đồ như vậy.

Chúc Kỳ Trinh liệu có hiểu làm gì không? Chỉ có điều đều là quá khứ đã qua từ lâu rồi, cô cũng biết mình với Từ Hoan Hoan bảy năm không gặp, không thể nào còn có cái gì. Còn về quá khứ, những thứ này đều là sự thật, cũng không có gì phải che giấu cả.

Đóng tập ảnh lại, anh một tay ném vào ngăn kéo, xoay người vào nằm trong chăn.

Chúc Kỳ Trinh hồi lâu mới từ trong phòng tắm đi ra, dáng vẻ với khuôn mặt oán giận, đá mép giường một cái đi qua đi lại trên mặt đất.

Chẳng lẽ cô vì chuyện tắm hình mà mất hứng? Đông Phương Càn thầm nghĩ. “Em làm gì đấy?”

Chúc Kỳ Trinh khó chịu lườm anh một cái, tức giận nói: “Táo bón lại không đi ra!” (=)

Tim của hắn nhất thời buông lỏng, nhếch miệng, nói: “Chuyện này tìm Lưu Khiêm, hắn cái gì cũng có thể đổi.”

Chúc Kỳ Trinh sững sốt, ngay sau đó kịp phản ứng, cười ha ha, “Đông Phương Càn, anh còn có thể nói chuyện cười? Không phải là anh cả ngày ở trên núi sao? Đến Lưu Khiêm cũng biết?”

“Anh là trên núi, không phải ở động trên đỉnh núi. Hiện tại có một thứ gọi là Internet!”

Cô tiếp tục lớn tiếng cười, “Thiếu chút nữa là quên, ngài dù gì cũng là thế hệ 8x.”

“Nửa đêm canh ba rồi, em còn nổi điên, không ngủ nữa?”

Cô lập tức cúi mặt xuống, “Em buồn chết mất, qua sang năm em vẫn chưa đi lần nào, gần đây ăn bao nhiêu cá bao nhiêu thịt như vậy, bọn chúng vẫn nường nhờ trong bụng em liệu có gây ra phiền toái gì không a.”

Đông Phương Càn hé miệng nén cười, khoe miệng khê nhếch, thanh âm ảm áp nói: “Trước tiên đi ngủ đã, ngày mai lại nói.”

“Không được không được, để em chuẩn bị tiếp.” Đi tới đi lui, cô đột nhiên nhớ ra, quay đầu hỏi: “Đông Phương Càn, hôm nay cái chuyện lừa đảo đó hoàn hảo không có công phu sư tử ngoạm, nếu hắc thật sự nói mấy vạn mấy chục vạn anh cũng cho?”

“Anh cũng không điên, mấy ngàn coi như xong, nửa đêm canh ba lại gây phiền toái. Hắc dám mở miệng nói mấy vạn dĩ nhiên phải tìm cảnh sát.”

“Báo cảnh sát? Đúng nha, ” Chúc Kỳ Trinh sáng tỏ thông suốt, “Chúng ta đã sớm nên gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông.”

“Không, là gọi cho đồn công an.”

“Đồn công an? Tại sao?”

Đông Phương Càn chau chau mày, nặng nề nói: “Đánh cướp!”

Buổi trưa, toàn bộ thành viên nhà Đông Phương tập trung đông đủ, vô cùng vui vẻ ăn bữa cơm trưa, dọn đồ mấy câu đơn giản làm lời tạm biệt. Người nhà Đông Phương thật là một chút cũng không kiêu cách, một lời tạm biệt như thế của Đông Phương Càn chính là mấy tháng, bọn họ đến tiễn đến cửa cũng không làm, ngược lại là người giúp việc xách một túi hành lý đầy thực phẩm dinh dưỡng với vitamin, theo bà Hạng tiễn hai người Chúc Kỳ Trinh và Đông Phương Càn tới cửa.

Bà Hạng lau nước mắt, kéo tay Đông Phương Càn lảm nhảm nói rất nhiều, còn không để Đông Phương Càn đem những đồ này lên xe. Mãi cho đến khi xe đi xa rồi, bà còn đứng ở cửa viện vẫy tay.

Chúc Kỳ Trinh cũng nghẹn ngào, không biết là vì Đông Phương Càn phải đi hay là cảm động với bà Hạng, bà là một người ngoài, nhưng lại thật tâm đối với Đông Phương Càn như vậy.

Hai người lại về Chúc gia, ngồi với cha một lúc lâu mới cáo biệt rời đi. Chỉ là Chúc Kỳ Trinh phát hiện anh trai không có ở đây, hỏi cha, ông nói anh ra nước ngoài du lịch, mừng hai năm mới liền đi rồi. Cũng không biết gần sang năm mới lại ung dung tự tại chạy đi đâu.

Đông Phương Càn cũng chau mày, Chúc Kỳ Trinh đi du lịch? Còn là ra nước ngoài? Không biết tối hôm qua nếu Chúc Kỳ Trinh nhìn thấy anh trai ở tiền sảnh, lại nghe được lời cha nói hôm nay, sẽ nghĩ sao.

Lại là sân bay, lại là ly biệt. Chúc Kỳ Trinh phát hiện, mỗi lần tình cảm mới vừa ấm lên, chính là lúc ly biệt, lần trước dáng hình đứng ở cửa kiểm tra an ninh gương mặt nhếch miệng cười với mình còn gần ngay trước mắt, hôm nay, lại một lần nữa tổng cơ (*tiễn lên máy bay).

Đông Phương Càn mặc quân trang, xếp hàng ở lối đi kiểm tra an ninh như hạc đứng trong bầy gà. Vốn quân nhân là người được ưu tiên không cần phải xếp hàng, chỉ là, anh tình nguyện vứt đi cái đặc quyền này.

Anh nắm tay Chúc Kỳ Trinh thật chặt không buông, để Chúc Kỳ Trinh luôn đứng ở bên cạnh mình. Thế nhưng Chúc Kỳ Trinh cũng không có ý muốn đi, mặc cho anh dắt mình, theo anh đi đến khi cách cửa kiểm tra an ninh mỗi lúc một gần.

Lúc này một người phụ nữ ở sau lưng đột nhiên thở dài, nói: “Làm quân nhân chính là không tốt ở điểm này, cả ngày ở trong quân đội, cùng người nhà chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không dễ dàng a!”

Chúc Kỳ Trinh cùng Đông Phương Càn đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy đứng phía sau một hàng lớn du khách đầu đội mũ du lịch.

Lại một phụ nữ nói: “Con trai của chị cũng là làm quân nhân sao?”

“Đúng vậy a, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được mấy lần, con dâu thường nhớ tới con trai tôi nhớ đến rơi nước mắt, rất đau lòng.”

“Như vậy mới là người bỏ ra cả thân mình cả thể xác lẫn tinh thần vì Tổ quốc!”

“Aizz, làm quân tẩu* không dễ dàng a!” (*quân tẩu: vợ quân nhân, vì Tiếng Việt không có từ nào phù hợp với từ tiếng Trung này nên để âm Hán Việt thì phù hợp hơn. =)))

Một nhóm người mỗi người một câu nói đến quân nhân quân tẩu, Đông Phương Càn và Chúc Kỳ Trinh liếc nhau một cái, cô chậm rãi cúi đầu, mình đây chính là làm quân tẩu mình nhất định phải bỏ ra sao? Tại sao mình còn không quý trọng mấy ngày ngắn ngủi anh trở về? Tại sao còn phải cùng anh đùa bỡn tính tình nhỏ nhen của mình? Tại sao còn phải kháng cự sự thật yêu anh?

Quân tẩu, cách gọi vinh quang thần thánh thế nào a, mình có phải là làm chưa đủ hay không? Có phải là đã bôi nhọ tiếng xưng hô này không?

Đông Phương Càn chăm chú nhìn Chúc Kỳ Trinh đang cúi đầu thật lâu, lông mi dài của cô có chút rung rung, đáng vẻ trầm mặc làm cho lòng anh có chút đau thương lại trĩu mền.

Bọn họ tự nhiên như vậy, nắm chặt tay nhau, thay đổi phương thức, đổi thành mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Sau Tết Nguyên Tiêu một ngày, Chúc Kỳ Trinh cầm bảng biểu báo cáo kế toán của đơn vị nhanh chóng về nhà, vừa mới đặt đồ lên bàn, đột nhiên nhìn thấy phía trên bàn một hộp thuốc được đặt một cách im lặng.

Cầm lên vừa nhìn, là thuốc điều trị táo bón .

Cái này. Cái này, chẳng lẽ là Đông Phương Càn để lại? Thảo nào gần đây cô giúp việc mỗi ngày chuẩn bị nước mật ong cho cô, anh nói với cả nhà rồi sao?

Vì vậy không nói hai lời, lấy điện thoại di động ra bấm số. Đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho Đông Phương Càn, mặc dù mượn cái danh nghĩa này, lại vẫn căng thẳng như trước.

Điện thoại còn chưa kết nối, cô lại vội vàng cúp máy, nghĩ thầm nếu anh đang bận đang họp, mình gọi điện thoại cho anh có khi nào lại bị mắng không?

Suy nghĩ một chút, quyết định là gửi tin nhắn: “Mặt cá ươn, anh mua thuốc cho em cũng không nói với em? Em đến bây giờ mới nhìn thấy anh có biết không? Nếu như em tới hôm nay vẫn không nhìn thấy, sớm đã bị bệnh táo bón của mình kìm kẹp rồi !”

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô cầm điện thoại di động lẳng lặng chờ đợi, nhưng rất lâu không thấy đáp lại. Buồn buồn không vui mà vứt điện thoại sang một bên, mở bảng biểu báo cáo kế toán ra, quyết định chú tâm làm việc, điện thoại à người là thích kêu hay không đây!

Nhưng cho dù mắt nhìn chăm chăm vào đồng số liệu chi chít trên bảng biểu báo cáo kế toán, lại không quản được đầu óc của mình, lúc nào cũng nghĩ tới Đông Phương Càn rốt cuộc có thấy tin nhắn gửi đến hay không. Anh là không muốn trả lời hay là đang bận? Chúc Kỳ Trinh hiện tại vô cùng hối hận không gọi điện thoại mà lại gửi tin nhắn, đây không phải là cố ý hành hạ mình mà!

Cuối cùng, gần hai mươi phút sau, tiếng chuông báo tin nhắn trong điện thoại vang lên. Mở ra nhìn, trên đó là dòng hồi âm của Đông Phương Càn: “Để lên bàn em cũng không nhìn thấy thì có thể trách ai có thể bị táo bón kìm kẹp vậy em thật sự đi chết rồi không nên trách cha mẹ bởi vì em là ngốc chết đó”

Chúc Kỳ Trinh nhìn một lúc lâu mới hiểu được, thế nào mà đến cả dấu chấm câu cũng không có? Vì vậy lại lập tức trả lời: “Anh rất bận? Thế nào mà đến cả dấu chấm câu cũng không có?”

Lại một hồi lâu, tin nhắn của Đông Phương Càn tới: “Không vui”

“Anh không phải là làm lính sao? Làm sao lại thành ra lười như vậy?”

Vẫn một hồi lâu, “Anh cao hứng”

“Anh cố tình hả? Như vậy em nhớ nhiều tới một mỗi a? Hơn nữa nói không chừng dấu ngắt câu không đúng, ý tứ cũng sẽ không giống như vậy.”

Vẫn là hồi lâu, “Mình từ từ nghiên cứu”

“Kỳ quái!” Chúc Kỳ Trinh nói thăm một câu, vứt điện thoại sang một bên tiếp tục công việc. Cũng không biết tại sao, trong lòng lại mơ hồ dâng lên một tia xao động, tựa như ngọt ngào tựa như nhớ nhung.

42. Chương 42: Gặp Lại

Mãi cho đến sắp hết tháng giêng, công việc của Chúc Kỳ Trinh mới xem là giảm xuống. Không có việc nhàm chán, nhớ tới trước khi Đông Phương Cần mang cô đi đạo quán Teakwondo, vì thế quyết định qua luyện tập một chút.

Đầu hẻm dừng không ít xe, xem ra đạo quán Teakwondo này cũng không giống bề ngoài nhìn qua cũ kỹ như vậy không có chút sinh khí. Còn đang ở lầu dưới thì nghe thấy phía trên truyền ra tiếng huấn luyện, cô lập tức nhiệt huyết sôi trào, đã lâu không có nghe âm thanh quen thuộc đến như vậy. Vì thế, tăng tốc bước chân, chạy đi lên lầu.

Mới vừa vào cửa, chỉ thấy đèn đuốc sáng rực như cầu vồng, trong lúc đó không ít người mặc đạo phục đang hằng hái đối chiến.

Ông chủ nơi này cũng chính là đồng đội của Đông Phương Cần đã chạy tới tiếp đón nhiệt tình, sau đó mang cô đi phòng thay quần áo nữ bên kia.

Chúc Kỳ Trinh đổi xong quần áo mới vừa ra tới, lập tức ngây người. Trịnh Hân Ngạn mặc đạo phục đứng cách đó không xa mỉm cười với cô.

Vừa rồi sao mình không phát hiện? Cô cũng sờ nghĩ, nếu bây giờ chạy trốn, có thể hay không làm cho Trịnh Hân Ngạn rất lúng túng?

“Thất Thất!”

Cô cố gắng bày ra một nụ cười, nhưng vẫn như cũ tỏ ra rất giả dối, “Hi, xin chào!”

Trịnh Hân Ngạn chậm rãi đi về phía cô, “Không nghĩ tới sẽ gặp ở chỗ này. Hôm nay em tới lần đầu tiên sao? Trước kia chưa từng thấy em.”

“Ách..... Đúng vậy a, ha ha!”

“Hai người quen biết hả?” Ông chủ nhìn thấy họ nói chuyện, cũng đi về phía này.

“Ừ” Trịnh Hân Ngạn nhẹ nhàng gật đầu, không hy vọng đối phương tiếp tục tra cứu quan hệ của bọn họ là gì, cho nên khéo léo chuyển chủ đề khác, “Nơi này thật ra là nơi thu nhận kiệt xuất. Thất Thất là đai đen, sau này có thể đại diện trong xã đi tham gia thi đấu.”

Ông chủ vừa giật mình lại vừa vui mừng, “Chị dâu là đai đen sao? Thật không ngờ, liên tưởng thật là một chữ cũng chưa từng tiết lộ với em.”

Nghe được câu này, sắc mặt Trịnh Hân Ngạn khẽ thay đổi.

Chúc Kỳ Trinh ngượng ngùng cười cười, “Thật ra rất thấp, không có gì đáng nói.”

“Sao có thể a? Xã chúng ta tuy rằng nhiều người, cũng không có mấy đai đen. Đúng rồi, liên tưởng quay về đơn vị chứ? Về sau chị không có việc gì thì mỗi ngày có thể đến đây chơi.”

Chúc Kỳ Trinh lắc đầu liên tục, “Không được không được, công việc của tôi bề bộn, không có thời gian.”

“Được rồi, vậy khi nào rảnh thì đến, chỗ này của em lúc nào cũng hoan nghênh. Chị cùng Trịnh Hàn Ngạn vừa vặn quen biết, trình độ cũng tương đương, thì hai người các chị đối luyện đi!” Nói xong anh vỗ bả vai Trịnh Hàn Ngạn, “Chiều cổ tốt chị dâu tôi a, bị thương ở đâu thì báo với tôi.” Tiếp theo gật đầu với Chúc Kỳ Trinh, sau đó mới chạy về hướng nơi học viên khác.

Cả buổi tối, hai người luyện đều không tập trung, không còn như lúc trước ở trường học cái loại đó sức lực cùng ăn ý, cho dù cùng anh có một chút tiếp xúc thân thể, Chúc Kỳ Trinh cũng sẽ không tự chủ chống lại, lập tức tách ra.

Giờ khắc này, thái độ Trịnh Hàn Ngạn cô thật cảm động, anh ấy không có cố ý tiếp cận mình, cũng không có cùng mình dây dưa.

Như vậy khiến cho hai người dần dần phai nhạt, tản đi! Cô nghĩ.

Hơn hai giờ luyện tập, Trịnh Hàn Ngạn chưa bao giờ làm động tác gì không cần thiết đụng vào Chúc Kỳ Trinh, cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện hai người trước đây, chỉ xem như bạn quen biết lâu năm, thỉnh thoảng nói một chút câu chuyện nghiệp, thỉnh thoảng đưa tới một chai nước, vậy thôi.

Sau khi kết thúc, hai người đang nói từ đạo quán đi ra, Chúc Kỳ Trinh vừa đi vừa thuận miệng hỏi: “Anh làm thế nào có thể tìm được đạo quán Taekwondo này? Nơi hẻo lánh thế này không có người quen thì rất khó tìm đến đây!”

“Anh ở tiểu khu đối diện, vô tình thấy được.”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu, ngã tư đường bên kia ở cuối ngõ hẻm, nhìn được những tòa cao tầng nhỏ mọc lên như rừng, “A, khó trách.”

“Em thì sao? Làm sao em có thể đến đây?”

Cô hơi ngừng lại, “Ông chủ là đồng đội của Đông Phương Càn, nên anh ấy dẫn em đến.” Cô vẫn là không có biện pháp ở trước mặt Trịnh Hàn Ngạn không thẹn với lương tâm nói đến Đông Phương Càn.

Trịnh Hàn Ngạn cười ha ha, “Xem ra anh ta đối với em rất tốt.”

Rất tốt? Ấy mới là quý, mọi chuyện đè ép mình, cùng mình đối đầu cũng trăm trở khen ngợi? “Ừ, cũng không tệ lắm.” Cô trả lời trái với lương tâm.

Chúc Kỳ Trinh đã tới trước xe, cô mở cửa đi lên, đóng cửa trước, cô giống như nghiêm túc quyết định đã lâu nói: “Trịnh Hàn Ngạn,” đêm nay là lần đầu tiên cô gọi tên anh, “Em hiện giờ tốt lắm, em hi vọng anh cũng vậy.”

Trịnh Hàn Ngạn sững sốt, nhất thời không nói chuyện. Anh không biết Chúc Kỳ Trinh lúc này phải đột nhiên nói lời như vậy, là khuyên anh buông tay sao? Có lẽ trả lời cô cũng là đang tự nói với chính mình đi!

Đời người còn dài như vậy, kêu cô lúc nào cũng nhớ thương mình, chẳng lẽ mình đối với cô đây là yêu sao? Bốn năm tình cảm đã chết đi, nên giữ lại đã không giữ lại được, nhưng ít nhất cô từng mang đến ấm áp tình, không phải sao?

“Tạm biệt, Trịnh Hàn Ngạn.” Chúc Kỳ Trinh đóng cửa lại, khởi động xe rời đi. Nhưng vừa giảm xuống chân ga, chợt nghe anh ở phía sau gọi: “Thất Thất!”

Cô không dám dừng lại, cô không thể xác định sau khi mình dừng lại, sẽ xảy ra cái gì, cũng không biết mình sẽ có hay không vì lời anh nói phía sau mà mềm lòng, mà trở nên càng thêm nhớ thương.

Trịnh Hàn Ngạn nhìn xe trực tiếp chạy thẳng về phía trước, mãi cho đến đầu hẻm thì đèn sau sáng màu đỏ sẫm, thân xe dừng lại bất động.

Tim của anh đập bịch bịch, giờ khắc này, anh có thể khẳng định, nhìn qua cũng không phải Thất Thất đối với mình không thêm để ý, hoàn toàn quên hết sạch như vậy, cô ấy và mình giống như đang rối rắm, đang giằng giằng.

Để cho quá khứ cùng qua đi...

Chạy tới thật nhanh, anh đứng ở cạnh cửa xe Chúc Kì Trinh, hơi cúi người mà cười nhẹ nhàng, nói: “Thất Thất, vốn là không muốn nói cho em biết, nhà anh an bài cho anh hẹn hò, tháng sau anh trở về đi xem một chút, nếu như thích hợp, năm nay liền kết hôn. Thất Thất...” Ánh mắt của anh cười đến uốn cong, sáng ngời ướn ắt, lộ ra chân thành cùng cảm động, “Chúng ta cùng sống tốt, tạm biệt!”

Chúc Kì Trinh cũng mang một nụ cười ngọt ngào ngây thơ, nhẹ nhàng phát tay, “Ừ, tạm biệt!”

Buông tay phanh ra, cô lên đường lần nữa, lần này sau lưng không còn truyền đến âm thanh của Trịnh Hân Ngạn, muốn nhìn anh từ trong gương chiếu hậu, nhưng mà đã quẹo ra đầu hẻm.

Tạm biệt, không bao giờ... phải gặp nhau nữa...Bỏ đi, chỉ mong sẽ đi xa...

“Mặt cá ước, nếu như anh còn dám khi dễ em, em liền đâm kẻ tiểu nhân nguyên rửa chết anh!” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi mà rống lên câu, lái QQ nhỏ vào giữa dòng xe cộ, tất cả đông đúc giống như bình thường, cho dù trên đường xuất hiện phong cảnh đẹp bao nhiêu, cũng không bàn luận đường gập gềnh nhấp nhô cỡ nào, nhưng nó luôn có con mắt mà.

Tạm ngừng một lát, thời điểm nên tiếp tục chạy rồi.

Một tháng sau Chủ nhật, sáng sớm Chúc Kì Trinh theo ông nội xuống đánh cờ, sau khi ăn cơm trưa xong thì lên lầu ngủ trưa. Vừa mới ngủ, loáng thoáng nghe dưới lầu phát ra tiếng cãi vã, hơn nữa tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, cô lật người ngồi dậy, yên lặng tập trung nghe, đúng là tiếng cha chồng và mẹ chồng cãi nhau.

Mặc dù là Chủ nhật, nhưng thời gian này hai người này rất ít khi ở nhà. Chúc Kì Trinh chuyển tới đây lâu như vậy, chưa bao giờ thấy Đông Phương Khải Ca mặt lạnh cùng Trương Tuyết cãi nhau, bọn họ hiện tại là cái tình huống gì?

Cô xuống giường, cẩn thận từng li từng tí đã mở cửa ra một cái khe, cẩn thận lắng nghe bọn họ đang cãi nhau những gì, nhưng phần lớn thời gian đều là Đông Phương Khải Ca Đông Phương Càn đang chửi thề tục, căn bản không nghe ra lý do là gì

Cô lo lắng nặng nề mà nghĩ, sẽ không phải là chuyện lần trước mẹ chồng bị lão sắc lang cưỡng hôn bị cha chồng biết chứ? Nhưng lần này phiền toái, với tính khí Đông Phương Khải Ca Đông Phương Càn, có thể hay không đánh mẹ chồng a?

Đột nhiên, truyền đến âm thanh một tiếng đập bể thủy tinh sắc bén, tiếp theo toàn bộ im bất, lầu hai yên lặng một chút động tĩnh cũng không có.

Cô kinh hãi: Cha chồng không phải sẽ mang mẹ chồng giết đi?

Vì vậy, động tác cô nhanh hơn đầu óc, không chút suy nghĩ, lập tức mở cửa, ba bước cũng chỉ hai bước mà chạy xuống cầu thang.

Đến lầu hai, cha chồng đẩy mẹ chồng ra cửa phòng, chỉ thấy Trương Tuyết khí định thần nhàn mà một mình ngồi ở trên ghế salon, sắc mặt dù không tốt nhưng cũng không lộ vẻ hốt hoảng. Đông Phương Khải Ca mặt đỏ tới mang tai đứng ở cách đó không xa, bên cạnh là một cái Trương Tuyết dùng để xen vào mảnh vụn bình hoa trên đất, phía trên lẳng lẳng nằm vài đóa hoa bách hợp và một bãi nước đọng.

“Cha... Cha mẹ, hai người...” Trong chốc lát cô bây giờ không nghĩ ra nên nói cái gì. Hỏi hai người không có chuyện gì sao? Rõ ràng là làm điều thừa. “Cái đó...Cha, cha ngồi trước đi!” Cô nghĩ hay là trấn an trước đi!

Vừa nói cô vừa đưa tay đỡ Đông Phương Khải Ca, Đông Phương Khải Ca lại đứng thẳng vẫn không nhúc nhích. Thấy vậy cô còn lập tức nói: “Cha mẹ, con rót nước cho hai người, hai người có chuyện gì từ từ nói.” Sau đó cô lập tức nhanh chóng bưng chén nước trong bình inox giữ nhiệt tới bên cạnh hướng Đông Phương Khải Ca, “Cha, cha uống miếng nước trước đi!” Chúc Kì Trinh đưa cho Đông Phương Khải Ca, cẩn thận quan sát vẻ mặt của ông, mà ông lại không có nhận như cũ.

“Con đi ra ngoài!” Lúc này Trương Tuyết lạnh lùng mở miệng, ánh mắt tức giận nhìn Chúc Kì Trinh.

Ngay cái nhìn này, Chúc Kì Trinh đã đoán được cha mẹ chồng cãi nhau nguyên nhân đúng là chuyện mình lo lắng, mà ánh mắt kia của Trương Tuyết tràn đầy oán hận sắc bén, thấy thế trong lòng cô sợ hãi một hồi.

“Thế nào? Còn sợ cho hậu bối biết?” Âm thanh Đông Phương Khải Ca rít lên vang dội, “Người toàn quân khu đều biết, mà tôi thì chẳng hay biết gì, nếu không phải là Tiểu ngoan nói cho tôi biết, bà còn muốn lừa gạt tôi đến khi nào?”

Chúc Kỳ Trinh ngạc nhiên ngẩng đầu, lần nữa chống lại ánh mắt sắc bén của Trương Tuyết, cô vội vàng lắc đầu giải thích: “Không có không có, mẹ, con không nói gì, thật sự.”

“Trương Tuyết! Bà không trả lại cho Lão Tử? Hiện tại bà còn cái gì không dám?” Đông Phương Khải Ca giận dữ gầm lên, âm thanh cực lớn đủ để phá vỡ màng nhĩ, nói xong ông tiện tay đoạt lấy chén giữ ấm trong tay Chúc Kỳ Trinh, dùng sức ném tới hướng Trương Tuyết.

Trương Tuyết quay đầu đi, cái chén sát qua bên tai bà, nhưng không ít nước nóng nhỏ xuống ở trên người bà, cũng may khí trời lạnh, mặc quần áo dày, nếu không bà nhất định sẽ bị phỏng.

Chúc Kỳ Trinh ngây người một lúc, ngay sau đó liền ôm lấy thắt lưng Đông Phương Khải Ca: “Cha chó kích động, con không phải là ý đó, cha nghe con từ từ giải thích, cha cầu xin cha...” Cô có ngu nữa cũng biết mình bị Đông Phương Khải Ca nói lời khách sáo, nhưng trong lúc nguy cấp này, một câu hai câu nói phải rõ ràng thế nào?

Trương Tuyết vẫn ngồi yên lặng như cũ, sắc mặt trắng bệch lại bình tĩnh, “Tôi nói rồi chúng tôi cái gì cũng không làm.”

43. Chương 43: Cái Ôm Yêu Thương.

Đông Phương Khải Ca nhìn thấy cái ly bị đập bể, lập tức hối hận không thôi, trong nháy mắt tỉnh táo lại, nhưng lại không bỏ qua được mặt mũi, mà còn cứng cổ rằng: “Vẫn còn tranh cãi với tôi? Mặt mũi của tôi đều bị cô làm cho mất hết! Cùng tôi kết hôn ba mươi năm cô còn không an phận...” Thanh âm của ông mang theo chút run rẩy, đau lòng cho Trương Tuyết lúc này mặt mũi đã tái nhợt, nhưng lại càng tức giận hơn vì chuyện bà phản bội. Bỗng chốc không kiềm chế được, ông muốn xông tới chất vấn Trương Tuyết, ba mươi năm nay Trương Tuyết đối với mình là tình cảm gì.

Chúc Kỳ Trinh gắt gao ôm lấy Đông Phương Khải Ca, trong miệng cầu khẩn, đáng tiếc sức lực ông mạnh giống như con trâu vậy, mặc cho Chúc Kỳ Trinh dùng sức kéo đến mấy cũng không được. Đang lúc ông sắp vọt tới trước mặt Trương Tuyết thì Trương Tuyết vọt một cái đứng lên, hắt đầu lạnh giọng nói: “Đông Phương Khải Ca! Anh dám đụng đến tôi một chút thử coi! Anh mà dám đánh tôi, anh cũng đừng mơ tưởng ở lại quân khu!”

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi. Hồng rồi hồng rồi, lần này chọc đúng vào tổ ong vò vẽ rồi, người nổi nóng có thể kích động đến vậy à? Vì vậy, cô nhắm mắt lại, dùng hết sức lực dùng sức kéo Đông Phương Khải Ca.

Vốn Đông Phương Khải Ca đã giận đến mức mất suy nghĩ, nghe lời nói này càng thêm tức giận cực kỳ, vung tay một cái, vươn ra, Chúc Kỳ Trinh liền xông lên trước.

Chúc Kỳ Trinh mất thăng bằng thuận thế lui về phía sau ngã xuống, hai tay chống trên mặt đất, nhất thời cảm thấy lòng bàn tay cùng cái móng truyền đến một hồi đau nhói, cô “A” thét lên một tiếng, ngăn cản động tác của Đông Phương Khải Ca.

Chỉ trong nháy mắt, hai tay của cô cùng quần thể thao phía dưới cũng chảy ra một vết máu lớn, nhìn mảnh vụn thủy tinh đầy tay, Chúc Kỳ Trinh khóc cầu xin: “Ba, mẹ thật không có làm cái gì cả, là lão sắc lang kia cường hôn mẹ kia mà, van ba đừng đánh mẹ...Thật, con thề, van ba tin tưởng con...”

Đông Phương Khải Ca thấy bộ dạng của cô, một hồi liền mềm lòng, giọng nói cũng thoáng dịu đi, “Con đi ra ngoài.” Nói xong xách cô lên giống như xách con gà ném cô ra ngoài cửa, tiếp theo ‘phịch’ một tiếng liền khóa cửa lại.

Chúc Kỳ Trinh giơ tay lên không trung ngây người trong chốc lát, lại nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh tức giận mắng chửi, cắn răng dậm chân một cái chạy như bay xuống lầu, vượt qua chỗ rẽ, thế nhưng lại phát hiện bà Hạng, bảo mẫu nhỏ cùng Tiểu vương đều đang đứng ở cửa cầu thang, cô tức giận, phía trên đang cãi nhau đã muốn lật trời rồi, ba người vẫn còn có thể đứng đây xem náo nhiệt sao? Vì vậy há

mồm khiến trách: “Các người cũng. . .” Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên trượt chân, cả người từ cầu thang lăn xuống.

Đứng ở cửa cầu thang ba người đều kinh hãi, nhìn tay Chúc Kỳ Trinh khắp nơi đều là máu, vội vàng chạy tới đỡ cô. Cô tức giận đến nỗi không có cách nào, chỉ có thể mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Ba người còn đứng đây làm gì? Nhanh lên đi khuyên can đi?”

Bảo mẫu nhỏ đỡ cô nhỏ giọng nói: “Chúng tôi muốn đi....nhưng ông cụ không cho...”

Chúc Kỳ Trinh không hiểu chút nào, phía trên sắp xảy ra án mạng rồi, ông cụ còn không cho người ta khuyên can? Cô lập tức kéo theo cái mông bị thương cùng cái chân có chút trật, lảo đảo chạy đến gian phòng của ông nội. khóc cầu khẩn: “Ông nội, nhanh khuyên ba mẹ đi, trễ nữa liền xảy ra chuyện đó.”

Ông cụ ngồi ở trên xe lăn, sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng, cô chưa bao giờ thấy qua một ông nội luôn cười hì hì lại có bộ dạng như thế này, trong lòng không khỏi sợ hãi. Chỉ nghe ông nội kiên định nói: “Chuyện của bọn họ để bọn họ tự giải quyết, con chớ xía vào.” Ông hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: “Nhiều tuổi như vậy còn gặp phải chuyện này, nhà Đông Phương về sau cũng đừng hòng lần lộn ở quân khu nữa, tấm mặt mo ta đây cũng vùi vào mặt đất rồi.”

“Không phải vậy, ông nội, chuyện không phải như thế. Là cái lão sắc lang kia dây dưa với mẹ, mẹ không có lỗi....Bà”

Không ngờ ông cụ lớn tiếng ngắt lời cô: “Nó không làm chuyện gì có lỗi? Nếu nó không đi thì tên khốn kia có làm ra sự việc này không? Trương Tuyết dám thề nhiều năm qua không có gặp tên khốn kia? Ban đầu gả vào tìm mọi cách không muốn, nhà Đông Phương chúng ta uất ức nó sao?” Cuối cùng ông mang theo ánh mắt cảnh cáo, lạnh giọng nói: “Chuyện này con chớ xía vào, biết chưa?” Nói xong ông liếc nhìn hai tay của Chúc Kỳ Trinh, không chút tình cảm nào kêu lên: “Tiểu Vương, mang tiểu ngoan đi bệnh viện.”

Chúc Kỳ Trinh cảm giác cả người rét run, đối với lời của lão gia tử, cô không thể nào phản bác, cũng không muốn đáp lại, bình thường ông là người dễ dàng chung đụng, là một lão đầu hiền từ, nhưng thật ra ông là một nam nhân cây mạnh bá đạo nhất nhà Đông Phương.

Trong quan niệm của ông, lỡ gây ra một chút sai lầm cũng không được, dù cho có là một chút ý nghĩ không đúng đi chăng nữa, sai chính là sai, không cần giả thích, đã làm thì phải chịu trách nhiệm.

Giờ phút này cô mới hiểu được lời nói kia của Đông Phương Càn ‘có chân chính yêu người thân của anh mới gọi là nhà’. . Ở trong nhà này, bất cứ chuyện gì cũng không hơn được nửa điểm ích lợi, không hơn được nửa điểm mặt mũi. Giống như con cái nhà Đông Phương, cũng không có quyền lợi tự quyết định hôn nhân của mình.

Bây giờ bọn họ cho là Trương Tuyết làm chuyện hư hại đến nhà Đông Phương, cho nên ông cụ không muốn nhúng tay vào trông nom chuyện này, cũng không cho người khác trông nom. Mà mình luôn luôn được ông nội quan tâm nhất, người hiểu rõ ông nhất, lần này mình bị thương ông nội cũng không có hành động gì, máu lạnh vô tình, cái câu phân phó Tiểu Vương đưa mình đến bệnh viện, bình thẳng giống như ngày thường ăn cơm uống nước, cùng ông nội luôn yêu thương mình giống như là hai người khác nhau.

Vẫn cho là mình cùng những người trong nhà này sống chung rất hài hoà, quay đầu lại, chỉ có sự lạnh nhạt.

Tâm lạnh, giọng nói cũng thông thả, cô bình tĩnh hỏi: “Ông nội, vậy chúng ta cũng không quản bọn họ làm khổ gì sao?Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Ông cụ liền rống một tiếng: “Chút chuyện như vật cũng không xử lý tốt, còn xứng đáng làm quân nhân? Xứng làm người đàn ông nhà Đông Phương sao?”

Chúc Kỳ Trinh đỡ khóc đỡ cười, người đều xem đàn ông nhà Đông Phương cùng quân nhân cùng cấp rồi, xử lý chuyện này đối với ông chính là nhiệm vụ hoàn thành sao?

Tiểu Vương đưa Chúc Kỳ Trinh đến bệnh viện, bác sĩ nhìn xong, nói cần làm tiểu phẫu lấy những mảnh thủy tinh ra, hơn nữa trong thủy tinh chứa rất nhiều vi khuẩn, thời gian giải phẫu có thể lâu hơn. Nhưng phòng giải phẫu đã đầy người, cho dù là gia đình quân nhân, nhưng nơi này là bệnh viện đại quân khu, ở

chỗ này gia đình quân nhân không có hiểm lạ gì, cho nên vẫn phải chờ thêm hai giờ mới có thể tiến hành giải phẫu được.

Trước hết bác sĩ tiến hành trừ độc đơn giản cho Chúc Kỳ Trinh, cho Chúc Kỳ Trinh nằm úp sấp trên giường bệnh nghỉ ngơi. Cô vẫn còn lo lắng chuyện xảy ra giữa bố mẹ chồng, nhưng thật sự lại nghĩ không ra biện pháp gì, cuối cùng chỉ có thể quyết định nhờ giúp đỡ từ Đông Phương Càn.

Điện thoại vừa gọi đã có người bắt máy, truyền đến thanh âm trầm thấp quen thuộc từ ngàn dặm của Đông Phương Càn, “Này!”

Cũng không biết tại sao, vừa nghe thấy được thanh âm này, tất cả uất ức lo lắng của cô toàn bộ đều dâng xông lên đầu, lỗ mũi thoáng bị tắc nghẽn, giọng nói cũng thoáng nghẹn ngào, không cách nào phát ra một âm tiết.

“Nói chuyện!”

“Đông Phương Càn. . .” Mặc dù cô hết sức khắc chế, nhưng không cách nào che giấu được mình mang theo thanh âm khóc nức nở, cũng không có cách nào khống chế được nước mắt đang rơi cuộn cuộn, “Người nhà anh đúng là yêu tinh, em làm sao có thể giấu được đây!” Tiếng nói vừa dứt, cô lại ô ô khóc lên.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ba mẹ cãi nhau, thực sự rất âm ỉ, đều là lỗi của em, nếu như em không bị ba lừa, bọn họ cũng không cãi nhau như vậy, còn ông nội thì không khuyên, làm thế nào đây? Đông Phương Càn. . .” Cô nói không mạch lạc một hơi nói xong, chỉ hy vọng đối phương mau sớm đưa ra biện pháp.

Đông Phương Càn nghe được nhưng không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn nắm được trọng điểm hỏi: “Bọn họ gây gổ tại sao lại là lỗi của em? Ông cụ lừa em cái gì?”

Cô suy nghĩ một chút, hiện tại mình không thể bị lừa nữa, ngộ nhỡ chuyện này đến Đông Phương Càn cũng biết, mẹ chồng thực sự sẽ giết mình. “Rất phức tạp, anh kêu em kể lại bằng một hai câu làm sao được?”

“Em bây giờ đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

“Người nào bị thương?” Thanh âm của Đông Phương Càn không tự chủ mà đề cao lên.

“Em! Đông Phương Càn...Em...Em sắp bị tàn phế rồi...” Cô cũng không phải là cố ý khoa trương sự thật, mà là chưa bao giờ gặp qua chuyện nguy hiểm lớn như thế này, thương tổn lớn đối với cô, rất tự nhiên đối với vết thương này cảm thấy sợ hãi.

Đông Phương Càn cũng vô cùng gấp gáp, hiện tại cùng cô quả thật nói không rõ ràng, “Bên cạnh em còn có ai?”

“Tiểu Vương.”

“Đưa điện thoại cho anh ta.”

Tiểu Vương nhận lấy điện thoại, đem chuyện vừa nói sơ lược, Chúc Kỳ Trinh đứng thẳng tai lắng nghe, chỉ nghe Tiểu Vương nói tiếp: “Bây giờ trong nhà xảy ra chuyện gì còn chưa biết, lúc chúng tôi đi còn chưa kết thúc...Ừ... Nhìn qua thật nghiêm trọng, một lát còn phải làm giải phẫu. . . Phòng giải phẫu đầy người rồi, cần đợi thêm hai giờ. . .Được...”

Hai mươi phút sau, một đoàn bác sĩ tiến vào phòng bệnh, chọc cả phòng cấp cứu của bệnh viện quân khu cho là có một nhóm trọng thương đến.

Cầm đầu là viện trưởng với khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hỏi: “Cô chính là tiểu thư Chúc Kỳ Trinh?” Nói xong đưa tay cầm lấy tay cô liền phát hiện tay cô đầy mảnh kiến bể, liền nói, “Cấp trên mới vừa gọi điện thoại cho tôi nói tình huống của cô, hôm nay sắp xếp của phòng giải phẫu tương đối đầy, đã chậm trễ, Đông Phương phu nhân. Hiện tại chúng tôi lập tức đưa cô vào phòng giải phẫu, tôi sẽ sắp xếp nơi tốt cùng bác sĩ tốt nhất, cô yên tâm.”

“Tốt, cảm ơn viện trưởng.” Chúc Kỳ Trinh lễ phép cười trả lời, trong lòng cũng đang len lén vui sướng, tiểu tử Đông Phương Càn kia đi cửa sau rồi hả ? Mặt mũi lần này lớn thật! Không phải là không có phòng giải phẫu sao? Hai mươi phút là có thể kiếm ra một phòng?

Sau khi giải phẫu kết thúc, điện thoại của Đông Phương Càn cũng không gọi tới, khiến sự mong đợi cất giấu ở đáy lòng Chúc Kỳ Trinh rơi vào khoảng không, không khỏi thất vọng một hồi, oán trách mắng chửi một lúc cũng không có định dừng lại.

“Mặt cá ươn, biết mình làm giải phẫu cũng không gọi điện quan tâm, mặt cá ươn. . . Mặt cá ươn!” Giờ phút này, Chúc Kỳ Trinh đang nằm ở trên giường bệnh, hưởng thụ di Lí dùng nĩa đưa tới dưa Ha-mi*, đôi tay của cô bị băng bó giống như cái tay tròn vo của mèo máy Doremon, ngón tay cũng không lộ ra, chỉ có ba đầu ngón tay lộ ra ngoài bằng gạc.

*Dưa Ha-Mi (một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc)

Ánh mặt trời sáng sớm rất thoải mái, ngoài cửa sổ nhành cây trụi lủi đã đâm chồi, tràn đầy hơi thở mùa xuân, đúng là cảnh đẹp đầu xuân tốt đẹp.

Tối hôm qua, cha, anh trai, dì Lý, Chung Thành, bà Hạng, bảo mẫu nhỏ bao gồm cả ông nội cũng tới bệnh viện thăm mình, trừ hai cái ở người trong cuộc, Đông Phương Khải Ca cùng Trương Tuyết.

Sáng sớm, dì Lý mang tới một nồi canh bổ cùng những thức ăn mà Chúc Kỳ Trinh thích đi tới bệnh viện. Vào lúc này, còn cất cả dưa Ha-mi từng miếng từng miếng dứt cô ăn, Chúc Kỳ Trinh cũng yên tâm thoải mái hưởng thụ, vừa nhai dưa, vừa mắng Đông Phương Càn.

“Tiểu ngoan à, cũng không thể mắng người đàn ông của mình như vậy được, đừng cùng cô gia hờn dỗi nữa, ngoan ngoãn ăn trái cây đi.”

Chúc Kỳ Trinh hừ một tiếng: “Cháu không chỉ muốn mắng anh ấy, còn muốn đánh anh! Ai bảo anh ấy không quan tâm đến cháu.” Cô nhảy lên, cái móng hơi đau khiến cô có cảm giác khó chịu, ngay sau đó cô hướng về chiếc chăn đập lung tung mấy đập.

“Này tới đây đánh đi? Anh không động đây, tiếp nhận quyết đấu với em!” Chỉ thấy anh một thân trang phục đổi màu (*đồ dùng để nguy trang) về mặt Đông Phương Càn buông lỏng thẳng tắp đứng ở bên cửa.

Chúc Kỳ Trinh mãnh liệt ngẩng đầu, hoàn toàn sững sốt, “Anh...Anh anh anh, tại sao lại trở về? Em nhớ được từ J thị đến chỗ này phải bay mười giờ mà?”

Đông Phương Càn đi đến trước giường, “Lái xe trở về.”

Chúc Kỳ Trinh giật mình, “Anh...lái xe 19 tiếng?”

Đông Phương Càn nhếch miệng, “17 tiếng.” Nói xong, anh chậm rãi đi tới trước giường.

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh bỗng nhiên cuồn cuộn, không biết cảm động hay là lo lắng. Đông Phương Càn thế nhưng vì mình liên lái xe 17 tiếng trong chiếc xe nhỏ kia? Anh không sợ mệt sao? Không sợ nguy hiểm sao? Khi anh nhận được điện thoại của mình thì lập tức lái xe chạy tới sao?

Không hề có nguyên do, địa phương mềm mại nhất của trái tim bị xúc động, lúc này khuôn mặt cá ươn kia cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Đột nhiên rất muốn đưa tay ôm anh, nhưng mà...Chuyện như vậy không phải là đàn ông chủ động sao? Ngay sau đó lại muốn, chờ anh chủ động? Nếu anh chủ động chính là cưỡng gian mình, tính ra rất cao, mình chịu nổi sao?

Cấn môi nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, cô ở trong lòng hô to một tiếng: Chúc Kỳ Trinh, người mất mặt một lần đi!

Bỗng chốc vươn tay, cô ôm chặt lấy cổ của Đông Phương Càn.

Cô ở trên giường, anh đang dưới giường. . .

“Ai yêu ơ ơ này...” Dì Lý nhanh chóng lấy tay che mắt ra ngoài cửa, “Đứa nhỏ này, cũng không ngượng ngùng!” Bà vui vẻ rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, nội tâm Chúc Kỳ Trinh kích động, vui sướng, trong lúc bất chợt cảm thấy cái ôm này thật là quen thuộc, nó làm cô động lòng, làm cho cô không bao giờ nguyện buông ra. Hồi lâu, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Về sau không cho anh lái xe nhanh như vậy, sẽ rất nguy hiểm...Nếu...” ‘Xảy ra chuyện gì’ những chữ này cô không nói ra, trước kia mình không phải luôn nguyện rửa anh đi chết sao? Thế nào bây giờ những chữ này lại không dám nói ra? “Đông Phương Càn. . . Em sẽ lo lắng.”

Lúc này Đông Phương Càn mới đưa tay ôm lấy hông cô, nhắm mắt lại lộ ra một nụ cười mê người không che dấu, mặt của anh dán sâu vào cổ cô, cái thân thể mềm mại này, để cho anh lái xe 17 tiếng, tất cả mệt mỏi vào giờ phút này đều hóa thành hư không, còn lại chỉ là hạnh phúc cùng kích động.

Cái này ôm, anh đã khát vọng quá lâu quá lâu . . .

Dán môi ở bên tai Chúc Kỳ Trinh, thanh âm vang lên của anh rất dịu dàng, “Không cần lo lắng, anh lái là xe của quân đội, có chụp hình cung không bị phạt.”

Chúc Kỳ Trinh ‘xì’ một tiếng bậc cười, bị anh chọc không thể làm gì hơn, “Người ta là đang nói nghiêm chỉnh đó, anh còn giận được!”

Đông Phương Càn đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô ngón tay theo sợi tóc chậm rãi trượt, “Em cười là tốt rồi, không cần phải lộ ra vẻ buồn rầu.”

“Anh cho là em là người điên sao? Cả ngày đều cười ngây dại. ”

“Cười ngây dại rất xứng với em.”

“Mặt cá ươn!” Cô gằm lên giận dữ, giờ quả đấm hướng về phía đầu anh, bất quá lại bị Đông Phương Càn nhẹ nhàng tiếp được, anh toét miệng cười, “Em cũng rất xứng với anh, không có một chút quyền cước làm cho anh bất nạt dễ dàng.”

Chúc Kỳ Trinh giận đến cắn răng nghiến lợi, tại sao anh lại có thể vào lúc này phá hư không khí được chứ? “Anh thật là đáng ăn đòn!” Nói xong tay còn lại cũng ra quyền, lại giống như trước bị Đông Phương Càn bắt được, anh thu lại nụ cười, dịu dàng nói: “Anh về nhà trước một chuyến, buổi trưa sẽ tới nữa.”

Chúc Kỳ Trinh nhìn trên người anh bộ quần áo đổi màu, nghĩ thầm anh không phải ngày hôm qua nhận được điện thoại liên lập tức chạy về chứ? Đến cùng là không về nhà mà đến bệnh viện trước trình diện? Anh nên về nhà một chuyến xử lý chuyện tình của bố mẹ.

Cô nhếch miệng cười hì hì, “Thật là có vợ quên mẹ. Đi đi, vợ cho anh về nghỉ!”

Đông Phương Càn nhếch miệng, che giấu nụ cười của mình, “Không cần cho em một chút ánh mắt trời em liền trở nên rực rỡ, cẩn thận nắng chiếu vào bị thương!”

44. Chương 44: Mặt Cá Ương Trả Thù

Buổi trưa, Đông Phương Càn thay y phục, mang đồ ăn bà Hạng làm đến bệnh viện, cùng Chúc Kỳ Trinh ăn cơm trưa. Sau đó, liền tựa vào trên ghế sofa nhỏ nhắm hai mắt lại chợp mắt.

Chỉ là trong phòng bệnh thật sự quá ồn ào, thỉnh thoảng có người đi đi vào vào, thăm hỏi đồng nghiệp người thân, bác sĩ y tá vào kiểm tra, khiến giấc ngủ ngắn của Đông Phương Càn thỉnh thoảng bị làm tỉnh giấc.

Chúc Kỳ Trinh lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, tìm được bác sĩ chính, đau khổ cầu khẩn đối phương để cho mình xuất viện.

“Chúc tiểu thư, tình hình của cô bây giờ thật sự vẫn cần nằm viện quan sát thêm một thời gian ngắn, hơn nữa còn phải sử dụng hết thuốc, không thể ra viện.” Bác sĩ chính một mặt khách khí bất đắc dĩ nói.

“Đừng mà. Bác sĩ đại thúc, trước tiên hãy thả cháu về nhà đi mà. Cùng lắm thì qua mấy ngày cháu lại quay lại bệnh viện.”

Bác sĩ dở khóc dở cười, “Mấy ngày nữa cháu lại không cần ở đây nữa rồi, cháu mỗi buổi tối đều cần phải đo nhiệt độ cơ thể, thật không thể để cho cháu xuất viện, ta phải có trách nhiệm với cháu.”

“Bác sĩ đại thúc, chồng cháu có trách nhiệm là được rồi, không cần chú phụ trách, anh ấy khó khăn lắm mới quay về một chuyến, ở bệnh viện quá mệt mỏi. Chú giúp cháu đi mà.”

Cầu xin nửa ngày, cuối cùng vẫn là không có kết quả, Chúc Kỳ Trinh rầu rĩ không vui xoay người chuẩn bị rời đi. Vừa ngẩng đầu, thấy Đông Phương Càn đang đứng ở cửa, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn. Anh rất ít khi cười như vậy, nụ cười này đủ để mê hoặc chúng sinh bách tính trên thế giới này, lại động lại trên khuôn mặt anh, khiến Chúc Kỳ Trinh trong nháy mắt liền mất phương hướng.

Cô đỏ mặt, ngượng ngùng cười một tiếng, “Cái đó. Bệnh viện quá ồn ào, sợ anh ngủ không ngon.”

“Đi thôi, ” Lời của Đông Phương Càn cắt đứt lời cô, “Mau trở về nghỉ ngơi.” Anh đi tới ôm ngang eo cô coi như bên cạnh không có người đi về phía phòng bệnh.

Chúc Kỳ Trinh vừa xấu hổ vừa vui vẻ, đóa hoa hạnh phúc từ tận đáy lòng lặng lẽ nở rộ. Người đàn ông bá đạo này, có khi trong lúc bá đạo. dường như cũng không tồi!

Buổi tối, Đông Phương Khải Ca tới, ngồi một lát hỏi mấy câu về vết thương rồi rời đi. Không lâu sau, anh trai và Chung Thành cùng tới thăm cô, ở bên cô đến lúc tắt đèn mới đi.

“Aizz, Chung Thành, chỗ hoa quả này nhiều quá, cậu mang một ít đi đi, để ở đây cũng lãng phí.” Trước khi đi, Chúc Kỳ Trinh gọi Chung Thành lại nói với cô.

“Không cần đâu, cậu giữ lại gửi tặng cho bác sĩ y tá đi, cũng coi như đền đáp.” Chung Thành đáp.

“Cũng biếu rồi, cậu cầm đi đi, đừng khách sáo với tớ.”

Lúc này, Chúc Giác Trinh đột nhiên tìm thấy một cái túi, mở các giỏ trái cây ra, đổ hết quả ở bên trong vào túi.

Chúc Kỳ Trinh không hiểu, “Anh, anh làm gì thế?”

“Không phải em nói là để ở đây lãng phí sao? Anh mang một ít đi a!” Chúc Giác Trinh nói chuyện đương nhiên, vừa nói vừa bận rộn.

“Nhưng. Anh không phải là ngại ăn cam sẽ làm bẩn tay, không thích sao?”

“Bây giờ thích rồi.” Thu dọn xong, anh quay đầu lại nói: “Tiểu quái em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại tới thăm em.” Tiếp theo xách túi cam đi mất.

“Thất Thất, tớ cũng đi đây, ngày mai gặp.” Chung Thành nói xong, cũng theo sát phía sau đi ra khỏi phòng bệnh.

Chúc Kỳ Trinh nhìn ra cửa, cao hứng giống như phát hiện lục địa mới, “Mình sao lại cảm thấy hai người bọn họ kỳ quái thế nào nhỉ? Anh trai ghét nhất ăn cam, ngược lại Chung Thành rất thích, Anh trai. Anh chẳng lẽ. Chung Thành sắp làm chị dâu mình rồi sao?” Cô không thể tin hỏi Đông Phương Càn: “Đông Phương Càn, chẳng lẽ anh trai thích Chung Thành?”

“Lo chuyện của em đi, bớt can thiệp vào chuyện người khác.” Đông Phương Càn kéo giường gấp thuê ở bệnh viện ra, trải lên tấm thảm cô bảo mẫu mang tới, không nhanh không chậm nói.

“Cái đó. Đông Phương Càn, thật ra thì anh không cần phải ở bệnh viện với em, em không sao, chỉ là tay với móng bị thương mà thôi, anh ngủ trên cái giường đó thật không thoải mái a?”

Đông Phương Càn tắt đèn, truyền đến tiếng cời quần áo, chỉ nghe anh nói: “Bọn anh là lính không có chú ý nhiều như vậy, trên đất cũng ngủ như thường.”

Hai người sau khi nằm mỗi người một giường, trong phòng bệnh đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân trên hành lang.

Nằm một lát không ngủ được, Chúc Kỳ Trinh mở miệng hỏi, “Chuyện của ba mẹ sao rồi?” Dù sao chuyện vô cùng cấp bách lần này cũng không phải là thương thế của mình, mà là vấn đề của bố mẹ chồng.

“Mẹ sang nhà ngoại ở một thời gian, lão gia tử để anh thay mặt ông nhận lỗi với em.” Đông Phương Càn nhàn nhạt mở miệng nói.

“Không trách ba được..., là do em chân tay vụng về. Chỉ có điều. Cái mông của em chắc chắn xong rồi.”

“Sao cơ?”

“Cái mông nở hoa a! Vết sẹo khắp mông, nhất định xấu hổ chết mất.”

Đông Phương Càn lại bỗng dưng nhảy lên trên giường cô ôm cô, không cảm xúc nói: “Anh không ghét bỏ.”

Chúc Kỳ Trinh toàn thân cứng ngắc nằm trong lòng anh, lẳng lặng nghe trái tim đập có lực của anh, trái tim mình cũng theo đó mà hân hoan hoạt động. Cô bị hành động bất ngờ của Đông Phương Càn hù dọa, nhưng cũng vì thế nai con lại nhảy loạn.

Đông Phương Càn đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, ngưng mắt nhìn cô thật sâu...

Hô hấp của Chúc Kỳ Trinh không bị khống chế mà lại rối loạn, dáng vẻ này của Đông Phương Càn, thật sự khiến cô ý loạn tình mê.

Không biết là bởi vì quá lâu không gặp cho nên nhớ nhung, hay là bởi vì cô đã hoàn toàn tiếp nhận cuộc hôn nhân này, hoặc là hơn thế cô đã hoàn toàn quên đi Trịnh Hân Ngạn, tóm lại mặc dù cô vẫn sợ hãi chuyện như vậy xảy ra, nhưng giờ phút này lại không những không ghét, ngược lại còn có một chút mong đợi.

Cô tự an ủi bản thân nghĩ: mặc dù đối với anh không có tình yêu, nhưng chỉ từ lập trường của người phụ nữ nhìn mặt cá ươn, anh lại rất có lực hấp dẫn. Aizz, nhất định là bị sắc đẹp mê hoặc rồi, lại là ý chí không vững a.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, khe cong đôi môi, đang mong đợi động tác kế tiếp của Đông Phương Càn.

Không ngờ đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười của Đông Phương Càn vang lên, “Em là muốn bảo anh hôn em?”

Chúc Kỳ Trinh bỗng nhiên mở mắt, nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt. Cô thế nào cũng không nhớ đến Đông Phương Càn sẽ phản ứng như vậy, cô la hét ở trong lòng: ông trời ơi, lúc này thể diện vứt xuống Thái Bình Dương rồi! Mặt cá ươn anh là trả thù nha, về sau đừng mơ tưởng đụng chạm em, không có cửa đâu!

“Ai nói? Nói hươu nói vượn cái gì? Em chỉ là buồn ngủ rồi” cô vệt chết còn cứng mở, cuối cùng hung dữ nói: “Mau đưa chân gà của anh từ trên người em ra, em muốn đi ngủ!”

Nhưng Đông Phương Càn không làm theo, anh nằm ngang ôm sát Chúc Kỳ Trinh như cũ, để cho cô nằm ở trước ngực mình, vẫn không nhúc nhích.

Hai người cứ chen chúc như vậy trên cái giường bệnh nhỏ một người nằm. Rất nhanh, truyền đến tiếng thở đều đều của Chúc Kỳ Trinh.

Đông Phương Càn khéo môi nhếch lên nụ cười, anh nghĩ nhóc ngốc này rốt cuộc thông suốt rồi sao? Mới vừa rồi anh thiếu chút nữa là không cầm được lòng mình hôn rồi. Nhưng là không được, nhóc ngốc quá ngốc, quá hay thay đổi, nói không chừng ngày nào đó lại uy hiếp mình muốn lên quân khu tổ cáo. Trước kia cô không xác định rõ lòng mình, mình nhất định phải nhẫn nại.

Chỉ là, cô rốt cuộc còn cần bao lâu mới có thể biết rõ trái tim mình?

Đông Phương Càn hé miệng cười cười, khe quay đầu, khe hôn lên trán của cô. Anh ngầm chế giễu mình không biết là già rồi hay là mệt rồi, mặc dù một ngày một đêm không ngủ, nhưng giờ phút này ôm lấy giai nhân nhưng nhớ đã lâu, lại có thể yên ổn như vậy, thần nhiên như vậy. Nhưng loại cảm giác này thực sự khiến cho người ta thư thái, khiến cho người ta hạnh phúc.

Chúc Kỳ Trinh, mơ đẹp!

Nửa đêm, y tá trực ban đi vào đo nhiệt độ, nhìn thấy hai người nằm trên giường ôm ấp lấy nhau, nhìn quen lắm rồi cười cười, vỗ nhẹ bả vai Đông Phương Càn, “Tỉnh dậy đi.”

Đông Phương Càn lập tức tỉnh ngủ đứng dậy, thấy là y tá, hơi cảm thấy quẫn bách, “Chuyện gì?”

“Anh như vậy dễ dè lên vết thương của bệnh nhân. Đo nhiệt độ cho cô ấy.” Nói xong cầm cặp nhiệt độ trong ngăn kéo sau khi khử trùng đưa cho Đông Phương Càn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Rời khỏi lồng ngực Đông Phương Càn, Chúc Kỳ Trinh nghiêng người ngủ mấy tiếng, thân thể sớm đã tê tê, cô trở mình một cái nằm thẳng ra, lại đột nhiên thét lên lại nằm sấp xuống, “A — đau!”

Trên mặt Đông Phương Càn che giấu ý cười, dịu dàng nói: “Nằm sấp xuống, đo nhiệt độ.” Nói xong đem nhiệt kế nhét vào trong miệng cô.

Lúc sau, Đông Phương Càn ngủ thẳng trên chiếc giường nhỏ bên cạnh, lẳng lặng nhìn cái miệng ngậm nhiệt kế, Chúc Kỳ Trinh dần chìm vào giấc ngủ, mãi cho đến khi hạnh phúc mà chìm vào chiêm bao.

Ngày thứ hai, Đông Phương Càn một khắc cũng không rời khỏi Chúc Kỳ Trinh, còn giao phó Tiểu Vương đi mua rất nhiều tạp chí và sách đem đến bệnh viện cho Chúc Kỳ Trinh giải sầu. Biết lâu như vậy tới nay, hai người lần đầu tiên vô sự yên ổn sống với nhau, hòa bình chung sống. Không có cãi nhau, không có đùa giỡn, mỗi một khắc tựa hồ cũng bị sự ngọt ngào hài hòa vây quanh, chỉ là ly biệt lại đúng kỳ hạn mà tới.

Buổi tối lúc ngủ, Chúc Kỳ Trinh liên thoáng không ngừng nói chuyện với Đông Phương Càn, từ chuyện vui lúc nhỏ cho đến kiến thức sau khi trưởng thành. Đông Phương Càn lúc nào cũng trầm mặc, thỉnh thoảng à ừ một tiếng, biểu thị mình vẫn nghe. Chúc Kỳ Trinh cũng không để ý, ai bảo mình gả cho một người đàn ông kiệm lời chứ?

Cho đến lúc sắp ngủ thì cô mơ hồ cảm thấy Đông Phương Càn ngồi xổm trước giường mình, nhẹ nhàng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhỏ giọng nói: “Chúc Kỳ Trinh, ngày mai anh phải đi rồi. . . .”

Sáng sớm, Đông Phương Càn rời giường ra khỏi bệnh viện, nhưng không lập tức lái xe trở về đơn vị, mà là đi đến trung tâm mua sắm một chuyến.

Lúc đi thang cuốn lên tầng ba lúc đi qua tầng lầu bán đồ trẻ sơ sinh phụ nữ có thai thì lơ đãng thoáng nhìn, thấy được một bóng dáng quen thuộc. Anh đi tới hướng về phía chân của người kia nhẹ nhàng đá một cái, mặt không cảm xúc hỏi: “Cậu sao quay về rồi?”

Hoàng Thiếu Khanh quay đầu nhìn lại, đón lấy nụ cười trách móc, “Ở nơi này đều có thể đụng phải! Ngày hôm qua vừa trở về, vợ không phải là chưa tới hai tháng sẽ phải sinh mà, đuổi về chờ sinh rồi. Anh thì sao? Nghỉ phép?”

“Ừ, nghỉ phép thăm bệnh.”

“Người nào bị bệnh? Mấy người có tuổi nhà anh?” Hoàng Thiếu Khanh thu lại nét mặt hỏi.

“Không phải, là Chúc Kỳ Trinh.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe có người sau lưng nhẹ giọng kêu lên: “Hoàng Thiếu, anh xem cái này thế nào?”

Hai người đồng thời quay đầu, Đông Phương Càn và đối phương đều rất sững sờ, ngay sau đó anh xoay đầu lại hỏi thăm dường như chau đôi lông mày, ý là cậu làm sao lại ở cùng với cô ấy?

Hoàng Thiếu Khanh nổi khố từ nhỏ lúc này hiểu ý tứ của anh, lập tức cười cười giải thích mà nói: “Đừng, vạn lần đừng nghĩ linh tinh. Em đưa Hoan Hoan đi cùng tới chọn vài món quần áo bà bầu tặng cho vợ em! Anh biết, chuyện như vậy chúng em làm sao làm?”

Lúc này, Từ Hoan Hoan đã chậm rãi đi tới bên cạnh hai người, nhe răng cười một tiếng, “Đông Phương.”

Đông Phương Càn đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái, trước kia mình hận Từ Hoan Hoan như vậy, thậm chí anh không cho phép người xung quanh mình nhắc tới cái tên này, tại sao hôm nay nhìn thấy cô lại không có một chút hận ý? Lê nào là mình buông bỏ?

Hắn nghĩ tới cái ôm đó, còn có nụ cười của Chúc Kỳ Trinh, liệu có phải người con gái ngốc nghếch này là đáp án cho khúc mắc bao năm nay của mình?

Anh nhìn Từ Hoan Hoan khẽ gật đầu, coi như là đáp lại lời chào hỏi của cô.

Từ Hoan Hoan ánh mắt lộ ra tia kinh ngạc, cô thật là không ngờ Đông Phương Càn sẽ bình thản trả lời mình như vậy.

Hoàng Thiếu Khanh sợ bọn họ gặp mặt lúng túng, vội vàng tiếp tục hỏi: “Vừa nãy anh nói chị dâu bị bệnh?”

“Không có gì, bị thương nhẹ.” Đông Phương Càn bình tĩnh trả lời.

“Vậy lát nữa chúng ta cùng nhau tới thăm đi, Hoan Hoan muốn đi cùng không?” Câu hỏi dò này của Hoàng Thiếu Khanh thật ra là hi vọng Từ Hoan Hoan từ chối, anh nghĩ có lẽ cô cũng không nguyện ý đến thăm Chúc Kỳ Trinh, mà Đông Phương Càn khẳng định cũng không thích hai người họ gặp mặt.

“Không cần, tôi lập tức phải trở về đơn vị, về sau có cơ hội tụ hội đi!”

“Vậy anh tới trung tâm mua sắm làm cái gì?”

Đông Phương Càn nhếch miệng, lại khó nén nụ cười trên mặt, “Chúc Kỳ Trinh bị thương ở hông, cô ấy lại thích ngồi trên đất, cho nên anh tới mua cái thảm.”

Hoàng Thiếu Khanh cười ha ha, “Chị dâu đã làm cái gì vậy? Không phải là anh đá chứ?”

Đông Phương Càn đáp cậu ta một cước, khẽ cười trả lời: “Anh chỉ đá cậu.”

“Được rồi, đừng ức hiếp em nữa, em bây giờ là Thiếu tá, dù sao cũng cao hơn anh một cấp! Điểm này ý thức tự giác cũng không có?”

“Cậu là Thiếu tướng anh đây cũng đá như vậy.”

“Phải, chờ em làm Thiếu tướng anh lại đá cũng không muộn. Đi một chút, cùng anh đi mua thảm.”

Đông Phương Càn nhíu mày nhắc nhở, “Nhiệm vụ của vợ cậu hoàn thành rồi hả?”

“Hiếm khi gặp nhau như vậy, anh lại sắp đi rồi, đối đãi với anh một chút mà! Hoan Hoan, nếu không thì em ở lại giúp anh làm nhiệm vụ?”

Từ Hoan Hoan ở bên cạnh một mực không hề nói chen vào, cố ý làm bộ như nghe không ra ý trong lời nói của Hoàng Thiếu Khanh, giọng mang chút thoải mái nói: “Để em đi cùng các anh đi!”

45. Chương 45: Lần Đầu Giao Chiến

Đông Phương Càn không có ý kiến khác, xoay người đi tới hướng cửa thang cuốn.

Hoàng Thiếu Khanh như có điều suy nghĩ nhìn Từ Hoan Hoan một cái, nói: “Đi thôi!”

Đến khu vật dụng gia đình ở tầng trệt, mục đích Đông Phương Càn rất rõ ràng, trực tiếp đến cửa tiệm có danh tiếng, hỏi: “Thảm lông dê châu Úc có những loại nào?”

Nhân viên cửa hàng vừa đến thấy mới sáng liền có khách hàng tới mua thảm mắc như vậy, với lại ba người đi vào mỗi người đều có dáng vẻ nổi bật, ba nhân viên lập tức vây quanh, nhiệt tình dẫn họ vào mà giới thiệu.

Nghe nhân viên cửa hàng thao thao bất tuyệt nói những tính chất của thảm nhập khẩu, các loại, giá cả, Đông Phương Càn lại làm lơ, chỉ là lấy tay vuốt ve các loại thảm lông dê thật dày.

Chỉ thấy nhân viên cửa hàng còn chưa giới thiệu hết, Đông Phương Càn đã ngắt lời cô ấy, chỉ vào một tấm thảm lông dê màu trắng nói: “Tấm này, gói lại.”

Mấy nhân viên cửa hàng vô cùng kinh ngạc, chen ở một đoàn tìm hàng mới, còn vừa bàn luận xôn xao. Làm gì có người mua đồ đứt khoát như vậy? Tầm thăm hơn hai ngàn đó, quyết định không tới một phút.

Hoàng Thiếu Khanh và Từ Hoan Hoan thấy nhưng không kinh sợ, đây chính là phong cách của Đông Phương Càn từ trước tới nay. Nếu như anh chọn nhặt nhanh, lằng nhằng nửa ngày, đấy mới là kinh ngạc.

Xoạt nộp tiền, Đông Phương Càn điền tờ địa chỉ giao hàng, để cho bọn họ trực tiếp mang đồ chuyển giao đến nhà, sau đó ba người xuống lầu. Đến tầng đồ dùng cho con nít và phụ nữ có thai, Đông Phương Càn nói: “Hai người tiếp tục đi, tôi đi thẳng về J thị.”

Hoàng Thiếu Khanh tiến lên ôm lấy anh, vỗ vỗ lưng anh, giọng nói nặng nề lại cố làm thoải mái mà trêu chọc nói: “Bây giờ có vợ yêu ở nhà dù sao cũng nên thường xuyên về nhà đi? Lần sau quay về nói trước một tiếng, em cũng từ T thị trở về.”

Đông Phương Càn đáp lại anh ta quay lại đập hai cái, sau đó xoay người đi mất. Từ đầu tới cuối, dường như quên mất sự tồn tại của Từ Hoan Hoan.

Hoàng Thiếu Khanh và Từ Hoan Hoan tiếp tục ở đây chọn quần áo trong tầng một, Từ Hoan Hoan liền nói: “Anh đi trước đi, em còn muốn mua ít đồ.”

“Mua cái gì?” Hoàng Thiếu Khanh thuận miệng hỏi.

“Đồ của phụ nữ.”

“Vậy anh đi xuống lầu dưới chờ em!”

“Không cần, anh về trước đi, lát nữa em còn chút chuyện.”

“Được,” Hoàng Thiếu Khanh cũng không khách sáo với cô, “Ngày kia anh trở về T thị, em lái xe theo anh sao?”

“Được, đến lúc đó điện thoại liên lạc.”

Cho đến khi bóng Hoàng Thiếu Khanh biến mất theo thang máy, Từ Hoan Hoan xoay người đi tới thang máy phía trước đến khu vật dụng gia đình đó, chạy thẳng tới cửa tiệm lúc trước bọn họ vào.

Cô vừa mới vào cửa, nhân viên cửa hàng liền nhận ra cô, cười tiến lên nghênh đón, hỏi: “Tiểu thư, cô có cần gì cần phục vụ?”

“Cái thảm kia mới vừa đưa ra ngoài sao?”

“A, còn chưa có, tài xế chúng tôi bốn giờ chiều mới bắt đầu giao hàng.”

“Vậy không cần giao, tôi trực tiếp mang về.”

Nhân viên cửa hàng hơi ngây người, lập tức có chút khó xử mà nói: “Cái này...Không có thích hợp lắm, khách mới vừa yêu cầu giao hàng phục vụ.”

“Ừ, bây giờ anh ấy muốn tự mình mang về, bảo tôi tới lấy.”

Nhân viên phục vụ trên mặt mang nụ cười lúng túng, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Như thế nào?” Từ Hoan Hoan trên mặt mơ hồ hiện lên tức giận, “Cô còn sợ tôi lừa gạt cô một mảnh thảm đất hay sao? Muốn tôi đi xuống gọi anh ấy đi lên đích thân cầm không?”

Lúc này một người nhân viên cửa hàng thấy tình thế vội vàng đi lên giải vây, nín nọt mà cười theo, nói: “Tiểu thư đừng nóng giận, chúng tôi không có ý này.” Tiếp tục giọng nhẹ nhàng người bên cạnh nhân viên cửa hàng nói: “Bọn họ vừa cùng đi, cứ để cho cô ấy mang đi đi!”

Lúc Chúc Kỳ Trinh tỉnh lại, giường chiếu đối diện gấp theo thứ tự, mà sáng sớm đã không thấy Đông Phương Càn. Trong phòng còn giữ hơi thở phảng phất của anh, nhưng anh lại mang theo tim của mình cùng nhau bay xa rồi.

Ăn điểm tâm tại giường, chân trước đi Lý mới vừa đi, chân sau một người theo vào làm Chúc Kỳ Trinh không nghĩ tới, Từ Hoan Hoan.

Vừa vào cửa, cô ấy không khách khí, buồn một cái hộp lớn trong tay xuống, ở trên giường đối diện ngồi xuống ghế salon nhỏ, mỉm cười chào hỏi: “Xin chào, Chúc Kỳ Trinh.”

Vốn là Chúc Kỳ Trinh nằm, cái mông bị thương lại không thể ngồi, thấy bộ dạng đối phương dường như không có ý tốt, cô cũng không biết có nên tiếp tục nằm yên theo dõi biến hóa, hay là nên dừng lại bày thế trận chờ quân địch.

Nằm đi, cô bắt kẻ! Cô nghĩ, một người tới giết một người, tới hai giết cả hai! Mặt cá ươn, tôi muốn cùng người yêu cũ của anh liều mạng một sống một chết!

“Xin chào, trùng hợp vậy, cũng có thể gặp ở đây.” Cô lên tiếng chào trong lời nói còn có hàm ý khác.

Từ Hoan Hoan khẽ mỉm cười, vuốt cổ áo. Chúc Kỳ Trinh nghĩ động tác này cũng là thói quen của cô, quân nhân thường chỉnh sửa lại dáng vẻ trang phục của mình, chẳng qua là không biết động tác này đại diện cho cảm xúc gì, chẳng lẽ cô ta cũng đang khẩn trương? Nghĩ tới đây, lòng tin của cô không khỏi tăng lên gấp bội.

“Không phải là đúng dịp, nghe nói cô bị thương, tôi là đặc biệt đến thăm cô.”

“Vậy sao? Vậy cảm ơn nhiều. Tôi bị thương ngay cả cô ở T thị đây cũng có nghe nói, còn đặc biệt tới một chuyến, thật là vất vả.”

“Không phải là nghe nói ở T thị, là nghe Đông Phương Càn nói.”

Tim Chúc Kỳ Trinh run rẩy một hồi, mặt cá ươn vẫn liên lạc với Từ Hoan Hoan? Cô ta tới đây là để ra oai? Nếu Đông Phương Càn còn yêu cô ta, mình với cô ta còn hiểu chiến cái gì? Trong nháy mắt cô đã bại trận, vẻ mặt có chút hơi đưa đám, “Cô muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nói... Tôi không thích cô.”

Chúc Kỳ Trinh giận tím mặt, hung tợn trừng cô ta: “Cô tới là để cãi nhau? Tôi không cần cô thích, cảm ơn!”

Từ Hoan Hoan lại cười nhẹ ra tiếng, “Dễ nổi giận như vậy, xem ra cuộc sống của cô và Đông Phương Càn không tốt. Nhìn dáng vẻ của cô, là đã biết chuyện trước kia của chúng tôi, cho nên đối với tôi tràn đầy địch ý(*), đúng không?”

(*) lòng căm thù

Đúng! Chúc Kỳ Trinh trong lòng lớn tiếng trả lời, có điều mở miệng cũng là làm ra vẻ khinh thường nói: “Không phải là mối tình đầu sao, bây giờ con người ai có thể không nói qua vài lần yêu? Tôi chỉ cho tôi là người không tốt còn lấy đạo đức của người.”

Từ Hoan Hoan cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng lặp lại: “Mối tình đầu... Cô biết mối tình đầu của chúng tôi như thế nào sao?”

“Cô muốn nói với tôi chuyện xưa?”

“Cô muốn nghe không?”

“Không muốn.” Mặc dù trong lòng vô cùng muốn.

“Là không dám sao?”

Chúc Kỳ Trinh giận đến hút một ngụm khí lạnh, chột bỏ dậy, đứng trên giường vận sức chờ phát động. Cô nghĩ, nói không lại cô thì tới động thủ, mặc dù tay bị thương, cô còn làm lính, nhưng tôi không sợ!

Tâm tình hơi vừa bình tĩnh, cô cũng cười lạnh một tiếng, giọng nói ôn hòa nhưng câu chữ bén nhọn nói: “Cuối cùng là cô muốn làm gì? Nếu như là tới khiêu khích, thì thật xin lỗi, tôi không tiếp. Nếu như là tới khích bác, cũng thật xin lỗi, trước đó cô đã bị knockout, cho nên bây giờ cô không có tư cách!”

Từ Hoan Hoan nghe xong khuôn mặt khẽ biến sắc, vuốt cổ áo lần nữa, sau đó lấy ra hộp lớn lúc cô ta mang tới, nói: “Đây là tấm lông dê Đông Phương mua cho cô, anh ấy nói cô cứ thích ngồi dưới đất, lần này cái mông còn bị thương, cho nên sáng sớm liền chạy tới cửa hàng mua cho cô.” Cô ta nhẹ nhàng cười một tiếng,

“Tôi thay mặt anh ấy tặng đồ, chỉ là nhân tiện muốn đến xem một chút, cô có đáng để anh ấy phải tốn tâm tư như vậy không. Để cho Đông Phương Càn yêu phụ nữ, tôi không hy vọng là phụ nữ quá kém cỏi.”

Chúc Kỳ Trinh đã giận đến huyết áp thủng bề ngoài, ở trong lòng mắng chửi, phụ nữ thối, cô quản được sao? Nhưng về mặt lại điềm tĩnh mà trả lời: “Đây là chuyện của chúng tôi, không cần cô quan tâm! Có phải quá kém cỏi hay không, Đông Phương Càn biết rõ nhất. Cho dù là có phải hay không, vậy anh lái xe mười mấy giờ, từ J thị chạy về nhìn tôi, cũng làm cho tôi bất ngờ.” Nói xong cô nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay giành lấy cái hộp thăm, “Cảm ơn, tạm biệt!”

Từ Hoan Hoan đã hoàn toàn không để kiêu ngạo, trong mắt trừ tức giận lại không có một chút hứng thú. Cô ta đạp giày cao gót vội vàng đi ra phòng bệnh.

Cho đến khi tiếng bước chân đi xa, Chúc Kỳ Trinh rốt cục mới bộc phát ra. Cô ném cái hộp, tức miệng mắng to: “Mặt cá ương, anh chết đi! Đi xuống mười tám tầng Địa Ngục đi! Đàn bà miệng độc, không ai muốn đáng đời cô, khoác quần phục rắn rết đồ đàn bà hư hỏng!”

46. Chương 46: Mười Kế Nhỏ Của Đông Phương Càn.

Sau khi xuất viện về nhà, Chúc Kỳ Trinh đã biến thành nửa tàn phế, mỗi ngày không ngồi thì nằm, ăn cơm không dùng đũa được nên phải dùng đến muỗng, nhưng cũng không thuận lợi lắm. Loại tình trạng này, phải kéo dài hơn mười ngày, sau đó mới bắt đầu từ từ khôi phục bình thường.

Mà thái độ của cô đối với Đông Phương Càn lại trở về điểm xuất phát, bởi vì Từ Hoan Hoan khiêu khích, thuận nước đẩy thuyền nên quan hệ giữa cô và Đông Phương Càn đã xuống tới điểm đóng băng. Đông Phương Càn gọi điện thoại cho cô, một chút cô cũng không muốn nhận, gửi tin nhắn cô cũng không nhắn lại.

Mối quan hệ giữa hai người vừa mới nảy nở ra một chút ngọt ngào, bây giờ toàn bộ đều hóa thành số không, thậm chí còn tệ hơn lúc trước.

Sấm vai là một người chồng, Đông Phương Càn luôn là người không có đầu óc, bất thành linh bị Chúc Kỳ Trinh lạnh nhạt, anh cũng không giải thích được, anh cứ nghĩ là do mình đi không một lời tạm biệt với Chúc Kỳ Trinh, cho nên cũng không còn quá để ý.

Không lâu, anh nhận được lệnh của cấp trên, phải đi Bắc Kinh học tập kín trong vòng ba tháng. Trước khi đi anh gọi điện thoại về nhà, sau khi nói chuyện đi Bắc Kinh học tập, ngay sau đó cố làm cho bản thân tự nhiên hỏi: “Chúc Kỳ Trinh có ở nhà không?” Nguyên nhân anh chọn thời điểm ăn cơm gọi điện về, chính là vì muốn Chúc Kỳ Trinh nghe điện thoại, cô nào loạn lâu như vậy, chắc cũng đã bớt giận rồi. Huống chi theo anh nghĩ, ở trước mặt trưởng bối cho tới bây giờ, Chúc Kỳ Trinh đều là rất rất nể mặt mình.

Không ngờ lúc này anh đã đoán sai, chỉ nghe trong điện thoại xa xa truyền đến thanh âm của Chúc Kỳ Trinh, “Tay con bị thương không tiếp được, nói với anh ấy cố gắng học tập thật tốt ngày ngày tiến lên!”

Lần này anh thật sự nóng nảy, nhưng lệnh cấp trên đã ra, anh phải lập tức đi ngay. Không có cách nào khác, mang theo đầy bụng nghi vấn, anh đến Bắc Kinh, mỗi ngày trong lòng luôn bất an, trong lúc nghe giảng luôn lo lắng, bồn chồn.

Anh không có biện pháp ổn định tinh thần để làm một việc nào đó, thật vất vả cố gắng quan hệ của bọn họ mới tiến thêm một bước, anh không biết có thể vì chuyện này mà làm cho bọn họ không thể tiếp tục sống chung hòa hợp nữa hay không?

Suốt một tháng, anh luôn trong trạng thái vô cùng lo lắng, điều này làm người cùng anh tham gia học tập lần này Hoàng Thiếu Khanh gặp không ít chuyện buồn cười.

“Đông Phương, tôi nói này cậu không sao chứ?” Nằm trên giường trong phòng nghỉ ngơi, Hoàng Thiếu Khanh thấy hành động cầm điện thoại vuốt ve suốt một đêm của Đông Phương Càn liền cười hỏi.

Đông Phương Càn lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, tiếp tục động tác vuốt ve điện thoại di động.

Nhìn một lát, rốt cuộc Hoàng Thiếu Khanh cũng không nhịn được nữa, “Cậu đừng vuốt ve điện thoại nữa được không? Thanh âm trượt lên trượt xuống của điện thoại làm cho tôi sờn cả tóc gáy rồi.”

Đông Phương Càn không để ý, tiếp tục vuốt ve!

“Đông Phương, cậu cùng chị dâu cãi nhau sao? Chúng ta cũng đã tới đây một tuần lễ rồi, cậu ngày ngày cứ cầm điện thoại mong cho nó reo lên, nói một chút xem, đã xảy ra vấn đề gì à?”

“Nếu biết thì không có chuyện gì rồi.” Đông Phương Càn buồn bực trả lời.

“Chuyện gì xảy ra cũng không biết? Vậy thì cậu xong đời rồi, việc học tập của chúng ta sau ba tháng mới có thể trở về, đến lúc đó chuyện này nhất thời có thể giải quyết được sao?”

Đông Phương Càn cau mày, suy nghĩ một chút quay đầu hỏi: “Hoàng thiếu gia, cậu cùng lão bà phát sinh mâu thuẫn thì sẽ giải quyết như thế nào?”

“Còn giải quyết thế nào nữa? Thỉnh thoảng chúng ta mấy tháng không về nhà, tất nhiên là dồn hết sức làm biểu hiện lấy lòng với lão bà rồi!”

“Biểu hiện lấy lòng là thế nào?”

Hoàng Thiếu Khanh cười trộm một tiếng, “Dù tôi nói ra sao? Tự mình nghĩ đi! Nói một chút xem, rốt cuộc chị dâu đã làm gì với cậu? Mà cậu lại mang dáng vẻ buồn phiền như vậy, cái dáng vẻ này của cậu làm cho tôi nhớ đến chuyện cậu cùng Hoan Hoan tách ra.”

Đông Phương Càn nhăn lại mày, cầm điện thoại di động đứng dậy, không nhịn được nói: “Đã nói các cậu đừng nhắc tới cái tên này rồi mà, đã quên? Đi, đi uống rượu!”

Ngày hôm sau, Hoàng Thiếu Khanh nhận được điện thoại nói lão bà khó sinh, đã ở bệnh viện hai mươi tiếng đồng hồ, hỏi anh có đồng ý sinh mổ không, anh ta gấp đến độ rống vào trong điện thoại: “Tại sao lại không đồng ý? Loại câu hỏi ngu ngốc này cũng hỏi? Tôi muốn vợ tôi và đứa bé đều tốt.”

Vì thế, anh ta lập tức hướng cấp trên xin phép về nhà một chuyến, bởi vì tình huống đặc biệt, nên được phê chuẩn.

Chỉ là mới vừa đến bệnh viện, anh ta liền biết vợ con mình không có việc gì, hơn nữa vui mừng vì có con, tự nhiên trong lòng mừng rỡ như điên. Tuy rất cao hứng, nhưng anh ta vẫn không quên việc nhờ vả của người anh em tốt Đông Phương, đi tìm Chúc Kỳ Trinh hỏi thăm một chút, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại thay đổi thái độ.

Đông Phương Càn vì yêu cầu nhỏ nhỏ này của mình, đã bị Hoàng Thiếu Khanh bắt ép tặng một chiếc đàn Piano, nói là lễ vật ra mắt con anh ta, có điều anh ta cũng vì chuyện này mà làm giấy bảo đảm sẽ thực hiện quân lệnh hoàng thành tốt nhiệm vụ.

Ngày hôm sau, anh ta cầu xin lão bà gọi điện cho Chúc Kỳ Trinh, nói chuyện cô sinh, để cho Chúc Kỳ Trinh đến bệnh viện thăm một chút. Chúc Kỳ Trinh nhận được cú điện thoại này, ngượng ngùng từ chối, nhưng vẫn không được liềm đi mua vòng tay vàng dành cho trẻ con đi đến bệnh viện thăm.

Biểu hiện của Hoàng Thiếu Khanh rất nhiệt tình, dáng vẻ này giống như cùng cô quen biết vô cùng tốt, sau khi trò chuyện về đứa bé, đối với vợ chăm sóc bằng mọi cách, còn hỏi cô cùng Đông Phương Càn khi nào thì tính toán có đứa bé.

Ngồi một lát, Chúc Kỳ Trinh đứng dậy tạm biệt, vốn không quen biết nhiều, nhìn bộ dạng đầm thắm thân thiết của bọn họ, càng thêm không thoải mái. Cô nghĩ: Cùng làm lính, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy? “Vậy tôi đi trước, một lần nữa chúc mừng hai người!”

“Vậy để tôi tiễn chị dâu!” Ngay sau đó Hoàng Thiếu Khanh đứng dậy.

“Không cần không cần, anh ở lại chăm sóc hai mẹ con cô ấy đi, tự tôi đi là được.”

“Không sao đâu, tiễn một lát cũng không chậm trễ chuyện gì.” Tiếp đó hướng lão bà nằm ở trên giường cười dò hỏi: “Lão bà, anh đưa chị dâu xuống lầu, em không có ý kiến gì chứ?”

“Được rồi, đừng có kéo dài thời gian nữa, tiễn chị dâu đi đi. Chị dâu lần sau tới nhà tôi chơi nhé!”

Xuống dưới lầu, đột nhiên Hoàng Thiếu Khanh quay đầu hỏi: “Chị dâu có thời gian không? Qua bên kia nói chuyện một chút đi?”

Chúc Kỳ Trinh mất tự nhiên vén vén tóc, hỏi: “Là Đông Phương Càn kêu anh tìm tôi đúng không?”

Trong đầu Hoàng Thiếu Khanh nhanh chóng suy nghĩ, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chị dâu hi vọng cậu ta kêu tôi đến tìm hay là không đến tìm?”

Nghe xong Chúc Kỳ Trinh rất tức giận, thở một tiếng, “Thôi, hai người là ở chung một phe, hỏi cũng vô ích.”

Hoàng Thiếu Khanh nhếch miệng cười một tiếng, “Làm sao có thể? Con người của cậu ta rất bướng, sao có thể để cho tôi tìm chị dâu được? Lại nói lần này tôi trở về cũng chỉ là phê chuẩn tạm thời, cậu ta không biết! Đúng rồi, lần này tôi cùng cậu ta học tập ở Bắc Kinh, chị dâu biết chứ?”

Chúc Kỳ Trinh lắc đầu một cái, tức giận trả lời: “Không biết.” Nghe Hoàng Thiếu Khanh nói Đông Phương Càn không cho đến tìm mình, trong lòng lại càng không thoải mái.

“Lần này tôi cùng với cậu ấy ở chung một phòng, chỉ là, một tuần lễ học tập, bộ dạng của cậu ấy làm cho tôi nhìn không thuận mắt chút nào.”

“Anh thế nào?”

“Nghỉ ngơi không chịu nghỉ ngơi cho tốt, cả ngày kéo tôi đi uống rượu; Đi học cũng không học cho tốt, cả ngày cứ cầm cái điện thoại đóng đóng mở mở, người phía sau cũng không dám ngồi gần cậu ta, đều bị phiền rồi.”

Chúc Kỳ Trinh giật mình, Đông Phương Càn còn có thể như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì mình? Lập tức lắc đầu phủ nhận, mắt cá ươn có lẽ đang ước gì mình đừng để ý tới anh, cùng Từ Hoan Hoan đang vui vẻ với nhau làm sao buồn phiền vì mình được?

Suy tính một lát, cô hỏi: “Hoàng thiếu gia, tôi cùng Đông Phương Càn kết hôn cũng hơn nửa năm rồi, có nghe nói một chút chuyện của anh ấy và Từ Hoan Hoan, chỉ vẫn không hiểu bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Nếu như còn vương vấn không dứt được, nghĩ muốn nối lại tình xưa, tôi sẽ không nói hai lời cùng Đông Phương Càn ly hôn. Nhưng Đông Phương Càn là một hủ nút, cái gì cũng không nói, anh biết chuyện gì xảy ra không?”

“Vương vấn không dứt?” Hoàng Thiếu Khanh lộ ra vẻ mặt không thể tin được, “Đông Phương làm sao có thể muốn cùng cô ta nối lại tình xưa? Có phải hai người có chuyện gì hiểu lầm rồi không? Đi tới đây, chúng ta nói chuyện.”

Hai người đi tới ghế dài cách đó không xa, Hoàng Thiếu Khanh mở miệng hỏi: “Chị dâu, chị từ nói nào nghe được chuyện trước kia của bọn họ? Hoặc là tôi rất hoài nghi có phải những điều này đều là chị nghe người ta nói không, những năm gần đây Đông Phương Càn không cho chúng tôi ở trước mặt cậu ấy nói đến cái tên Từ Hoan Hoan này, từ trong lòng Đông Phương Càn đã ghét hận Từ Hoan Hoan, làm sao có thể còn vương vấn chưa dứt được? Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, tôi cùng cô ta làm việc tại quân khu ở T thị, không thể nào lại không biết bọn họ có liên lạc.”

“Ghét hận?” Chúc Kỳ Trinh không rõ chân tướng, “Tại sao?”

“Chị là biết chút chuyện gì của bọn họ?”

Chúc Kỳ Trinh suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: “Chỉ biết là bọn họ là thanh mai trúc mã, sau đó bị trong nhà tách ra.”

Hoàng Thiếu Khanh cười lắc lắc đầu, “Tôi sẽ nói từ đầu cho chị biết về chuyện của bọn họ.”

Anh ta móc ra một điều thuốc, sau đó bắt đầu chậm rãi kể: “Từ Hoan Hoan là một cô gái xinh đẹp, có thể bởi vì cô có dòng máu người Tân Cương, cho nên từ nhỏ khi còn ở trong viện những bé trai chúng tôi đều rất thích, từ nhỏ chúng tôi đã tranh dành mang cô đi chơi, làm cho cô ta vui vẻ, chỉ là, cuối cùng cô lựa

chọn thích Đông Phương Càn, vì Đông Phương Càn, cô dự thi vào trường quân đội, từ đó trở đi, con trai trong viện mới chết tâm.”

Ở trong lòng Chúc Kỳ Trinh khinh thường nghĩ: Không muốn gặp? Đông Phương Càn anh từ Trung học đệ nhất đã thích người ta, đúng là biết giả bộ!

”Điều kiện gia đình Hoan Hoan không được tốt lắm, ba cô là tài xế của ông nội cậu ấy, mẹ là người gác giữ trong bệnh viện quân khu, cho nên nếu cô muốn gả cho nhà Đông Phương nhất định sẽ gặp một chút rắc rối, hơn nữa khi còn trẻ nói yêu, ai biết về sau sẽ như thế nào? Vì tập thể những đứa trẻ đều lựa chọn trầm mặc, cùng nhau giữ bí mật này cho Đông Phương Càn, bọn họ yêu nhau gần ba năm đại học, hai bên nhà vẫn không biết.

Cho đến năm thứ tư, không biết vì sao, đột nhiên ba của Hoan Hoan bị quân khu sa thải, mẹ của cô cũng bởi vì phạm một sai lầm nhỏ cũng bị bệnh viện sa thải. Đông Phương Càn biết là nhà mình giờ trò. Sự việc đã bại lộ, nên cậu ấy không thể gặt được, vì vậy dẫn theo Hoan Hoan về nhà ngã bài.

Đoạn thời gian đó nhà bọn họ rất náo nhiệt, náo loạn cả ngày. Ông cụ của cậu ấy ba ngày hai bữa lại lấy gậy đánh cậu ấy, cũng thường xuyên động một chút là tăng huyết áp đưa đến bệnh viện, tiếng bà Hạng che chở cho Đông Phương Càn, cả đại viện đều có thể nghe được.

Đột nhiên có một ngày nhà bọn họ im tiếng, sau đó mới biết Đông Phương Càn mang theo Hoan Hoan bỏ trốn. Cũng không đi học, cái gì đều vứt hết mà chạy, lúc ấy chúng ta rất sùng bái cậu ấy, thật không nhìn ra Đông Phương Càn lại có thể làm ra chuyện này.”

Chúc Kỳ Trinh bắt mắt lườm anh ta một cái, ngài đây là xem chuyện này đáng buồn cười?

Hoàng Thiếu Khanh chú ý tới nét mặt của cô, cười cười xấu hổ, “Chị dâu, đừng lườm tôi, tôi nhát gan, không chịu nổi kinh sợ đâu!”

47. Chương 47: Thỏa Hiệp...

“Còn không nhanh nói vấn đề chính!” Chúc Kỳ Trinh vẻ mặt nghiêm túc khế trách mắng.

Hoàng Thiếu Khanh ngồi nghiêm chỉnh, tiếp tục chậm rãi mở miệng nói, “Sau lại nghe nói bọn họ chạy trốn tới Hongkong. Chỉ có điều, hơn mười ngày sau, Đông Phương liền trở về rồi, chỉ có một mình anh ấy, bọn em cũng hỏi anh ấy tới cùng chuyện gì xảy ra. Lúc ấy thật sự bảo mấy đứa trong viện chúng em giúp đứa trẻ thất vọng là anh ấy, tất cả mọi người đều mong anh ấy chạy trốn thành công!”

Nói xong cậu ta xấu xa cười với Chúc Kỳ Trinh một tiếng, như kiểu cười trên nỗi đau của người khác, “Nhưng sống chết người kia không nói, sau đó ngoan ngoãn trở lại trường học, nhận trừng phạt không nhỏ, bắt đầu học lại từ đầu. Hoan Hoan cũng từ sau lúc đó mà biến mất, mãi cho đến hơn một năm về sau, bọn em mới biết Hoan Hoan được điều đi trường học khác, hơn nữa vừa tốt nghiệp đại học liền được bố trí đến quân phân khu thành phố T trao tặng cấp bậc Thượng úy, không tới mấy tháng sau, liền được nâng lên, cha mẹ của cô cũng đều theo tới thành phố T, mua nhà ổn định cuộc sống, sống những ngày tháng thuận buồm xuôi gió.

Bọn em phỏng đoán như vậy, có lẽ là Hoan Hoan với nhà Đông Phương đã đạt được điều kiện ích lợi nào đó, đối với tương lai của cô và tiền đồ là điều kiện có lợi, cho nên phản bội Đông Phương.

Từ đó về sau, Đông Phương càng thêm trầm mặc ít nói, cũng càng không gần nữ sắc nữa rồi, bất luận mỹ nữ nào anh ấy đều không liếc mắt nhìn. Hơn nữa quan hệ với người trong nhà cũng hoàn toàn không thể hiện ra, vừa tốt nghiệp anh liền tự mình chạy đến đơn vị, từ một trung đội trưởng nhỏ bắt đầu đi lên, luôn ở đơn vị lăn lộn mấy năm như vậy, cũng không về nhà, cho nên nghe nói hai người kết hôn, em lúc ấy còn rất bất ngờ, lúc đầu còn tưởng rằng người kia chuẩn bị độc thân cả đời!”

Chúc Kỳ Trinh vẫn còn đắm chìm trong những việc đã qua của Đông Phương Càn, nhất thời chưa hồi phục lại tinh thần.

Cái mặt lúc nào cũng căng cứng của Đông Phương Càn đó thể mà đã làm qua chuyện bỏ trốn? Anh cũng từng vì tình yêu mà làm ra hành động trái ngược, phản kháng với người trong nhà?

Chúc Kỳ Trinh xót xa nghĩ: Đông Phương Càn, anh tuổi trẻ cũng hết sức lông bông a, chỉ vì một người phụ nữ khác, chẳng quan hệ tới mình mà thôi.

Sau khi từ biệt với Hoàng Thiếu Khanh, cô buồn buồn không vui về đến nhà, vừa nằm xuống liền ngủ thiếp đi, công việc buổi chiều cũng không đi.

Không biết tại sao, cô cảm giác rất mệt, đắm chìm trong cảm giác tội lỗi, chỉ muốn ngủ ngon một giấc, cái gì cũng có thể không cần nghĩ, không cần làm.

Nhắm mắt lại, cô hồi tưởng lại gần một năm qua chung sống cùng Đông Phương Càn, hồi tưởng sự biến đổi trong tình cảm gần đây của mình, đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Tại sao mình lại khó chịu như vậy? Tại sao sau khi biết chuyện quá khứ của anh cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi như vậy?

Lúc tỉnh dậy, điện thoại đầu giường phát ra âm thanh nhắc nhở tin nhắn gửi đến chưa xem, cầm lên vừa nhìn, bên trong có mười tin nhắn mới. Vừa nhìn tên, toàn bộ là của mặt cá ươn.

“Hừ, gửi tin tức đi lúc nào không biết? Có chuyện cũng không gọi điện thoại à? Hoàng Thiếu Khanh, nhanh như vậy đã đi mất báo rồi hả?” Cô có chút tức giận mắng mấy câu, bắt đầu kiểm tra xem xét.

Tin nhắn đầu tiên: Nước sông hòa vào biển rộng

Tin nhắn thứ hai: Liền không còn là nước sông

Tin nhắn thứ ba: Tình yêu trở thành quá khứ

Tin nhắn thứ tư: Liền không còn là tình yêu

Tin nhắn thứ năm: Khi cô quạnh hóa thành tương tư

Tin nhắn thứ sáu: Khi nhịp tim biến thành lời thề

Tin nhắn thứ bảy: Trái tim anh

Tin nhắn thứ tám: Nhật Nguyệt chứng giám

Tin nhắn thứ chín: Chúc Kỳ Trinh

Tin thứ mười: Điều anh muốn chỉ là hiện tại

Bàn tay nắm chặt điện thoại, bắt đầu khẽ run. Cô tưởng tượng không nổi, Đông Phương Càn chỉ biết khi dễ mình, lấy đau khổ của mình làm thú vui, là dưới trạng thái thể nào, tâm tình thể nào gõ ra những lời thể này.

Anh – một người đã từng điên cuồng yêu một người phụ nữ khác, tự nói với mình tình yêu đã qua, mình nên tin không? Anh – một người đã từng mang một người phụ nữ khác bỏ trốn, tự nói với mình điều anh muốn chỉ là hiện tại, mình có thể tin không?

Cô không biết, cô chỉ có thể hỏi ngược lại mình, Chúc Kỳ Trinh, tình yêu của người mất đi chưa? Người có thể yêu anh lần nữa hay không?

Nội tâm của cô đầy mâu thuẫn và rối rắm, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, cô gửi đi một tin nhắn cho Đông Phương Càn: Anh còn hận cô ta không?

Rất nhanh, tin nhắn trả lời của anh trở lại: không

Câu trả lời này của anh, so với tốc độ trả lời tin nhắn bình thường của anh, cuối cùng lại để cho Chúc Kỳ Trinh lộ ra nụ cười.

Hận, cũng vẫn là còn nhớ mong, còn nghĩ đến, trong lòng còn yêu, vẫn còn canh cánh trong lòng. Bất luận câu trả lời của anh là thật hay giả, mình đã không thể nào khảo cứu*, cũng không muốn tổn tâm tư đi phân

tích nữa. Cho dù là giả, vậy thì thế nào? Ly hôn với anh? Chiến tranh lạnh với anh? Mỗi ngày khiến cho mình buồn buồn không vui? Hơn nữa dường như không hề giống như lúc mới bắt đầu thờ ơ đối với mình như vậy nữa, tính khí cũng thu lại rất nhiều, còn thỉnh thoảng quan tâm mình, liệu có phải biểu thị anh thật sự bắt đầu quên lãng quá khứ? Thật sự bắt đầu muốn cùng mình sống tốt? Hay là. . . . Có chút yêu mình?

*khảo cứu: tìm tòi để giải đáp khúc mắc, để tìm ra sự thật

Cô bị ý nghĩ hài hước của mình chọc cho cười khúc khích, yêu mình? Nếu như tình yêu của anh là lấy khi dễ làm phương thức biểu đạt, vậy hay là thôi đi. Ngày, phải qua thế nào vẫn qua thế đó, quân tẩu nên có lòng khoan dung của quân tẩu! Cô không tìm không phổi nghĩ.

Tâm tình bởi vì một chữ này, mà trở nên vui mừng khôn xiết, mừng rỡ kích động. Cô kích động nhấn phím, gửi một cái tin nhắn nữa: điểm tuyệt đối!

Sau khi gửi tin nhắn đi, trong lòng lại mâu thuẫn, đối với câu trả lời cùng tốc độ trả lời tin nhắn của Đông Phương Càn, cô thật sự không thể bắt bẻ, nhưng Đông Phương Càn cho đến bây giờ vẫn liên lạc với Từ Hoan Hoan, đây lại tính là cái gì?

Một thanh âm chợt vang lên: chẳng lẽ anh thật đúng là muốn trong nhà đặt một người, bên ngoài nuôi một người?

Một thanh âm lại nói: hừ, anh có thời gian kia sao?

Không được, chuyện này phải hỏi rõ ràng. Ngay sau đó cô lại lần nữa bắt đầu gửi tin nhắn, chuẩn bị chất vấn Đông Phương Càn tại sao Từ Hoan Hoan lại thay mặt anh mang thăm tới? Hai người hẹn nhau đi chọn? Nếu như thế, tầm thăm trải sàn kia mình mới không cần!

Chỉ là tin nhắn còn chưa có gửi xong, chuông điện thoại di động đã vang lên, hiển nhiên là mặt cá ươn gọi tới.

Nhận điện thoại, cô không lên tiếng, đối phương cũng là một mảng trầm mặc, chỉ là từ trong đường truyền phát ra rõ ràng thanh âm giảng bài của giáo viên.

“Anh đang học?” Chúc Kỳ Trinh rất cuộc cũng mở miệng hỏi trước.

“Ừ.”

“Thế mà anh còn gọi điện thoại?”

“Anh ở ngoài cửa.”

Từ trong giọng nói của anh, nghe ra vô cùng vui sướng, Chúc Kỳ Trinh không tự chủ cắn môi khẽ nâng khóe miệng lên mỉm cười, mặt cá ươn thế nhưng lá gan lại lớn như vậy? Không phải quân đội quản lý rất là nghiêm ngặt sao? “Quân nhân các anh lên lớp cũng có thể tự do, không tập trung thế này à?” Cô hỏi.

“Không thể, nói không chừng phải bị xử phạt.”

“Á?” Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, gọi một cuộc điện thoại gửi một cái tin nhắn cũng phải bị xử phạt? Đây là lên lớp gì vậy a? “Vậy anh còn không nhanh lên cúp điện thoại?” Đợi một lát, thấy đối phương không có động tĩnh, cô có chút lo lắng, mặc dù vẫn oán giận anh, nhưng cũng không muốn anh gặp khó khăn trong công việc, đặc biệt là vì mình. “Mau cúp a, anh làm gì thế?”

Lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp của Đông Phương Càn, hồi lâu, mới nghe anh dùng giọng trầm thấp nói: “Chúc Kỳ Trinh. . . . Chờ anh quay về.”

Những lời này, vang vọng bên tai rất lâu, cô nhếch miệng nhìn điện thoại cười khúc khích, đột nhiên ý thức được vẻ mặt của mình vô cùng mê trai, cô tức giận quăng điện thoại di động lên đầu giường, tức miệng mắng to: “Kỳ Trinh ngốc, người sao lại dễ lừa thế này? Mấy cái tin nhắn một cuộc điện thoại liền biến người thành vui sướng như vậy? Người ta cũng không nói lời ngon tiếng ngọt, giải thích cũng không có chứ, trận địa này của người liền bị bắt được. Đều giống như anh, thì Đồng Tôn Thụy* Hoàng Kế Quang** người ta còn biểu hiện thế nào?”

*Đồng Tôn Thụy (1929 – 1948) xuất thân từ gia đình nông dân nghèo khổ, 8/1945 tham gia Bát Lộ Quân, 3/1947 gia nhập Đảng Cộng sản Trung Quốc, đầu xuân 1948 đảm nhận chức tiểu đội trưởng quân dã chiến Đông Bắc tiểu đoàn 11 sư đoàn 32 quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, 3 lần lập công lao lớn, 4 lần lập chiến công nhỏ, nhận được huân chương chiến công hạng 3 do chủ tịch Mao Trạch Đông trao tặng. 25/5/1948 trong lúc chiến đấu giải phóng huyện Long Hóa đã anh dũng hy sinh, khi đó vẫn chưa đầy 19 tuổi.

**Hoàng Kế Quang (1931 – 1952), anh hùng dân tộc. Là lính thông tin quân tình nguyện nhân dân Trung Quốc liên đội 9 trung đoàn 135 sư đoàn 45. 19/10/1952 hy sinh tại Triều Tiên trên gò cao số 597.9 khu Cam Lĩnh, tuổi mới gần 22. Được cơ quan lãnh đạo quân tình nguyện nhân dân Trung Quốc ghi nhận công lao hạng nhất, phong tặng danh hiệu “anh hùng đặc biệt”. (Tài liệu mình bổ sung thêm giúp mọi người thêm hiểu câu so sánh của Chúc Kỳ Trinh nhé. :))

Về chuyện tại sao Từ Hoan Hoan tới đưa thăm trải sàn, cô nghĩ để đến khi Đông Phương Càn trở về, hỏi anh trước mặt là được, đến lúc đó nếu phát hiện về mặt anh có bất kỳ điều không bình thường nào, mình tuyệt đối một quyền đâm thẳng vào mặt anh.

Mấy ngày tiếp theo, tâm trạng của Chúc Kỳ Trinh cũng không tệ, mỗi ngày đều vui đến điên dại, làm việc cũng tích cực. Tan làm không có việc gì, đột nhiên rất muốn đi luyện chân một chút, vì vậy ăn cơm xong liền mặc quần áo đến võ quán Taekwondo.

Dọc theo đường đi, cô đều nghĩ tới có thể lại đụng phải Trịnh Hân Ngạn hay không, nhưng không biết tại sao, hiện tại cô tuyệt không sợ gặp lại anh, trong lòng vô cùng thản nhiên.

Chỉ là, đến cuối cùng, không gặp được Trịnh Hân Ngạn, ông chủ nói từ sau hôm vô tình gặp mình ở đây, anh cũng không tới nữa.

Hay là, anh là trở về đi xem mắt sao? Sẽ kết hôn sao? Cô nghĩ.

Đồng thời, ông chủ còn nói cho cô biết một chuyện: “Tháng sau trong thành phố sẽ tổ chức một cuộc tranh tài Taekwondo, em thấy chị dâu có thể đăng ký vào tổ nghiệp dư.”

Chúc Kỳ Trinh cười lắc đầu, “Taekwondo tôi chỉ đã tham gia thi, thi đấu tranh tài thì một chút kinh nghiệm cũng không có, vẫn là đừng đi làm mất mặt.”

“Đại đa số đều có tư cách dự thi, chị dâu nếu không có việc gì có thể coi như đi chơi một lần. Hơn nữa hai người đoạt giải đầu tiên còn có thể đại diện thành phố đi Bắc Kinh dự thi, đây chính là một chuyện vô cùng vinh quang đó a!”

Vinh quang? Cô có thể không xen vào, chỉ là vừa nghe nói có thể đi Bắc Kinh, khiến cho cô lập tức do dự. Nếu là như thế thì có thể danh chính ngôn thuận đi Bắc Kinh thăm Đông Phương Càn rồi ha? Không sợ vì mình đi tìm anh trước mà mất mặt rồi?

Cô cười khô khốc hai tiếng, “Như vậy a. Là rất vinh quang. Vậy tôi suy nghĩ một chút!”

Ngày thứ hai, cô chấp nhận dự thi, hơn nữa lập tức bắt đầu huấn luyện khẩn cấp. Nhà Đông Phương đối với chuyện này ngược lại vô cùng ủng hộ, bọn họ không nghĩ tới Chúc Kỳ Trinh biết Taekwondo, còn đến trình độ có thể thi đấu, đối với tất cả những chuyện có thể lộ mặt làm vẻ vang gia tộc, bọn họ đều rất thích và tán thành.

Lão gia tử ra lệnh là: “Giành lấy giải nhất!”

Chúc Kỳ Trinh cười khổ, lời ngài nói thật nhẹ nhàng, cái giải nhất này nói giành được là giành được sao?

Thật là ngoài ý muốn của cô, cha và anh trai, đều phiếu chống, bày tỏ kiên quyết không đồng ý. Bọn họ cho rằng cái loại đánh đá này, bình thường vui đùa một chút cũng được, nếu như thực sự là thi đấu, đảm bảo không cho phép bị thương. Chúc Giác Trinh còn nghiêm trang nói cho cô biết, tiền thưởng nhất đẳng anh trai cho, chỉ cần cô đừng đi tranh tài. Cuối cùng còn nói năng hùng hồn uy hiếp: “Nếu em dám đi thi đấu, anh sẽ tịch thu hết mấy thỏi vàng của em.”

“Tại sao? Đó là tài sản của riêng em. Hơn nữa, anh biết mật mã kết sắt của em sao?”

Chúc Giác Trinh một chút cũng không để ý mà cười nói: “Cái mật mã kia của em cả nhà ai cũng biết, di Lý không có việc còn lấy những thỏi vàng đó ra lau chùi nữa!”

Chúc Kỳ Trinh bị dọa đến giật mình, tình yêu đối với kết sắt trong phòng mình chính là ngăn chặn dự tính a? Ngay sau đó, cô vội vàng chạy về nhà lấy tất cả của hồi môn đem đến nhà Đông Phương. Nhưng sau khi về nhà (nhà Đông Phương đó), tìm khắp cả căn phòng cũng không tìm ra ngăn kéo có chìa khóa.

Cô nghĩ, rốt cuộc là trụ sở quân đội, hệ số an toàn nhất định là cao. Giấu đi giấu lại giấu nửa ngày, cuối cùng cô nhét hộp đựng thỏi vàng vào gầm giường, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, không phải sao?

Cô nhìn kẻ tiểu nhân dưới gầm giường đắc chí lắm bầm: “Ta là bị hù dọa sao? Ta trước tiên sẽ không buông tay chiếm được lợi thế sao? Ta là người bị mấy khối tiền thưởng này hấp dẫn sao? Ta chỉ là muốn quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Đông Phương Càn, khiến ta cũng lật thân nông nô, lo liệu làm chủ một lần!”

Thái độ Đông Phương Càn đối với chuyện này là ‘cười’, sau khi anh nghe ở trong điện thoại chỉ có một tiếng cười, sau khi Chúc Kỳ Trinh tức giận mắng một trận trong điện thoại, anh mới nói: “Chiêu ‘Hầu Tử triền thân’ đó của em rất hữu hiệu, sau khi treo thân người khác nhất định không cho xuống, nói không chừng có thể thắng!”

“Mặt cá ươn, có bản lĩnh anh đừng quay về, anh mà quay về em liền một mình đấu với anh!”

48. Chương 48: Niềm Vui Bất Ngờ

Cuộc so tài thứ nhất tiến hành đúng kỳ hạn, là ở bên trong phòng thể dục tạm thời trải ra cái đệm mà làm thành đấu trường, chung quanh còn bao quanh một vòng thương nghiệp tài trợ quảng cáo, xem ra Taekwondo bây giờ càng ngày càng được chú ý.

Bởi vì là tổ chức nghiệp dư, mới trận đầu, cho nên người xem cuộc đấu cũng không nhiều, chỗ ngồi bên trong quán chỉ ngồi xem không đến một phần ba người.

Ngược lại Đông Phương gia lại cổ vũ cực kỳ, tất cả thành viên đến đông đủ vì Chúc Kỳ Trinh cố gắng lên động viên, ngay cả ông cụ cũng ngồi xe lăn ở bên khách quý cười hướng cô vẫy tay, ngồi ở bên cạnh ông còn có Đông Phương Khải Ca và Trương Tuyết, vẻ mặt không nhìn ra vui hay giận, nhưng có thể làm cho hai người bạn rạn này bớt chút thời gian đến đây đã là khích lệ lớn lao.

Trên khán phòng còn có dì và Tiểu Vương, bà ngoại trong tay còn cầm bình giữ nhiệt, Chúc Kỳ Trinh dám chắc chắn, bên trong nhất định chứa canh bồi bổ cho cô.

Chúc Kỳ Trinh trong lòng cảm động một hồi, thở to một tiếng nhảy lên màn thi đấu, cùng với tiếng vỗ tay vang lên, cả người cô nhiệt huyết cũng sôi trào.

Hiệp thứ nhất vừa bắt đầu, hai bên mắt đều nhìn chăm chăm thử dò xét một lát, chợt đối thủ nhảy một cái đá về phía cô phát động tấn công, Chúc Kỳ Trinh không chút suy nghĩ, xoay người một cái đầu cô bộ nhớ tới đá về phía sau, không ngờ, đối thủ liền bị cô đánh ngã như vậy.

Trọng tài lập tức chạy đến bên cạnh đối thủ, quỳ xuống đất bắt đầu đếm giây, hội trường rơi vào mảnh quỉ dị trong yên lặng, trận đấu bắt đầu vẫn chưa đến nửa giờ, hai bên cũng mới ra chiêu thứ nhất, ai cũng không ngờ được kết quả này.

Trọng tài đọc giây cuối cùng, vẫn chưa đứng dậy thì tuyên bố thắng, thì nghe một tiếng quen thuộc hô to: “Chúc Kỳ Trinh, giỏi lắm!”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu nhìn nơi phát ra tiếng, chỉ thấy Đông Phương Càn mặc quân phục màu xanh biếc đứng ở bên ngoài biển quảng cáo, đang nhếch môi nhìn về phía cô mỉm cười, biểu cảm tự nhiên là thế, như vậy không gì sánh nổi.

Đầu tiên là cô không thể tin trọn trong hai mắt, sau đó trong nháy mắt kịp phản ứng.

“A-!” Cô thét một tiếng chói tai, chạy tới thật nhanh, từ trên đất nhảy lên một cái, nhảy qua biển quảng cáo, giồng như người bay trên không, như con khỉ leo lên trên người Đông Phương Càn, cũng như đuôi gấu móc ở trên cổ anh.

Khán phòng bỗng nhiên bật ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt và thét chói tai, miệng huýt sáo, sân vận động ở đây sôi nổi trong nháy mắt...

Chúc Kỳ Trinh quá bất ngờ quá vui mừng, cô không nghĩ tới mình có thể một cú chiến thắng, càng không nghĩ tới Đông Phương Càn ở xa Bắc Kinh không thể xin nghỉ tạm dừng học tập lại có thể trở về xem cô thi đấu.

Việc này cô kinh thể hãi tục ôm hoàn toàn không có được đại não đồng ý, liền làm theo bản năng. Giờ phút này, cô không có ngưng ngừng, cũng không có hối hận, chỉ là đắm chìm ở trong vui sướng hạnh phúc.

Đông Phương Càn cũng ôm cô thật chặt, đưa tay lấy bảo vệ đầu màu đỏ của cô, tóc dài đen nhánh rơi xuống, nét mặt của anh, theo lòng mình, tự do nở rộ.

“Chúc Kỳ Trinh, em có tư cách làm lão bà của anh.”

Chúc Kỳ Trinh giống như bị người ta dội gáo nước lạnh, tất cả tình cảm xúc động lạnh đi trong nháy mắt. Từ trên người anh nhảy xuống, cô hung dữ quay lại câu: “Mặt cá ương, lời nói dễ nghe phải dùng mạng anh sao?”

Đông Phương Càn cười khê, “Nhanh đi đi, trọng tài còn chưa tuyên bố chiến thắng.”

Chúc Kỳ Trinh trở lại trên đấu trường lần nữa, trọng tài giơ tay cô lên tuyên bố chiến thắng. Sau đó, mọi người đang cô nhìn chăm chú cuối cùng đi thay quần áo.

Trận đấu thứ nhất. cứ như vậy kết thúc dễ dàng.

Đông Phương Càn sải bước đi đến chỗ ngồi của khách quý, cả nhà nhìn thấy anh đều là cười đến không có ý tốt, thật xa xôi, ông cụ liền vui tươi hơn hớn mà nói: “Tiểu tử thú, trường hợp công cộng cũng không chú ý bị ảnh hưởng!”

Đông Phương Càn hơi cảm thấy túng quẫn, chào hỏi từng người: “Ông nội, cha, mẹ.”

“Tại sao trở về? Xin nghỉ sao?” Đông Phương Khải Ca hỏi.

“Không có, đúng lúc có một ngày nghỉ, cho nên trở về một chuyến, hôm nay vẫn phải quay lại.”

Trương Tuyết khê mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ Đông Phương Càn quân phục mới bị Chúc Kỳ Trinh vò nát, “Lớn như vậy rồi thật xa chạy về đến liền vì nhìn cuộc thanh tài nửa phút, con cũng không sợ mệt mỏi.”

Đông Phương Càn ngưng ngừng, lại càng thêm thẳng băng.

“Ngồi chuyến bay muộn nhất phải không?” Ông cụ hỏi, “Còn chưa kịp về ăn cơm tối, chúng ta về nhà sớm một chút, gọi bà Hạng làm nhiều món ăn mọi người thích ăn.”

“Không được, lát nữa con còn phải cùng Chúc Kỳ Trinh đi làm chút chuyện, thì không thể về ăn cơm được.”

Trương Tuyết lòng mang bất mãn lườm Đông Phương Càn, không vui nói: “Không phải chuyện quan trọng thì cũng đừng chạy tới chạy lui, nếu là đột nhiên tụ họp khẩn cấp, xem còn làm sao bây giờ?”

“Mẹ, mẹ cũng thích cãi nhải.” Đông Phương Càn cười nhạt nói.

Đông Phương Khải Ca cười haha một tiếng, “Bà ấy là ghen tị với tiểu ngoan.”

Ra khỏi sân vận động, Đông Phương Càn giành lái xe với Chúc Kỳ Trinh, dọc đường hào phóng không do dự mà quẹo trái quẹo phải mục đích rất rõ ràng. Chúc Kỳ Trinh biết Đông Phương Càn không muốn nói chuyện, hỏi cũng uống công, cho nên rất thông minh mà im miệng, không có hỏi đến cuối cùng là đi đâu.

Đến nơi vừa nhìn, hóa ra là 1 studio. Xe dừng lại trước studio sang trọng, vừa bước vào anh thuận tiện công khai nói: “Đồng Phương Càn, hôm qua đặt lịch xong rồi.” Sau đó anh xoay người lại mặt thần nhiên nói với Chúc Kì Trinh: “Chúng ta còn chưa chụp hình kết hôn, hôm nay chụp bù.”

Về mặt giọng nói kia, không biết còn nghĩ rằng bù bữa cơm mà thôi, bộ dạng giống buổi chụp hình kết hôn chỗ nào?

Chúc Kì Trinh trong lòng vui mừng được nhảy loạn một chút, Đồng Phương Càn còn có thể chú ý việc này? Thì ra là anh không chỉ trở về xem mình thi đấu, anh còn cố ý trở về bù lại buổi chụp hình kết hôn của họ.

Bề ngoài mặt lạnh như băng ít nói, Đồng Phương Càn tác phong làm việc hành động cũng một mặt tinh tế như vậy?

Hai người lên lầu hóa trang thay quần áo, đầu tiên bắt đầu vào bên trong phòng chụp hình. Đồng Phương Càn mặc quần phục như cũ, Chúc Kì Trinh mặc sườn xám, đoan trang mà ngồi.

“Đồng Phương Càn, anh không cảm thấy phong cách này chúng ta giống như trước giải phóng? Bây giờ làm gì có người nào chụp hình kết hôn còn nghiêm trang như vậy?” Chúc Kì Trinh không biến sắc mỉm cười nhẹ giọng hỏi. Lén liếc mắt, thấy Đồng Phương Càn không có tính toán để ý tới ý kiến, cô cảm thấy buồn bực, “Đồng Phương Càn, chụp hình kết hôn coi trọng cá tính a, cho dù anh muốn trang trọng vậy cũng có rất nhiều tư thế đó, chúng ta như vậy có thể quá quái gở hay không?”

“Trang phục cổ cũng là cá tính.”

Một câu nói phản bác được Chúc Kì Trinh nhất thời nghẹn từ, ngượng ngùng mà liếc nhìn mặt Đồng Phương Càn nghiêm trang không chút thay đổi nhìn ống kính, nhỏ giọng hừ một tiếng ngay sau đó nhìn về phía ống kính lộ ra nụ cười rục rờ ngây thơ.

Cô nghĩ, nói không chừng thật đúng là trang phục cổ ra cá tính.

“Chú rể, cười, cười một cái!” Nhiếp ảnh gia không ngừng hướng dẫn Đồng Phương Càn cười, về mặt Đồng Phương Càn lại thủy chung không thể để cho anh ta hài lòng. Rất lâu sau, Chúc Kì Trinh nghe được cũng nhàm chán, nét mặt của cô sớm đã cười cứng ngắc, mặt cá ươn anh đang làm gì thế?

Cuối cùng cô không thể nhịn được nữa, quay đầu lặng lẽ nói: “Đồng Phương Càn, nếu anh cười, lát nữa mời anh ăn ngon.”

“Anh nhìn giống rất đói bụng?”

Cô phát cáu, nhưng vẫn tiếp tục dụ dỗ: “Không giống, là em rất đói, anh có thể thương hại em, cười một cái đi! Kết thúc như thế nào tùy anh cũng đều được.”

Đồng Phương Càn nhú mày, “Thật?”

Chúc Kì Trinh cảnh giác nhìn anh một cái, mặt cá ươn đáng chết lại muốn ra chiêu gì tới hành hạ mình? Nhưng giờ phút quan trọng như này chỉ có thể theo anh a! Về mặt cô cứng ngắc mà giả cười, trong lòng cũng đang đấu tranh kịch liệt, cuối cùng dùng sức gật đầu, “Thật, so với Chúc Kì Trinh thật đúng là, anh yêu người thì người liền yêu!”

Đồng Phương Càn cuối cùng cũng bật cười, nghiêng đầu sang chỗ khác thâm tình nhìn cô.

Chúc Kì Trinh chợt bị nụ cười dọa sợ ngây người, cô si ngốc nhìn lại anh, về mặt cũng là chấn động ngớ ra.

Lúc này bị cố định cách, hai người yêu thương và đậm tình cảm, ở chỗ này tràn đầy cả phòng chụp ảnh. Nhưng hình dạng này tốt đẹp chính là không khí chỉ duy trì mấy giây, ngay sau đó lại bị phá vỡ tính cách phát sinh thay đổi.

Chúc Kì Trinh vừa vui vẻ, liền ngọt ngào tựa đầu vào trên bả vai Đồng Phương Càn, không ngờ Đồng Phương Càn đưa một ngón tay, nhẹ nhàng đẩy đầu của cô ra.

“Anh làm gì thế?” Chúc Kì Trinh bất mãn hỏi.

“Đừng chạm vào một gạch ba sao (*) của anh.”

(*) phẩm cấp trong quân đội

Chúc Kì Trinh giận dữ, “Mặt cá ươn, một chút Thượng úy có gì đặc biệt hơn người, em .” Vừa nói cô nổi giận đùng đùng mang mặt gắt gao dính vào trên bả vai của anh.

“Cười một cái,” nhiếp ảnh gia lớn tiếng nói: “Bây giờ hai người đang sa vào thời khắc ngọt ngào nhất, cười!”

“Cứ chụp như vậy,” Cô tức giận gầm nhẹ, “Chúng tôi kết hôn hình chụp không cần cười.”

Đông Phương Càn lại nhẹ cười lên, đưa tay ôm qua bả vai cô, dịu dàng nói: “Cười một cái, lát nữa em không lớn”

Chúc Kì Trinh chuyển con người suy nghĩ một lát, nhỏ giọng hỏi: “Anh vốn là muốn trách em?”

Ra ngoài trời, Đông Phương Càn mặc áo đuôi tôm trắng vào có chút bẩn thỉu, cảm giác hết sức không được tự nhiên, Chúc Kì Trinh cũng mặc áo cưới trắng không vừa người, trang điểm đậm, theo nhiếp ảnh gia tới công viên một lát, chạy loạn ở đường phố một hồi, còn phải theo yêu cầu của anh ta bày ra một loạt tư thế thân mật.

Hai người cũng xấu hổ với gặp người, vỗ một cái hết thì trốn được trên xe, rất sợ gặp người quen. Cuối cùng là hóa trang một bộ quần áo tình nhân, cũng là trong studio cung cấp. Chúc Kì Trinh yêu cầu đi cầu chụp phía dưới bờ sông, cô cảm thấy nơi đó là nơi cô bắt đầu động tâm với Đông Phương Càn, rất có ý nghĩa.

Bờ sông, hai người cầm tay, cũng không tự chủ nhớ lại việc đó tựa như cãi nhau lại như tỏ tình ban đêm.

Nhiếp ảnh gia cũng không yêu cầu họ bày ra các tư thế như trước nữa, làm mỉm cười, chỉ là chạy theo sau rồi đi lên tìm vị trí chụp ảnh.

Đông Phương Càn đỡ Chúc Kì Trinh ngồi trên hàng rào, sau đó anh cũng cùng ngồi ở bên cạnh cô. Chúc Kì Trinh nhẹ nhàng đá chân, tâm tình buông lỏng vui vẻ: “Đông Phương Càn, sau này chúng ta không cãi nhau nữa có được không?”

“Được.”

Cô không ngờ Đông Phương Càn sẽ thẳng thắn đáp ứng như vậy, tiếp tục thử dò xét nói: “Sau này đừng khi dễ em nữa có được không?”

“Được.”

Cô mừng rỡ, vì vậy được voi đòi tiên mà yêu cầu nói: “Sau này anh đánh không đánh trả mắng không cãi lại, mọi chuyện lấy em làm trọng, thời thời khắc khắc suy nghĩ em ở trên anh có được hay không?”

Đông Phương Càn nhướn mí mắt, giương miệng cười khê, chế nhạo nói: “Em ở trên anh? Ý kiến không tệ, có thể thử một chút.”

Chúc Kì Trinh lập tức mắc cỡ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, cô không biết Đông Phương Càn có thể nói ra lời lẽ như vậy, nhắc chân liền hung hăng đá chân anh một đá, “Mặt cá ươn, em không phải ý đó!”

Đông Phương Càn nhanh chóng nhắc chân né tránh đi, đối với Chúc Kì Trinh bỗng nhiên tập kích, anh ứng phó càng ngày càng nhẹ nhàng tự nhiên. Tiếp theo, anh trợn trừng mắt trừng cô.

Chúc Kì Trinh trợn lại, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Thế nào? Em nói sai sao? Ai kêu suy nghĩ của anh xấu xa như vậy.”

Đông Phương Càn đột nhiên nhảy xuống hàng rào, đứng ở trước mặt cô, chợt ôm ngang cô, khê cười nói: “Được, anh để cho em ở trên anh!” Ngay sau đó hướng lên trên dùng một chút lực, mang cô ném lên thật cao.

Chúc Kì Trinh bị dọa sợ tới mức thét chói tai: “A – mặt cá ươn!”

Đông Phương Càn đón cô, tựa như uy hiếp hỏi: “Còn phải ở trên anh sao?”

“Phải!”

Anh lại mang cô ném lên, lần lượt không ngừng lặp lại...

Chúc Kỳ Trinh hô to: “Em muốn anh nghe em...”

“Em muốn giẫm lên trên đỉnh đầu của anh...”

“Em muốn dùng Hồi Toàn Thích (*) đá tung đầu của anh...”

(*) như là một chiêu võ thì phải

Giữa trời chiều, bên bờ sông hai người trang điểm mặc đồ tình nhân, một lần ném người, một lần bị ném, tiếng cười vui vẻ khuấy động cả mặt sông.

Cuối cùng, Đông Phương Càn rút cục nường tay, anh ôm Chúc Kỳ Trinh hỏi nhiếp ảnh gia: “Xong chưa?”

Nhiếp ảnh gia đưa tay vừa so sánh với kế hoạch: “OK! Kết thúc công việc.”

Nghe vậy anh giống như gặp đại xá, để Chúc Kỳ Trinh xuống liền nhấc chân đi.

Chúc Kỳ Trinh đi sát theo sau lưng anh hỏi tới: “Đông Phương Càn, đang chơi vui a! ... Đông Phương Càn? Chờ một chút, anh đi gấp như vậy làm gì? ...Đông Phương Càn? Không phải là anh chịu không nổi chứ?”

Thấy mặt anh không chút thay đổi đáng vẻ á khẩu không trả lời được, Chúc Kỳ Trinh cảm giác thắng lớn, cô cười ha ha, “Đông Phương Càn, chúng ta sẽ tiếp tục nha, đi mà đi mà...”

49. Chương 49: Huy Chương Bí Mật.

Sau khi chụp ảnh kết thúc, Đông Phương Càn trực tiếp lái xe đi tới sân bay, hai người ở bên trong sân bay ồn ào cùng ăn McDonald's trải qua một bữa ăn tối không chút lãng mạng nào.

“Gần đây ông cụ cùng mẹ có khỏe không?” Đông Phương Càn ăn xong đồ, giống như vô ý thuận miệng mà hỏi.

Chúc Kỳ Trinh đang gặm cánh gà, nghe vậy buông đồ ăn trong tay, một bên cầm khăn giấy lau tay một bên nghĩ: Có muốn mình nói thật hay không? Anh đang chuẩn bị đi nơi xa như vậy, biết chuyện rồi có thể giúp được gì? Nhưng mà không nói thật cũng không tiện, đây cũng là chuyện của người nhà anh. Lau hồi lâu, cô mới thả khăn giấy xuống nói: “Còn có chuyện gì nữa, ngoài mặt thì không có chuyện gì.” Trả lời không rõ ràng như vậy, cô tin Đông Phương Càn có thể hiểu.

Đông Phương Càn nghe xong không trả lời. . . ngay, anh dùng đầu ngón tay chạm nhẹ bên ngoài lon nước cola, hồi lâu mới sâu kín mở miệng: “Không cần suy nghĩ đối với mẹ, cá tính của bà tương đối mạnh mẽ, xảy ra chuyện như vậy, khi đối mặt với em sẽ có chút lúng túng, em đừng để ý.” Lần này trở về, mặc dù chỉ cùng mẹ nói mấy câu, nhưng trong lời nói của bà đã thể hiện rõ ràng sự không để ý của bà đối với Chúc Kỳ Trinh. Trước kia bà luôn nghĩ mọi biện pháp để mình về nhà, thế nhưng lần này chẳng những bà không có vui vẻ, ngược lại còn nói với mình không nên trở về. Từ đầu tới cuối cũng không nhắc tới Chúc Kỳ Trinh, bà vẫn còn giận Chúc Kỳ Trinh đã dễ dàng bị ông cụ dùng lời nói suông lừa gạt sao? Không biết đến khi nào, bà mới cời bỏ nút thắt này đây.

Chúc Kỳ Trinh không ngờ rằng Đông Phương Càn lại đột nhiên mở miệng giải thích giùm bà, trong lòng bất đắc dĩ cô cười khổ, xem ra người nhà Đông Phương đúng là yêu tinh, hàng năm Đông Phương Càn luôn ở bên ngoài nhưng chuyện gì cũng biết, lòng giống như gương sáng. Hiện tại mẹ chồng không muốn gặp mình, nghĩ đến lúc đó, xát thực chính mình có chút nóng lòng, mới có thể bị ông cụ lừa bằng những lời nói suông, nếu không, trong tình huống không có chứng cứ, cho dù bên ngoài đồn đại lợi hại thế nào, vậy cũng chỉ là những thông tin điên khùng bên lề.

Mặc dù hiện tại bố mẹ chồng nhìn vào không có gì, mẹ chồng cũng sớm từ nhà mẹ đẻ trở về, tuy nhiên lại bắt đầu chia phòng ngủ. Hai người không nói chuyện cũng không thông qua người khác hỏi thăm lẫn nhau. Ông nội nhìn vào giống như không thiện vị bất kỳ bên nào, chọn lựa thái độ xử lý chẳng quan tâm, nên mẹ chồng và bố chồng cũng trở nên ít nói chuyện với nhau.

“Không sao..., anh yên tâm đi, ” cô làm ra vẻ mặt không có biểu tình, “Mẹ đối với em rất tốt, mỗi sáng đều chuẩn bị tổ yến cho em! Mặc dù không có nói chuyện với em, chẳng qua là người nhà của anh không thích nói nhiều lời mà, không phải sao?”

Đông Phương Càn nhướn miệng cười, Chúc Kỳ Trinh như vậy làm anh cảm thấy đau lòng. Chính mình trở về phát hiện mẹ không thân thiện đối với cô, làm sao cô lại không cảm thấy được? Cô là đang sợ mình lo lắng sao?

Không tự chủ, anh đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Chúc Kỳ Trinh, vừa mới cầm lấy không khỏi nhũn mảy, ngay sau đó lập tức buông ra. Tay Chúc Kỳ Trinh dính đầy dầu mỡ, cầm lấy cảm thấy không tốt lắm.

Chúc Kỳ Trinh nhìn thấu vẻ mặt biến hóa của anh, mừng rỡ cười ha ha, giương nanh múa vuốt nhào qua bắt lấy tay anh, “Đông Phương Càn, cầm nhanh, cầm nhanh lên, em không ngại...”

Đông Phương Càn chán ghét đặt tay dưới bàn, hung hăng trừng cô. Đừng nghĩ người phụ nữ này quá tốt, mới có mấy giây liền hiện nguyên hình rồi.

“Ngồi xuống!” Anh mở miệng nhỏ giọng quát lớn .

Bây giờ Chúc Kỳ Trinh đối với mặt lạnh của anh đã không có cảm giác gì, giống như có lẽ sinh ra một loại kháng thể miễn dịch. Một lần nữa cô ngồi xuống, một bộ dạng tiểu nhân đắc ý, nâng cola lên khẽ cười hỏi, “Đông Phương Càn, anh nói xem mẹ có yêu ba không?” Sau khi hỏi xong, cô cười đùa ngẩng đầu nhìn Đông Phương Càn, đối mặt với đối phương nụ cười dần dần cứng ngắc, cô thậm chí nói hồng bét, thế nào lại không cẩn thận liền vượt mặt rồi, dám cùng anh thảo luận chuyện ba mẹ anh có yêu nhau không? Mặc cả ước là người có tính tình tốt sao? Nếu như mình gây chuyện không tốt không phải liền phá hủy xương của mình chứ?

Cô cười hì hì, “Cái đó, em chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không có ý tứ gì khác, đừng hiểu lầm!”

Theo thói quen Đông Phương Càn móc ra bao thuốc, lại ý thức được nơi này cầm hút thuốc, vì vậy lần nữa bỏ vào túi, chậm rãi mở miệng: “Em cảm thấy có yêu không?”

Cô nghĩ, nói giỡn, cái vấn đề này sao có thể trả lời loạn được, “Ừ. . . Yêu chứ?”

“Dĩ nhiên, mẹ có chủ nghĩ Anh Hùng mãnh liệt, ba lại từng vượt qua chiến trường trở về, bà muốn không yêu cũng khó khăn.”

“Thật sao?” Hai mắt Chúc Kỳ Trinh sáng lên, ngạc nhiên nói: “Khó trách ba lại có nhiều huy chương như thế, thật lợi hại.... Về sau em phải hảo hảo hỏi một chút chuyện chiến trường của ba.”

Đông Phương Càn buồn cười lắc đầu một cái, “Đừng nói với anh là em cũng theo chủ nghĩa Anh Hùng nhé.”

Chúc Kỳ Trinh nói giống như là chuyện dĩ nhiên: “Mỹ nhân yêu anh hùng, cái này thì có gì kì quái.”

Đông Phương Càn nhếch miệng, kiềm chế nụ cười của mình.

“Đúng rồi, anh có huy chương không?”

“Tất nhiên!”

“Wow, ” Mặt Chúc Kỳ Trinh sùng bái, nghiêng người nhìn anh, “Anh cũng có sao? Thật lợi hại, làm sao có được vậy?”

Đông Phương Càn lại đưa tay đặt ở khóe miệng ho nhẹ một tiếng, nói: “Đi thôi, anh tiễn em đến bãi đậu xe.”

Chúc Kỳ Trinh không hiểu, mình đưa tiễn anh, sao anh lại tiễn mình? Rốt cuộc ai tiễn ai? “Không cần cùng anh chờ giờ bay tới sao?”

Về mặt của Đông Phương Càn lạnh nhạt nhưng giọng nói lại dịu dàng nói: “Mỗi lần đều là em tiễn anh, hôm nay anh tiễn em!”

Nói xong anh dắt tay Chúc Kỳ Trinh, rời phòng bên trong, hướng bên ngoài bãi đậu xe đi tới.

Trên đường, Chúc Kỳ Trinh vẫn chưa chết tâm, không sợ làm phiền người khác hỏi: “Đông Phương Càn, rốt cuộc tại sao anh lại nhận được huy chương vậy? Thời đại hòa bình này muốn có huy chương càng phải khó khăn hơn chứ?”

Đông Phương Càn mơ hồ từ một tiếng.

Thấy anh như vậy Chúc Kỳ Trinh càng thêm tò mò, nhận được huy chương là chuyện tốt mà, tại sao anh lại không chịu nói với mình? “Phải giữ bí mật chuyện nhận huy chương sao? Đông Phương Càn, không phải anh đã hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt gì chứ?” Cô bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình, “Đúng vậy, anh là lính trinh sát, không phải là đi tới những quốc gia khác điều tra nhận được huy chương chứ? Có phải hay không?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao anh không nói? Không phải là khoác lác chứ? Anh gạt em? Anh nói em nói dối với anh, chính anh cũng nói dối với em?”

”Chúc Kỳ Trinh, em xong chưa? Tính nhẫn nại của Đông Phương Càn đã đạt tới ranh giới cuối cùng, anh mất hứng thấp giọng trách mắng.

Bị anh rống, Chúc Kỳ Trinh buồn bực, cúi đầu thăm thì thì thăm oán trách. Còn muốn hất tay anh ra.

Đông Phương Càn bắt đắc dĩ, cuối cùng nhỏ giọng nhanh chóng nói hai chữ, “Chăn heo.”

Chúc Kỳ Trinh nghe xong suy nghĩ một lúc lâu, mới hiểu được đây là đáp án.

Thối phù một tiếng, cô cười ha ha, huy chương ba chồng là lập công trên chiến trường mà có được, huy chương của Đông Phương Càn là chăn heo có được? Đông Phương Càn chăn heo? Cô thật sự không cách nào tưởng tượng, đối mặt với mặt cá ươn, heo còn có thể ăn được sao? Rốt cuộc heo vẫn là heo!

Trong lòng Đông Phương Càn dị thường bực bội, anh nghĩ muốn lập công, vậy cũng phải lên chiến trường mới được à? Nghe Chúc Kỳ Trinh cười đến không chút kiêng kỵ, anh càng tức giận, dùng sức kéo tay Chúc Kỳ Trinh, “Đi nhanh lên.”

Đến trước xe, Đông Phương Càn đưa tay mở cửa xe cho cô, sau khi cô ngồi vào, Đông Phương Càn thuận thể giúp cô đóng cửa xe lại.

Cách cửa sổ xe, bọn họ nhìn lẫn nhau, trong mắt của Đông Phương Càn không che giấu chút nào sự lưu luyến không muốn rời, làm cho trong lòng Chúc Kỳ Trinh nhảy loạn không dứt. Cô đúng là hiểu rất ít về Đông Phương Càn rồi, tình cảm dịu dàng sâu như vậy chính là anh sao, thật khác với một Đông Phương Càn lúc trước khinh dễ mình?

Bóng đêm tối tăm, xuyên thấu qua ánh trăng, bọn họ thấy rõ mặt của đối phương. Chúc Kỳ Trinh phát hiện giờ phút này đường cong của Đông Phương Càn không còn cương nghị vẻ mặt cũng vô cùng nhu hòa, anh cứ như vậy lặng lẽ đứng, nhìn.

Một máy bay mang theo tiếng gầm rú điếc tai từ đỉnh đầu lướt qua, Chúc Kỳ Trinh vừa định mở miệng nói lời từ biệt, đột nhiên Đông Phương Càn lại đưa tay nhẹ nhàng gõ một cái vào cửa sổ xe.

Chúc Kỳ Trinh dè xuống cái nút, hỏi “Thế nào. . .” Lời còn chưa nói hết, cái ót bỗng chốc bị một bàn tay to đè lại dùng sức hướng ngoài cửa sổ lôi kéo. . .

Vì vậy môi của bọn họ dán chặt chung một chỗ, mang theo thiết tha chờ đợi cùng sự kích động...

Hô hấp của anh phi thường rối loạn, mang theo tiếc tấu càng rõ cuồng dã, giống như trừng phạt khê cắn mồi của cô, cùng với hàm răng của cô va chạm lẫn nhau.

Chúc Kỳ Trinh chưa bao giờ trải qua loại cảm giác chinh phục này, cô phóng túng thân thể mình, tùy lòng hành động, mặc cho chính mình đắm chìm, đầu óc bị hôn mà rối loạn, giống như trời đất quay cuồng...

Không chút nào thỏa mãn Đông Phương Càn không muốn chấm dứt nụ hôn, anh ngậm chặt đôi môi của cô, không ngừng hút lấy hương vị ngọt ngào của cô, đè nén quá lâu, giây phút này anh muốn hoàn toàn buông

thả, cho đến khi Chúc Kỳ Trinh bị thiếu đường khí phát ra tiếng ngồ giống như mèo hoang nhỏ, anh mới thả ra mà ôm chặt cô.

Anh hô hấp thật sâu, giống như mới bình phục tâm tình, vừa giống như đang ngửi hơi thể của cô.

Hồi lâu, anh mới chậm rãi mở miệng, thanh âm tràn đầy từ tính mỉa mai: “Chúc Kỳ Trinh, tại sao mỗi lần gặp mặt, em đều mang đến cho anh nhiều bất ngờ vui mừng như vậy?”

Chúc Kỳ Trinh nghe xong nội tâm ngọt ngào, đây là lời nói ca ngợi mới thốt ra từ miệng của anh sao? Cười thầm, cô cố làm như không biết hỏi: “Có sao? Sao em lại không phát hiện ra?”

Đông Phương Càn nâng lên khóe miệng mỉm cười, “Lần đầu tiên gặp mặt em theo anh giành chó, lần thứ hai gặp mặt em giả trang giống như con cá cảnh nhiệt đới, còn một mực ở trước mặt anh giả trò đùa dai; lần thứ ba gặp mặt bị muỗi cắn khắp người bởi vì tìm anh quyết đấu; lần thứ 4 gặp mặt em đến trễ; lần thứ năm gặp mặt anh đưa em đến bệnh viện, lần thứ sáu gặp mặt em làm anh tức giận sau đó bỏ chạy...”

Chúc Kỳ Trinh càng nghe càng có cái gì không đúng, mới đầu cho là anh muốn nói lời ngon ngọt? Sau khi nụ hôn điên cuồng mãnh liệt đi qua, phải nói một chút lời ngon ngọt, người bình thường đều làm như vậy mà, không phải sao? Nhưng hiện giờ mặt cá ươn giống như là đang quở trách mình trước kia cùng anh quấy phá, đây không phải là đang phá hư không khí sao?

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa! Cô tức giận phần nộ đẩy Đông Phương Càn ra, mắt mặt cá ươn mà uy hiếp, “Mặt cá ươn anh còn dám nói những chuyện lúc em còn trẻ không hiểu gây ra...”

“Em liền đến quân khu kiện anh?” Đông Phương Càn chau mày, nói một câu mà cô luôn nói.

“Đừng xem em dễ lừa gạt, chuyện như vậy có thể kiện sao?” Chúc Kỳ Trinh hung tợn trừng anh.

Đông Phương Càn nhếch miệng, che giấu nụ cười, “Em không phải luôn nói muốn đi kiện anh sao, chẳng lẽ những chuyện kia cũng có thể kiện?”

Chúc Kỳ Trinh bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô cắn giận bất bình nghĩ: mặt cá ươn ghê tởm, bình thường không nói tiếng nào nhưng một khi mở miệng thì mới phát hiện miệng lưỡi của anh rất sắc bén. Bị chó cắn người thường không sửa, đúng là một chút cũng không sai! Chỉ là....Mình đánh anh chưa tính, mắng đều đã mắng rồi, vậy sau này phải sống thế nào đây?

Càng nghĩ càng tức giận, cô vệt chết còn cứng mồm đáp trả: “Em thích kiện nhưng vậy đây, không mượn anh xen vào!”

Rốt cuộc Đông Phương Càn cười khế, đang lúc này bỗng nhiên xoay người đi mất.

Nhìn bóng lưng màu xanh lá biến mất trong màn đêm, Chúc Kỳ Trinh ngây ngốc ngơ ngẩn hồi lâu.

Mỗi lần bọn họ quen thuộc lẫn nhau một chút, luôn là lúc tình cảm đang ấm, lại phải chia lìa... thương cảm nhàn nhạt tràn ngập ở trên người cô, sự nhu nhớ giống như từ giờ phút này bắt đầu lan tràn.

50. Chương 50: Tương Tư Như Nước Thủy Triều

Trận đấu Taekwondo biểu hiện của Chúc Kỳ Trinh thật dũng mãnh, một mạch đánh tới một phần hai bán kết, chỉ là ở trận này gặp phải đối thủ mạnh, ba trận tiếp một thắng hai thua không địch lại đối thủ bị thua, bị chặn tại vòng ngoài trận chung kết, cũng kết thúc giấc mộng về cuộc hành trình đến Bắc Kinh thăm người thân của cô.

Sau khi trận đấu kết thúc, Chúc Kỳ Trinh cực kỳ buồn ngủ, lão gia tử rất có thể gây sức ép. Dường như mỗi trận đấu, ông đều huy động nhân lực tới xem thi đấu, còn kéo theo mấy ông cụ thân, nói là tới hô hào trợ uy cho cô, trên thực tế mỗi một người đều là nhàn rồi sợ chạy tới giết thời gian thôi.

Mỗi lần bọn họ đến, đều làm cho nhân viên làm việc bận rộn loay hoay đến người ngã ngựa đổ, phải đi theo làm tùy tùng hầu hạ, chỉ sợ đám mây ông cụ này sơ ý một chút lại xảy ra chuyện rắc rối gì ở phòng thể dục. Bọn họ cũng trở thành đội cổ động viên có số tuổi cao nhất thân phận cao nhất, cũng làm cho Chúc Kỳ Trinh rất không tự nhiên, mình luôn luôn khiêm tốn như vậy, mà đám lão gia tử còn giơ bằng hiệu nói cho người ta mình là ai.

Cho nên, trận đấu còn chưa kết thúc, cả trụ sở quân đội đều đã biết cháu dâu nhà Đông Phương là một cao thủ Taekwondo, có một lần mới vừa bước ra cửa đại viện, thì có một đứa bé đã chạy tới hỏi cô: “Cô ơi, mẹ nói cô là tay đánh nhau cừ khôi, con không nghe lời sẽ để cô dạy dỗ con, cô sẽ đánh con sao?”

Chúc Kỳ Trinh dở khóc dở cười, mình từ lúc nào trở thành tay ác ôn hù dọa trẻ con rồi?

Mẹ của đứa bé đuổi kịp tới nơi, xấu hổ cười với Chúc Kỳ Trinh, ngượng ngùng nói: “Trêu đứa trẻ thôi, chớ để ý a!” Nói xong kéo đứa bé lên xe vội vã lao đi vun vút.

Chúc Kỳ Trinh rất buồn bực, cảm giác mình bây giờ đã là một con cọp mẹ rồi.

Buổi tối tan làm, cô cùng Chung Thành hai người hẹn nhau đi ra ngoài ăn cơm, ở trong một phòng ăn Càng Thức Trà(1) trang trí không tệ.

(1)Phòng ăn Càng Thức Trà: bắt nguồn từ Hongkong, bây giờ đã rất phát triển ở đại lục. Phòng ăn Càng Thức Trà có hình thức kinh doanh giống với cửa hàng ăn nhanh của Tây Âu, dựa vào phí tiêu dùng của quần thể đại chúng làm mục tiêu bán hàng.

“Ông trời kia!” hai tay Chúc Kỳ Trinh ôm lấy má, nhỏ giọng kêu rên, “Anh đều đem thanh xuân cống hiến cho quân đội, lại không cho ta cái gì. Không công bằng a!”

Chung Thành ngồi đối diện cười ha ha, “Thất Thất, lúc nào mà trở nên tương tự thành họa như vậy rồi?”

Chúc Kỳ Trinh thần thần bí bí nói: “Đông Phương Càn nhất định có luyện Phục Hổ Quyền(2), con cọp mẹ tớ đây bị hạ thấp rồi.”

(2)Phục Hổ Quyền hay còn gọi là Hàng long phục hổ quyền, là một trong những loại võ thuật ưu tú của dân tộc Hán, thuộc về quyền đạo Trấn Sơn của núi Võ Đang, người tập võ đạo núi Võ Đang tăng thêm năng lực. Dùng tay là chính, dùng chân là phụ. Cách luyện tập chủ yếu có: Đới Thủ (dùng tay), Xung Quyền, Phản Thối (dùng chân phản lại), Tam Liên Thủ. Không những có công hiệu cường thân kiện thể, lại có tác dụng phòng thân.

Chung Thành phì cười, “Chúc Kỳ Trinh, có cậu hình dung mình như vậy sao? Cậu thật là hết thuốc chữa.”

“Hm, cậu không phải cũng bị anh trai tớ hạ thấp rồi! ?”

Chung Thành sững sốt, xệ mắt xuống, “Đừng đoán mò, bọn tớ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường. Cậu còn để tớ ở công ty đợi nữa hay không?”

Chúc Kỳ Trinh cười hắc hắc, “Vậy chúng ta nhẹ nhàng nói, mau thành thật khai báo, cậu với anh tớ xảy ra chuyện gì?”

Chung Thành vẻ mặt ảm đạm, ngẩng ngửa thì súp trước mặt, yếu ớt mở miệng nói: “Thật sự không có chuyện gì, không tin đi hỏi anh cậu đi.”

“Lừa gạt ai hả?” Chúc Kỳ Trinh hoàn toàn không tin lời nói của cô, “Tết cậu quay về sớm như vậy làm gì? Không phải mừng bầy mới đi làm sao? Người nào ở Quây kế toán à?” Sau Tết đi làm, Chung Thành cực kỳ vội, đi công tác chừng mấy ngày, sau khi trở lại cũng không thấy tăm hơi đâu, cũng không biết đang bận cái gì. Hỏi anh trai lúc nào cũng nói đây là công việc thuộc bốn phận của Chung Thành, kêu cô đừng quản.

Cô nghĩ, dù thế nào thì người ta cũng là đang kiếm tiền vì nhà mình, dâng hiến cả tuổi thanh xuân bán mạng như vậy, mặc dù mình đau lòng, nhưng cũng không thể kêu cô đừng làm nữa sao? Thời gian rất lâu sau lại để quên mất chuyện này, vẫn chưa hỏi cô ấy hôm đó tại sao lại vội vã từ ghế lô quây kế toán chạy đi.

Chung Thành uống một ngụm trà sữa, cảm giận bất bình nói: “Còn không phải là cái ông anh trai địa chủ nhà các cậu đó, một ngày một đêm sai bảo tớ, ức hiếp như sợ không trông thấy tớ rảnh, mừng hai đầu năm mới đã gọi tớ quay lại tặng ca rồi.”

“Mùng hai đầu năm?” Chúc Kỳ Trinh không hiểu, “Không phải chứ? Đầu năm anh hai ra nước ngoài du lịch mà..., anh ấy còn gọi cậu quay về tặng ca?”

Chung Thành cười tự giễu, ra nước ngoài du lịch? Anh ta tận mấy ngày liền đem mình làm cái bia bắn súng.

“Chung Thành? Chung Thành?” Chúc Kỳ Trinh khua khua tay trước mặt cô, thấy cô lấy lại tinh thần, kỳ quái hỏi: “Nghĩ gì thế? Sao mất hồn thế?”

“A, không có gì. Đúng rồi, cậu với Đông Phương Càn sao rồi?” Cô nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Chúc Kỳ Trinh suy nghĩ một chút nói: “Hỏi cậu nha, cậu nói một người gửi tin nhắn đặc biệt chậm, chậm đến mức để cho người khác phát điên, hơn nữa còn cũng không có dấu câu, cậu bảo đây có phải biểu hiện không muốn quan tâm người khác?”

“Không muốn quan tâm người khác thì trực tiếp không trả lời luôn, còn để ý dấu chấm câu làm gì.”

“Vây. Vây tại sao anh ấy lần nào cũng như vậy.” Chúc Kỳ Trinh buồn bực tự lẩm bẩm.

Chung Thành nhìn cô, mặt nghiêm túc hỏi: “Là Đông Phương Càn?” Thấy cô gật đầu, Chung Thành vẻ mặt tà ác cười, “Liên Trưởng tiên sinh nhà các cậu nhất định là người không biết gửi tin nhắn.”

Chúc Kỳ Trinh lại càng không hiểu: “Không phải chứ? Giờ này còn có người không biết gửi tin nhắn? Anh biết lên mạng gõ chữ a? Làm sao có thể không biết gửi tin nhắn?” Nói tới đây, cô đột nhiên trông thấy bóng dáng Chúc Giác Trinh đang đi hướng về phía mình, vì vậy vội vàng vẫy tay cười, “Anh!”

“Tiểu quái, thật trùng hợp.” Chúc Giác Trinh đi tới trước mặt, cười không ngớt nói.

“Chúc tổng!” Chung Thành đứng lên, sắc mặt không được tốt chào hỏi.

“Anh, anh cũng tới đây ăn cơm?”

“Ừ, hẹn mấy khách hàng.” Nói rồi quay đầu nhìn về phía Chung Thành, “Đều là một vài khách hàng quan trọng, còn có mấy người ở cục xây dựng, cô đi cùng với tôi chứ!”

“Chúc tổng thật sự là hẹn khách hàng?” Chung Thành hiện tại vô cùng hoài nghi tính chân thực trong lời nói của hắn.

Chúc Giác Trinh cau mày nhìn về phía cô, “Đây là thái độ gì của cô vậy?”

“Thật xin lỗi, Chúc tổng. Bây giờ là thời gian tan ca, tôi đã liên tục làm việc tăng ca hai tuần lễ rồi, bây giờ tôi cần nghỉ ngơi.”

“Vây cô liền xách túi về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong Chúc Giác Trinh cười nhạt cũng không quay đầu lại mà đi về khu ghế lô.

Chúc Kỳ Trinh thấy không hiểu ra sao, bình thường anh trai ôn hòa đây là thế nào? “Anh, anh.”

“Tiểu quái, ” Chúc Giác Trinh chợt xoay người ngắt lời cô, “Đây là chuyện làm ăn, hi vọng em không muốn nhúng tay vào.” Sau đó liếc mắt một cái như cảnh cáo về Chung Thành, quay đầu đi mất.

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh mơ hồ lo lắng, mới vừa nãy còn suy đoán Chung Thành với anh trai có gì đó, nhưng nhìn tình hình này dường như không giống a; ‘Chung Thành. . . Cậu đắc tội anh tớ rồi hả ? Anh ấy sao mà hung dữ thế?’

Chung Thành cắn môi dưới, nhìn bóng lưng Chúc Giác Trinh thần sắc đau thương, ngừng một lát, cô cố làm vẻ thoải mái mà nói: “Sợ muốn đem hết khả năng bóc lột da cái thân công nhân tớ đây, tớ không chơi hết hần thê không bỏ qua! Thất Thất, tớ muốn chết, cậu phải gọi cho bố mẹ tớ gửi chút tiền trợ cấp đi.”

Chúc Kỳ Trinh sốt ruột, “Chung Thành. Có phải cậu với anh tớ có hiểu lầm gì không? Anh ấy không phải là người như thế a?”

“Thất Thất, anh cậu tuyệt đối là người đội lốt sói, ăn con dê non tớ đây đến cả xương cốt cũng nuốt vào.” Nói xong cô bực tức chạy chậm đuổi theo về hướng Chúc Giác Trinh đi.

Trên đường trở về, Chúc Kỳ Trinh nghĩ mãi không ra Chung Thành cuối cùng với anh trai là thế nào, tại sao anh trai luôn ôn hòa hôm nay nhìn lại lạnh lùng hà khắc tuyệt tình như vậy?

Về đến nhà, cũng không muốn tắm, cô liền nằm lỳ ở trên giường gửi tin nhắn cho Đông Phương Càn nói tối nay Chung Thành với anh trai có gì đó không đúng.

Thời điểm gần đây tới nay, việc cô thường xuyên làm nhất chính là gửi tin nhắn cho Đông Phương Càn, mặc dù có lúc gửi vài tin mới có thể nhận lại một cái, hơn nữa lại còn không có dấu câu, câu trả lời giản lược, nhưng cái này cũng không làm trở ngại hứng thú gửi tin nhắn của cô.

Cô phát hiện phương thức liên lạc bằng tin nhắn, có thể khiến cô quên đi giọng điệu và vẻ mặt của Đông Phương Càn, thường lấy giọng điệu trong ảo tưởng của mình ra để đọc tin nhắn của anh, điều này khiến cô thường xuyên cảm thấy Đông Phương Càn có lúc cũng sẽ rất dịu dàng, có lúc cũng sẽ rất hài hước.

Cô luôn là thao thao bất tuyệt kể với Đông Phương Càn chuyện vui trong ngày, hoặc là chỉ đơn giản báo cáo cả nhà già trẻ, bao gồm cả tình hình sinh hoạt của cô giúp việc và Tiểu Vương. Đông Phương Càn mặc dù luôn là rất lâu mới trả lời một tin, có lúc phải trước khi đi ngủ mới trả lời, nhưng mà đối với tất cả vấn đề của cô, anh cũng sẽ liệt kê từng cái ra, trả lời đơn giản, hoặc là nói ra quan điểm của mình, mặc dù phần lớn thời gian đều là các loại giọng điệu “Ừ” “À” “Vậy sao” ..., nhưng ít ra đều không hề chán ghét hay phiền muộn trả lời, đây không phải là khách lệ cô tiếp tục gửi sao? Cô thường xuyên nghĩ như vậy.

Chúc Kỳ Trinh nhớ lại lời Chung Thành nói lúc tối, nếu như anh không muốn quan tâm mình thì cũng không trả lời. Đúng vậy đúng vậy, Đông Phương Càn tuyệt đối làm được chuyện như vậy!

Nghĩ tới đây, trong lòng chợt vui sướng, vì thế lại nhắc điện thoại lên tiếp tục gửi tin: Đông Phương Càn, có phải là anh không biết nhắn tin?

Suy nghĩ một chút lại tiếp tục bổ sung một tin: phải nói thật, lấy danh nghĩa của Đảng nói ra!

Đợi cực kỳ lâu, lâu đến nỗi cô tắm xong ra ngoài, tin nhắn của Đông Phương Càn như đúng hẹn mà tới: “1 anh trai em là người trưởng thành em bớt can thiệp vào 2 không đáng trả lời 3 nhất thiết phải nói gì em chưa nói rõ ràng nên câu hỏi không có hiệu lực về sau đừng lấy Đảng ra lừa dối người chồng em anh đây chính là Đảng viên cộng sản”

Chúc Kỳ Trinh nằm ở trên giường thở một hơi xem tin nhắn mấy lần, miệng lẩm bẩm: “Không đáng trả lời. Không đáng trả lời” cô cười ha ha vui vẻ, tưởng tượng thấy Đông Phương Càn sau khi nhận được tin nhắn len lén chạy sang một bên, mồ hôi trán vã ra bộ dạng khó khăn gửi tin trả lời, tâm tình tựa như sợi bông bình thường mềm mại trôi lơ lửng trong không trung, chút nhột nhột, chút ngọt ngào.

Cô trở mình ôm lấy “Tiểu Hùng”, bắt đầu nhanh chóng ấn phím soạn tin nhắn: “Mặt cá ươn, anh thế mà lại không biết gửi tin nhắn? Ha ha ha ha, còn chuyện gì anh không biết nữa? Ha ha ha ha.” Sau khi gửi tin nhắn, cô ngây ngốc vui sướng, hướng về phía “Tiểu Hùng” vừa càu vèo vừa hôn, cho đến khi cười mệt, vẻ mặt dần dần thu lại, cô nằm ngửa ở trên giường, lấy điện thoại di động ra từng chữ từng chữ nghiêm túc gõ lên khung tin nhắn mới: “Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn. Đông Phương Càn.”

Cô không biết mình rốt cuộc đã gõ bao nhiêu dòng Đông Phương Càn, nhưng dường như mỗi lần gõ tên của anh, chính là một tiếng gọi đối với anh, nhìn chữ Đông Phương Càn tràn đầy màn hình, Chúc Kỳ Trinh do dự, anh nhìn thấy sẽ nghĩ sao?

Không quan tâm nữa, muốn nghĩ gì thì nghĩ. Ngón cái dứt khoát nhấn một cái, tin nhắn gửi đi rồi, truyền đến thủ đô xa ngàn dặm, không biết thông qua làn sóng điện từ như thế này, lúc dòng chữ truyền trong không trung, liệu có còn biểu đạt chính xác ý mình nữa không?

Lần này, tin nhắn trả lời của Đông Phương Càn quay lại rất nhanh, phía trên chỉ có ba chữ ngắn gọn, còn lần đầu tiên thêm dấu câu: Chúc Kỳ Trinh!

“A ——!” Cô cắn Tiểu Hùng kim lòng không được mà hét âm lên.

Trông thấy dòng tin trả lời, phòng tuyến của cô sụp đổ trong nháy mắt, tất cả nỗi nhớ nhung đến đỉnh điểm. Chưa bao giờ biết tình yêu đến sẽ mãnh liệt như thế, chưa bao giờ biết nhớ nhung sẽ khổ cực trên người

như thế.

Thì ra, tình yêu không phải là cái duy nhất, không phải đã yêu rồi thì sẽ không yêu nữa...

Đông Phương Càn, người đàn ông này ban đầu mình liều chết chống cự, hôm nay lại gọi mình như thể muốn ngừng mà không được!

Đông Phương Càn, kháng cự anh, có phải là em sai không? Yêu anh thì sao? Cũng là lỗi của em? Nếu như là, em nguyện ý đâm lao phải theo lao.

Cô ôm thật chặt Tiểu Hùng, còn không ngừng vung quyền trước mặt nó, “Mặt cá ươn, em gọi anh không quay về, em kêu anh giả bộ tàn khốc với em! Mặt cá ươn. Mặt cá ươn.” Cô càng đánh càng hăng say, càng mắng âm thanh lại càng yếu, cuối cùng bỗng chốc thét lên một tiếng, trở mình hung hăng đè lên nó, vùi cả đầu trong đó, phát ra giọng buồn buồn, “Đông Phương Càn, em rất nhớ anh.”

51. Chương 51: Giết Người Đêm Mưa

Hơn một tháng sau, Chúc Kỳ Trinh tê đầu ngón tay đếm ngược thời gian Đông Phương Càn sắp hoàn thành học tập về thăm gia đình, trong lúc vô tình ở trên TV thấy tin tức thứ nhất làm cô khiếp sợ.

Nguyên cục trưởng thuế vụ cục quốc gia Triệu Phương Hoa bởi vì tội tham ô bị khởi tố, cũng tra ra ôn ta lấy tên người nhà mở tài khoản ở nước ngoài hơn mười tài khoản trong nước trong tài khoản hơn bốn trăm vạn, bởi vì phạm tội trường hợp nghiêm trọng, chứng cứ rõ ràng, bị xử ở tù chung thân, cách chức quyền lợi chính trị suốt đời.

Chúc Kỳ Trinh xem TV cái người tạm giữ trong đồn mặc com lê màu vàng, tóc bị cắt ngắn, đàn ông trung niên sắc mặt uể oải, trong lòng từng trận lạnh cả người. Nếu như cô không nhớ nhầm, người đàn ông này chính là người lúc trước cường hôn mẹ chồng bị mình gọi là Lão sắc lang đàn ông.

Một người thành phố cục trưởng cục thuế vụ, tại sao sẽ ở trong thời gian ngắn ngủi hơn ba tháng, nói điều tra liền bị điều tra, nói xử liền bị xử? Đối với loại quan cao này mà nói, điều tra lấy chứng cứ hình phạt từ từ, không có nửa năm rất khó hoàn thành, hơn nữa bọn họ phạm tội, thường dính dáng rất nhiều tầng tầng cấp cấp quan cao, mà ba tháng ngắn ngủi có thể làm gì?

Chúc Kỳ Trinh cảm thấy sợ, cô nhớ lại anh trai đã từng nói qua, người ngoài không dám khi dễ phụ nữ Đông Phương gia. Như vậy khi dễ hoặc là dòm ngó, sẽ như thế nào? Hiện tại cô cuối cùng biết, bất kỳ tính toán ngông cuồng tranh dành vợ người Đông Phương, Đông Phương gia bá đạo cũng sẽ để cho hắn hối hận cả đời.

Nhưng đối với một người sắp về hưu mà nói, ở tù chung thân... Có phải quá tuyệt tình hay không?

Chúc Kỳ Trinh thông cảm Triệu Phương Hoa, nhưng đồng thời lại muốn, con ruồi không bầu trứng không nứt, có lẽ Đông Phương gia có thể có thực lực làm chuyện này, nhưng phương pháp Đông Phương gia mặc dù độc ác, nhưng hắn Triệu Phương Hoa dùng người đóng thuế đứng giữa kiếm lợi túi tiền riêng, cũng là trừng phạt đúng tội.

Từ một góc độ khác mà nói, Đông Phương Khải Ca đang dùng phương pháp chính lý hắn cái việc dòm ngó phụ nữ đã có chồng, cũng dùng phương pháp của mình giúp nhân dân trừng trị xã hội sâu bọ.

Triệu Phương Hoa, ông ta không oan uổng.

Chỉ là chuyện này làm cô sợ, đàn ông Đông Phương gia cứng rắn mạnh mẽ độc ác tuyệt tình như thế, nếu là trước đây như vậy mình sẽ có một chút dao động, sẽ vùi lấp Trịnh Hân Ngạn với tình cảnh vạn kiếp bất phục như thế nào?

Cô không dám nghĩ tiếp, cũng không chỉ một lần may mắn: Hoàn hảo... Hoàn hảo, Kỳ Trinh ngốc, ở trong chuyện này may mà không có mắc lơ mơ.

Sau khi Triệu Phương Hoa phát sinh sự kiện, Trương Tuyết và Đông Phương Khải Ca mâu thuẫn hoàn toàn trở lên gay gắt lên cao, mặc dù không có cãi nhau, nhưng là không có thấy qua họ nói với nhau một câu, cho dù ngồi cùng bàn ăn cơm, cũng ít lại càng ít.

Mà bà đối với Chúc Kỳ Trinh ra vẻ thái độ càng thêm bài xích coi thường, mặc gì không có nói lời lạnh nhạt, thế nhưng cái loại coi thường này để cho cô thấy sợ. Hơn nữa Trương Tuyết thủ đoạn trực tiếp vận dụng đến công ty Chúc gia, bà còn lợi dụng quyền lợi quan hệ của mình, đối với việc buôn bán Chúc gia can thiệp vào, ảnh hưởng trực tiếp đến hai nhà trên phương diện hợp tác làm ăn, làm công ty Chúc gia sắp rơi vào giai đoạn bị động.

Cha cùng anh trai đã từng hỏi Chúc Kỳ Trinh, tại sao đột nhiên Đông Phương gia ra tay một đạo với Chúc gia, có phải hay không ở nhà cô xảy ra chuyện gì, Chúc Kỳ Trinh không có cách nào mang chuyện nhà Đông Phương gia nói cho cha và anh trai nghe, chỉ có thể im lặng không nói.

Dáng vẻ của cô, làm cho cha cùng anh trai hiểu lầm việc này tất cả đều là xuất phát từ Đông Phương Khải Ca và Trương Tuyết cùng bày kế, cho nên chỉ có thể nhịn căn răng nuốt vào bụng, nghĩ hết biện pháp tìm cách hóa giải nguy cơ lần này.

Chúc Kỳ Trinh vô cùng gấp gáp, nhưng cô không thể làm gì, cũng không có tính toán mang chuyện này nói cho Đông Phương Càn, cô cũng không cho là bây giờ mình ở trong lòng anh quan trọng và người nhà anh quan trọng như nhau, hơn nữa người đó còn là mẹ anh. Vì đối với Đông Phương Càn cô hiểu rõ, trọng tình nghĩa, trọng hiếu là bản tính của anh, cô không có mơ mộng thay đổi. Hơn nữa, cô và Đông Phương Càn vừa mới bắt đầu có tình cảm, cô không có bất kỳ sự chắc chắn là Đông Phương Càn sẽ vì mình mà xích mích với mẹ.

Cô buồn bực nghĩ, nguy cơ quan hệ mẹ chồng nàng dâu hiện tại nảy sinh rồi, phải nghĩ biện pháp giải quyết mới được a!

Giữa tháng sáu, rất nhiều vùng núi J thị đặc biệt là nạn lũ lụt lớn, Đông Phương Càn vừa mới hoàn thành học tập, chủ động xin đi tham gia cứu trợ chống lũ. Vì vậy, nhận được phe chuẩn làm anh, ngựa không ngừng vó câu (*) từ Bắc Kinh trực tiếp đi J thị, mang theo cả nhóm chiến sĩ lớn đi vào vùng lũ lụt.

(*) đi mà không dừng.

Mỗi ngày Chúc Kỳ Trinh đều chú ý trên web về tin tức J thị, đều là báo tình hình tai nạn bộc phát nghiêm trọng vùng lũ lụt, thấy thế cô lo lắng hoảng sợ kinh hồn bạt vía.

Trong thời gian này, Đông Phương Càn không có nhắn tin cho cô, gọi điện thoại tới thì đều là giữa một mảnh tín hiệu ồn ào, nói mấy câu ngắn ngủi liền vội càng ngắt máy.

“Đông Phương Càn, bây giờ mọi người ở đó tình hình có ổn không?” Tín hiệu đối phương không ổn định, Chúc Kỳ Trinh không tự chủ nâng cao âm lượng lớn tiếng hỏi.

“Tình hình... Em... Lo lắng...”

“Anh nói gì? Em không nghe được!” Cô chạy đến bên cửa sổ, nghiêng nửa người ở bên ngoài, phảng phất như vậy mình còn nghe được rõ ràng hơn chút.

“Em không có... Đây... Gặp trục trặc...” Trong điện thoại trừ tiếng tê tê, chỉ có thể nghe tiếng đứt quãng Đông Phương Càn nhẹ nhàng truyền đến.

“Anh không việc gì? Lớn tiếng chút!”

“Chúc Kỳ Trinh, nhớ em... như thế đó...”

“Đây, đây này này, Đông Phương Càn?” Chúc Kỳ Trinh mắt mắt nhìn điện thoại bị ngắt, ngẩng đầu nhìn một chút chiếu cao rực rỡ là bầu trời bao la, cô nghĩ không ra tình huống J thị bên kia rốt cuộc xấu thành cái dạng gì, tại sao tín hiệu điện thoại di động lại kém như vậy?

Đông Phương Càn vừa mới nói... Nhớ em... Anh dám nói nhớ cô? Anh là đang gặp phải việc gì nguy hiểm sao? Nếu không lấy tính cách của anh làm sao lại vô duyên vô cớ nói câu buồn nôn vậy?

Càng nghĩ càng sợ, anh... Anh không phải là nhả nhử lời trắng trối chứ?

Cầm điện thoại di động, cô ở hành lang cửa phòng làm việc đi qua đi lại, có cái gì không đúng, chắc chắn đã xảy ra chuyện. Cô nóng vội giống như kiến bò trên chảo nóng, lập tức bấm số cho Đông Phương Khải Ca, đối phương vừa nhận, cô lập tức hỏi: “Cha, cha, hôm nay cha gọi điện tới cho đơn vị đồn trú vùng tai nạn sao? Chúc Kỳ Trinh anh ấy khỏe không?”

Đông Phương Khải Ca bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Mỗi ngày ta đều hỏi con trai mình tình hình đáng vẻ như thế nào? Đừng lo lắng, có chuyện bọn họ sẽ gọi điện thoại cho ta.”

Chờ có chuyện vậy thì đã muộn! Chúc Kỳ Trinh buồn bực, người của Đông Phương gia như thế đều so với máu lạnh a? Con trai mình trái tim cũng có thể như vậy không hơn?

Gấp gấp mà vòng vo mấy vòng, cô bất an từ từ bước đi thông thả đến phòng làm việc ngồi xuống, làm thế nào cũng không có biện pháp yên lòng.

Cô buồn rầu lo lắng hướng về phía Computer ngẩn người, không biết tại sao, trong lòng không ngừng mãnh liệt, cả đại não cũng bị tràn ngập mặt cá ước Đông Phương Càn. Không biết từ đâu tới, lại xuất hiện rõ ràng mỗi một lần mình và Đông Phương Càn tiếp xúc, cho dù những thứ kia là đáng ghét khi dễ cũng biến thành vô cùng nhớ...

Cuối cùng, cô đứng phắt lên.

Mặc kệ, đi J thị, đi vùng bị nạn!

Không có mang bất kỳ hành lý nào, cũng không mang tiền thừa, cô mở QQ nhỏ ra trực tiếp lên đường. Đi sân bay trên tốc độ cao, cô gọi điện cho anh trai nói cho anh biết mình muốn nghỉ phép năm ngày, hơn nữa giọng điệu dứt khoát, không để cho nghĩ cũng phải cho nghỉ, dù sao em gái mình đã trốn việc rồi. Chúc Giác Trinh còn chưa nghe tới lý do, thì bị cúp điện thoại.

Tiếp theo, cô lại gọi điện thoại cho Đông Phương gia. Thật may là, là dì nhỏ nhận, như vậy có thể tránh khỏi được rất nhiều phiền toái. Cô nói cho dì nhỏ, mình đi xem Đông Phương Càn, kêu người nhà không cần lo lắng.

Sau đó, cô tắt máy điện thoại di động, mang theo lo lắng vô cùng và trong lòng mơ hồ kích động chờ đợi lên đường.

Kết quả đến sân bay, bởi vì thời tiết J thị, chuyến bay bị hoãn. Cô nghĩ, khó khăn nho nhỏ như vậy cũng có thể làm khó Chúc Kỳ Trinh ta sao? Vì vậy quay đầu xe, trực tiếp chạy tốc độ cao.

Hơn sáu giờ tối, cô qua loa ăn mì ăn liền, một lần nữa lên đường thì thời tiết bắt đầu trở xấu. Mới đầu là mưa phùn lâm lâm, đi tiếp theo lộ trình, mưa càng rơi xuống càng lớn, đến rạng sáng, mưa to trút nước giống như thác nước, mưa từ trên bầu trời tằm tã xuống. Mặc dù cần gạt nước đã mở tối đa, nhưng vẫn như cũ không cách nào nhìn thấy rõ đường xá trước mặt, tầm mắt cực kém, cô không thể không giảm tốc độ, thật cẩn thận từ từ chạy.

Vừa xuất phát hai giờ, phía trước bắt đầu kẹt xe, nghe nói bởi vì trời mưa quá lớn, đường cao tốc phủ kín. Cô cần phải theo dòng xe cộ tiến vào vùng lân cận một thành phố, sau đó lái một vòng vào đường quốc lộ.

Trên đường quốc lộ cũng không rộng rãi, hơn nữa qua lại ở đây trên một con đường, trời mưa to như vậy, thì hiện ra vô cùng nguy hiểm. Theo thời gian đi vào đêm khuya, xe càng ngày càng ít, cuối cùng cô cảm thấy trên cả con đường hình như chỉ có mình chiếc xe mình chạy, trong lòng không khỏi âm thầm khẩn trương. Lại nghĩ tới một bộ phim nước ngoài, bên trong chính là trời mưa to thế này, một chiếc xe nhỏ cũ nát ở trong đêm tối chạy ở trên đường quốc lộ, sau đó bên trong xe xuất hiện cảnh ác quỷ kinh khủng.

Cô vội vàng tắt nhạc, mở radio.

Mặc dù radio tín hiệu không tốt, giọng nói DJ radio tạp âm lớn hơn, nhưng có người đang nói chuyện, lá gan sẽ lớn hơn một chút, cô nghĩ.

Giữa lúc trải qua cả người căng thẳng cứng ngắc, đột nhiên từ phía trước lái tới đâm vào chiếc xe, chỉ có một đèn lớn, rõ ràng thấy xe gần máy. Nhưng đáng chết, đối phương hình như hoàn toàn không có ý né tránh, trực tiếp nhanh chóng hướng mình xông ra.

Cô bị dọa sợ đến mức vội vàng lập tức dừng lại.

Chỉ thấy người đi chiếc xe gắn máy kia xông lên tự sát, sắp đến trước mặt cô thì bỗng nhiên chỗ ngoặt quẹo thật nhanh, nguy hiểm mà lướt qua sát bên cạnh xe cô.

Toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh, vỗ tay lái mắng to: “Mẹ nó! Ngài tự sát cũng đừng mang theo ta a?” Tình hình bên dưới khá ổn định, đang chuẩn bị đi tiếp, bỗng chốc buồng lái bên cửa sổ xuất hiện hình dáng một người mặc áo mưa màu đen.

“A-!!!” Theo bản năng cô thét chói tai, trên đường đêm mưa lớn tầm tã như vậy, xuất hiện một màn thế này, trong óc cô phản ứng đầu tiên chính là ‘Giết người đêm mưa’!

Không chút suy nghĩ, cô gạt thắng liền chạy, đạp chân ga mạnh run rẩy. Vừa lái xe còn vừa không ngừng an ủi mình: “Không sao, hẳn nhất định là hỏi đường, không sao, nhất định là lần đầu tiên mình thức đêm đầu óc mệt mỏi không tỉnh táo, làm sao có thể, không sao...”

Vậy mà, một lát sau, cô lại không thể nào thừa nhận sự thật này, ‘Giết người đêm mưa’ thật sự có một người. Từ trên kính chiếu hậu, hẳn mở xe gắn máy, gắt gao đuổi theo sau lưng mình, còn còi theo điên cuồng.

Hắn...Hắn hẳn hẳn... Thật sự là muốn giết mình? Chúc Kì Trinh càng ngày càng khấn trương, toàn thân bắt đầu phát run, tầm mắt phía trước không rõ, lại không dám chạy mau, trong lòng cô nghĩ, nếu như bị hắn đuổi kịp, mình không phải nên trực tiếp từ ven đường vọt xuống dưới vách núi?

Xe gắn máy đã đuổi theo cô, đi song song cùng cô, còn ra dấu với cô, đưa tay vẫy vẫy.

Chúc Kì Trinh giận quá hóa cười.

Khiêu khích! Đây là khiêu khích trắng trợn! Lại dám xông lên vẫy vẫy tay với mình? Cô cách thủy tình với hắn lớn miệng mắng to: “Đồ thần kinh, đi tìm chết! Mày kêu tao dừng tao liền dừng? Mày cho là tao ngu hả?”

Xe gắn máy đến gần, dùng sức mà vỗ mấy cái ở cửa thủy tinh của cô, nhất thời cô không nhịn được nữa, để cửa xe xuống một chút, trong nháy mắt mưa theo gió đi vào, cô đối với tên ‘giết người đêm mưa’ rống giận. “Mẹ nó, mày cũng quá kiêu ngạo, đi chiếc xe gắn máy mà dám cướp QQ tao? Tao chị gái mày hôm nay tiêu hao nhiều, có bản lãnh thì đuổi theo tao!”

52. Chương 52: Tin Nhắn Thiếu Dấu Ngắt Câu.

Một lần nữa chiếc xe gắn máy đi đến cửa sổ, xen lẫn với âm thanh của xe là tiếng la lớn như mưa gió: “Tiểu thư, đèn lớn hư rồi, rất nguy hiểm, cô đừng có lái xe nữa!”

“Chút tài mọn này mà cũng dám dùng? Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?” Cô sớm đã bị cơn tức giận cùng kinh sợ đã kích, suy nghĩ đã trở nên hỗn loạn, không chút suy nghĩ bật thốt lên.

“Chính cô nhìn đi! Cô đi như vậy sẽ dễ đụng vào người khác, trên con đường này có rất nhiều xe gắn máy.”

Lúc này cô mới tỉnh táo lại một chút, nghiêm túc cẩn thận nhìn phía trước, quả nhiên chỉ thấy bên tay phải có một cột đèn sáng rực.

Cô vội vàng thắng xe dừng lại, chuẩn bị xuống xe nhìn thử, những vẫn không yên lòng, khấn trương hỏi: “Anh, anh không phải là kẻ cướp sao?”

‘Giết người đêm mưa’ cũng dừng lại ở bên cạnh xe cô tức giận lớn tiếng chửi mắng: “Cái gì đánh cái gì cướp! Tôi vừa mới nhìn lầm cô đi xe gắn máy, thiếu chút nữa đã đụng phải. Tốt bụng mà không được báo đáp, bị đụng đáng đời!” Nói xong hắn tức giận quay đầu xe gắn máy rời đi.

Chúc Kỳ Trinh nhìn kính chiếu hậu, mãi cho đến khi đèn sau đui xe gần máy không nhìn thấy nữa, mới mở cửa xuống nhìn. Mưa rơi quá lớn, trên xe cũng không có ô, cô đội mưa mở nắp động cơ, loay hoay trong chốc lát, cũng không tìm thấy dây đèn ở đâu. Trong cơn tức giận, cô hướng về phía đầu xe đá mạnh một cước, “Mẹ nó, hừ lúc nào không hừ, cổ tình lúc này xe giống như bị tuột xích, xem ta có hủy người không!”

Trở lại ngồi lên xe, toàn thân đã bị mưa làm ướt đầm, nhưng không có tâm tình để ý nhiều, tùy tiện cầm khăn giấy lau lau, tiếp tục chậm rãi lái xe đến J thị.

Cô nghĩ, nếu như lại có một người coi mình như xe gẩy máy mà xử lý, cũng không biết chiếc xe QQ nhỏ này có vượt qua nổi không nữa.

Lái xe hồi lâu, cô phát hiện hai bên đường có không ít tiệm cơm nhỏ, chính giữa còn có mấy quầy bán đồ lật vặt, cô vội vàng lái xe tới bên đường dừng lại, đi mua một đen bin cầm tay cùng áo mưa sau đó lên đường lần nữa.

Sau đó...cô mặc áo mưa vào, nhìn thấy chiếc xe đối diện, cũng không quản xe hơi hay là mô tô, bật đèn bin liền hướng tới cửa sổ bên ngoài.

Cô nghĩ, mặc dù ánh sáng có chút nhỏ, nhưng dầu gì cũng là đèn! Làm như vậy chắc không ai nhận là xe gẩy máy đâu?

Vốn là khôn đốn, bởi vì vừa rồi lẩn lộn giày vò, ngược lại có tinh thần gấp trăm lần, mãi cho đến khi tờ mờ sáng, cô mới bỏ đi áo mưa, bắt đầu lái xe bình thường.

Lúc này lái xe, lái thẳng đến mười giờ ngày mai, mới tới chỗ khu vực gặp nạn của Đông Phương Càn. Chỉ là còn chưa tiến vào thôn trang, liền bị đất đá trôi ngăn trở đường đi.

Cô mặc áo mưa xuống xe, vừa nhìn thấy một đám lính từ dưới đất lở bò qua đây. Cô vội vàng chạy lại hỏi: “Anh lính, có thể giúp tôi đi qua đây được hay không?”

Chiến sĩ đi đằng trước nhất từ đất lở nhảy xuống, vừa lau khuôn mặt đầy nước mưa vừa nói: “Bên trong thôn cũng ngập rồi, cô đi vào làm gì?”

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, “Cái gì? cũng ngập rồi hả? Còn chiến sĩ nào ở bên trong hay không?”

“Mới vừa rồi chúng tôi đi vào là để tiến hành cứu hộ lần cuối, không có ai ở bên trong cả.”

Lập tức cô khẩn trương đôi tay phát run, dùng sức bắt được tay áo của chiến sĩ, lớn tiếng hỏi: “Đông Phương Càn đâu? Liên trưởng Đông Phương Càn của các anh đâu?”

“Cô gái, Liên Trưởng của chúng tôi không phải gọi là Đông Phương Càn, cô nói sai rồi?”

Nghe loại đáp án như thế, một tia hi vọng cuối cùng bao quanh lấy cô cũng bị tiêu diệt, nước mắt không tự chủ chảy xuống, cô lắc đầu rống to: “Không phải không phải, chính là cái thôn này, ngày hôm qua anh ấy gọi tới nói đang ở thôn này. Anh là người mới tới sao? Liên Trưởng các anh là ai cũng không biết sao?”

Phía sau mấy chiến sĩ rồi rít từ trên đất lở nhảy xuống, nghe vậy đều dừng lại vây xem chen miệng vào: “Người nào nói chúng ta không nhận ra Liên Trưởng!”

“Cô gái, cô nói là chiến sĩ lúc trước sao? Bọn họ sau khi giải cứu sau đã được điều đi rồi, hôm nay chúng tôi mới được phái tới.”

“Đúng vậy, lần này điều bộ đội đi rất nhiều, chúng tôi cũng từ ngoài tỉnh tới đây trợ giúp.”

Chúc Kỳ Trinh ngượng ngùng lặp lại, “Ngoài tỉnh điều tới....Anh bị điều đi rồi....” Đột nhiên cô giống như nhớ ra cái gì, chợt xoay người vội vàng đi tới chỗ xe, tìm điện thoại mở máy lên.

Mấy chiến sĩ thấy cô như vậy, vì vậy cũng đi theo cô tới bên cạnh xe, nói: “Cô gái, bên trong đã không đi vào được, chúng tôi dẫn cô đi tới trấn phía trước, nơi đó có mấy chiến sĩ, nói không chừng người cô muốn tìm đang ở nơi đó.”

Bây giờ cô không có ý định nghe bất cứ lời nào, cô chỉ muốn mau sớm liên lạc với Đông Phương Càn, trước khi đi cô đã có cảm giác bất an, hiện tại bây giờ cả hơi sức cô cũng không có, mềm nhũn dựa vào xe, chờ đợi điện thoại di động theo trình tự mở máy.

Mới vừa mở máy xong, đột nhiên có rất nhiều tin nhắn hiển thị lên, cô vội vàng mở ra, kiểm tra từng cái.

Hai cái đầu tiên là của anh trai, mắng Chúc Kỳ Trinh tùy hứng không hiểu chuyện, tin nhắn thứ ba, thời gian là chín giờ tối, người gửi là mặt cá ươn...

“Lập tức mở điện thoại nếu không khi trở về anh sẽ không tha cho em”

Tin nhắn thứ tư vẫn là của mặt cá ươn...“Chớ hồ đồ trở về cho anh”

Tin nhắn thứ năm, vẫn là...“Em đang ở đâu? Rốt cuộc có thấy tin nhắn của anh hay không?”

Tin nhắn thứ sáu...“Mau trả lời điện thoại của anh, anh đang ở nóc nhà, nơi này tín hiệu rất tốt”

Tin nhắn thứ bảy...“Chúc Kỳ Trinh, hiện tại anh ra lệnh cho em, nhanh chóng mở máy!”

Tin nhắn thứ tám...“Chúc Kỳ Trinh, cầu xin em, mở máy đi, trở về em phạt anh đứng tư thế quân đội bao lâu cũng được”

Tin nhắn thứ chín...“Bây giờ là rạng sáng bốn giờ, anh sẽ một mực ở nóc nhà chờ điện thoại của em”

Tin nhắn thứ mười...“Chúc Kỳ Trinh!”

Tin nhắn thứ mười một...” Chúc Kỳ Trinh. . . Chúc Kỳ Trinh. . . Chúc Kỳ Trinh. . . Chúc Kỳ Trinh” tin nhắn này giống như cái trước, tên mình tràn đầy màn hình điện thoại, toàn bộ đều là tên của mình...

Đông Phương Càn, anh một mực chờ điện thoại của cô sao? Đêm qua mưa lớn như vậy, anh đứng ở nóc nhà dầm mưa cả đêm sao? Những chuyện này thực sự là một mặt cá ươn đối với mình luôn luôn không có cảm xúc sao?

Cô cắn môi dưới, trong lòng là vị ngọt ngào ngán đến tận đỉnh, nhưng lại không khống chế được nước mắt tràn ra, cô vừa khóc vừa cười lầm bầm lầu bầu, “Mặt cá ươn, em tới đây rồi....Xem em có phạt chết anh không? Còn dám hung dữ với em...Em sẽ không rút về, em không trả lời điện thoại của anh, ai bảo lúc trước anh khinh dễ em...”

Bên cạnh một đám chiến sĩ mang vẻ mặt mờ mịt, mọi người nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau, suy đoán cô gái trước mặt không phải là đầu óc không bình thường chứ?

“Cô gái, cô đi theo chúng tôi nhanh lên, dẫn cô đi ra ngoài xong chúng tôi còn có nhiệm vụ khác!”

Chúc Kỳ Trinh lại cười chạy tới chỗ đất lở, hướng chỗ cao bò lên, vừa chạy vừa kêu: “Các anh chờ tôi một chút, tôi gọi điện cho lão công đã!” Đứng ở chỗ cao, cô giơ điện thoại di động hướng bốn phương tám hướng nhìn một lần, rốt cuộc tìm được chỗ có góc độ tín hiệu tốt nhất, vì vậy nhanh chóng bấm số điện thoại.

Điện thoại mới vang đã được nhận, “Alo, là chị dâu phải không?” Người nghe điện thoại cũng không phải là Đông Phương Càn.

“Tôi là Chúc Kỳ Trinh, cậu là ai? Đông Phương Càn đâu?”

“Chị dâu, em là An Dịch. Liên Trưởng đi ra ngoài tham gia cứu viện rồi, ra lệnh cho em chờ điện thoại của chị. Bây giờ chị đang ở đâu?”

Anh cả đêm không ngủ mà vẫn tham gia cứu viện? Chúc Kỳ Trinh vừa lo lắng vừa đau lòng trả lời. “Tôi đang ở trước thôn lúc trước của các cậu.”

“Chị dâu, vậy chị chờ em, em tới đón chị.”

“Ở chỗ này, tôi gặp mấy người chiến sĩ, bọn họ nói sẽ mang tôi vào trong trấn, các cậu đang ở trên trấn sao?”

“Không phải, chỉ là cách trấn không xa, vậy chị cùng bọn họ đi tới trấn có bộ đội chờ em, em lập tức sẽ tới đón chị ngay.”

Cúp điện thoại cô để cho tất cả các chiến sĩ lên xe một lượt, chiếc xe QQ nhỏ chen vào 7 người chiến sĩ, nhét một lớp người đi vào, cô không khỏi sợ hãi than nhẹ, quả nhiên tiềm lực của con người là vô hạn! Sau đó cô cẩn thận từng li từng tí lái xe, chở mọi người hướng đường lên trấn.

Sau hơn một giờ, An Dịch cùng Chúc Kỳ Trinh thuận lợi gặp mặt, sau mấy câu khách sáo, thế nhưng cậu lại nghiêm túc nói với Chúc Kỳ Trinh: “Chị dâu, Liên Trưởng ra lệnh cho em lái xe đưa chị trở về.”

“Cái gì?” Chúc Kỳ Trinh không thể tin được? Cô từ nơi xa xôi lái xe chịu đựng một đêm chạy tới đây, thậm chí cũng không cho mọi người biết, bây giờ tới rồi lại bảo mình trở về? Đúng là nói giỡn! Trong lòng mới vì tin nhắn của Đông Phương Càn mà cao hứng ngọt ngào, trong nháy mắt liền hóa thành hư không, “Anh có bệnh à? Tôi cũng đã đến rồi còn bắt tôi trở về?”

“Chị dâu,” An Dịch tính tình tốt giải thích, “Ở lại thôn rất nguy hiểm, hơn nữa thôn cũng bị ngập rồi, nhiệm vụ của chúng em rất nặng, Liên Trưởng sợ không có thời gian chăm sóc cho chị.”

“Tôi có tay có chân, muốn anh chăm sóc cái gì. Hơn nữa, các cậu có thể ở lại tại sao tôi không thể? Còn nữa..., tôi ngồi xe cậu đi về, vậy xe tôi thì sao?”

“Liên Trưởng nói, chiếc xe này nên sớm ném đi.”

Chúc Kỳ Trinh âm thầm đồng ý, xe này cũng đã hỏng nát rồi, ngày hôm qua thiếu chút nữa đã bị cô vứt bỏ cái mạng nhỏ! Chỉ là, cô vẫn bất mãn kêu lên: “Không cần không cần, tôi muốn nhìn thấy Đông Phương Càn, cậu dẫn tôi đi, nếu không một mình tôi sẽ đi, đừng tưởng không có cậu tôi không tìm được người!” Cô đỡ chân trên đất còn đọng nước, nhẹ giọng mắng “Mặt cá ươn, cố ý không cho em qua đó, ghê tởm!”

An Dịch chần chừ trong chốc lát, quyết định nói: “Tốt, chị dâu, em dẫn chị vào thôn, ” lại vừa lo lắng bồi thêm một câu: “Chỉ là, ngàn vạn lần chị đừng cùng Liên Trưởng đánh nhau, nơi đây có rất nhiều những bộ đội từ nơi khác tới! Liên trưởng rất để ý mặt mũi, cái đó...” Cậu cười hì hì, “Chị cũng biết mà...”

Chúc Kỳ Trinh đỏ mặt cắn răng nghĩ, bây giờ tôi giống như đang kiểm chuyện sinh sự sao? Cô từ ngàn dặm xa xôi chạy tới chỉ vì muốn đánh nhau? Bất quá trong nháy mắt cũng có chút xấu hổ, trước kia, quả thật cô đã làm chuyện này.... Hình như khi đó người ta nói chưa kết hôn là những người không hiểu chuyện! Cậu ta sao lại nhớ được?

Tự biết đuối lý, cô làm bộ như không có chú ý tới lời nói của An Dịch, không nhin được nói: “Đi mau đi mau, nếu không đi thì trời sẽ tối mất.”

Hai người đi mấy dặm đường, dòng sông chảy ven đường rất nhanh và sâu, đến trước một cái cầu, nước trên đất cũng không quá lớn, cả cây cầu cũng bị nước lũ màu vàng chảy xiết bao phủ, chỉ là thường cách một đoạn lộ ra nửa đầu cầu có trụ đá, mới mơ hồ phát hiện ra dưới dòng nước lũ là một cái cầu.

“Chị dâu, nơi này có chút nguy hiểm, chị nắm chặt quần áo của em vào.”

Chúc Kỳ Trinh không chút do dự nắm chặt chiếc áo của cậu, cẩn thận bước từng bước dưới chân, không nhìn thấy đường đi trong nước, thật sự vô cùng không có cảm giác an toàn, bản năng phản ứng của con người trong trường hợp này là cực kì cẩn thận.

Tiếp theo, An Dịch mang theo hướng trên núi bò lên, cậu nói đi như vậy mới có thể vòng qua nước lũ.

Chúc Kỳ Trinh càng ngày kinh hãi, cũng dần dần hiểu tại sao Đông Phương Càn phải bảo mình trở về. Nơi này có lũ vô cùng nghiêm trọng, nhưng chỗ trú ẩn của địa phương, đều bị nước ngập một mảnh, mới vừa đi ngang qua một thôn, căn bản không nhìn ra hình dáng lúc đầu, chỉ loáng thoáng nhìn thấy vài nóc nhà trời lên trên mặt nước.

Tình hình này cùng với thông tin video mà cô xem không khác nhau lắm, nhưng hình ảnh lại hoàn toàn bất đồng, người lạc vào tình hình tại nạn nước lũ như vậy, cái loạn khủng hoảng sợ như vậy cách màn ảnh không có cách nào có thể thể nghiệm được.

53. Chương 53: Khu Vực Gặp Nạn

Hơn bốn giờ chiều, mưa đã tạnh, hai người cuối cùng cũng đến thôn đóng quân của Đông Phương Càn, thật xa xôi, liền trông thấy từng hàng lều trại dựng trên khu đất cao. An Dịch đưa cô từ từ đi vào thôn. Đi vào trong một rạp hát lớn, nhìn thấy trong sân trống trải không có một cái ghế ngồi nào, toàn bộ chần đệm chất đầy dưới đất, đến trên sân khấu cũng không bỏ qua, chật chội đến cơ hồ không có khoảng trống nào.

Theo như An Dịch nói quân lính tham gia công việc cứu viện vùng này đều đóng quân ở đây, bởi vì đây là nơi có địa thế cao nhất của cả thôn.

Trên chỗ nằm còn rất nhiều binh sĩ mê muội ngủ say, An Dịch mở miệng giải thích: “Một vài chiến hữu đây là tham gia cứu viện suốt đêm, buổi trưa mới trở về nghỉ ngơi. Chị dâu, Liên Trường bây giờ không có ở đây, chị cứ ngồi chờ một chút!”

Chúc Kỳ Trinh dĩ nhiên không chịu, đeo bám dai dẳng trong chốc lát, An Dịch không biết làm thế nào, cuối cùng chỉ có thể mang theo cô trên chiếc thuyền phao trôi tiến vào thôn.

Dọc theo đường đi gặp rất nhiều người mặc quần áo rằn ri, quân lính cứu nạn mặc áo gi-lê màu da cam, bọn họ dễ dàng bị nạn ngồi trong thuyền cứu nạn, nhưng lại để mình ngâm ở trong nước, chậm rãi đẩy thuyền phao đi về phía trước.

Đông Phương Càn trong khoảng thời gian này cũng ngâm mình ở trong nước như này sao? Tình cảnh này khiến lòng Chúc Kỳ Trinh càng thấy nặng nề.

Đến trước một gò đất cao nhỏ, bọn họ xuống thuyền, mấy binh sĩ đứng phía trước, mà phía dưới là nước sông cuộn cuộn chảy qua. Trên mặt đất dùng cái cọc gỗ để đóng, treo trên nhánh tay của cây sợi dây thừng dày, còn một sợi dây khác, nối từ bờ bên kia sông.

“Chị dâu, Liên Trường tới rồi.” An Dịch cười dùng một ngón tay chỉ.

Chúc Kỳ Trinh nhìn theo hướng cậu ta chỉ, nhưng đột nhiên hô hấp ngừng lại, trái tim đột nhiên đập lên dữ dội.

Ở giữa dòng sông, một con thuyền cứu sinh nổi lơ lửng, bốn thôn dân ngồi phía trên, mà bốn phía chiếc thuyền nhỏ, lần lượt được bốn binh sĩ ngâm trong nước kéo đi, từ từ theo sợi dây lết tới.

Cô nhận ra Đông Phương Càn, thân áo gi-lê cứu hộ màu da cam vô cùng nổi bật. Người đàn ông ấy chỉ lộ ra đầu lơ lửng ở mặt nước, như ẩn như hiện, về mặt của anh lại ung dung mà trước đây chưa từng thấy, chỉ huy những người khác và mình cùng làm việc.

Nước sông đục ngầu hỗn độn hòa với bầu trời màu xám tro kết thành một đường, mặc dù đã ngừng mưa, bầu trời lại có đám mây dày âm u che lấp, khí thế sắp nổi mưa gió, áp bức người hít thở không thông.

Cô ngơ ngác nhìn chiếc thuyền nhỏ cách mình ngày càng gần, mũi đã sớm cay xè trong nháy mắt đã tác động tới nước trong mắt cuộn cuộn mà chảy ra. Cô gắt gao cắn lấy môi, kiềm nén..... nhẫn nại, rốt cuộc vẫn không thể ngăn cản xúc động trong cô chạy nhanh về phía Đông Phương Càn.....

Đông Phương Càn mới vừa bò lên bờ, nửa người vẫn ngâm trong nước, lại đột nhiên được một cơ thể mềm mại chạy như bay đến ôm chặt lấy, suýt nữa đứng không vững, lão đảo lui lại một bước.

Chúc Kỳ Trinh đem hết toàn bộ sức lực ôm thật chặt lấy thắt lưng anh, tựa đầu chôn thật sâu vào trong vòng ngực ướt đầm của anh. Cách áo cứu sinh rất dày, cô muốn nghe nhịp tim của anh, cô muốn cảm nhận hơi ấm của anh.

Hồi lâu, cô nghẹn ngào dùng thanh âm nhỏ bé yếu ớt hỏi: “Đông Phương Càn, anh chính là ở tình trạng tồi tệ thể này gọi điện cho em sao..... Đông Phương Càn, anh mỗi ngày đều phải trải qua bao nguy hiểm như vậy sao..... Đông Phương Càn?”

Đông Phương Càn vẻ mặt cương nghị theo thanh âm nhẹ nhàng của Chúc Kỳ Trinh liền dịu dàng thả lỏng, anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt nhẹp của Chúc Kỳ Trinh.....

Cơn gió mùa hè mang theo hơi ẩm cùng mưa vồn loạn khuôn mặt của hai người, hòa tan hạnh phúc, thổi tan đến tuyền đầu cứu nạn chống lụt.

Không có ai hoài nghi chân tình bọn họ biểu lộ ra giờ phút này, cũng không có ai không cảm động với cái ôm từ tận trong tim của bọn họ.

Hai người cứ ngâm trong nước như vậy tình cảm nồng đậm ôm nhau thật chặt, bọn họ không để ý chung quanh truyền tới tiếng cười đùa, giờ khắc này, ở nơi đây, thế giới dường như chỉ còn lại hai người họ.

Chúc Kỳ Trinh nhắm mắt lại, không ngừng lau nước mắt vào hóm vai anh, trong miệng không ngừng lầm bầm khẽ gọi : “Đông Phương Càn..... Đông Phương Càn..... Đông Phương Càn”

Không ngờ Đông Phương Càn thanh âm lạnh như băng truyền từ đỉnh đầu đến, phá vỡ giờ khắc tình cảm tốt đẹp này, “Chúc Kỳ Trinh, ai cho em tới đây?”

Chúc Kỳ Trinh không vui đẩy cơ thể anh ra, rời khỏi lồng ngực của anh, buồn bực nghĩ: mặt cá ươn, anh thật sự có khả năng phá hỏng bầu không khí, lúc này mà lại nói lời mất hứng như vậy?

Nhìn Đông Phương Càn cau mày, khuôn mặt với ánh mắt lạnh, nước mắt của cô chợt ngưng lại, niềm ngọt ngào mới vừa phát lên cũng trong nháy mắt tan thành bọt nước, hung dữ nhìn trả lại anh.

“An Dịch!” Đông Phương Càn hét một tiếng, chỉ thấy An Dịch lập tức chạy tới, cũng nhảy vào trong nước, khép hai chân lại đứng nghiêm chào, “Có!”

“Chút nhiệm vụ như vậy cũng không hoàn thành, còn làm việc thế nào?” Đông Phương Càn lạnh giọng quát lớn.

An Dịch không trả lời, chỉ đứng đấy một mặt nghiêm túc.

Chúc Kỳ Trinh thầm nói không xong rồi, mặt cá ươn sắp làm khó dễ An Dịch, nhưng người ta là bị mình liên lụy đó a! Vì vậy cô vội vàng lấy lòng mở miệng giải thích: “Là tự em muốn tới, không liên quan tới cậu ta. Thủ trưởng, ngài đừng phạt cậu ta.”

An Dịch đứng ở một bên phì cười một tiếng, bị Đông Phương Càn trừng mắt một cái, vì vậy lập tức thu lại nụ cười nghiêm trang đứng lại ngay ngắn.

Đông Phương Càn cởi áo gi-lê của mình đưa ra, “Trưởng ban hậu cần An Dịch, bây giờ lệnh cho cậu lập tức gia nhập cứu viện, nếu không hoàn thành tốt nhiệm vụ, thì mẹ hửn đừng có trở lại cho tôi!”

“Rõ!” An Dịch thò tay tiếp nhận áo gi-lê cứu hộ mặc vào, trước khi lên thuyền còn xoay đầu lại, phát tay một cái cười nói: “Chị dâu, hẹn gặp lại!”

Chúc Kỳ Trinh cũng mỉm cười vẫy tay với cậu ta, “Hẹn gặp lại, cẩn thận một chút!” Nói còn chưa dứt lời, phát hiện Đông Phương Càn trước mặt đã trực tiếp đi đến phía trước, không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng nhắm mắt đuổi theo.

Đông Phương Càn đỡ mấy thôn dân ngồi lên chiếc thuyền nhỏ, cuối cùng, đưa tay ra đỡ Chúc Kỳ Trinh.

“Em không cần, dù sao nửa người dưới đã ướt rồi.” Chúc Kỳ Trinh cười xua tay. Cô nghĩ nếu mình bây giờ gắng gượng phải dựa vào thôn làng, tốt nhất vẫn là biểu hiện ngoan ngoãn chút, tốt nhất đừng gây phiền toái cho anh, nếu không nói không chừng mặt cá ươn thật sự sẽ gọi người cường ép mình áp tải trở về.

Phương Càn không lên tiếng, đẩy chiếc thuyền nhỏ đi về phía trước, một tay khác lại nắm lấy Chúc Kỳ Trinh, mười ngón tay giao vào nhau, đan xen thật chặt.

Bọn họ đẩy thuyền phao đi tới trước một tòa nhà ba tầng gần rạp hát, phía trên treo một bảng hiệu loang lổ: Tiểu học Sầm Độ. Bên trong còn trồng một gốc cây nhãn khá to, dáng xanh um tươi tốt, cao và thẳng xanh ngăn ngắt, gần như cao bằng tòa nhà.

Bố trí ổn thỏa thôn dân vào trong nhà, Đông Phương Càn kéo Chúc Kỳ Trinh đến trước người, dịu dàng hỏi: “Ăn cơm trưa chưa?”

Chúc Kỳ Trinh lúc này mới nhớ tới mình cơm trưa căn bản chưa ăn, bị hỏi như vậy, tức khắc cảm thấy bụng đói kêu vang, gương mặt cô khổ sở trả lời: “Chưa.....”

Đông Phương Càn không nói gì, dắt cô quay hướng ngược lại, mãi cho đến cửa rạp hát mới buông tay ra. Thời gian này trong rạp hát không ít chiến sĩ đều quay lại rồi, từng người một mặc áo sát nách ngồi trên tấm thảm trải trên đất ăn lương khô, nhìn thấy Đông Phương Càn, ríu rít đứng dậy đứng nghiêm.

Đông Phương Càn gật đầu, lớn tiếng nói: “Mau ăn! Ăn xong lập tức nghỉ ngơi. Bờ bên kia thôn vẫn còn không ít thôn dân bị vây, ngày mai nhiệm vụ nặng nề!”

Sau đó anh đưa Chúc Kỳ Trinh đi tới một căn phòng phía sau sân khấu, bên trong chần đệm trải dưới đất giống nhau, chỉ là tình trạng vệ sinh nếu so với bên ngoài thật là hơn rất nhiều.

“Chỗ ngủ ở đây đều là giống như anh?” Chúc Kỳ Trinh buột miệng hỏi.

Đông Phương Càn đi tới trên chỗ nằm của mình cầm lên một túi còn ít bánh bích quy đưa cho cô, “Giống như anh là như thế nào?”

“Xấu xa.” Quý linh tinh Chúc Kỳ Trinh lè lưỡi về phía anh, muốn thò tay tiếp nhận bánh bích quy, không ngờ Đông Phương Càn vừa thu tay lại, lạnh lùng mở miệng, “Đừng cười đùa cợt nhả, em lần này tự mình rời nhà, còn chạy đến đây, biết phạm vào bao nhiêu lỗi nghiêm trọng không?”

Chúc Kỳ Trinh lằm bằm nhỏ giọng phản bác: “Ai bảo anh nói nhớ em, người ta lo lắng cho anh chứ sao.”

Đông Phương Càn cau mày, “Đừng viện cớ!”

Chúc Kỳ Trinh hì hì cười khúc khích, “Đừng xấu hổ thừa nhận, nói là đã nói nha, em cũng sẽ không giấu cợt anh.”

Đông Phương Càn thấy đáng vẻ cô không giống nói dối, liền hỏi: “Anh nói nhớ em lúc nào?”

“Ngày hôm qua a! Lúc chúng ta thông điện thoại, câu cuối cùng anh nói. Mặc dù tín hiệu không tốt, hơn nữa nói xong cũng cắt đứt luôn, có điều em nghe thấy rất rõ ràng, đừng phủ nhận nữa.” Cô nghiêm túc giải thích.

Đông Phương Càn rũ mắt nghĩ trong chốc lát, sau đó hé miệng khẽ mỉm cười.

“Thừa nhận rồi hả?” Chúc Kỳ Trinh vội vàng được đằng chân lân đằng đầu, “Em làm sao dám lừa gạt ngài đây? Mau đưa bánh bích quy cho em trước đi, thủ trưởng, em đói bụng lắm rồi!” Cô làm nũng nhẹ lay động ống tay áo Đông Phương Càn. Thấy anh đưa bánh bích quy tới trước mặt mình, vì vậy không chút do dự đoạt lấy liền ăn ngấu nghiến.

Cô thật sự rất đói bụng, cắn miếng bánh bích quy nhát nhèo còn chưa nuốt vào, chỉ thấy Đông Phương Càn đưa nửa bình nước khoáng đến trước mặt mình. Cô nhếch miệng cười khẽ, cảm động trước sự dịu dàng quan tâm của người đàn ông này giây phút này, mặc dù sau khi nhìn thấy mình, sắc mặt anh vẫn không tốt, nhưng anh, là thật sự quan tâm mình.

“Cảm ơn!” Chúc Kỳ Trinh nhanh chóng hôn một cái lên mặt anh, thấy ở phía trên dính một ít vụn bánh, không nhịn được cười ha ha, “Đông Phương Càn, đáng vẻ này của anh thật buồn cười!”

Đông Phương Càn lại bất ngờ ôm lấy cô, ôm thật chặt vào trong lòng, hô hấp nặng nề. Anh hôn lên tóc Chúc Kỳ Trinh, nhỏ giọng như cảnh cáo nói: “Chúc Kỳ Trinh, về sau điện thoại di động vĩnh viễn không được tắt, không có sự cho phép của anh nhất định phải mở.”

Chúc Kỳ Trinh sững sờ một lát, ngay sau đó đưa tay, ôm lấy anh, tựa vào quân trang rần rì ướt nhẹp của anh, dịu dàng nói: “Em xin lỗi Đông Phương Càn, hôm qua khiến anh lo lắng rồi.” Sau đó, cô nhẹ nhàng cười, mặt tràn đầy ngọt ngào, “Có điều, trình độ gửi tin nhắn của anh có nâng cao đó, cũng biết gõ dấu ngắt câu.”

Đông Phương Càn cũng cúi đầu cười, “Gửi tin nhắn so với huấn luyện còn mệt hơn, về sau gọi điện thoại đi!”

“Đừng, gửi tin nhắn khá lãng mạn. Anh thật không tình cảm!”

Đông Phương Càn khẽ vuốt gương mặt của cô, động tác dịu dàng mà giọng điệu kiên định, “Anh không biết lãng mạn.”

Chúc Kỳ Trinh tinh nghịch ngẩng đầu lên, cười đùa nói: “Không sao, em dạy anh!” Nói xong, cô nhón chân lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi Đông Phương Càn.

Trong lòng Đông Phương Càn vui sướng hân hoan, hôn nhân không bình thường một năm qua rốt cuộc đi vào quỹ đạo bình thường rồi. Anh nhếch miệng, mỉm cười nói: “Cái này không cần em dạy!” Sau đó nhanh chóng nghiêng người ngậm lấy đôi môi của cô, xúc động hôn.....

Mấy tháng tương tư thành hoạ, cả đêm lòng như lửa đốt, toàn bộ bộc phát trong nụ hôn này. Anh không ngừng từ giữa đôi môi của cô thu lấy hơi thở tình yêu, hoặc thơm mát như có như không, hoặc ngọt ngào ủ ê tiêu hồn.....

Chúc Kỳ Trinh vô ý thức từ giữa răng môi lộ ra tiếng thở gấp, nụ hôn của Đông Phương Càn khê làm đau cô, nhưng bây giờ cô lại thích được đau như vậy, chân thật như vậy, có tồn tại cảm giác như vậy.....

54. Chương 54: Dẫn Em Chơi Lãng Mạn

Hai người đang hôn đến quên mình gần như không thể tự động kiềm chế, đột nhiên một người lao tới, cuối cùng hôn thật quá lâu, “ô! Ngại quá ngại quá, tôi cái gì cũng không nhìn thấy!”

Hai người cũng lập tức buông tay tách ra, Chúc Kỳ Trinh đỏ mặt hận không được chui xuống vùi đầu vào đất. Đông Phương Càn cũng có chút lúng túng, biết rõ còn hỏi nói câu, “Cậu đã trở lại?”

Chỉ thấy đi vào là một người đàn ông trung niên trên vai cũng treo một hàm ba quân, vui vẻ mở miệng, “Ừ, đã trở lại, tôi lấy cái khăn lông liền đi ngay.”

“Bên kia các cậu hôm nay như thế nào?” Đông Phương Càn hỏi.

“Cả thôn bị ngập, người dân trong thôn mới dời đi một nửa, buổi tối còn phải làm tiếp a! May nhờ buổi chiều trời quang, hi vọng thời tiết quý quái này buổi tối đừng cho tôi trời mưa.” Vừa nói anh ta mới nhớ tới mình làm hư chuyện tốt của người ta, phất tay một cái nói: “Ai, hai người tiếp tục a, tiếp tục, tôi đi ra ngoài gọi bọn họ canh gác cho hai người, bảo đảm sẽ không có người nào vào quấy rầy.”

Đông Phương Càn đi tới bên giường, từ trong chậu rửa mặt lấy ra khăn lông ném cho anh ta, cười mắng: “Mau cút đi!”

“Vợ đến đúng là không giống nhau a, ngay cả vẻ mặt cũng đều nhiều hơn một loại.” Anh ta vừa nói vừa đi ra ngoài.

Trong nhà lại yên lặng, Chúc Kỳ Trinh liếc anh một cái, cảm giận bất bình nói: “Mặt mũi của em cũng bị anh làm mất hết! Sau này gặp người ta thế nào a?”

Đông Phương Càn chau chau mày, “Em nói ngược! Mau ăn đi.”

Chúc Kỳ Trinh không hề cùng anh đấu võ mồm nữa, ngồi ở trên giường anh mở to miệng. Sau khi ăn no, một đêm không ngủ cảm giác mệt mỏi cuối cùng cũng đến, cô ngáp dựa vào bả vai Đông Phương Càn, làm thế nào cũng không chịu ngủ thật sự.

Cô nghĩ, khổ cực như vậy mới thấy một mặt, nhất định phải ở chung một chỗ nhiều thời gian mới không lở vốn.

Đông Phương Càn cười khở, “Em ở đây người khác làm sao dám đi vào. Mau dậy đi, anh đưa em đi trường học bên kia ngủ.”

Chúc Kỳ Trinh nhắm mắt lại tự lẩm bẩm: “Không nha, đợi một lát nữa, một lát thôi mà!”

Chợt Đông Phương Càn lại đứng dậy, ra lệnh: “Đứng lên!”

Chúc Kỳ Trinh không vui mà chậm rãi đứng dậy, còn không có đứng vững, lại đột nhiên bị Đông Phương Càn nắm tay lôi bước đi ra bên ngoài. Lúc đi qua rạp hát đại đường, không ít chiến sĩ cũng chế nhạo mà cười nhìn về phía bên này, Đông Phương Càn không nhìn ánh mắt của bọn họ đi thẳng ra khỏi cửa.

Trong lòng Chúc Kỳ Trinh không có cam lòng đi theo anh, tâm tình cũng không khác so với mất mát khổ sở, mặt cá uơn nóng lòng như thế muốn mang mình đưa đi đâu?

Vòng một vòng đi tới bên ngoài rạp hát, Đông Phương Càn dừng bước, anh buông tay Chúc Kỳ Trinh ra khê giọng hỏi: “Dám đi tới không?”

Lúc này Chúc Kỳ Trinh mới phát hiện cái thang dựng trên cái tường. Cô ngẩng đầu nhìn lại, cái thang thật cao bắc đến nóc nhà, trong lòng có chút sợ, lại mạnh miệng nói: “Tại sao không dám!”

Đông Phương Càn dẫn đầu leo lên cái thang, trong chốc lát đã đến nóc nhà, anh xoay người nằm sấp người xuống hướng về phía Chúc Kỳ Trinh dưới đất nhõn miệng cười, “Đi lên, dẫn em chơi lãng mạn.”

Chúc Kỳ Trinh bị chọc cho cười khanh khách không ngừng, tại sao Đông Phương Càn mãi có thể làm cho cô vui mừng?

Sau đó, cô bắt đầu thật cẩn thận leo lên, vừa leo còn nói: “Như thế này nếu như em ngã xuống, xem anh còn lãng mạn như thế nào.”

Cô leo rất chậm, thật vất vả đỉnh đầu mới vượt qua nóc nhà, cơ thể bỗng nhẹ nhàng, cả người bị Đông Phương Càn ôm lên. Anh ôm Chúc Kỳ Trinh đi thẳng đến sườn dốc nóc nhà cao nhất bắt đầu mới dừng lại ngồi xuống.

Bây giờ sắc trời đã hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, bầu trời tối mò không có một chút ánh sao. Kiến trúc nóc nhà là kiến trúc cổ kính đặc biệt, bốn góc bên cũng làm mái hiên xinh đẹp cong cong vểnh lên hướng về phía trước, phía dưới còn treo cái chuông gió không nhỏ, gió hơi lớn một chút, sẽ phát ra âm thanh dễ nghe.

Chúc Kỳ Trinh hít một hơi thật dài không khí trong lành, chậm rãi mở miệng hỏi: “Ngày hôm qua anh chính là ở trên này đợi em một đêm sao?” Cô có chút áy náy, cũng có chút đau lòng.

Đông Phương Càn nhìn cô thật sâu, không trả lời.

“Đông Phương Càn, cảm ơn anh, cảm ơn anh nói với em nhớ em, cảm ơn anh quan tâm em.”

Đông Phương Càn hé miệng cười một tiếng, “Ngày hôm qua ở trong điện thoại anh nói một câu cuối cùng là ‘Chúc Kỳ Trinh, bên kia tín hiệu giống em tốt như vậy, không cần lớn tiếng với anh, anh nghe được’, có điều là, hình như em chỉ nghe được mấy chữ em muốn nghe.”

Chúc Kỳ Trinh mở to hai mắt, vẻ mặt giống như nuốt trứng gà.

Anh nói gì? Làm mình nửa ngày là tự mình đa tình? Vậy mình trăm cay nghìn đắng treo non lội suối như vậy, chẳng phải bị anh làm trò cười sao?

Từ Hoan Hoan tức giận, cô giờ quả đắm lên liền ra chiều, lại bị Đông Phương Càn ôm lấy cả người cô.

Ánh mắt của anh cười đến cong cong, chứa ánh sáng lấp lánh kỳ dị, “Cẩn thận, té xuống ở đây anh thật là không giúp được em.” Giọng anh khàn đặc giống như nam châm âm trong phát ra giọng thông cảm.

“Còn hơn là anh làm hại.” Chúc Kỳ Trinh tức giận nói.

Chúc Kỳ Trinh cảm giác được cơ thể cô hơi phát run, Đông Phương Càn hỏi, “Rất lạnh hả?” Vừa nói anh ôm chặt Chúc Kỳ Trinh, áo khoác ngoài trên người Chúc Kỳ Trinh là đồ của Đông Phương Càn, mặc dù đã phơi hai ngày, nhưng là bất đắc dĩ bây giờ nơi này không có điều kiện phơi quần áo, cho nên cũng chỉ khô một nửa, “Lạnh thì chúng ta sẽ xuống ngay.”

Chúc Kỳ Trinh mang mặt gần sát ở ngực của anh, lẳng lặng nghe một lát cách đó không xa truyền tới âm thanh nước lũ tràn, chuông gió vang âm thanh nhĩ, còn có trước ngực anh truyền ra âm thanh tim đập mạnh mẽ, sau đó, cô nói yếu ớt: “Không lạnh, là em đột nhiên sợ, lũ lớn như vậy, anh lại phải mỗi ngày cùng nó vật lộn, mỗi ngày mặc quần áo ướt sũng, em sợ anh ngã bệnh, sợ anh nguy hiểm. Đông Phương Càn, nhìn em cam đoan được không? Không được gặp nguy hiểm, không được để cho em lo lắng.”

Đông Phương Càn nghe xong, trong túi móc ra một chiếc nhẫn từ ngực trái, đặt ở lòng bàn tay, “Mỗi ngày anh đều mang nó để lên ở trái tim, nó sẽ mang đến may mắn cho anh.”

Chúc Kỳ Trinh cầm lấy cái chiếc nhẫn đơn giản, tinh tế vuốt ve.

Hạnh phúc tràn đầy nồng ngực, cô không nghĩ tới Đông Phương Càn sẽ quý trọng cái này như vậy chiếc nhẫn đại diện cho hôn nhân bọn họ.

“Đông Phương Càn, trở về em mua dây chuyền mang nó kết vào, anh đeo trên cổ đi!”

“Bọn anh không thể đeo đồ trang sức đeo tay.”

“Treo ở bên trong quần áo cũng không được sao?”

“Cũng không được.”

Chúc Kỳ Trinh bắt mắt nhỏ giọng lải nhải: “Các anh thật nhiều quy củ.”

Đông Phương Càn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: “Chúc Kỳ Trinh, sáng mai em trở về đi, nơi này không phải là nơi em nên ở lại.” “Anh có thể tại sao em không thể?” Chúc Kỳ Trinh nhắm mắt lại nửa mê nửa tỉnh mà cãi lại.

Chúc Kỳ Trinh trả lời cũng hùng hồn kiên quyết, “Anh là quân nhân, cứu vớt tài sản quốc gia bảo vệ quần chúng là trách nhiệm của anh.”

Cô lầm bầm nói: “Vậy em cũng là trách nhiệm của anh...” Tiếp đó cô vùi cái này vào trong ngực, dần dần đi vào trong mơ. Trước khi ngủ, cô rất kỳ quái mà nhớ tới lần trước chuyện Từ Hoan Hoan đưa thăm cho mình, cô rất muốn mở miệng chất vấn Đông Phương Càn có hay không còn giữ liên lạc với Từ Hoan Hoan, nhưng vừa nghĩ lại, hình như thế này quá làm hỏng không khí.

Quên đi, chuyện này giữ lại sau này hỏi đi! Cô nghĩ.

Đông Phương Càn mang Chúc Kỳ Trinh đi vào giấc mộng ôm đến trên chân của mình, giống như dụ dỗ đứa trẻ ôm vào trong ngực thật chặt, anh khẽ hôn cái trán của cô, dịu dàng nói: “Chúc Kỳ Trinh, anh nhớ em!”

55. Chương 55: Nguy Nan...

Sáng ngày hôm sau, Đông Phương Càn không có đi tiễn Chúc Kỳ Trinh, người tới cũng không phải là An Dịch, bị phát tới là một chiến sĩ nhỏ, cậu nói, sáng sớm Đông Phương Càn phải ra ngoài tham gia nhiệm vụ cứu viện rồi, về phần An Dịch thì cả đêm hôm qua không về.

Chúc Kỳ Trinh hỏi tại sao cả đêm An Dịch không về, có phải là nhận được nhiệm vụ mới bị phái đi nơi khác không, hỏi cái gì chiến sĩ nhỏ cũng không biết. Trong lòng cô dâng lên một sự lo lắng mơ hồ, nhưng vẫn không thể không theo tiểu chiến sĩ lên đường vào trong trấn.

Mặc dù từ hôm qua cơn mưa to từ buổi chiều đã tạnh rồi, nhưng một đường đi tới, lại phát hiện mực nước tăng lên, khi đi qua cầu, nước ngập đến eo lưng.

Vào trong trấn, người dân gặp nạn bị dời đi càng ngày càng nhiều, trấn nhỏ bị chen lấn đến giọt nước cũng không loạt, khắp nơi đều là lều cỏ. Đột nhiên, Chúc Kỳ Trinh nhớ tới tối hôm qua lúc mình đến trường học ngủ, biết được bởi vì có liên quan tới địa hình, vật liệu cứu viện rất khó vận chuyển vào, cho nên có người ngã bệnh lại không có thuốc để mà cứu chữa, hơn nữa thức ăn nước uống của mọi người đều vô cùng thiếu thốn, một bình nước phải hơn mấy người trong một nhà cùng nhau uống.

Cô nghĩ, nếu mình đã đến đây, vậy thì giúp dân tị nạn một chút gì đi? Vì vậy cô mang theo chiến sĩ nhỏ đi khắp nơi tìm cửa hàng tiện lợi, đáng tiếc mỗi cửa hàng giống như bị bão quét qua, trên giá hàng trống rỗng, chủ cửa hàng cũng nói không có hàng tồn kho.

Cô quyết định lái xe đi huyện thành hoặc là trực tiếp đi thành phố J mua thức ăn. Chiến sĩ nhỏ thấy chị dâu hết lòng vì nhân dân như thế, không khỏi cảm động, vui vẻ cùng đi theo cô vào thành mua đồ.

Cũng may, thức ăn trong huyện thành tuy đắt gấp mấy lần, nhưng cuối cùng những thứ cần mua đều đầy đủ. Chiếc xe tràn đầy thức ăn nước uống cùng thuốc men, hai người lần nữa lên đường về trấn. Vào trong trấn, chiến sĩ nhỏ đi mượn bộ đội mấy chiếc xe đạp nhỏ, cột chặt vật tư phủ một lớp che mưa, đạp xe hướng về phía thôn. Mà Chúc Kỳ Trinh cũng cưỡi xe đạp theo, một đường chạy chậm, cô tức giận thở hổn hển nhưng tâm tình lại rất vui sướng.

Cô nghĩ, mình làm quân tử cũng không phải là để chơi!

Lúc qua cầu tương đối khó khăn, bởi vì xe đạp rất lùn, trên xe lại có rất nhiều đồ ăn không thể thấm nước. Vì vậy, hai người tháo đồ xuống, một rương một rương hướng bên kia cầu mang qua. Qua cầu xong cũng không thể cưỡi xe được nữa, hai người đều cẩn thận đẩy xe lên đường núi, mãi cho đến ba giờ chiều mới bình yên đến thôn.

Nhưng khi đến thôn nhìn vào, tình huống của nơi này làm cho hai người phải thất kinh, chỉ có một ngày thôi, hơn nửa thôn đã bị ngập mất, ngay cả rạp hát, cũng có một mảnh lớn bị ngập nước.

Bộ đội không biết đã đi nơi nào, chỉ nhìn thấy trường học đã bị ngập nửa tầng, nhưng bởi vì tầng lầu cao, cho nên đám đông cũng không có bị dìm đi.

Chiến sĩ nhỏ mang Chúc Kỳ Trinh vượt qua nhiều người tìm bộ đội ở trong doang trại, chỉ là không nhìn thấy Đông Phương Càn. Sau khi tiểu chiến sĩ hướng cấp trên báo cáo. Hành động của Chúc Kỳ Trinh được cấp trên đồng ý cùng khen ngợi, sau đó mấy chiến sĩ được phái tới cùng cô đi tới chỗ trường học phân phát vật tư. Trong đó có một số người bị bệnh phát sốt, Chúc Kỳ Trinh càng thêm chủ động tự mình đi chăm sóc bọn họ.

Sau khi ăn cơm tối xong, nước lũ đã vượt qua ngập lầu một, sắp tràn qua lầu hai, tất cả mọi người đều chen tới tầng cuối cùng, nhiều người như vậy ngay cả chuyển động thân đều rất khó khăn, các chiến sĩ cũng bắt đầu cho những người tị nạn trên lầu dời đi.

Không lâu sau, Đông Phương Càn ngồi trên thuyền cứu hộ tới, anh vội vàng xông vào trong hành lang, sau khi tìm được Chúc Kỳ Trinh, liền trợn mắt to như hổ dữ căm tức nhìn cô.

Chúc Kỳ Trinh sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Đông Phương Càn, cuối đầu khuấy khuấy ngón tay chỉ nói; “Em thấy mọi người thiếu vật tư, cho nên mới đưa tới, nào biết nước lại dâng lên nhanh như vậy...”

Đông Phương Càn lạnh mặt, dắt tay cô đi. Nhưng cửa cầu thang sớm đã bị những người hoảng sợ vì nước lũ dâng cao vây lấy tới mức nước chảy cũng không lọt, mọi người phía sau cứ xô lấn tranh nhau lên thuyền, bởi vì số người rất đông, nên trật tự vô cùng hỗn loạn.

Đông Phương Càn không nói hai lời, ôm lấy Chúc Kỳ Trinh không có công phu, liền chen lấn đi lên phía trước. Vừa muốn để cô lên thuyền thì bỗng chốc một tay của Chúc Kỳ Trinh bị người khác kéo.

Chỉ nghe tiếng của một người phụ nữ kêu lên: “Tại sao lại để cô ta lên trước? Tôi xếp hàng trước, thế nào lại đến lượt cô ta?”

Một chiến sĩ nhỏ ngăn lại tay nhỏ bé của người phụ nữ lớn tiếng quát: “Kêu là cái gì? Cô ấy là chị dâu của chúng tôi!”

Những lời này vừa nói ra giống như một viên đạn nặng kị không thể ngờ, không phải nói quân nhân không để ý tới sống chết, trước ‘Mọi người’ sau mới tới ‘Gia đình’ sao? Hiện trường nhất thời nổ lớn, quần chúng cảm giận bất bình tức giận mắng quân nhân không có ý thức trách nhiệm, dựa vào quan hệ đi của sau, nói bọn họ nên vì nhân dân, tại sao có thể bởi vì chị dâu trước mắt, mà cứu trước? Nói gì quân lính một nhà, đúng là lời nói vô nghĩa vân vân...

Tính tình con người luôn luôn ích kỷ như vậy, ở lúc sống chết đang nguy nan, không có bao nhiêu người sẽ coi trọng cái gì đạo lý tình người, nghĩ đến đầu tiên là bản thân mình. Có lẽ bọn họ đã sớm quên, chỉ mấy giờ trước, ở tại đây họ nhận được thức ăn nước uống của cô lúc đó trong lòng tràn đầy cảm kích.

Cũng có lẽ là chưa, chỉ là loại cảm kích đó chỉ là cảm kích mà thôi, qua liền thôi, giờ phút này, bọn họ lựa chọn quên lãng.

Nhân dân luôn yên tâm thỏa mái tiếp nhận chuyện quân đội của chính phủ đến cứu trợ, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, những người chiến sĩ này thật ra cũng như bọn họ, cũng là người có máu thịt mà thôi, cũng không phải là thần thánh. Bọn họ làm tất cả, chỉ vì trên người bọn họ mặc trang phục xanh biếc đại biểu cho sự chính nghĩa và chức trách của quân nhân.

Chúc Kỳ Trinh nhẹ lay cánh tay của Đông Phương Càn, mỉm cười nói: “Để cho bọn họ đi trước đi, em không sao.”

Khuôn mặt góc cạnh của Đông Phương Càn đã lạnh tới cực điểm, anh buông Chúc Kỳ Trinh ra rống lớn: “Tất cả im miệng cho tôi! Người già và trẻ em tiếp tục ở lại xếp hàng, những người khác lên lầu cho tôi!”

Nói xong anh liếc mắt một vòng những người đáng chầu đầu bàn tán, lạnh lùng nói lần nữa: “Không đi cứ ở chỗ này trợ ngại cứu trợ, toàn bộ không cho lên thuyền!”

Lập tức mọi người liền câm miệng, xoay người im lặng đi lên lầu ba.

Còn lưu lại hai vị trí trên thuyền thì một chiến sĩ nói: “Liên Trưởng, hai người lên đây đi!”

Đông Phương Càn khua tay một cái, lạnh nhạt nói: “Để cho bọn họ đi trước đi, tôi lưu lại duy trì trật tự.”

Nhìn thuyền càng chạy càng xa, cuối cùng biến mất ở trong màn đêm, Chúc Kỳ Trinh đưa tay kéo nhẹ ống tay áo của Đông Phương Càn, cô không biết hành động lần này của mình đúng hay là sai, nhưng ít ra vẫn đầy đủ làm mất cá uơn phát bực, cô cắn môi suy nghĩ hồi lâu, hèn nhát mở miệng: “Thật xin lỗi Đông Phương Càn, đừng nóng giận.” Quan sát một lát, thấy vẻ mặt anh nặng nề không để ý đến mình, cô lại cắn thật từng li từng tí nói: “Trở về phạt em đứng tư thể quân đội cũng không được sao?”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, lơ đãng nói: “Em cho rằng chuyện lần này nếu đứng tư thể quân đội thì xong chuyện sao?”

“Em cũng lòng tốt cung cấp vật tư cho bọn họ, ai ngờ lại đút ăn cho một đám Bạch Nhã Lang.” Cô nhỏ giọng oán giận nói.

“Làm chuyện tốt đừng hy vọng người ta nhớ đến.”

“Chú Lôi Phong làm chuyện tốt tất cả mọi người đều nhớ!”

Đông Phương Càn chau mày, “Em nghĩ phải làm giống như Lôi Phong?”

“Cũng không phải, ”Cô giống như nịnh nọt cười nói, “Em có chú Đông Phương là đủ rồi.”

Đông Phương Càn hé miệng che giấu nụ cười. Một lát sau, anh thu lại vẻ mặt giọng điệu trầm trọng nói: “An Dịch mất tích.”

“Cái gì?” Ở nơi nước lũ cuộn trào mãnh liệt như thế này, mất tích đại biểu cho cái gì, Chúc Kỳ Trinh không dám tưởng tượng. An Dịch cơ trí như vậy, An Dịch trung thành như vậy, trước khi lên thuyền An Dịch còn phát tay với mình nói hẹn gặp lại, làm sao có thể như vậy? Đột nhiên, trong đầu cô tràn ngập nụ cười cuối cùng lúc tạm biệt của An Dịch, khuôn mặt tươi cười giống như ánh mắt trời tràn đầy tinh thần của tuổi trẻ.

“Ngày hôm qua sau khi anh phái cậu ta đi làm nhiệm vụ, liền không thấy trở về nữa, các chiến hữu đi cùng cậu ta đều nói trong thôn đối diện không có người nào.” Anh nắm chặt quả đấm, áy náy tự trách, “Anh không nên nói với cậu ta không làm xong nhiệm vụ cũng đừng trở về, cậu ta thông minh như vậy, những lời này nghe cũng không hiểu?” Nói xong, anh chán nản ngửa đầu dựa vào tường.

Chúc Kỳ Trinh vừa định nói tiếp, đột nhiên từ trên lầu thuyền đến tiếng thét lên một tiếng, tiếp đó một bóng người trắng tấp rơi xuống trước mặt bọn họ, bịch một tiếng rơi vào trong nước.

Đông Phương Càn không chút suy nghĩ, không chút do dự chạy như bay qua, nhảy xuống theo, chìm vào nước lũ chảy xiết.

56. Chương 56: Tổ Tình

Chúc Kỳ Trinh kinh hãi, cô chạy đến tay vịn hành lang người cúi thấp nhìn xuống.

Trong cơn hồng thủy cuộn cuộn chỉ cách mình có nửa thân người, liền mới vừa gọn sóng dâng lên cũng sớm bị dòng nước xiết hỗn độn tách ra, nào còn bóng dáng người nữa?

“Đông Phương Càn! Đông Phương Càn! Đông Phương Càn!” Cô mang theo tiếng khóc nức nở hướng về phía cơn hồng thủy lớn tiếng thét gào, “Mặt cá ươn, anh ra đây cho em! Mau ra đây!”

Cô gấp đến độ dậm thẳng chân xuống, trên hành lang đánh vào tay vịn. Trên lầu truyền đến tiếng kinh hô không thể tưởng tượng nổi của những dân tị nạn cùng âm thanh ong ong nghị luận ầm ỹ.

Cô ngây người như phỗng nhìn dòng nước lũ màu vàng dần tràn qua lầu một, nếu như..... Nếu như Đông Phương Càn cứ như vậy biến mất, bảo cô phải làm thế nào? Cô không cách nào tưởng tượng cũng không cách nào tiếp nhận.

Cô chưa bao giờ kinh hoàng lo sợ giống giờ khắc này như vậy, cô không biết tiếp theo mình nên làm thế nào cho phải.....

Lúc này, chỉ thấy trước mặt cách đó không xa nhánh cây nhãn bông bất ngờ đổ xuống, ngâm vào trong nước, tiếp sau, đầu Đông Phương Càn lộ ra, anh ôm một phụ nữ nắm lấy nhánh cây từ từ bơi tới cây nhãn. Mà cái người phụ nữ đó, chính là người phụ nữ lúc trước bắt lấy Chúc Kỳ Trinh không để cho cô lên thuyền, cô ta hẳn là ở trên hành lang bị người chen xuống?

Chúc Kỳ Trinh buồn cười, đây là châm chọc sao? Mới vừa rồi còn mới chỉ trích làm lính đi cửa sau (tức là lính gian lận mới lên được chức vị), bây giờ lại được làm lính cứu mạng!

Lo lắng lúc đầu đã buông xuống, bây giờ, cô chỉ còn dư lại ngập tràn oán hận. Cô hướng phía cây nhãn đối diện cách đó không xa tức miệng mắng to: “Đông Phương Càn, anh điên rồi sao? Anh nhảy xuống như thế bảo em phải làm sao?”

Trên cây nhãn trong bóng tối, không có bất kỳ câu trả lời, chỉ có tiếng khóc ô ô của người phụ nữ.

“Đông Phương Càn, tại sao không trả lời em?”

“Có!”

Câu trả lời của Đông Phương Càn khiến cô đỡ khóc đỡ cười. “Đông Phương Càn, anh nắm chắc vào, té xuống dưới em cũng không dám tới cứu anh đâu!”

Lúc này, tiếng la bắt mắt của Đông Phương Càn từ đối diện truyền đến, “Dài dòng, anh điên rồi mới có thể trông cậy vào em đến cứu.”

Trong nháy mắt, trời lại bắt đầu mưa, mưa rơi tầm tã, giống như màn sân khấu không có ranh giới, rồi rít rơi trên mặt nước.

Cô lại bắt đầu lo lắng, theo đó lại nghĩ tới An Dịch, cảm giác bất an trong lòng càng tăng lên, không kìm được lớn tiếng hỏi: “Đông Phương Càn, có phải anh mấy ngày ngủ không ngon không?”

“Ừ”

Chúc Kỳ Trinh bị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngài cũng sẽ không nói dối lừa em? Nhưng trong lòng lo lắng khiến cô không thể không nóng nảy kêu lên: “Vậy em nói chuyện với anh, anh nhất thiết không được ngủ mất đấy!”

Đối phương trầm mặc, cô nghĩ chắc không phải là bày tỏ phản đối, vì vậy tiếp tục hỏi, “Đông Phương Càn, tại sao thuyền hồng của bộ đội các anh còn chưa tới?”

“Em đều nói thuyền hồng rồi, bây giờ gió lớn như vậy, đến không được.”

Cô nghe quả thật không thể nào tin nổi, “Làm cái gì? Cứu người cũng không thể dùng thuyền tốt một chút sao? Không biết sẽ tai nạn chết người sao?”

“Đất nước thì cho thuyền này, nếu không bảo ba em quyền góp mấy chiếc.”

Chúc Kỳ Trinh buồn bực, mặt cá ươn, đến lúc nào rồi, ngài vẫn không quên bắt chẹt mình. “Ba em bây giờ cũng quyền góp không ra thuyền cứu sinh tới, anh vẫn còn đang hoàng trên cây bắt em đợi nữa!” Nói xong cô còn chưa hả giận hừ một tiếng.

Hai người cứ như vậy cách xa dòng nước lũ, tiếp tục hai người bọn họ chung sống dưới hình thức đặc biệt, lại trong trận cãi vã dứt quãng vượt qua hơn hai giờ.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, mực nước càng ngày càng cao, sắp không qua tay vịn hành lang. Đông Phương Càn lại ôm phụ nữ leo lên trên móm cây một chút, nhưng bởi vì cây nhãn này cũng chưa trồng lâu, còn chưa cao đến tầng ba tòa nhà, móm cây nhỏ căn bản không chống đỡ được sức nặng của hai người, cho nên anh đành phải tiếp tục leo lên trên.

Cứ như vậy, hai người trên cây hơn nửa người đều ngâm ở trong nước.

Đông Phương Càn cởi áo của mình xuống, buộc người phụ nữ vào nhánh cây thật chặt, mình cứ mặc áo sát nách như vậy ôm nhánh cây ngâm mình trong dòng nước lũ chảy xiết.

Chúc Kỳ Trinh bỏ tất cả vào trong mắt, nội tâm thương tổn vỡ vụn vô cùng lo lắng, nước mắt rơi như mưa. Đó là Đông Phương Càn vì chức trách của quân nhân mà tình nguyện hy sinh mình, liệu anh có biết không, tính mạng của anh trong lòng mình mới là thứ trân quý nhất.....

Vào giờ khắc này, cô là hận Đông Phương Càn, cô thà rằng lúc này Đông Phương Càn nhất gan sợ phiền phức, thà rằng anh không có trách nhiệm không có gánh vác, cũng không cần anh bỏ cả sinh mạng mình đi cứu người khác như vậy.

Cô biết rõ mình rất ích kỷ, cũng biết ý nghĩ của mình rất đáng hổ thẹn. Nhưng, cô chính là không cách nào đè nén hiện tại những ý niệm của mình toát ra trong đầu, cô chỉ muốn Đông Phương Càn không có việc gì là được, những thứ khác, với cô không liên quan.

Cô thừa nhận, mình chính là một người tầm thường, một người phụ nữ tầm thường ích kỷ!

“Chúc Kỳ Trinh, bây giờ nước lớn, em mau chóng lên lầu đi.” Thanh âm của Đông Phương Càn xuyên qua làn nước mưa, truyền đến tòa nhà bên này. Nhưng anh luôn gọi rất nhiều tiếng Chúc Kỳ Trinh cũng không có tiếng hồi đáp, cũng không có chuyển động, anh rót cuộc buông ra giọng nói êm dịu, “Chúc Kỳ Trinh, đi lên lầu, nghe lời.....”

Nước lũ đã thỉnh thoảng từ lan can trên lầu hai đi vào bao phủ bên trong, rất nhanh chưa quá gối. Chúc Kỳ Trinh cắn môi, nhìn một cái thật sâu, cuối cùng bất đắc dĩ xoay người chạy lên lầu ba.

Cả tầng ba chật chội không chịu nổi, lối đi nhỏ, hành lang, trong phòng học cũng chật ních người, nhưng không có một chỗ đứng, toàn bộ hoặc ngồi xổm hoặc ngồi hằn xuống sát chặt vào nhau. Có lẽ là nghĩ lại người phụ nữ trước kia mà sợ bị chen xuống, bọn họ biết rõ, bây giờ đã không có Đông Phương Càn thứ hai tới cứu bọn họ nữa.

Nhìn thấy Chúc Kỳ Trinh, mọi người lần lượt tự giác nhường ra một cái khe nhỏ để cho cô đi qua. Lướt qua đám người, Chúc Kỳ Trinh đứng lại trước tay vịn, nhìn cây nhãn trong bóng tối không rõ trước mặt, lặng lẽ rơi nước mắt. Cô không biết Đông Phương Càn còn có thể kiên trì bao lâu, nhưng cô không nghĩ được cách gì hơn chỉ có thể cùng với anh như vậy.

Thời gian bước vào đêm khuya, người dân bị nạn mệt mỏi và căng thẳng một đêm, cuối cùng chống cự không nổi bản năng của cơ thể, từ từ đi vào giấc ngủ, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm rền vang truyền đến. Chúc Kỳ Trinh thấy vậy lòng càng nóng như lửa đốt, nếu như Đông Phương Càn vào lúc này thoáng thư giãn, hậu quả sẽ đáng sợ cỡ nào.....

“Đông Phương Càn.....” Lớn tiếng hét lên: “Bây giờ em cho anh biết một bí mật, muốn nghe không?”

“Nói!” Anh tựa hồ không có chút mỗi mảy, Chúc Kỳ Trinh vừa dứt lời liền lập tức trả lời.

“Nghe cho kỹ!” Tiếp theo, đôi tay cô vòng lên miệng, bắt đầu lớn tiếng hát:

“Đôi mắt của em vì sao lại ướt, có phải ánh sao băng từ trên trời rơi xuống không; không có anh ở bên, như không còn hồn vía, nhớ anh nhớ đến trái tim cũng vỡ vụn rồi.” Trong đêm tối, thanh âm của cô giống như chim hoàng anh vang lên, từng chữ rõ ràng, từng câu nặng trĩu.

“Em rót cuộc là nên khóc hay nên cười đây, đều là anh hại thế giới của em rối loạn rồi; không có anh tương lai còn có thể như thế nào, tí tách tí tách mưa lại rơi rồi.”

Lời ca đoạn này hợp với tình hình, dường như là lời tỏ tình của Chúc Kỳ Trinh. Đông Phương Càn nghe thấy rất rõ ràng, không kiềm nổi nhấc khóe miệng lên, bàn tay nắm lấy cành cây càng gắng sức. Trong lòng anh từng lần một đáp lại lời Chúc Kỳ Trinh: Anh cũng thế..... Chúc Kỳ Trinh..... Anh cũng thế.....

“Cười mình, sao ngốc vậy, mới có thể vì yêu cảm lạnh lại gặp mưa. Cười mình, sao ngốc vậy, mới có thể chịu được người hay nổi nóng là anh. Cười mình, sao ngốc vậy, mới có thể để cho anh hô tới lại kêu đi. Cười mình, thích anh, chỉ muốn cả ngày bám lấy anh, không có lý do.....”

Tất cả mọi người đều lẳng lặng nghe Chúc Kỳ Trinh bộc lộ chân tình từ tận đáy lòng. Đoạn hát tỏ tình này, không có ai biết được cách làn nước lũ cùng mưa to trước mặt, còn có thể nghe được bao nhiêu, nhưng ít ra tất cả người ở tầng lầu đều nghe được chân thật rõ ràng, có lẽ có người lộ vẻ xúc động, có lẽ có người cười nhạo, nhưng Chúc Kỳ Trinh vẫn làm theo ý mình như cũ không sợ người khác làm phiền từng lần từng lần một hát lên, cùng với nước mắt và đau thương, hướng về người yêu phía đối diện nói ra lời muốn nói nhất.

Vòng lên miệng, cô dùng hết sức lực còn lại, mang theo một chút giọng khàn khàn, hướng về phía bờ bên kia nước lũ không nhìn thấy lớn tiếng hét lên: “Đông Phương Càn!”

“Đông Phương Càn! Anh nghe thấy chưa?”

“Em thích anh..... Em nhớ anh..... Đông Phương Càn!”

“Em yêu anh rồi, Đông - Phương - Càn!”

Hơn sáu giờ sáng, bầu trời sáng lên cũng không rõ, mưa rơi gió thổi nhỏ dần, mà tất cả người trong trường học rõ ràng trông thấy, cây nhân phía đối diện chỉ có mấy bụi rậm nhỏ mấy cành cây nhỏ cao ngất nhô trên mặt nước.

Còn nữa..., chính là Đông Phương Càn và người phụ nữ hai cái đầu nho nhỏ lững lờ nổi trên mặt nước.

Bọn họ không có ngọc ngậy, chỉ là lẳng lặng nổi lơ lững. Người phụ nữ có lẽ đã hôn mê, đưa lưng về phía mọi người theo sát Đông Phương Càn, mà Đông Phương Càn cứ như vậy nhìn thẳng vào tòa nhà nhỏ, nhìn Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng vẫn mỉm cười với anh. Cô nghĩ, đây là điều khích lệ và giúp đỡ duy nhất mà mình có thể làm được cho anh.

Hơn bảy giờ sáng, đội ngũ cứu viện cuối cùng cũng xuất hiện, Đông Phương Càn và người phụ nữ đều được cứu lên thuyền. Khi Chúc Kỳ Trinh theo sát bước lên thuyền thì lần này, không ai lên tiếng ngăn cản.

Một tháng sau, đại quân khu đối với tất cả bộ đội giải nguy cứu nạn biểu hiện cực kỳ hài lòng, đối với tất cả những quân binh lập công đều hết lời khen ngợi.

Trong hội trao thưởng, Chúc Kỳ Trinh cũng được mời tham gia. Câu chuyện của cô và Đông Phương Càn ở khu vực gặp nạn được nhà báo ở khu vực gặp nạn lưu lại toàn bộ hành trình hơn nửa lại được gọt giũa, lên báo quân đội cả nước. Hơn nữa, không biết bị người nào chụp lại cảnh cô và Đông Phương Càn lúc mới gặp mặt ôm nhau trong nước, được đăng trên trang lớn nhất của báo. Chúc Kỳ Trinh cũng bởi vì tự trả tiền mua vật liệu cứu hộ tự mình đưa đến khu vực gặp nạn mà được trao tặng danh hiệu gia đình quân nhân vẻ vang.

An Dịch đã hy sinh, năm ngày sau tìm được thi thể của cậu ta. Do vậy cậu ấy được ủy ban quân sự trung ương trao tặng danh hiệu vẻ vang, được truy phong liệt sĩ. Sự hy sinh của An Dịch, khiến Đông Phương Càn tự trách mình rất nặng, trong lòng buồn bực mấy ngày liền không nói chuyện. Cuối cùng, Chúc Kỳ Trinh nghĩ ra chủ ý, dứt khoát biểu tặng người nhà cậu ta một chút giúp đỡ để bày tỏ tâm ý. Đông Phương Càn không còn cách nào, anh nghĩ đối với An Dịch mà nói, có lẽ đây là phương thức đền bù duy nhất rồi. Vì vậy anh mang theo Chúc Kỳ Trinh tự mình tới nhà thăm viếng người nhà An Dịch, nhờ sự trợ giúp của bác trai, tìm cho cậu em của An Dịch một công việc tốt, hơn nữa lấy danh nghĩa bộ đội cá nhân lấy ra một chút tiền, dùng phương thức an ủi chăm sóc cho ba mẹ An Dịch. Đến lúc này, trong lòng Đông Phương Càn mới dần dần thoải mái.

Đông Phương Càn cũng được đại quân khu trao tặng danh hiệu vẻ vang, lập công hai bậc. Nhìn Đông Phương Càn thân mặc quân trang thần thái sáng láng đứng trên khán đài tiếp nhận huy chương từ Tổng

Tư Lệnh quân khu đeo cho anh, trong lòng Chúc Kỳ Trinh không thể đè nén xúc động, cảm giác kiêu hãnh mà tự hào tự nhiên mà sinh ra.

Người đàn ông đó cho dù ở trước mặt một đám quan tướng tá, cũng không chút thất sắc, đường đường uy nghiêm, người đàn ông đó vì nhân dân vì vinh dự không tiếc hy sinh mình, chính là chồng của mình.....

57. Chương 57: A Nguyệt Nhà Em Tối Tham Người Thân

Buổi tối sau khi về đến nhà, Chúc Kỳ Trinh vội vàng vàng từ ngực anh cầm lấy huy chương, sau đó ngồi ở trên giường lật xem.

Đông Phương Càn thay xong quần áo, thấy đáng vẻ cô yêu thích huy chương loong buông tay, không khỏi hé miệng mỉm cười, cúi người hôn mặt gò má của cô một cái.

Không ngờ Chúc Kỳ Trinh lại “Chặc” một tiếng, bất mãn nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm, “Anh làm gì thế? Đứng tư thế quân đội bên cạnh đi!”

Đây là Đông Phương Càn bị dạy dỗ bị thẩm bắt kể hậu quả cứu dân vào nước sôi lửa bỏng. Ngày hôm đó sau khi được cứu lên thuyền, bọn họ lập tức được đưa đến bệnh viện. Dọc theo đường đi Chúc Kỳ Trinh cũng vô cùng kiên cường mà nắm tay Đông Phương Càn mỉm cười, không nghĩ, sau khi đến bệnh viện biết được tất cả bình yên vô sự, cô lại khóc đến chết đi sống lại, làm cho bác sĩ y tá đều cho rằng Đông Phương Càn chết. Đông Phương Càn nằm ở trên giường bệnh, mặc cho anh khuyên thế nào cũng đều vô dụng, cuối cùng không có cách nào, anh chỉ có thể hướng Chúc Kỳ Trinh nhận sai nói xin lỗi, Chúc Kỳ Trinh không nghe theo cũng không buông tha, cuối cùng anh giơ hai tay đầu hàng, đồng ý nói sau này phạt mình như thế nào cũng được. Chúc Kỳ Trinh nhân cơ hội hỏi đến cùng, “Có thời hạn sao?”

Đông Phương Càn thấy trong mắt cô chợt hiện ánh sáng mờ mờ, giận đến tái mặt, “Em còn tính toán phạt anh cả đời?”

Chúc Kỳ Trinh không nói hai lời, lại kêu trời trách đất đứng lên, kể lỗi tội của anh, nói mình thiếu chút nữa thành quả phụ, lại nói mình cũng làm mặt dày ở trước mặt nhiều người như vậy hướng anh tỏ tình, mà anh ngay cả chút trừng phạt nho nhỏ này cũng không đồng ý...

Vì vậy, Đông Phương Càn ôm cô lừa gạt rất lâu, cuối cùng, cuối cùng hướng về phía cô lời thề son sắc mà đảm bảo, cô có thể phạt anh bất cứ lúc nào, yêu cầu phạt bao lâu, một nghìn năm đều được.

Cứ như vậy, địa vị Chúc Kỳ Trinh từ đó như mặt trời ban trưa, ông nội Và Đông Phương Khải Đông Phương Càn càng thêm yêu thương cô, Đông Phương Càn cũng sẽ không dám đối với cô có bất kỳ phản kháng nào.

Cô bảo đảm lợi dụng đầy đủ Đông Phương Càn, thỉnh thoảng lấy trước kia mình chịu gặp gỡ làm nghiêm trọng thêm tăng gấp bội trả lại cho Đông Phương Càn.

Giờ phút này, nghe Chúc Kỳ Trinh trách phạt vô lý, Đông Phương Càn giận nhìn chăm chăm cô, không nghĩ cô lại nói: “Nhìn cái gì vậy? Liên trưởng nói không giữ lời? Em đi nói cho ông nội!” Hiện tại, ông nội đối với cô nuông chiều gần như đã đến trình độ nói gì nghe vậy rồi.

“Thiếu thốn từ ngữ!” Đông Phương Càn nhàn nhạt trở lại câu. Kể từ khi Chúc Kỳ Trinh không nói đi tố cáo quân khu trên, mà đổi lời nói sau này đi tố cáo với ông nội kia, những lời này cơ bản đã trở thành câu cửa miệng, cho dù trong điện thoại cũng dùng không ít.

“Cái gì? Anh nói em thiếu thốn từ ngữ? Anh từ ngữ cũng liên tục thiếu thốn, còn nhiều lời! Nhanh lên, đứng một bên đi.”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, đi tới giường đối diện đứng tư thế quân đội tiêu chuẩn, dù sao việc này gần đây anh rất thường làm, sau khi trở về cơ bản mỗi ngày một lần, cũng vượt qua tân binh huấn luyện rồi.

Chúc Kỳ Trinh cẩn thận cầm lên huy chương nhẹ nhàng vuốt ve, phía sau là dòng chữ Cộng Hòa Nhân Dân Trung Quốc XX công lao quân khu bậc hai, mặt ngoài là chất màu vàng kim, ở giữa một ngôi sao năm góc đỏ thẫm, phía trên in một kiểu tám chữ đỏ tươi.

Chúc Kỳ Trinh thổi phù một tiếng bật cười, “Em thế nào cảm giác cái này giống như kỷ niệm chương chúng ta kết hôn, còn tám một đây!” Ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Càn, phát hiện về mặt anh không chút thay đổi mắt nhìn về phía trước, giống như là hoàn toàn không nghe thấy lời của cô.

Cô dẫu môi, lăm bầm lầu bầu câu: “Không có tinh thần!” Cầm huân chương lên lại nhìn một lát, đột nhiên nhớ tới, liền hỏi: “Đúng rồi, anh cái đó nuôi heo có được chiến công huân chương bậc ba đây? Cũng lấy ra để cho em xem đi!” Thấy Đông Phương Càn không có để ý tới, cô bất mãn từ trên giường nhảy lên, “Thích chịu phạt như vậy? Đông Phương Càn nghe rõ, hít đất một trăm cái!” Thấy Đông Phương Càn vẫn không để ý tới như cũ, cô chống nạnh trợn mắt nhìn, từng câu từng chữ lớn tiếng ra lệnh: “Hít đất một trăm cái!”

Tiếng nói vừa dứt, Đông Phương Càn chợt nhào tới, mang Chúc Kỳ Trinh ấn ngã xuống giường, khoe miệng chữ đứng cười nhạt, “Dạ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ vượt mức!” Tiếp theo, anh bắt đầu không thương hoa tiếc ngọc chút nào mà cởi quần áo Chúc Kỳ Trinh...

Chúc Kỳ Trinh trong lòng lộp bộp một cái, hô to hồng bét, ngài thật đúng là sẽ chọn thời điểm. Cô cố gắng giãy dụa đẩy Đông Phương Càn ra, vừa tránh né tay anh lại không qui củ, vừa kêu: “Không được không được, Đông Phương Càn anh dừng tay!”

Đông Phương Càn mới đầu cho là cô chỉ muốn từ chối vẫn ngênh đón, cho nên không có để ý, nhưng mà từ từ phát hiện chuyện cũng không phải là như vậy, anh lạnh mặt xuống, cau mày nhìn cô.

Chúc Kỳ Trinh thấy anh lại biến trở về mặt cá uơn, trong bụng khẩn trương một trận, lập tức gấp gấp mà giải thích: “Không đúng không đúng, không phải là không được, đúng... Là mấy ngày nay không được.” Cô mở to mắt, không nháy mắt nhìn Đông Phương Càn, thất về mặt anh không có bất kỳ dấu hiệu buông lỏng, vì vậy lại bổ sung: “Chính là... CHÍNH là bất tiện a! A nguyệt nhà em tới thăm người thân... Anh, anh nghe có hiểu không a?”

Đông Phương Càn cuối cùng nhịn không được, bật cười ha hả, anh chui ở giữ tóc dài của Chúc Kỳ Trinh, cúi đầu cười giống như tiếng hót, dễ nghe mà lại mỏng manh.

Anh vừa cười, hôn bên tóc cô rơi, lông mi dài, chớp mũi, cuối cùng, ngậm thật sâu đôi môi cô.

Lưỡi anh, nhẹ nhàng thăm dò vào răng.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, da thịt thân cận, bàn tay anh thô ráp rộng lớn nhẹ nắm ở cổ mảnh khảnh của cô, động tác này, dường như nhắc nhở mình, biểu đạt yêu đến đây chấm dứt, xuống chút nữa, đúng nhưng xâm phạm thánh địa, ít nhất mấy ngày gần đây đều là như thế.

Mút hôn theo cảm thẳng xuống dưới, dừng ở nơi động mạch cổ, anh nông nông sâu sâu khê cắn mút vào, kích thích lại càng ngày càng không thể đè nén, động tác phát ra bản thân bất lực.

Chúc Kỳ Trinh chậm rãi giãy dụa eo ếch, tiếp xúc chà xát anh găng gượng, loại cảm giác này tuyệt vời làm cho người ta mong đợi, cô không kiềm chế được ở bên trong, phát ra một tiếng rên rỉ.

Cuối cùng, Đông Phương Càn bỗng nhiên buộc chặt hai cánh tay, hung hăng mang cô ôm vào trong ngực, vùi đầu vào cổ cô, dồn dập mà thở gấp rất lâu, anh mới nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Chúc Kỳ Trinh ... Đừng đùa với lửa!”

Bốn ngày sau, Đông Phương Càn kết thúc ngày nghỉ, cùng lúc A Nguyệt thăm người thân còn lại ngày cuối cùng. Chuyện này để cho cô chán nản không dứt, mấy lần ở trong lòng oán thăm: Đông Phương Càn về nhà thăm người thân, người tới tiếp cần phải náo nhiệt cái gì?

Đông Phương Càn chân trước vừa mới đi, Chúc Kỳ Trinh liền phát hiện Đông Phương Khải Đông Phương Càn và Trương Tuyết phía trước quan hệ mới có chuyển biến tốt lại xuống tới điểm đóng băng. Thì ra là, hai người này chỉ vì Đông Phương Càn mà cố ý giả vờ? Chúc Kỳ Trinh buồn bực, cũng không thể ngày ngày mang Đông Phương Càn tới ở nhà a? Nhưng còn biện pháp nào đây?

Quan hệ của hai người này âm ỉ đến tình trạng hiện tại này, và mình không thoát được liên quan, cho nên anh nghĩ, thế nào cũng phải để cho Đông Phương Khải Đông Phương Càn và Trương Tuyết không thể không hòa hảo.

Cô bắt đầu cực khổ suy nghĩ, để cho bọn họ liên hệ qua thư? Nhưng là Đông Phương Khải Ca dường như rất ít lên mạng, nếu là tự tay viết lời của cô cũng sẽ không bắt chước được nét chữ hai bọn họ a?

Trộm điện thoại của bọn họ gửi tin nhắn cho nhau? Chỉ là... Muốn trộm đồ bên người Đông Phương Khải Ca, tính khả thi thực sự không cao.

Cô nghĩ trước bắt đầu là quà tặng được rồi, hai bên nếu là nhận được quà đối phương, nói không chừng quan hệ sẽ thoáng hòa hoãn một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô đi tới cửa hàng, ở khu đồ dùng của nam đi tới đi lui thật lâu, nhưng vẫn quyết định không được nên mua cho cha mẹ chồng cái gì cho tốt.

Cà vạt? Cô không có nghiên cứu a! Đi dạo một vòng xuống, hoa cả mắt, bỏ đi!

Tây trang? Trời nắng nóng không có cơ hội nào mặc, cha chồng phần lớn thời gian đều mặc quân trang, tây trang để cũng lãng phí.

Đồng hồ đeo tay? Cặp mắt cô sáng lên, cha chồng toàn thân cao thấp “Đồ trang sức” duy nhất chính là đồng hồ đeo tay, nhưng là đối thủ của ông bề ngoài bây giờ quá khó nghiên cứu, trong nhà cất giữ đều là bản số lượng có hạn.

Cuối cùng, cô chỉ mua một đôi giày da, cô nghĩ cái này Đông Phương Khải Ca có thể thường dùng, tính thực dụng cao(*) hơn nữa cũng giống như Trương Tuyết sẽ mua đồ cho ông.

(*) cái này nghĩa là được sử dụng trong thực tế nhiều

Chọn quà cho mẹ chồng làm chôn nhem rất nhiều, nghĩ thầm đơn giản quần áo mỹ phẩm giày đồ trang sức đeo tay. Nhưng vòng tới vòng lui đột nhiên phát hiện loại nào cũng không thích hợp, bởi vì theo tính tình Đông Phương Khải Ca là tuyệt đối không thể mua những thứ này đưa cho Trương Tuyết. Lần này cô lo lắng, ở cửa hàng tới tới lui lui chạy vài vòng, cũng không có thấy một dạng vừa lòng đẹp ý. Chỉ là đi ngang qua khu đồ tắm bộ, mới đột nhiên nghĩ tới tổ yến. Cô nghĩ, mẹ chồng mỗi sáng sớm đều ăn, như vậy là có thể mỗi ngày đều nhớ tới Đông Phương Khải Ca, điểm quan trọng nhất, món quà này đưa cho Trương Tuyết không đến nỗi bị nghi ngờ.

Về đến nhà, cha mẹ chồng đều không có ở nhà, cô lặng lẽ chạy vào phòng Trương Tuyết, mang một hộp tổ yến để vào trên bàn. Nhìn một chút thấy không đủ nổi bật, vì vậy vừa bày ngay chính giữa giường. Chỉ là thế nào cũng có cảm giác không đúng? Cuối cùng, cô phát hiện là trên hộp quà mang cái đó từ túi ra làm thành nơ con bướm làm họa tiết, Đông Phương Khải Ca làm sao sức tưởng tượng có thể biến thành như vậy? Vội vã phá hủy nơ, cô hài lòng cười cười, mới xoay người ra khỏi gian phòng.

Đến phòng Đông Phương Khải Ca, nơi này không có bà chủ, trên bàn cũng mất hoa tươi, không có tinh thần phấn chấn, nhìn trên tủ đầu giường như cũ để hình Trương Tuyết, cô nghĩ, cha chồng thật ra thì còn rất yêu mẹ chồng đi!

Mang áo sơ mi đặt ở giữa giường như vậy, cô cẩn thận trở lại gian phòng của mình, chờ đợi cha mẹ chồng về sau khi về nhà thấy cảnh quà, coo sung sướng mơ ước sảo tượng nghĩ, chỉ mong có thể một chiều thấy hiệu quả, lập tức hòa hảo như ban đầu a!

Buổi trưa sau khi tan việc, bởi vì mùa hè có giấc ngủ trưa, cho nên Trương Tuyết và Đông Phương Khải Ca cũng về nhà ăn cơm. Chẳng qua, Trương Tuyết cố ý mang mở thời gian lỗi, mỗi lần cũng trở về tương đối trễ. Chúc Kỳ Trinh vẫn ngồi ở phòng khách chắc chắn trên ghế salon, chờ Trương Tuyết ăn xong lên lầu, mới dùng sức hắt ra gối ôm, lặng lẽ đi phía sau. Cô nghĩ, không biết là người nào trước vào gian phòng nào?

Nhưng là trốn ở hành lang quan sát thật lâu, hai phòng cương quyết không có một chút động tĩnh. Chiều thứ nhất, thất bại!

Một chiều không được phải trở lại một chiều. Vào đầu buổi tối suy nghĩ nửa ngày, ánh mắt sáng lên, cô vỗ tay phát ra tiếng: Sẽ để cho cha mẹ chồng trở lại quá khứ, để cho họ yêu nhau lần nữa!

Lấy điện thoại di động ra, cô lập tức liên lạc tài xế Đông Phương Khải Ca và Trương Tuyết, hỏi bọn họ cha mẹ chồng tối nay có sắp xếp về ăn tối hay không, sau đó lấy được đáp án phủ định, cô để cho tài xế phối hợp cùng mình, tùy tiện bịa chuyện một lão khách hàng hoặc là bạn cũ, buổi tối vừa tan tầm liền trực tiếp trở bọn họ đi nhà hàng bên ngoài đẹp nhất thành phố. Tiếp theo, cô lập tức bắt tay vào an bài đặt bao hết. Nhưng mà, nhà hàng này phòng ăn quá cố chấp, không chấp nhận đặt bao hết, bắt đắc dĩ, cô chỉ có thể bao xuống một mảnh an tĩnh nhất, tầm mắt vị trí tốt nhất.

Trốn ở một góc phòng ăn xa xa, Chúc Kỳ Trinh mang cái mũ lưỡi trai, trượt xuống mà nhìn ánh mắt có chút kích động chờ, cô lặng yên không một tiếng động quan sát khu vực cô bao này. Cô nghĩ, phải xem một chút thành quả như thế nào mình mới có thể an tâm a, ngộ nhỡ bọn họ là Nhất Phách Lương Tán, mình cũng tốt nữa nghĩ biện pháp không phải là?

Để cho Chúc Kỳ Trinh không ngờ là, Đông Phương Khải Ca cũng Trương Tuyết hai người lại là cùng nhau đi tới cửa, bọn họ mặt không chút thay đổi một trước một sau theo nhân viên phục vụ, đi tới phòng ăn tầm mắt tốt nhất trước một bàn ngồi xuống. Từ vị trí kia của bọn họ nhìn ra đây, có thể rõ ràng mang cả chảnh đêm trên sông nhìn một cái không bỏ sót.

Bọn họ ngồi xuống, lại cũng không có mở miệng, dường như chỉ khi đối phương không tồn tại.

Chúc Kỳ Trinh bộ mặt đen tối, cái này cùng với dự đoán của cô khác nhau a, cô vốn là muốn người nào tới trước, để cho nhân viên phục vụ đưa lên một sự vui mừng, nhưng bọn họ cùng đi, vui mừng này còn thế nào đưa a? Cô cắn môi cở trong lòng kêu rên: Ông trời ơi, ta nghĩ tới kết quả, lại không nghĩ tới quá trình.

58. Chương 58: Chủ Nghĩa Dân Chủ Giả.

Không nói hai lời, Chúc Kỳ Trinh cầm điện thoại di động lên gọi cho tài xế của Đông Phương Khải Ca, điện thoại vừa thông, cô cuống quýt hỏi: “Tại sao ba cùng mẹ lại cùng nhau tiến vào? Có phải anh đã nói thật với ba hay không? Nói là tôi để cho anh dẫn ông tới?”

Bên đầu điện thoại kia là giọng nói bắt đắc dĩ của tài xế, “Cái gì tôi cũng chưa nói, chỉ mang người tới đây mà thôi. Thủ trưởng cùng phu nhân gặp nhau ở ngoài cửa.”

Chúc Kỳ Trinh im lặng, người này nói rất thật, không thể hướng lãnh đạo nói anh ta bịa chuyện để làm anh ta ngậm miệng được: “Anh không nói, sao ba lại hỏi?” Cô buồn bực hỏi.

Lúc này giọng tài xế giống như rất đắc ý, anh ta nói: “Dọc đường đi thủ trưởng đều gọi điện thoại, khi đến phòng ăn thì mới cúp, ông còn chưa hỏi tôi xảy ra chuyện gì thì đã gặp phu nhân rồi.”

Thì ra là vừa đúng lúc sao? Chúc Kỳ Trinh bật cười. Lúc này, chỉ thấy quản lý phòng ăn vội vàng chạy tới đây, Chúc Kỳ Trinh buồn bực cúp điện thoại, nhíu mày nhìn cô.

“Tiểu thư, ban đầu cô nói chúng tôi chính là, đầu tiên là đưa cho người nữ hoa tươi, sau đó tới đưa cho người nam áo sơ mi, bọn họ đã chuẩn bị xong, vậy bây giờ đồng thời đưa lên sao?”

Chúc Kỳ Trinh đề viên nón trên mặt một cái, phát tay nói: “Tất cả những chuyện này lùi hết về phía sau, nghe tôi ra lệnh mà tìm thời cơ làm việc.”

Bên kia, phục vụ viên đưa thực đơn lên, Trương Tuyết gọi thức ăn, Đông Phương Khải Ca uống trà. Lúc này hai người đều cho rằng bữa tiệc này đều do đối phương làm, phòng ăn được an bài phong cảnh bên ngoài vui vẻ như vậy, ở đêm hè làm cho lòng người rất thoải mái. Phụ cận là một dãy bàn ăn không có bóng người, hơn nữa, bọn họ đã quá lâu không có hưởng thụ thời gian tốt đẹp như vậy rồi, cộng thêm buổi trưa nhận được quà, cho dù lòng để ý, nhưng cũng không đành lòng đánh vỡ.

Thấy bọn họ gọi xong đồ ăn, Chúc Kỳ Trinh một phát, gọi quản lý phòng ăn, rúc cổ nhỏ giọng nói: “Trước là rượu đồ, sau đó làm theo những bước tiếp theo.”

Quản lý cười gật đầu đáp ứng, sau đó bước nhanh tới hướng phục vụ viên giao phó. Cô vì tấm lòng hiếu thảo của Chúc Kỳ Trinh làm cảm động, gặp qua không ít những người đàn ông vì theo đuổi phụ nữ mà hao tổn tâm tư để tạo một phòng ăn lãng mạn, cũng đã gặp không ít những người phụ nữ vì muốn trối chết đàn ông mà hao tổn tâm tư dùng những thủ đoạn trong phòng ăn, lại lần đầu tiên thấy được một người vì trưởng bối mà hao tổn tâm tư. Cô nghĩ, đây đúng là hạnh phúc đối với cha mẹ, có một người con gái tốt như thế này.

Phục vụ viên xách theo thùng băng cùng rượu đỏ lên, cái gì cũng không nói, mở ra giúp hai người rót ra ly, Trương Tuyết hơi ngăn người, nhìn về phía Đông Phương Khải Ca, thấy ông cũng là vẻ mặt không hiểu, vì vậy bà mở miệng nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi không có gọi rượu đỏ.”

Phục vụ viên bỗng nhiên co quắp, quản lý chỉ giao phó cho cô mang rượu lên, lại không nói cho cô biết giải thích với khách như thế nào, chắc đây là một màn bí mật, có lẽ người đàn ông làm chủ muốn cho người phụ nữ vui mừng ngoài ý muốn. Cô không biết có nên nói thật ra hay không, vì vậy trong giây lát giống như cầu cứu nhìn về phía Đông Phương Khải Ca.

Hồi lâu, thấy ông cũng không mở miệng nói rõ, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: “Không sai, là các vị, xin chậm dùng.” Nói xong giống như chạy trốn đi ra khỏi phòng.

Hai người liếc nhau một cái, không nói gì, cầm lên rượu đỏ của mình, khẽ nhấp một cái, thuận tiện quay đầu nhìn về phía mặt sông.

Hai người đối với nút thắt trong lòng sớm đã cởi ra rồi, chỉ là thiếu hụt một cơ hội, thiếu một người chủ động mở miệng. Mấy năm sống chung, đã sớm tạo thành sự ăn ý, bọn họ cũng yêu lẫn nhau, cũng biết đối phương có tình cảm với bản thân, không cần có sử dụng lời nói tình cảm.

Chỉ là, cá tính hai người quá giống nhau, rất cố chấp rất mạnh mẽ. Bọn họ giữ vững trận địa của mình, kiên định với lập trường của mình, không chịu thua, không nhận lỗi.

Mà Triệu Phương Hoa vẫn chắn ngang tạo cho bọn họ một khoảng cách, khi Trương Tuyết sắp gả vào nhà Đông Phương, Đông Phương Khải Ca có gặp Triệu Phương Hoa mấy lần, cũng biết tình cảm của hắn đối với Trương Tuyết rất sâu đậm, nhưng ông vẫn khinh thường cũng không hỏi Trương Tuyết chuyện của bọn họ.

Mà thái độ của Trương Tuyết rất đúng mực, Đông Phương Khải Ca không hỏi, tự nhiên bà cũng không tiện chủ động nói chuyện này với ông.

Cái loại khoảng cách như vậy như vậy cứ mọc rễ nảy mầm trong lòng Đông Phương Khải Ca, dù chưa thấy lớn, nhưng vĩnh viễn là tai họa ngầm.

Cho đến khi chuyện Triệu Phương Hoa cưỡng hôn Trương Tuyết truyền vào tai của Đông Phương Khải Ca, viên bom hẹn giờ này rốt cuộc cũng nổ. Tình cảm ông chôn giấu mấy chục năm trong giây phút đó liền bộc phát hoàn toàn.

Lần đó ông đối với Trương Tuyết là lần thô bạo hung ác nhất trong mấy chục năm qua. Ngày đó, ông bị tức xém chút nữa muốn rút súng, thử nghĩ người vợ làm bạn ba mươi năm, một mình nâng ẵm lòng bàn tay lời nói nặng nề không nỡ nói với lão bà, nhưng người đó lại vẫn cùng quá khứ của mình dây dưa, điều này làm cho ông không khỏi hoài nghi, vài chục năm yêu nhau, chỉ là do mình đoán sai? Đều là tự cho mình là đúng sao?

Kích động đi qua, ông bắt đầu tỉnh táo, bắt đầu suy tư, bắt đầu thông qua tay của người anh em thư kí tỉnh ủy, bắt tay vào điều tra nam nhân nổi điên kia. Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu, người đàn ông kia tham ô nhận hối lộ, sớm đã bị phía trên để mắt tới, hơn nữa đoạn thời gian đó vừa lúc bắt được nhân vật tham ô hối lộ, cho nên cứ như vậy Triệu Phương Hoa đụng vào họng súng của cấp trên.

Mặc dù Trương Tuyết đối với Triệu Phương Hoa không có tình cảm, nhưng lại có đồng tình. Mấy năm nay tình cảm của Triệu Phương Hoa đối với mình vẫn không thay đổi, là một người phụ nữ, đồng thời có một chút kiêu ngạo, cây cân trong lòng cũng có chút nghiêng về, đó không phải là tình yêu, chỉ là nảy sinh ra một loại yêu mến. Cho nên bà mới có thể oán giận Đông Phương Khải Ca, cũng đồng thời đối với ngòi nổ Chúc Kỳ Trinh sinh lòng ghen ghét, thậm chí chán ghét đến mức có ý nghĩ muốn đuổi cô ra khỏi nhà Đông

Phương, bà cho là, Chúc Kỳ Trinh nhát gan không có tài năng không xứng với con trai mình, cũng không xứng với nhà Đông Phương. Ban đầu nếu không phải ôm ý nghĩ muốn dò xét thái độ xem mắt của Đông Phương Càn, căn bản bà sẽ không lựa chọn Chúc Kỳ Trinh làm con dâu. Cộng thêm đối với Chúc gia, bà cũng không hài lòng, bởi vì ở phương diện làm ăn, Chúc gia lệ thuộc quá nhiều vào nhà Đông Phương, sự trợ giúp của nhà bọn họ đối với nhà Đông Phương gần như là không có.

Sau việc của Triệu Phương Hoa, mặc dù Trương Tuyết biết lỗi là do mình và Triệu Phương Hoa, nhưng đứng ở góc độ của thương nhân, bà cho là nông nổi của Triệu Phương Hoa cũng không đạt tới tội không thể tha thứ, hẳn chỉ vì lợi ích đứng ở vị trí cao mang lại mà thôi. Trương Tuyết là một thương nhân, hơn nữa còn là một thương nhân xuất sắc, vài chục năm này bằng vào tiền bạc cũng quan hệ của nhà Đông Phương, con đường buôn bán của bà trở nên thuận lợi, rất ít nhận hối lộ, nhưng cũng không phải không có. Bà tin tưởng, cho dù là gia tộc Đông Phương, tất cả mọi người cũng không phải trong sạch giống như Đông Phương Thắng Lợi cùng Đông Phương Khải Ca.

Từ xưa tới nay người người đều muốn vót đầu nhọt để làm quan, mạo hiểm bị giết đầu cũng muốn tham ô hối lộ, chẳng lẽ chỉ vì thanh danh bên ngoài mà giốc lòng cứu giúp nhân dân gặp khổ nạn?

Cho nên, bà bắt mẫn Đông Phương Khải Ca hung ác tuyệt độc, nhưng không có biện pháp hận ông. Bà cũng đồng tình với Triệu Phương Hoa, nhưng không tình cảm với hắn.

Trương Tuyết của hơn ba mươi năm trước, là một trong số những nữ sinh không nhiều ở đại học, bà xinh đẹp, cha nổi danh là nhà tư sản lớn, cho nên ở trường bà là người đứng mũi chịu sào.

Cả đại học, không ai không biết Trương Tuyết, mỗi lần nhắc tới tên của cô, tất cả mọi người sẽ thuận miệng hỏi một câu: “Chắc là thời thịnh của cô ấy đúng không?”

Trương Tuyết ở những năm đó, là cô gái đứng đầu trong trào lưu mới, trong khi các cô gái cắt tóc ngắn chỉnh tề hoặc thắt hai bím tóc mà cô thì đặc biệt độc lập lấy lựa làm trang sức, cột mái tóc thật cao thành một bó; cô là người đầu tiên mang giày cao gót trong trường nữ sinh; cũng là người đầu tiên mặc quần có kéo ở trước mặt nữ sinh.

Những thứ này đều trở thành đề tài bàn luận xôn xao. Nhưng cô vẫn làm theo ý mình như cũ, ở hội học sinh tuyên truyền rất sinh động.

Tất nhiên nam sinh theo đuổi cô đếm không hết, thư tình giống như tuyết rơi đồn dập. Chỉ là, những nam sinh này không có một người nào làm cô để mắt tới. Cô tin chắc, chồng của mình sẽ khác với những người khác.

Cho đến khi tốt nghiệp đại học không lâu, nhà cô sắp xếp một mối hôn sự, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ kém là hai người trong cuộc gặp mặt, sau đó gặt đầu kết hôn.

Trương Tuyết dùng sự trầm mặc kháng cự cuộc hôn nhân này, cô không phản kháng cũng không trốn tránh, chỉ là đối với người nhà và chuyện xem mắt đều bỏ mặc.

Ngày đó gặp mặt, Trương Tuyết khóa mình ở trong phòng, mở radio, đối với chuyện ở phòng khách lầu dưới không thêm quan tâm. Ngoài cửa là tiếng gõ cửa, mẹ Trương một mực cẩn thận từng chút khuyên Trương Tuyết mở cửa.

Trương Tuyết bị gõ đến tâm phiền ý loạn, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mở cửa, cô cúi đầu rống lên câu: “Mẹ muốn làm gì thì làm đi, đừng đến làm phiền con.”

Mẹ Trương bước vào, tận tình khuyên bảo, dùng lời thành khẩn nói: “Tuyết Nhi, Đông Phương Khải Ca có chuyện không thể tới, người tới là ba cậu ấy, con mau cùng mẹ đi xuống chào hỏi đi.”

Trương Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Có chuyện không thể tới? Ai tin! Nhìn một chút, người ta cũng không vui lòng với cuộc hôn sự này. Mẹ, đây là thời đại nào rồi, các người là đang ép hôn, còn bức ép con tiếp nhận một người qua lời cha mẹ mai mối, tư tưởng của cha mẹ thật là cổ hủ, đây là đang hại người hại mình! Gắng sức để hai người chưa từng thấy mặt nhau tiếp cận, làm như vậy có thể mang đến hạnh phúc sao? Hai người xem con là công cụ, vậy thì trực tiếp xem con không tồn tại đi, chớ làm những hình thức giả bệnh giả dối, chủ nghĩa dân chủ giả.”

Mẹ Trương tính tình tốt kéo tay cô, cười khuyên dụ dỗ nói: “Tốt lắm tốt lắm, đừng niệm mấy lời trong sách nói nữa, con nói cho mẹ những từ nho nhã, cái gì mà chủ nghĩa, mẹ cũng không hiểu, mẹ chỉ biết mẹ cùng cha con chỉ gặp một lần đã kết hôn, hiện tại đâu có giống như không tốt? Nghe lời, Tuyết Nhi, hôm nay chúng ta đi xuống trước gặp Tư lệnh Đông Phương, cho dù về sau con có thành với con trai ông ấy hay không, tóm lại mẹ không muốn người ta nói mẹ không dạy dỗ con gái, tôi thiếu đạo đãi khách cũng không có.” Nói xong bà mạnh mẽ lôi kéo Trương Tuyết hướng cửa cầu thang đi tới.

Đi xuống lầu, lập tức mẹ Trương giới thiệu con gái với Đông Phương Thắng Lợi, quay đầu nhìn lại Trương Tuyết mặt không thay đổi vẫn đang đứng, vì vậy thúc giục: “Mau chào hỏi với chú đi!” Bà cười xấu hổ giải thích, “Đứa nhỏ rất ít nói.”

“Thủ trưởng hảo.” Về mặt Trương Tuyết lạnh nhạt nói.

Cặp mắt của ông cụ khẽ híp một cái, trong nháy mắt hiểu được ý nghĩ của Trương Tuyết, ngay cả chú cô cũng không nguyện gọi, là muốn cùng nhà Đông Phương vạch rõ giới hạn! Ông cười ha ha, quay mặt qua hướng ba Trương nói: “Lão Trương, con gái nhà anh không có ở dưới lầu, tôi còn tưởng rằng lớn lên giống anh không phải không biết xấu hổ khi thấy tôi, xem ra không phải!”

Mới đầu ba Trương cũng bởi vì Trương Tuyết xưng hô xa lạ mà trong lòng sinh ra lo lắng, không ngờ lại bị Đông Phương Thắng Lợi gạt bỏ như vậy, lập tức cũng cười ha ha, “Lớn lên giống tôi sẽ xấu hổ khi gặp anh? Lời của anh giống như muốn bị phạt rượu!”

Tiếp theo, Trương Tuyết không lên tiếng nói chuyện nữa, Đông Phương Thắng Lợi cũng không tìm cô để hỏi bất kỳ vấn đề nào nữa, chỉ cùng ba Trương uống rượu nói chuyện phiếm. Mãi cho đến khi đã ăn cơm trưa xong, nếu không phải ông lấy ra hình của Đông Phương, suýt nữa Trương Tuyết cho là ông chỉ thuần túy cùng ba cô ôn chuyện.

Từ trong túi áo Đông Phương Thắng Lợi lấy ra một hình ảnh trắng đen, đưa cho Trương Tuyết, cười nói: “Cháu cầm trước đi, lần sau gặp mặt cũng nhận ra nhau. Ngộ nhờ đụng phải ở đâu, cũng không trở thành người xa lạ. Ừ?” Cuối cùng là chữ ừ, nghe vào giống như nghi vấn, giống như trưng cầu ý kiến, nhưng trên thực tế lại mang theo mùi uy hiếp.

Trương Tuyết cũng không nghĩ sẽ nhận lấy, ngắc đầu vừa định cự tuyệt, chống lại cặp mắt mưu thâm hàm chứa ý cười của Đông Phương Thắng Lợi, nhất thời tất cả lời muốn nói đều bị nghẹn nơi cổ họng. Cô đưa tay nhận lấy, lại không liếc mắt nhìn, nhẹ nhàng gạt đầu.

Ba Trương thấy vậy, vội vàng nói: “Bà nó, bà cũng nhanh lên đưa hình Trương Tuyết để Đông Phương mang về.”

Tiến bước Đông Phương Thắng Lợi, gương mặt Trương Tuyết lạnh lùng không để ý tiếng kêu của mẹ, trực tiếp trở về phòng của chính mình.

Lần thứ hai gặp mặt, Đông Phương Khải Ca vẫn không có xuất hiện, nhà Đông Phương phái một cảnh vệ tới nói, trong Đoàn Đông Phương Khải Ca đột nhiên có chuyện, cho nên không thể tới.

Trên mặt của mỗi người Trương gia tràn đầy mất mát trừ Trương Tuyết. Cô nhìn một bàn bày toàn món ngon rượu đã chuẩn bị từ trước, cười lạnh nói: “Đây chính là con rể tốt mà hai người trăm phương ngàn kế cầu xin.”

Tuy nói lời như thế, lòng cô lại mơ hồ có chút bị thương. Có lẽ Đông Phương Khải Ca cũng giống như mình không đồng ý với cuộc hôn sự này, khi anh đã nhìn hình của mình mà vẫn có thái độ thờ ơ như, đối với một người như Trương Tuyết được nhiều người theo đuổi mà nói, lòng tự ái — rất bị đả kích.

59. Chương 59: Lui Để Tiến

Lòng háo thắng của Trương Tuyết cực mạnh, bắt đầu không phải là kháng cự gấp mặt, ngược lại bà muốn nhìn xem Đông Phương Khải Ca rốt cuộc tài ba(1) đến đâu, trải qua chiến trường, có thể chưa đến ba mươi đã lên đoàn trưởng, hơn nữa đối với chuyện hôn sự chọn lựa việc tạm xử lý không chủ động không khước từ lại có thể giống với cách thức của mình như vậy, tất cả những điều này đều gọi lên trí tò mò của bà.

(1) tài ba: nguyên gốc là nghĩa là ba đầu sáu tay, giỏi giang, tài ba. Nhưng trong văn cảnh này mình để là tài ba thì hợp lý hơn.

Lần trước bà nhận lấy hình, nhìn cũng không nhìn liền ném vào ngăn kéo, bây giờ bà lần nữa lấy ra tấm ảnh đen trắng đơn thuần, tỉ mỉ nhìn, người đàn ông trong bức ảnh đầu đội mũ lính, dung mạo uy nghiêm, mặt trang trọng nghiêm túc, giống như đang xuyên thấu tấm hình nhìn mình.

Lòng Trương Tuyết giống như mặt hồ yên lặng đột nhiên bị ném vào một viên đá, tạo nên tầng tầng sóng gợn, sóng lòng không ngừng dao động. Bà nghĩ, có lẽ gặp một lần với người đoàn trưởng trẻ tuổi nhất này, cũng không phải chuyện xấu.

Trương Tuyết là một người phụ nữ vô cùng thông minh, bà nghĩ nếu đối phương vẫn một mực trốn tránh, vậy thì mình chủ động ra trận vậy. Chỉ là bà không thể nào buông xuống dáng vẻ đi yêu cầu gấp mặt, bà có sự kiêu ngạo của mình, vì vậy, bà dùng một cách khác là lấy lui làm tiến, thúc ép Đông Phương Khải Ca hiện thân.

Ngày đó, Trương Tuyết một mình tới nhà Đông Phương, gặp mặt Đông Phương Thắng Lợi. Mục đích của bà rất rõ ràng: Cự hôn.

Ngồi vào chỗ trước mặt Đông Phương Thắng Lợi, Trương Tuyết lễ phép mà chào hỏi sơ sơ: “Chào Thủ Trưởng.”

Đông Phương Thắng Lợi cười gật đầu, vừa nói: “Để ta đoán xem, cô hôm nay tới đây không phải là vì thăm ta chứ?”

Trương Tuyết cười nhạt, không nhanh không chậm đi thẳng vào vấn đề chậm rãi mở miệng: “Trước hết là thăm thủ trưởng, sau đó là muốn nói chuyện với Thủ Trưởng một chút.”

Đông Phương Thắng Lợi dùng ánh mắt sắc bén mỉm cười lại bao hàm thâm ý nhìn Trương Tuyết, đánh đòn phủ đầu: “Ồ? Nói chuyện gì? Nói để ta thả tự do cho cô?”

Trương Tuyết sững sờ, bà không ngờ rằng ông cụ sẽ đoán ra mục đích đến của mình, càng không nghĩ tới ông sẽ một câu đã vạch trần, ngừng lại một chút, bà nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải thả tự do cho cháu, là thả tự do cho con trai bác. Cháu tự do hay không, cháu nghĩ đây không phải là điều bác lưu tâm.”

Đông Phương Thắng Lợi không phủ nhận, cười ha ha, “Tốt, nói xem cách nghĩ của cô, nếu như lý do đầy đủ, ta có thể đi nói với ba cô.”

“Cháu biết ngài là đại ân nhân nhà chúng cháu, ở thời kỳ đại cách mạng văn hóa, là ngài đã cứu ba cháu, đã cứu cả nhà chúng cháu. Ba thường nói “không có Tư lệnh Đông Phương thì không có nhà lão Trương”, cho nên cháu từ nhỏ đã được cho biết, tương lai chỉ cần nhà Đông Phương không chê, cháu nhất định phải gả đi. Theo số tuổi lớn dần, cháu dần dần hiểu ý nghĩa của việc xuất giá, cháu cũng ngày càng hiểu rõ ý nghĩ của mình, cháu không muốn hạnh phúc đang nằm trong tay lại ở trong tay người khác. Cháu nghĩ cháu và con trai của ngài giống nhau, đều là thanh niên mới đi trên con đường Chủ nghĩa Xã hội, chúng cháu có suy nghĩ của riêng mình. Cuộc sống tương lai cháu hi vọng tự mình làm chủ, mà không phải bị người ta sắp xếp. Huống chi, con trai của ngài dường như cũng không ao ước cuộc hôn nhân này, anh ấy mấy lần nhờ hẹn, khiến cháu không cách nào chịu được người không tôn trọng cháu và cha mẹ cháu.”

Đông Phương Thắng Lợi đối với cô gái nhỏ cứng cỏi mà nói trước mặt, trong lòng càng yêu thích. Còn nhỏ tuổi, liền dám thẳng thắn thương lượng với mình, hơn nữa đối mặt với mình không chút sợ sệt, không căng thẳng, người như vậy đủ tư cách làm dâu nhà Đông Phương.

Ông cười ha ha, cười thân mật hòa nhã, hỏi: “Chỉ những thứ này? Còn nữa không?” Nhìn chăm chú Trương Tuyết một lát, ông nói tiếp: “Nếu như chỉ là vì nguyên nhân trên đây, vậy ta sẽ để cho hai đứa dựa theo

cách làm của thanh niên mới các người được rồi, thấy vừa mắt rồi yêu nhau rồi kết hôn, nhất định không làm rối loạn giao tình bậc cha chú chúng ta. Có điều, nếu là bởi vì còn có nguyên nhân khác.....” Ông kéo dài thang âm, nhìn về phía Trương Tuyết như dò xét, cười nói “Vậy thì làm cách khác đi. Cô có nguyên nhân khác nữa không?”

Trương Tuyết biết ông có ám chỉ gì khác, lúc này ngồi ngay ngắn, nghiêm túc trả lời: “Không có.”

Hai ngày sau, Đông Phương Thăng Lợi sắp xếp hai người gặp mặt, lần này không còn là Đông Phương Khải Ca đến Trương gia, mà là lấy phương thức hẹn gặp của thanh niên mới, để hai người gặp mặt ở cửa công viên.

Trương Tuyết cố ý chậm nửa giờ mới xuất hiện, khi thấy Đông Phương Khải Ca mặc áo sơ mi màu trắng như tuyết quần lính màu xanh biếc, Trương Tuyết bỗng nhiên tim đập thành thịch, bà ngẩng nhìn từ xa, người đàn ông thần thái sáng láng đi qua đi lại trước cửa công viên, hình dáng trùng hợp với người trong ảnh, rồi lại càng thêm kiên cường lãnh nghị.

Chỉ thấy Đông Phương Khải Ca nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đột nhiên ngẩng đầu. Hai cặp mắt, cứ như vậy giao nhau trong không trung. Trương Tuyết không biết lúc ấy Đông Phương Khải Ca nghĩ thế nào, nhưng bà biết rõ, mình nhất định đã dở mắt.

Đông Phương Khải Ca sải bước đi về phía bà, đứng lại trước mặt bà, cơ thể đứng thẳng tắp. “Đồng chí Trương Tuyết, cô đã trễ ba mươi ba phút.” Thanh âm của ông vang lên, trầm thấp có lực.

Trần định cảm xúc, Trương Tuyết ngẩng đầu nhìn thẳng ông, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà phản bác: “Đồng chí Đông Phương Khải Ca, so với thất hẹn, tôi trễ cũng không tính là sai lầm nghiêm trọng.”

Trong mắt Đông Phương Khải Ca lóe lên một tia kinh ngạc, ông không nghĩ tới người con dâu người được chọn tốt nhất trong miệng lão gia tử là một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng. Đối với việc sắp xếp hôn sự trong nhà lần này, thái độ của ông là ngậm bồ hòn làm ngọt, bởi vì ông căn bản sẽ không cân nhắc qua vắn đề cá nhân của mình.

Hai mươi hai tuổi bắt đầu đi Việt Nam, ông liền không có rời khỏi quân đội, người khác giới tiếp xúc bên cạnh, nhiều nhất không phải là bộ đội y tá thì là các cô gái đoàn văn công. Nhưng những người này cũng không thể trở thành một nửa kia của ông, hôn sự của ông, ngay từ lúc lúc còn rất nhỏ cũng đã được quyết định, cho nên ông cũng không phân tâm đi chú ý những người khác.

Hai lần thất hẹn trước, cũng không phải là cố ý, thật sự là trùng hợp. Một lần là bởi vì mẹ đột nhiên phát bệnh cấp tính, một lần là bởi vì trong đoàn nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, nhưng không nghĩ lại trở thành nhược điểm trước mặt cô gái nhỏ nhắn này.

Không muốn giải thích nhiều, ông nói: “Đi thôi, chúng ta vào công viên, đợi lát nữa tôi còn có việc, bây giờ vẫn còn 25 phút.”

Trương Tuyết ngay lập tức bị chọc giận, anh ta lại có việc? Vậy anh ta tới làm gì? Chỉ vì ứng phó mình một giờ sau đó đuổi người đi? Bà đưa tay vén sợi tóc rối ra sau tai, vẻ mặt bình thản chậm chạp nói: “Đoàn trưởng cũng bận như tôi? Vậy chủ tịch nước có phải đến cả thời gian ăn cơm thời gian ngủ cũng không có?”

“Việc riêng.” Đông Phương Khải Ca lạnh giọng trả lời, “Xem ra là cô không muốn đi công viên, vậy hãy cùng tôi đi làm việc đi.” Nói xong từ trong túi quần lấy ra vé công viên, tiện tay đưa cho người qua đường, sau đó quay đầu lại nói với Trương Tuyết: “Đi theo.”

Trương Tuyết không thích bị người khác khống chế, bà thích mình chiếm quyền chủ động mọi chuyện, như vậy bị Đông Phương Khải Ca dắt mũi dẫn đi, bà bất mãn hết sức. “Đi đâu, chuyện gì.” Đông Phương Khải Ca nhìn chăm chú bà một lát, nói: “Thăm mẹ tôi.”

Trương Tuyết buồn bực, không phải nói mẹ anh qua đời từ sớm sao? Lần trước đến nhà Đông Phương, trừ bà Hạng, cũng không thấy người phụ nữ nào khác a? Không hỏi thêm nhiều, bà mang theo đầy bụng nghi vấn ngồi lên xe jeep quân đội màu xanh lục mà Đông Phương Khải Ca lái tới. Xe vẫn chạy đến một thôn trang ngoại ô, ông mới dừng lại trước cửa một căn nhà cũ kỹ.

Đông Phương Khải Ca xuống xe rồi vào nhà, Trương Tuyết chậm rãi theo ở phía sau. Ở cửa ra vào, bà trông thấy một bảng hiệu bằng sắt rỉ sét loang lổ, phía trên có khắc sáu chữ to “Gia đình quân nhân về vàng”. (2)

(2) Trong bản gốc là ‘ ’ tức là “phía trên có khắc bốn chữ to Vinh Quang Quân Thuộc” nhưng khi dịch ra tiếng Việt thì mình đã đổi thành “phía trên có khắc sáu chữ to “Gia đình quân nhân về vàng” để hợp với tiếng Việt.

Vừa vào cửa, chỉ nghe Đông Phương Khải Ca lớn tiếng gọi: “Mẹ, con tới rồi.”

Trong căn phòng nhỏ có một người già tóc hoa râm ăn mặc quần áo đơn giản ngồi đó, bà nghe vậy lập tức đứng lên, đưa tay lần mò. Đông Phương Khải Ca bước nhanh mấy bước dìu bà ngồi xuống, thanh âm hiện ra đầy niềm vui vẻ, “Sao lại không ngủ thêm chút nữa, ngồi dậy làm gì?”

Bà cụ khẽ cười, “Biết con hôm nay muốn tới, làm sao mà ngủ được a!”

Trương Tuyết quan sát bà lão, phát hiện hai mắt bà trống rỗng, con ngươi vẫn đục, còn có một lớp màu trắng đục.

“Mẹ, mẹ ngồi đi, con đi đổi ga trải giường của mẹ đem đi giặt trước, bây giờ thời tiết tốt.” Sau đó ông quay đầu nói: “Đồng chí Trương Tuyết, cô ngồi hàn huyên với mẹ một chút.” Nói xong ông đi đến bên giường, thay ga giường và chăn, dùng một chậu nước rửa mặt, cầm ra miếng giẻ bên ngoài giặt.

Trương Tuyết thấy thế không nói nên lời, Đông Phương Khải Ca làm những chuyện này một cách thành thạo tựa như ngày nào cũng thường làm, bà không kiềm được nhìn về phía bà lão nét mặt già nua, đây thật sự là mẹ của Đông Phương Khải Ca sao? Tại sao bà lại sống một mình ở đây?

“Người là cảnh vệ viên mới của Khải Ca?” Bà lão chú ý tới cái tên vừa rồi mình chưa từng nghe qua, mặt bà hướng về nơi không có bóng người, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hỏi.

Trương Tuyết sửng sốt, lập tức đi tới trước mặt bà, nói: “Không phải vậy ạ.”

Trên mặt của bà lão trong nháy mắt cười rạng rỡ, lần mò tìm được tay Trương Tuyết, nắm lấy vỗ nhẹ , “Tốt, thật tốt, Khải Ca có thể tính mang cô nương tới gặp ta rồi.”

Nghi ngờ của Trương Tuyết ngày càng sâu, nhìn bà lão trước mắt, tuổi rõ ràng nếu so với Đông Phương Thắng Lợi lớn hơn rất nhiều, bà mơ hồ phỏng đoán, chẳng lẽ đây là người vợ thủy chung từ thời nghèo hèn của Đông Phương Thắng Lợi? Để cởi bỏ nghi vấn, bà dò hỏi: “Dì, mất dì không tốt, Tư Lệnh không mang dì đi bệnh viện khám sao?”

Bà lão nhẹ nhàng mỉm cười, “Con là nói ba của Khải Ca sao? Ta không quen biết ông ta! Ta đây là bệnh đục tinh thể cũ, cũng hơn mười năm rồi, còn đi tiêu phí tiền kia làm gì? Người một chân cũng giẫm vào quan tài rồi. Cô nương, Khải Ca còn chưa nói với cô à? Ta không phải mẹ ruột của nó, là chiến hữu của mẹ nó. Con trai ta với nó cùng đi Việt Nam.”

Trương Tuyết bừng tỉnh hiểu ra, “Vây..... Con của dì.....” Lời phía sau bà không dám tiếp tục nói, sợ nhắc tới chuyện thương tâm khiến bà lão buồn.

Bà lão hít một hơi thật sâu, thương cảm nói: “Nó cũng sẽ không trở lại nữa, hy sinh trên chiến trường Việt Nam rồi.”

“Cháu xin lỗi..... Cháu không nên nhắc tới.”

Bà lão nhẹ nhẹ lắc đầu, “Đứa nhỏ này, có gì mà phải xin lỗi, đều đã qua hai năm rồi. Bà già ta tốt phúc a, người trong thôn đều nói ta sinh một đứa con trai lại được hai đứa con trai, Khải Ca đối với ta, còn thân hơn con ruột a!”

“Dì, ” Trương Tuyết quay đầu nhìn ra ngoài cửa, nói: “Có thể nói một chút chuyện của con trai dì với Đông Phương Khải Ca không?”

Bà lão gương cặp mắt vô hồn, bình tĩnh nhìn một chút, từ từ nói: “Con ta với Khải Ca đều là nhóm lính được phái đi thống nhất Việt Nam, trên đường đến Vân Nam, bọn chúng quen nhau, bởi vì đều cùng là lính địa phương, hai người cũng liên lạc thân nhau hơn một chút. Trên chiến trường, hai đứa chúng nó bởi vì chiến hữu bên cạnh liên tục hy sinh, tình cảm đối với nhau lại càng thân hơn anh em ruột. Đứa con trai

này của ta mỗi lần gửi thư, hơn phân nửa đều nói Khải Ca, hai đứa này a.....” Bà tựa như nhớ đến con trai, mỉm cười lắc đầu một cái, “Chuyện sau này là Khải Ca nói cho ta biết, nó nói nó trong một lần chiến đấu trúng đạn bị thương, là con trai ta công nó, kéo nó từ trên chiến trường trở về. Chỉ là, đến nơi đóng quân nó mới biết, bụng con trai ta cũng trúng đạn, kiên trì đi đến doanh trại, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều không thể cứu được nữa a!” Nói xong bà lão che đôi mắt màu trắng đục, nước mắt đau thương chảy xuống, người con trai đã mất, bất luận bao nhiêu năm, mẹ cũng mãi mãi không cách nào quên.

Trương Tuyết trầm lặng, mặc dù đã đoán được, nhưng là nghe chính miệng bà nói ra, trong lòng vẫn buồn như cũ, bà nhìn bà lão cặp mắt trống rỗng mặt đầy nếp nhăn, không lời khuyên, thời điểm như này có nói gì cũng hiện ra sự cứng nhắc.

Trương Tuyết lặng lẽ đi tới bên cạnh giếng, nhìn Đông Phương Khải Ca ngồi trên mặt đất giặt ga trải giường, trong lòng bỗng dâng lên xúc động. Người đàn ông này có lẽ ở nhà đến nước cũng không phải động vào chứ? Cho dù ở bộ đội, cũng có cảnh vệ viên làm những việc này, nhưng ở nơi này, anh ta đem tất cả lòng hiếu kính hiến tặng cho mẹ của ân nhân, người không có mẹ như anh ta, có lẽ đang coi người mẹ này là mẹ của mình rồi!

Đông Phương Khải Ca giặt xong, bắt đầu vắt vớ vắt khô, Trương Tuyết vội vàng đi đến, đón lấy đầu bên kia ga trải giường, lặng lẽ giúp anh ta cùng nhau vắt.

Mặt đối mặt, một đường thẳng, hai người chia ra dắt mỗi bên.

Trương Tuyết cảm động vui sướng lẫn lộn: Đông Phương Khải Ca, anh chính là người đàn ông định mệnh của em.

Thời gian tiếp theo, bà mỗi ngày đều đang mong đợi nhà Đông Phương tới nhà nói chuyện hôn sự, vốn không phải là nói hai người gặp mặt một lần xong liền đính hôn sao? Nhưng lúc này nhà Đông Phương lại đột nhiên không có động tĩnh, Đông Phương Thắng Lợi lại không phải người tới đề cập hôn sự nữa, Đông Phương Khải Ca cũng giống như nhân gian bốc hơi mất, cũng không liên lạc gì với bà nữa.

Bà không hiểu chút nào, rốt cuộc cuối cùng hồi tưởng lại câu nói Đông Phương Thắng Lợi nói với mình “sẽ để cho hai đứa làm theo cách của thanh niên mới được rồi, thấy vừa mắt rồi yêu nhau rồi kết hôn, nhất định không làm phức tạp giao tình đời cha chú chúng tôi”, ông không nhúng tay vào, chẳng lẽ là Đông Phương Khải Ca không xem trọng mình?

Bà thất vọng thương tâm, lại càng vang dội ý chí chiến đấu, bà nghĩ: Đông Phương Khải Ca, để chúng ta thử xem, rốt cuộc người nào cầu xin người nào kết hôn.

P/S: Mình thấy cả ba và mẹ của Đông Phương Càn ai cũng bá đạo hết á! =)))

60. Chương 60: Chỉ Cần Em Nói, Anh Sẽ Tin

Một ngày tan việc về đến nhà, Trương Tuyết thấy một lá thư gửi cho mình ở trên bàn. Tiện tay cầm lên, không cần nhìn địa chỉ gửi đến, nhìn kiểu chữ không, cũng đã biết là ai viết ra. Đây là Triệu Phương Hoa đồng học cùng trường viết gọi, Trương Tuyết đối với hắn cơ hồ đã không còn ấn tượng nào, chỉ mơ hồ cảm giác hình như đã từng gặp mặt nam sinh này, nhưng đáng vẻ cụ thể đã không có chút khái niệm nào.

Triệu Phương Hoa này, là nam sinh duy nhất tốt nghiệp rồi còn không ngừng việc theo đuổi mình, hắn mỗi tháng viết một lá thư hoặc là mấy lá thư tình, chưa bao giờ dứt đoạn. Trương Tuyết thường xuyên nghĩ, trong thư những thứ kia phong hoa tuyết nguyệt (*), những thứ kia dùng câu từ hoa lệ, cái này thật là làm khó nam sinh khoa tự nhiên.

(*) Phong hoa tuyết nguyệt ở đây có nghĩa là Triệu Phương Hoa muốn cùng Trương Tuyết tính chuyện yêu đương á ^^

Trương Tuyết chưa bao giờ trả lời, nhưng hắn dứt khoát kiên trì gần một năm.

Bà tự tin tự phụ, trong lòng chợt nảy ra một cái ý nghĩ. Bà lập tức nhắc bút viết thư hồi âm cho Triệu Phương Hoa, trong thư tình chân ý thiết, lời nói sáng tỏ mà biểu đạt mình cảm động, ở cuối cùng nói thêm một câu: Mỗi đêm bên cửa sổ nhìn cây lê, cảm thấy đồng môn đã xa cách.

Nếu như Triệu Phương Hoa đối với bà đủ tâm, thì không phải không biết của nhà bà có gốc cây lê. Quả nhiên, không có mấy ngày nữa, giữa ánh trăng, dưới tàng cây hình dáng đứng một mình đen như mực.

Sau đó bà bắt đầu nói bóng nói gió mà ám hiệu cha mẹ mời Đông Phương Khải Ca tới nhà ăn cơm tối, người nhà sau khi biết tất nhiên hỉ không thắng thu, lập tức vui mừng không xiết mà thông báo cho Đông Phương gia.

Đông Phương Khải Ca ba ngày sau xách theo giỏ trái cây đi tới Trương gia ăn cơm. Trương Tuyết bắt đầu nhìn thấy ông sẽ không liếc mắt nhìn qua, Đông Phương Khải Ca cũng không giải thích, mãi cho đến khi khai tiệc ông mới đứng lên nói: “Trương thúc, Trương thẩm, cháu đoạn thời gian trước đi biên giới Vân Nam, cho nên thời gian dài như vậy không đến thăm Nhị lão, cháu tự phạt một chén.” Vừa nói ông ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Trương Tuyết vẻ mặt hơi chậm lại, ông ấy đi Vân Nam?

Cha Trương ý bảo Đông Phương Khải Ca ngồi xuống, “Khách khí như vậy làm gì, cũng sắp là người một nhà, cháu đi Vân Nam cũng vì cống hiến cho quốc gia mà! Gần đây, chiến tranh Việt Hoa thế nào?”

“Tình hình chiến đấu không cần lạc quan, tình huống thu phục cũng không chú ý đến. Chiến tranh mới trù ở Lâm Sơn và Pháp Tập Sơn thành công. Quân Việt rất gian xảo, cổ động nhân dân tham gia chiến đấu, không ít trẻ nhỏ phụ nữ cũng đi theo cản trở, mang đến cho chúng ta không ít phiền toái.”

Kéo đến đề tài chiến tranh, không khí tự nhiên trở nên nặng nề, mẹ Trương thấy thế vội vàng ngắt lời nói: “Khó có được trở lại mình không nói những quốc gia đại sự kia nữa, Khải Ca, đến đây, dùng bữa.”

Trương Tuyết không chớp mắt mà nhìn thẳng Đông Phương Khải Ca, thì ra là ông gần đây đột nhiên biến mất là phải đi chiến đấu, mà mình lại hiểu nhầm ông, còn muốn dùng Triệu Phương Hoa tới hấp dẫn sự chú ý của ông, để cho ông ghen? Nghĩ tới đây, bà không khỏi âm thầm hối tiếc, giận chính mình trước khi làm việc không có hiểu rõ ràng. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, ông ra tiền tuyến chuyện quan trọng như vậy cũng không tự nói với mình, bị hiểu lầm là đáng đời.

Cơm tối kết thúc, cả nhà đưa Đông Phương Khải Ca tới cửa, mẹ Trương nói: “Tuyệt Nhi, mau tiễn.”

Trương Tuyết trong lòng vẫn còn giận Đông Phương Khải Ca đi không từ biệt, đã ở đây vì ông không bỏ được mặt mũi không có nói với mình một câu giải thích. Bà nhìn thật sâu Đông Phương Khải Ca một cái, xoay người chạy lên lầu.

“Tuyệt Nhi!” Mẹ Trương ngại ngừng mà cười, “Đứa nhỏ này... Nó xấu hổ đấy!”

“Khải Ca a,” cha Trương đột nhiên mở miệng nói, “Cháu và Tuyệt Nhi bây giờ cũng đã gặp qua, ta nhìn hai đứa xứng đôi với nhau, vô cùng thích hợp. Hôm nào cùng Tư lệnh về nhà chơi đi.” Ông ấy chính thức tuyên bố mời, ý là nên nói một chút chuyện hôn sự.

Đông Phương Khải Ca khẽ gật đầu, coi là làm cáo từ. Lúc đi ra khỏi cửa, trong lúc vô tình phát hiện dưới cây một người đang đứng, định thần nhìn lại, là một người thanh niên trẻ tuổi mang mắt kính, hắn đang dục vào câu như có điều suy nghĩ, nhìn thấy Đông Phương Khải Ca từ bên trong ra ngoài, quay đầu nhàn nhạt nhìn ông.

Đông Phương Khải Ca lập tức nhận ra có cái gì đấy không đúng, ông ở trên chiến trường vượt qua người thường có giác quan thứ sáu, hiện tại ông nhanh nhạy mà cảm giác người thanh niên này tuyệt đối không phải là người đi đường.

Liếc mắt một cái, Đông Phương Khải Ca ngạo mạn sải bước rời đi.

Hai ngày sau Đông Phương Thắng Lợi và Đông Phương Khải Ca mang theo sính lễ cũng nhai đi tới Trương gia, vui mừng vì rốt cục mang hôn sự xao định. Bởi vì Đông Phương Khải Ca lập tức trực tiếp muốn đi chiến trường Vân Nam, cho nên hôn sự định một tuần lễ sau, mặc dù vội vàng, nhưng hai nhà cũng hết sức hài lòng.

Ăn cơm tối xong, cha Trương mời Đông Phương Thắng Lợi uống trà đánh cờ, vì vậy mẹ Trương để cho Trương Tuyết và Đông Phương Khải Ca hai người đi ra ngoài tản bộ.

Đông Phương Khải Ca không có dị nghị, liếc mắt nhìn Trương Tuyết, Trương Tuyết lại nhìn ông, ngẩng đầu ưỡn ngực mà dẫn ra cửa trước. Mới vừa đi tới cửa, bà nhìn thấy Triệu Phương Hoa đứng dưới tàng cây, không tự chủ, bước chân thuận theo hơi chậm lại.

Triệu Phương Hoa nhìn thấy Đông Phương Khải Ca và Trương Tuyết cùng nhau xuất hiện, trong lòng ứ đọng, hơn nữa nhìn đến cửa hai chiếc xe Jeep quân đội, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì. Ánh mắt của hần âm tình bất định nhìn về phía bà bên kia.

Đông Phương Khải Ca nghiêng đầu liếc Trương Tuyết một cái, chỉ thấy bà dùng một lát, vẻ mặt liền tự nhiên mà tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn chưa hề có ý chào hỏi đối phương.

Mới vừa không đi hai bước, chỉ nghe sau lưng một tiếng kêu lên thật thấp: “Trương Tuyết.”

Trương Tuyết dừng bước lại lần nữa, xoay người lại cười nhạt, “Thật sự là cậu, vừa rồi tôi còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi.”

Triệu Phương Hoa nghe xong trong lòng cười khổ, mỗi ngày mình đều đứng ở chỗ này, cô còn có thể cho là người nào? Nhưng hần tình nguyện ngu ngốc, nguyện ý tin tưởng. Vốn là nét mặt lúm đồng tiền vui như hoa, chạy chậm đến trước mặt Trương Tuyết, tiếng hần vang vọng nói: “Sẽ không sai, bởi vì câu nói ‘Mỗi đêm nhìn cây lê bên cửa sổ’ kia của cậu, tôi mỗi buổi tối đều đứng ở nơi này dưới gốc cây lê, cậu thấy được tôi sao?”

Trương Tuyết vẻ mặt trong nháy mắt ngưng lại, bà đã hồi tiếc ban đầu lợi dụng Triệu Phương Hoa, nhưng mà bây giờ đã muộn chạp mặt đã không còn chút ý nghĩa nào, hần còn nói ra để mình và hần gửi thư qua lại? Trương Tuyết lúc này lo sợ, ánh mắt không dám nhìn về Đông Phương Khải Ca, bà chỉ có thể yên lặng đứng, không nói ra một câu.

“Trương Tuyết, không giới thiệu sao?” Đông Phương Khải Ca chợt lên tiếng, giọng nói cũng không hòa nhã.

Trương Tuyết cơ thể thẳng tắp, bình tĩnh như thường nói: “Đây là bạn học em thời đại học Triệu Phương Hoa, đây là... Vị hôn phu tôi Đông Phương Khải Ca.”

“Vị hôn phu?” Triệu Phương Hoa lặp lại không thể tin, “Cậu...Cậu cái gì... có vị hôn phu khi nào? Cậu...”

Đông Phương Khải Ca đã sớm nhìn ra hai người không bình thường, hiện tại thất đáng về Triệu Phương Hoa, ngọn lửa vô danh càng dâng lên, tức giận nói: “Hai người cứ trò chuyện.” Sau đó dứt khoát mà xoay người chui vào trong xe Jeep, gầm nhẹ: “Lái xe.”

Tài xế không biết liền để ý, lắp bắp hỏi: “Đội trưởng... Cái đó, không đợi chị dâu sao?”

Đông Phương Khải Ca nghe xong càng nổi giận, “Nghe không hiểu lời của lão tử? Ngày đầu tiên cậu làm lính? Muốn trở về làm lính mới luyện tập chút?”

“Dạ!” Tài xế lớn tiếng trả lời, lập tức khởi động xe lên đường.

Trương Tuyết lưu lại rốt cục ý thức được mình gây ra họa, tự cho là có thể dùng Triệu Phương Hoa thu hút ánh mắt Đông Phương Khải Ca, để cho ông thành thành thật thật mà mau sớm cưới mình, nhưng tình huống bây giờ dường như không nằm trong tay mình.

Bà đảo mắt, lạnh lùng nói: “Tôi viết thư trả lời cậu, là cảm động với cố chấp của cậu, trong thư câu nói cuối cùng kia, chỉ vì cảm động đồng môn xa cách. Nếu như cậu hiểu lầm, tôi không cần cậu nói xin lỗi, chỉ hy vọng sau này cậu không được xuất hiện ở chỗ này nữa, có chuyện sẽ liên lạc lại, tạm biệt.” Nói xong bà xoay người về hướng nhà đi vào, Triệu Phương Hoa sau lưng bỗng nhiên lại mất khống chế đã chạy tới, từ phía sau ôm bà lại. Trương Tuyết lắp bắp kinh hãi, vùng vẫy tránh ra phát tay một bạt tai, vang dội đánh vào trên mặt hần, cắn răng nghiêng lợi mà lạnh giọng nói: “Triệu Phương Hoa, cậu điên rồi!”

Triệu Phương Hoa cúi đầu thật lâu không nói gì, vết đánh trên gương mặt dần dần rõ rệt. Trương Tuyết xoay người muốn đi, chợt hần chậm rãi mở miệng, “Nếu như không có hứng thú cũng không cần cho tôi hi vọng, vẫn như chân trời với đám mây, thật là đẹp âm áp. Nhưng là nếu để cho tôi tới gần, cũng không cần cay nghiệt đẩy ra như vậy, giống như người làm ruộng với rắn, bị cắn ngược lại một cái.”

Trương Tuyết trong lòng sinh áy này, nếu như không phải là mình viết cho hần thư hồi âm kia làm hần hi vọng, có lẽ hần không đến nỗi đau thương sâu đậm, nhưng mà bây giờ, hần tựa như từ trên cao rơi xuống, hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

“Thật xin lỗi...” Rất lâu, bà nhẹ nhàng từ cổ họng phát ra tiếng, “Cậu hãy coi tôi là rắn độc đi, sẽ bị rắn độc cắn ngược lại một cái.” Nói xong bà xoay người, cũng đang nhắc chân hướng về phía cửa thấy được gương mặt phần hân của cha mẹ và Đông Phương Thắng lợi như đang có điều suy nghĩ.

“Lão Trương,” Đông Phương Thắng Lợi nhàn nhạt mở miệng, “Tôi thấy con gái các người cần phải suy nghĩ kỹ, có muốn gả cho Đông Phương Khải Ca hay không a! Không cần tiến.” Nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn Trương Tuyết đi nhanh tới hướng xe, một bên tài xế đã sớm mở cửa đứng thẳng tắp mà giữ ở bên cạnh.

Cha mẹ Trương vội vàng đuổi theo tiễn biệt, cho đến khi xe đi xa vẫn cúi mình coi là có lỗi.

Trương Tuyết không gặp ở trước chỗ bị đối xử lạnh nhạt, cha mẹ yêu cầu bà đi về Đông Phương gia xin lỗi, cô dĩ nhiên không muốn. Không có làm chuyện sai lầm không có đuổi lý, càng không hề lỗi với Đông Phương gia, tại sao lại phải đi xin lỗi?

Trong mấy ngày tiếp theo, Đông Phương gia không có đến cho người nói qua về bất kỳ chuyện gì về hôn lễ, Đông Phương Khải Ca lại biến mất lần nữa. Mắt thấy hôn sự sắp tới, nhà lão Trương gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Mẹ Trương ngày ngày thúc giục cha Trương đến Đông Phương gia để hỏi rõ ràng, cha Trương liền quẳng cái ly măng to ông đầu dậy nổi người này, muốn bà đi. Mẹ Trương chỉ có thể ngồi ở một bên lau nước mắt vừa cầu nhàu: “Đông Phương gia bọn họ lại không có phụ nữ, chuyện này ông để cho tôi đi cùng mở miệng với Tư lệnh thế nào?”

Nghe cha mẹ ngày càng cãi vả thường xuyên, Trương Tuyết càng nghĩ càng đau lòng. Đây là kết gì cưới gì? Đông Phương gia bọn họ tại sao tựa như lôi kéo theo hai năm tám vạn?

Trong ngày đầu kết hôn, cuối cùng Trương Tuyết tại một tiếng cửa cha phá hỏng, bạo phát, cô xách quần áo cùng đồ cưới, chạy xe đạp biến mất ở trong bóng đêm...

Dọc theo đường đi, bà cắn môi nhịn xuống nước mắt, đi thẳng tới Đông Phương gia.

Đặt sĩnh lễ xuống, bà nhìn Đông Phương Thắng Lợi đang bình thản ung dung uống trà, lạnh lùng mở miệng: “Cháu muốn từ hôn,” bà nghĩ, thay vì bị Đông Phương gia từ hôn, không bằng mình lui trước, mặt mũi cha mẹ và mình cũng đã bị mất hết, nhưng mà tôn nghiêm cuối cùng, nhất định không thể vứt bỏ, “Đồ còn lại ngày mai cháu sẽ lại mang tới đây.”

Đông Phương Thắng Lợi “Phanh” một tiếng dùng sức bỏ ly xuống, “Vụt” đứng lên lớn tiếng trách cứ: “Hồ đồ! Hôm nay cô mới đến nói từ hôn với ta, cô coi cuộc hôn nhân này là trò đùa sao? Bọn bè thân thích nhiều như vậy tất cả cũng thông báo đi ra ngoài, cô để cho mọi người chúng ta cũng bồi cô hồ đồ? Đông Phương gia chúng ta đầu dạy nổi người này! Trước ta để cho cô suy nghĩ một tuần cho rõ ràng, cô có bản lĩnh thì nghĩ đến hiện tại cho ta? Nói cho cô biết, bây giờ kết hôn cũng phải kết, không kết cũng phải kết!”

Đông Phương Thắng Lợi cương quyết thúc ép như vậy càng làm cho Trương Tuyết tức giận, vốn là từ hôn có một chút yếu tố giận dỗi, mà bây giờ bà đích xác không muốn cuộc hôn nhân này nữa. Bà tròn tròn ánh mắt rưng rưng, đồng thời rõ ràng kiên định thấp giọng trả lời: “Cháu không kết hôn! Cháu muốn từ hôn.”

“Em dám!” Đột nhiên, một giọng nói khác truyền đến từ phía sau. Trương Tuyết xoay người, chỉ thấy Đông Phương Khải Ca từ trên lầu chậm rãi đi xuống, đi tới trước mặt hai người, đè nén tức giận nói: “Ông cụ, để cho tự con nói với cô ấy.” Nói xong ông sải bước đi tới phía cửa, đến cửa, thấy Trương Tuyết không có đi, ông quay đầu một tiếng: “Ra ngoài.”

Trong sân Trương Tuyết và Đông Phương Khải Ca đứng mặt đối mặt, trầm mặc, yên tĩnh. Đêm hè gió thổi hơi lạnh, thổi trúng Trương Tuyết làn lướt lạnh từ lỗ chân lông đến trong đáy lòng. Việc bà yêu người đàn ông này, bà tràn đầy tự tin có thể có được người đàn ông, vốn là ngày mai bà sẽ mang gả cho người đàn ông này, lại căn bản không thuộc về bà, không bao giờ...thuộc về bà nữa, hoặc là cho tới bây giờ chưa từng thuộc về bà.

“Trương Tuyết” cuối cùng Đông Phương Khải Ca lựa chọn lên tiếng, “Nhiều ngày như vậy chính là em đang suy nghĩ chuyện từ hôn?”

Trương Tuyết hung hăng trừng ông, không trả lời. Bà nghĩ, bây giờ nói cái gì cũng là thừa.

Thời gian dài lại trầm mặc nhìn thẳng vào mắt, Đông Phương Khải Ca lên tiếng lần nữa, từng chữ có lực vang vang, “Trương Tuyết, chỉ cần em nói, anh sẽ tin! Cái gì cũng tin!”

Cuối cùng nước mắt Trương Tuyết vỡ òa, rốt cuộc cũng không cách nào đè nén từng giọt từng giọt, bà dùng sức mà lắc đầu, tiếng nghẹn ngào nói, “Không có, không nghĩ từ hôn, cũng không có cùng với Triệu Phương Hoa phát sinh bất cứ chuyện gì!”

Đông Phương Khải Ca và Trương Tuyết tiến hành hôn lễ vội vàng đồng thời kết thúc, ba ngày sau, Đông Phương Khải Ca và vợ mới cưới lưu luyến chia tay, bước lên tiền tuyến.

Từ đó về sau, Trương Tuyết thích một bài hát – huyết nhiễm đích phong thái (máu nhuộm phong thái). Mỗi ngày bà ngồi trước cửa sổ, nghe bài hát trong máy thu âm, suy nghĩ người yêu trên chiến trường...

Thấy dáng vẻ nhân viên phục vụ vừa mới cùng Đông Phương Khải Ca nhìn nhau, Trương Tuyết trong lòng thoáng qua một chút bất ngờ, một chút vui thích. Chẳng bao lâu sau, người đàn ông trước mặt này sẽ cho bà ngạc nhiên như vậy? Cứng nhắc bá đạo là toàn bộ tính tình của ông, thế nào còn càng ngày càng hiểu lòng của phụ nữ? Bà khẽ cười một tiếng, giống như thật lòng vừa giống như giễu cợt: “Anh trái lại càng sống càng trẻ tuổi.”

Đông Phương Khải Ca không nói, nhắc ly rượu lên ý bảo, Trương Tuyết ngay sau đó cũng cầm ly rượu lên, hai người nhẹ nhàng đụng, đình một tiếng, hai chén chạm vào nhau, phát ra tiếng dễ nghe.

Đông Phương Khải Ca nhìn Trương Tuyết vẻ mặt hoảng hốt. Dường như mới vừa theo nhân viên phục vụ kia cầu cứu một cái, ông cũng đã biết hẹn hò lãng mạn đợt này cũng không phải là Trương Tuyết an bài, như vậy là người nào sẽ vì quan hệ của mình và Trương Tuyết mà không tiếc dùng như vậy mình tuyệt đối không thể nghĩ đến phương pháp thêm dầu vào lửa? Là ai quan tâm nhất khẩn trương nháy đến quan hệ của bọn họ? Đáp án này cũng không khó đoán.

Trong chốc lát, một người con trai tuổi còn trẻ đi tới trước mặt bọn họ, nhẹ nhàng khom người chào, sau đó giong đàn vi-ô-lông lên. Âm nhạc ưu nhã êm tai chậm rãi phát ra, không ngừng thổi qua bên tai.

Đông Phương Khải Ca nhíu chân mày lại, quay mặt về hướng mặt sông, Trương Tuyết ở trong lòng lắc đầu cười khổ, không thích âm nhạc xin hãy tới thưởng thức một mình, thật là cố tình gây chuyện, tìm cho mình nhận tội. Chẳng qua, ông biết là bà thích âm nhạc, là vì đời sao? Có lẽ vậy, hôm nay Đông Phương Khải Ca, ông đã làm đến cực hạn có thể làm.

Bà gơ tay lên tùy ý ngăn lại, “Được rồi, cảm ơn, cậu đi xuống trước đi!”

Chúc Kỳ Trinh ở xa che miệng cười trộm, thuốc trị mãnh liệt này theo xuống, cũng không có vấn đề. Nhìn dáng vẻ hai người họ, không lập tức như keo như sơn, cũng có thể như nước sữa hòa nhau đi!

Cô cúi lưng xuống lặng lẽ đi tới trước đài, muốn đi trước để ở chỗ này hoa tươi cùng áo sơ mi. Phải biết rằng, nếu như hai thứ đồ này đồng thời đưa ra ngoài, hai người kia lập tức có thể hiểu là bữa ăn tối tuyệt vời bên bờ sông này không phải đối phương an bài, làm lộ chẳng phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ? Cho nên, cô đắc ý nghĩ, hai thứ đồ này còn là giống như buổi trưa như vậy, lặng lẽ thả vào gian phòng bọn họ đi, như vậy cộng thêm cùng nhau ăn bữa ăn tối hài hòa, tất cả được giải quyết!

61. Chương 61: Lệnh Điều Động Bí Mật.

Buổi tối, Đông Phương Khải Ca cùng Trương Tuyết ngồi chung một chiếc xe về nhà, đến lầu hai thì bước chân của hai bên không tự chủ mà chậm lại. Bọn họ cùng chờ đối phương mở miệng giữ lại. Nhưng mà, ai cũng không nói ra lời nào, tự mình trở về phòng mình.

Mới vừa vào cửa, Trương Tuyết bắt gặp một bó hoa Bách Hợp to đặt trên giường. Đây chính là loài hoa mà bà thích, trước kia cứ vài ngày bà sẽ mua mấy đóa để cắm trong phòng.

Đông Phương Khải Ca thế nhưng vì bà đi mua hoa sao?

Trong lòng đã lâu không nhảy lạng lẽ động, mang theo sự nhớ nhung cùng cảm động.

Đủ rồi, bà nghĩ đã đủ rồi, Đông Phương Khải Ca đã làm tới mức này, mình còn muốn như thế nào nữa? Thật muốn ông chính miệng nói ra sao? Đối với ông mà nói, những điều này có lẽ giống như sự khó khăn khi gơ tay đầu hàng địch vậy.

Bà hé miệng cười cười, xoay người bước ra gian phòng.

Đẩy cánh cửa phòng của Đông Phương Khải Ca, chỉ thấy ông đang đứng ở giường cầm một hộp đồ tỉ mỉ vuốt ve, nhìn thấy Trương Tuyết, ông lộ ra nụ cười xấu hổ, khóe mắt là nếp nhăn thật sâu, theo năm tháng để lại dấu vết, “Cảm ơn, anh rất thích màu này.” Ông nhẹ nhàng vuốt áo sơ mi trong tay, nhu hòa nói.

Trong nháy mắt Trương Tuyết như rơi vào cơn choáng của rượu, tất cả đáp án hoàn toàn lộ ra trước mắt. Đúng vậy, Đông Phương Khải Ca sao có thể bao hết nhà hàng để mời cơm, lại mở rượu đỏ nữa? Còn đưa hoa tươi? Ba mươi năm này ông lúc nào đưa quà tặng cho mình? Làm cho mình vui mừng? Thì ra là. . . Tất cả đều là của người khác sắp xếp, sắp xếp mình cùng Đông Phương Khải Ca bất kể là lúc trước có hiềm khích, hòa thuận như lúc ban đầu.

Bà cười nhạt một tiếng, tiểu ngoan, con thật là nhọc lòng rồi.

“Vậy thì mặc vào thử một chút đi!” Nếu đã như thế, vậy coi như không biết chuyện gì, theo ý nguyện của tiểu bối mà đi xuống thôi. Bà nghĩ, thời gian dài ở riêng, hoàn toàn chính xác không phải là ý định ban đầu của bà.

Đông Phương Khải Ca xoay người, cởi xuống áo sơ mi của mình. Phơi bày lưng trần, trên lưng là những vết thương đan bần, vết đao còn có những vết thương không biết thứ gì gây ra đan xen khắp nơi, toàn bộ đều hiện trên phần lưng.

Chính là những vết sẹo này, để cho bà yêu phẩm chất của những người anh hùng, câu chuyện của bà cùng với người anh hùng chính vì Đông Phương Khải Ca mà thành. Những vết sẹo này đã nhìn thấy vô số lần, nhưng mỗi lần thấy lại có một trận thương tâm, ông ở trên chiến trường rồi cuộc đã gặp chuyện gì? Ông làm như thế nào mà gắng gượng vượt qua?

“Khải Ca, ” bà thản nhiên mở miệng, “Nói cho em nghe một chút về chuyện trên chiến trường đi!”

“Em muốn biết?” Đông Phương Khải Ca dừng lại động tác, có chút ngoài ý muốn xoay người hỏi. Vài chục năm nay, Trương Tuyết chưa từng chủ động hỏi chuyện trên tiền tuyến, điều này làm ông cho rằng Trương Tuyết lạnh đạm không có hứng thú với chuyện này.

Trương Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, “Giống như anh biết chuyện của em cùng Triệu Phương Hoa vậy.” Lời nói chôn ở đáy lòng mấy chục năm rồi cuộc cũng nói ra khỏi miệng, trong lòng Trương Tuyết thở phào nhẹ nhõm thật sâu

Có lẽ, bà vẫn luôn chống lại, nếu như sớm chút nói ra chuyện này, bây giờ mình, cuộc sống của mình có lẽ sẽ trôi qua một cách hạnh phúc hơn?

Buổi tối ngày hôm sau, khó có được , Đông Phương Khải Ca cùng Trương Tuyết về nhà sớm ăn cơm, ông cụ có chút ngoài ý muốn nhìn Chúc Kỳ Trinh, Chúc Kỳ Trinh rất là đặc ý, hướng ông cụ nháy mắt, sau đó hai người cười thầm.

Đông Phương Khải Ca làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng về mặt lại lộ ra sự nhẹ nhõm khó gặp.

“Khải Ca, ” Đột nhiên Trương Tuyết mở miệng, “Con trai ở J thị đã nhiều năm rồi, hiện tại cũng đã kết hôn, chung quy cùng tiểu ngoan tách ra như vậy cũng không thích hợp.”

Ông cụ gật đầu đồng ý, “Ừ, tiếp tục như vậy chắc trai ta muốn phải chờ đến bao giờ, ta đang rất mong đợi đây!”

Chúc Kỳ Trinh cắn chiếc đũa, nội tâm trở nên nóng nảy bất an. Con trọng chất trai? Ngộ nhờ sinh ra chất gái thì không được sao? Đại gia tộc Đông Phương là dòng độc đinh, nếu đến lượt mình không sinh được người nối dõi tông đường, bọn họ sẽ làm sao? Trốn ra nước ngoài sinh con sao? Hay là tìm phụ nữ bên ngoài sinh?

Đông Phương Khải Ca vừa ăn vừa nói: “Anh hiểu rồi, sẽ mau chóng gọi con về.”

Ánh mắt Trương Tuyết chợt lóe, chậm rãi nói: “Trước tiên em sẽ tìm người an bài, gọi về trực tiếp quá mức trắng trợn, cho nên điều con trai đến quân khu ở T thị đi.” Bà dừng lại một chút, nói thêm một câu, “Anh cảm thấy thế nào?”

Lập tức Đông Phương Khải Ca nhú mày, giọng nói trầm xuống, “Điều đến đó làm gì?”

Trương Tuyết nhai kỹ nuốt chậm nuốt thức ăn vào, mới không nhanh không chậm nói: “Vừa lúc thiếu người.”

Chúc Kỳ Trinh nghe đối thoại của họ, động tác bởi cơn ngày càng chậm, tiếng nói bên tai dần dần mờ hồ.

Từ Hoan Hoan ở T thị, Trịnh Hân Ngạn cũng ở T thị, tim của mình có thể cố định, nhưng còn Đông Phương Càn thì sao? Anh có thể sao? Dáng vẻ đó của Từ Hoan Hoan vẫn chưa bỏ ý định đối với Đông Phương Càn, hình như Đông Phương Càn cũng vẫn giữ liên lạc với cô ta, hai người này có xảy ra chuyện gì hay không?

“Tiểu ngoan.” Đột nhiên Trương Tuyết kêu lên.

Suy nghĩ của Chúc Kỳ Trinh bị cắt đứt, ngẩng đầu lên mặt mờ mịt nhìn Trương Tuyết.

“Cơm nước xong thì đến phòng mẹ.” Nói xong bà bước lên lầu.

Chúc Kỳ Trinh nghe xong không dám trì hoãn, buông chén đũa xuống vội vàng đi theo lên lầu.

Đến gian phòng, Trương Tuyết ngồi một mình trên ghế sofa, ý bảo Chúc Kỳ Trinh ngồi bên cạnh bà, sau đó chậm rãi mở miệng hỏi: “Tiểu ngoan, đi T thị con cảm thấy có vấn đề sao?”

Chúc Kỳ Trinh nhìn khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh của Trương Tuyết, mặt dù đã tới tuổi trung niên, nhưng lại lộ ra một cổ kiêu mị thướt tha. Cô suy đoán câu hỏi của Trương Tuyết, rốt cuộc là có ý gì? Nhắc tới Từ Hoan Hoan còn có Trịnh Hân Ngạn?

Do dự một lát, cô lấy dũng khí hỏi: “Mẹ, người là cố ý điều Đông Phương Càn đến T thị sao?”

Trong ánh mắt Trương Tuyết thoáng qua một sự sắc bén, ngay sau đó cười cười nói, “Xem ra con không phải quá ngu ngốc.”

Chúc Kỳ Trinh nghe xong có chút bị thương, thì ra người cô vẫn luôn tôn kính lấy lòng, lại cho cô là người ngu ngốc.

“Biết tại sao ta lại sắp xếp các con đến T thị không?” Trương Tuyết làm như suy tư một lát, nói tiếp: “Bởi vì trong mắt của ta, con là một người rất nhát gan mềm yếu, hơn nữa nơi này, ”Bà đưa tay vuốt nhẹ lên huyệt thái dương, “Không đủ thông minh, vốn là con dâu trong lý tưởng của ta, là một người có thể theo ta làm ăn, nhưng mặc dù nhà của con ba và anh trai con rất biết làm ăn, nhưng con lại hoàn toàn không được.”

“Mẹ là muốn nói con không đủ tư cách làm vợ của con trai mẹ sao? Cái này cùng việc điều Đông Phương Càn đến T thị thì có quan hệ gì?” Chúc Kỳ Trinh rất tức giận, nhưng cô phải khống chế tâm tình của mình, cô kiềm chế sự bộc phát tính khí của mình, cắn răng nhỏ giọng hỏi: “Mẹ là muốn Từ Hoan Hoan chia rẽ chúng con hay là Trịnh Hân Ngạn? Con cùng Đông Phương Càn là quân hôn, không thể nói ly hôn là ly hôn, cho nên mẹ tính toán lợi dụng hai người đó để lấy gây đánh uyên ương sao? Một lần nữa tìm người con dâu vừa lòng?”

“Đủ rồi!” Trương Tuyết trách mắng nói: “Con biết là đang cùng ai nói chuyện không? Mẹ an bài con đi T thị, là muốn khảo nghiệm con cùng Càn, Mẹ cùng Khải Ca bởi vì hiểu lầm, một bức tường vô hình ngăn cách chúng ta mấy chục năm qua, mẹ không muốn các con đi lên con đường cũ của ta, nhanh chóng cởi bỏ hiểu lầm ra, mới có thể làm cho hạnh phúc càng thêm hạnh phúc, ta chỉ là muốn con ta trôi qua hạnh phúc, biết không?”

Mấy chữ cuối cùng giống như là trách cứ. Nội tâm của Chúc Kỳ Trinh áy náy bất an, mẹ chồng vì bọn họ suy nghĩ như vậy, mà cô lại cho rằng bà muốn dùng thủ đoạn. Thì ra bà là một mẹ chồng tốt, người hư mới là cô.

Cô cuối đầu chịu đựng không khóc, nhẹ giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, mẹ, là lỗi của con.”

Trương Tuyết kéo tay cô qua từ từ nói: “Không, là lỗi của mẹ, chính mẹ là người cũng bị ép hôn, nhưng lại không đi hiểu con, đối với con không hài lòng, còn vì chuyện của Triệu Phương Hoa mà đổ tội lên đầu con, còn...Cố ý cản trở kế hoạch đưa ra thị trường của nhà con, con có trách mẹ không?”

Lập tức Chúc Kỳ Trinh nghiêng người ôm lấy Trương Tuyết, một bên khóc một bên lắc đầu, “Không trách, không trách, đều là lỗi của con, là con làm chưa đủ tốt, khiến mẹ không hài lòng, về sau con sẽ theo mẹ học kinh doanh, con nhất định sẽ cố gắng học tập.”

Trương Tuyết vỗ nhẹ lưng của cô, cười nhạt mà nói: “Tiểu ngoan, là mẹ phải cảm ơn con, là con để cho ta hiểu một đạo lý, không cuối đầu mới là dành thắng lợi, cũng không phải lộ ra tài năng khắp nơi mới là thông minh, càng không cần phải hợp lòng mới được coi là con dâu hiền. Ta và ba chồng con chiến tranh lạnh nửa năm, mấy chục năm hiểu lầm, nhưng chính cái chỉ số thông minh nhỏ của con mà được hóa giải. Từ trên người con, ta nhìn thấy được sự hạnh phúc của Càn, cho nên tiểu ngoan, mẹ muốn cảm ơn con, cảm ơn con đã làm cho Càn hạnh phúc.”

Lần này Chúc kỳ Trinh bị lời nói chân thành tha thiết từ nội tâm làm cho cảm động đến bất lực, chỉ có thể ôm chặt Trương Tuyết ô ô khóc.

Trương Tuyết vỗ nhẹ lưng của Chúc Kỳ Trinh, trong lòng vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, con dâu như vậy, bà vẫn muốn có một chút thời gian để tiếp nhận. Chính bà vẫn không biết làm nũng với người khác, cũng chưa bao giờ có người hướng bà làm nũng, đàn ông nhà Đông Phương càng thêm lãnh tính, đột nhiên đụng phải Chúc Kỳ Trinh khóc giống như đứa bé như vậy, đều này làm cho bà có cảm giác không quen. “Tốt lắm,” bà rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Chúc Kỳ Trinh, “Có cái gì mà đáng khóc, đúng là. Tiếp theo con còn có một cuộc chiến đấu cứng rắn đấy, chuẩn bị xong chưa?”

Chúc Kỳ Trinh từ bỏ vai Trương Tuyết rồi đi, lau nước mũi không rõ chân tướng hỏi, “Chiến đấu cứng rắn? Có ý gì?”

Trương Tuyết nhìn cô bằng thâm ý khác, “Tự mình trở về suy nghĩ đi, nhanh đi rửa mặt tắm rửa.”

Ngay sau đó từ trong ánh mắt của bà Chúc Kỳ Trinh lĩnh hội được tin tức, bà là nói đến Từ Hoan Hoan sao?Ồ một tiếng, cô đứng dậy rồi đi.

Nhìn cửa bị khóa lại, trong lòng Trương Tuyết mơ hồ có chút đau đớn. Lời vừa mới nãy của bà tuy xuất phát từ nội tâm, nhưng lại không phải là ý định ban đầu của bà, bà hình như sử dụng thủ đoạn hèn hạ đối với Chúc Kỳ Trinh khiến cho cô cùng con trai tách ra. Giống như lời mới bắt đầu của Chúc Kỳ Trinh, bà điều Đông Phương Càn đi T thị là có mục đích khác, thậm chí bà còn đi tìm Từ Hoan Hoan, cùng cô ta nói điều kiện. Chỉ là, Từ Hoan Hoan một phen nhắc nhở bà, cộng thêm Chúc Kỳ Trinh vì mình cùng Đông Phương Khải Ca mà tổn hết tâm tư ở giữa tác hợp, bà nhìn bản tính của Chúc Kỳ Trinh. Điều này làm cho bà chợt hiểu, có lẽ con trai cùng cô gái này ở chung một chỗ, có thể hạnh phúc hơn so với cha mình.

Quay đầu, bà nhìn bình hoa cắm hoa bách hợp, sâu kín nói: “Thật xin lỗi, tiểu ngoan, tha thứ cho mẹ đi!”

Đông Phương Càn trở về bộ đội không đến mấy ngày, liền nhận được lệnh điều động của cấp trên cùng với việc thăng chức.

Quân khu nói biểu hiện của anh rất xuất sắc, vì vậy thăng chức lên làm thiếu tá, hơn nữa nhận được lệnh điều động, lập tức đi tới quân đoàn ở T thị báo cáo.

Quân đoàn? Đông Phương Càn xì mũi coi thường, nhớ tới mình xuất thân từ đào tạo chính quy, điều động anh đi tới quân đoàn trông nom đám lính mới? Trông nom huấn luyện dân quân? Đùa gì thế!

Ném xuống lệnh điều động, anh cầm điện thoại lên gọi cho Đông Phương Khải Ca.

Đông Phương Càn sống ở quân khu, kể từ khi tốt nghiệp đến nay, anh không có lần nào cầu xin giúp đỡ của ba. Sau khi vì chuyện Từ Hoan Hoan trong nhà trở mặt, vừa tốt nghiệp xong anh liền trực tiếp chạy đến

bộ đội làm một trung đội trưởng nhỏ, sau đó dựa vào thực lực chính mình từng bước đi đến ngày hôm nay. Mặc dù mọi người đã biết anh là cháu của Đông Phương Thắng Lợi, là con trai của Đông Phương Khải Ca, không ít những người xu nịnh vô môn ngửa tở ý muốn an bài thăng chức cho anh, nhưng toàn bộ bị anh lấy lý do không đủ kinh nghiệm cùng năng lực cự tuyệt.

Hôm nay lệnh điều động không thể giải thích được, nói cũng không nói trước một tiếng, ngay cả chút gió cũng không tiết lộ ra ngoài, thật sự anh không biết rõ tình trạng của những người lung tung muốn lấy lòng kia, chỉ là người nào không biết sống chết lại thọt một đao sau lưng anh đây.

Điện thoại vừa thông, giọng của Đông Phương Càn cũng không có thiện ý, “Lão ba, có người đã cấp cho con một cái quấy rối, phát một lệnh điều động như vậy, là muốn chơi con sao?”

Đông Phương Khải Ca nghe xong thì nóng nảy, “Điều đi đến quân đoàn thì thế nào? Người nào chỉnh, chơi con? Là chủ ý của mẹ con đây. Bà ấy nói con cũng tiểu ngoan tách ra lâu ngày, không biết khi nào mới có đứa bé, đi tới quân đoàn hai người các con mới có nhiều thời gian ở chung một chỗ, có vấn đề gì sao?”

“Bây giờ con là chức Doanh phó, ở bộ đội không thể tùy tiện đến quân đoàn được.”

“Ở quân khu hay quần đoàn có gì khác nhau sao? Ở quần đoàn ủy khúch cho con?”

Đông Phương Càn trầm mặc, đứng ở lập trường của cha mẹ, bọn họ có lý do làm như vậy. Suy nghĩ một chút, anh hỏi nghi vấn trong lòng ra, “Tại sao lại là T thị?”

Thái độ Đông Phương Khải Ca cương quyết nói: “Bên kia vừa đúng còn một chỗ trống! Con cho rằng quân khu là do người nhà Đông Phương mở sao? Con nghĩ muốn đi đâu liền đi đó? Khẩn trương thu dọn đồ đạc đi báo cáo cho lão tử!” Nói xong, Đông Phương Khải Ca không cho anh bất kì cơ hội nói chuyện nào nữa, hung hăng cúp điện thoại.

Đông Phương Càn cũng quăng điện thoại đi động. Anh cười lạnh, quân đoàn? T thị?

Đông Phương Càn không có ngoan ngoãn đi quân đoàn báo cáo ngay, vẫn ở bộ đội đến một tuần lễ, còn rất bình thản ở trên núi.

Nhà Đông Phương sốt ruột, đây là Đông Phương Càn đang kháng mệnh, là muốn bị xử phạt nghiêm trọng. Chúc Kỳ Trinh thấy trong nhà vẫn áp xuất thấp, chờ đợi cũng rất khó chịu, vì vậy liền xung phong nhận việc chờ lệnh khuyên Đông Phương Càn trở về.

Lần này, tất cả đều rất thuận lợi. Mới vừa xuống máy bay liền gặp được chiến sĩ được Đông Phương Càn phái tới đón cô, theo chiến sĩ một được không gặp trở ngại lên núi. Vừa mới hết khúc quanh, cô nhìn thấy Đông Phương Càn đang ở cửa lớn chờ mình.

Chúc Kỳ Trinh mừng như điên, tính toán thời gian đúng là chính xác.

Xe còn chưa dừng hẳn, cô liền nhảy xuống xe, chạy tới thật nhanh về phía Đông Phương Càn. Mặc dù chỉ có mấy ngày không thấy, nhưng đối với Chúc Kỳ Trinh bây giờ mà nói, trình độ nhớ nhung cùng thời gian không có quan hệ gì, cùng mấy ngày chống đỡ giống như mấy năm.

“Đứng lại!” Đột nhiên Đông Phương Càn lớn tiếng quát.

Chúc Kỳ Trinh vội vàng ngưng lại bước chân, nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh, mặt không rõ ý hỏi: “Sao vậy?”

Đông Phương Càn đi đến trước mặt cô, khẽ nghiêng người nhỏ giọng nói: “Nơi này là bộ đội, chú ý hình tượng.”

Chúc Kỳ Trinh hung hăng liếc anh một cái, tức giận nói: “Cảm ơn đã nhắc nhở, Liên Trưởng Đông Phương. Em nói muốn ôm anh sao? Ít tự mình đa tình đi.”

Đông Phương Càn chau mày, “Anh có nói em muốn ôm anh sao? Anh chỉ nói em chú ý hình tượng.” Sau đó, anh nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra nụ cười rục rịch vì âm mưu đã được như ý.

62. Chương 62: Núi Lớn, Hẹn Gặp Lại!

Chúc Kỳ Trinh hung dữ trợn mắt nhìn Đông Phương Càn một cái, đưa ra ngón tay cái lắc lắc ra phía sau lưng, tức giận nói: “Anh, cầm hành lý cho em đi.”

Lúc này cậu chiến sĩ đón Chúc Kỳ Trinh tới vội vàng tiến lên vài bước, lấy lòng nói: “Chị dâu, hành lý em đã cầm rồi.”

Chúc Kỳ Trinh nghiêng đầu, nhìn cậu chiến sĩ, lộ ra khuôn mặt cười giả, “Cậu trên đường đi vất vả rồi, Liên Trưởng các cậu nói anh ấy sẽ cầm.”

Đông Phương Càn ho nhẹ một tiếng, đưa tay ra tiếp nhận hành lý nghiêm trang nói: “Để tôi cầm, cậu đi ăn cơm.”

Đông Phương Càn đưa Chúc Kỳ Trinh về phòng đặt hành lý xuống, sau đó dẫn cô đến phòng ăn ăn cơm.

Đã qua giờ ăn, trong phòng ăn không có người nào, Chúc Kỳ Trinh nhìn thấy thức ăn trên bàn, không nhẫn nại được nhỏ giọng hỏi: “Đông Phương Càn, các anh đổi đầu bếp rồi hả?”

Đông Phương Càn chau chau mày, không rõ chân tướng, “Còn chưa tới lúc giải ngũ. Sao lại nói thế?”

“Lần trước em đến chỗ này của các anh, cơm mang đến phòng vừa đẹp mắt lại vừa ngon, bữa hôm nay với hôm đây quả thực không cùng cấp bậc mà!”

Đông Phương Càn lạnh lùng khê hừ, xem thường, “Lần đó là đám tiểu tử thói ban cấp dưỡng kia vì để lấy lòng chị dâu, đặc biệt chuẩn bị! Em nghĩ rằng bọn anh ngày nào cũng ăn ngon như vậy?”

Chúc Kỳ Trinh xấu hổ cười, “Em nói nè, lúc ấy em còn nghĩ cơm bộ đội các anh thật không tệ, còn kèm theo sữa tươi, hắc hắc!”

Đông Phương Càn nhếch miệng, ho nhẹ một tiếng ra lệnh: “Mau ăn!”

Sau khi ăn xong, Đông Phương Càn đề nghị nói đưa Chúc Kỳ Trinh ra ngoài đi dạo, lần này Chúc Kỳ Trinh hấp thụ bài học kinh nghiệm lần trước, mang theo mấy cái áo dài tay tới đây, cũng phun khắp dung dịch chống muỗi mới đi theo Đông Phương Càn ra ngoài.

Đông Phương Càn dẫn cô ra khỏi cổng chính doanh trại, dọc theo đường nhỏ đi thẳng lên núi, cách đó không xa trông thấy một gò núi nhỏ, anh nhanh chóng nhảy lên mấy bước, mà ngược lại Chúc Kỳ Trinh mất sức của chín trâu hai hổ mới leo lên được.

Mới vừa đứng thẳng người, trước mắt trở nên sáng sủa, trong nháy mắt cô bị cảnh sắc nơi này chinh phục.

Từ góc độ này nhìn xuống, từng ngọn núi ngay ngắn trật tự như bướm lạc đà đứng sừng sững dưới ánh trăng, phía dưới tầng tầng ruộng bậc thang quanh co khúc khuỷu nằm rạp. Cô cảm giác mình giờ phút này đứng trước đỉnh Tử Kinh⁽¹⁾, đột nhiên có loại cảm giác thể ngoại cao nhân.

(1) Tử Kinh (tên khoa học: *Cercis Chinensis*) họ đậu, cây cao to lá rụng hoặc thành từng chùm cây. Vốn sinh ra ở Trung Quốc. Tính hướng sáng, có tính chịu lạnh. Vỏ, quả, gỗ, hoa đều có thể dùng làm thuốc, trong hạt có độc. Là biểu tượng cho gia đình mỹ mãn, cốt nhục tình thâm.

Vì thế, cô không nhịn được nhắm mắt lại bật thốt lên: “Thật là đẹp quá!”

“Đương nhiên” Đông Phương Càn trả lời như là chuyện phải làm, vẻ mặt một mực nhẹ nhõm. Nói rồi anh nằm xuống, dang tay chân, như nói một mình: “Nơi này là thiên đường du lịch của anh.”

Chúc Kỳ Trinh xoay người nhìn Đông Phương Càn đang nhắm mắt lại, đáy lòng phát lên một hồi cảm động. Đông Phương Càn tính trẻ con ngây thơ như thế, có lẽ chỉ có ở lúc cực kỳ mệt mỏi mới có thể biểu hiện ra chẳng?

Cô dựa vào anh, chậm rãi nằm xuống bên cạnh anh, gối lên tay của anh, gần sát lồng ngực của anh.

Ngước nhìn dãy núi với bầu trời, lại là một khung cảnh khác. Gió mùa hạ từ từ nhẹ nhàng phất qua gò má, loài cây không biết tên bên cạnh như ẩn như hiện bao trùm tầm mắt, tâm tình theo núi cao theo bầu không khí mà thoáng chốc phiêu phiêu.

Cô không tự chủ mà nhắm mắt lại, mỉm cười nói: “Đông Phương Càn, biết bây giờ em đang nghĩ cái gì không?”

“Cái gì?”

“Em đang nghĩ, năm ngoái, cũng là lúc này, cũng là bầu trời trong xanh thế này, cũng là ánh trăng tuyệt đẹp như này, em lại không để mắt đến những cảnh đẹp này, đi cả đêm trên đường núi tới đây, chỉ vì từ hôn với anh.” Cô khe khẽ cười một tiếng, như tự giễu, “Nếu như lúc đó chúng ta từ hôn rồi, anh nói bây giờ chúng ta sẽ thế nào?”

“Không có nếu như.” Đông Phương Càn thản nhiên trả lời.

Chúc Kỳ Trinh tức giận, đá anh một cước, “Đông Phương Càn, anh thật không có tinh thần!”

Đông Phương Càn hé miệng mà cười cười, ôm chặt bả vai của cô thêm nhích lại gần mình, thanh âm trầm thấp dịu dàng nói: “Anh sẽ không từ hôn, cho nên không có nếu như.”

Chúc Kỳ Trinh cũng khe khẽ mỉm cười, tiếp tục nhắm mắt lại sâu xa nói: “Nơi này thật tốt, tự do, mỹ lệ, bởi vì là thiên đường của anh, cho nên càng tươi đẹp hơn, em cũng yêu nơi này rồi.”

Ngón tay Đông Phương Càn luồn vào mái tóc trơn mềm của cô, theo sóng lưng nhẹ nhàng mơn trớn, “Yêu ai yêu cả đường đi, không sai.”

Hơi thở của anh ở bên tai Chúc Kỳ Trinh, chọc cho Chúc Kỳ Trinh tâm nhột khó chịu. Cô rụt cổ một cái, khe khẽ cười lên khanh khách. Hồi lâu, cô nhỏ giọng hỏi: “Nhưng so với nơi này, em có quan trọng hơn không?”

“Không có.” Anh trả lời dứt khoát lưu loát.

Chúc Kỳ Trinh nổi đóa, đưa tay hung hăng nắm anh một quyền, “Mặt cá ươn, nói một câu dễ nghe sẽ lấy mạng anh sao?”

Đông Phương Càn cầm tay của cô cúi đầu cười, anh biết Chúc Kỳ Trinh nói xa nói gần chính là để khuyên mình quay về, nhưng trong bầu không khí ngọt ngào vui vẻ hôm nay, anh không muốn nói. Anh nắm chặt tay Chúc Kỳ Trinh đặt vào ngực mình, nhỏ giọng nói: “Hôm nay chúng ta không nói chuyện này.”

Như vậy sao được? Chúc Kỳ Trinh nghĩ, nhiệm vụ em đến chính là dẫn anh đi, cả nhà vẫn chờ em phục mệnh trở về! “Vậy nói gì?”

“Cái gì cũng được, tùy em.”

“Vậy thì nói cái này.”

“Anh từ chối trả lời.”

“Chậc!”

Vừa nghe đến thanh âm này, Đông Phương Càn biết cô lại muốn làm khó dễ, vì vậy nhướn mày quay đầu hỏi: “Lại đùa?”

“Đông Phương Càn, em bây giờ ra lệnh cho anh đứng nghiêm ngay ngắn.”

Đông Phương Càn thở dài, lúc rút tay về đẩy cô ra đứng lên.

Chỉ nghe Chúc Kỳ Trinh “Ai ya” một tiếng, đầu đập xuống đất, đau đến nghiêng răng, cô vụt từ dưới đất bò dậy, một tay chống nạnh làm ra dáng bình trà, khí thế hung hăng ra lệnh: “Đông Phương Càn, anh ác ý trả thù em, em bây giờ ra lệnh cho anh lập tức ra thao trường chạy 20 vòng.”

Đông Phương Càn không nói hai lời, xoay người nhảy mấy bước xuống đồi nhỏ chạy đi.

Chúc Kỳ Trinh sững sờ, sao ngài một chút phản kháng cũng không có à? ‘Aiz aiz aiz..... Mặt cá ươn, đỡ em một cái a! Cao thế này em xuống thế nào hả?’

Đông Phương Càn trừng mắt nhìn cô, lần nữa trèo lên, ôm lấy cô trực tiếp nhảy xuống.

Chúc Kỳ Trinh bị dọa đến hét lớn chói tai, Đông Phương Càn vội vàng cúi đầu hôn cô, gằm nhẹ như cảnh cáo: “Em muốn gọi người cả Liên đội cũng nghe được à?”

Bị anh chặn miệng, Chúc Kỳ Trinh mới từ trong kinh sợ chậm rãi lấy lại tinh thần, “Ai bảo anh đùa Ngọa Hồ Tàng Long làm em sợ rồi, cũng không thông báo trước một tiếng.”

“Mệnh lệnh còn muốn thi hành không?” Đông Phương Càn không để ý tới cô bị giật mình, vẫn hỏi.

“Dĩ nhiên, dọa em như thế còn muốn kêu em bỏ qua cho anh? Không phạt anh thêm mà mừng trọng rồi!”

Con người Đông Phương Càn co rút lại, đột nhiên buông tay, Chúc Kỳ Trinh dựa trong ngực anh suýt chút nữa ngã rơi xuống đất. Sau đó nhanh chân mà chạy đi, Chúc Kỳ Trinh phía sau quả thật hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt cá ươn đây rõ ràng là mưu sát vợ a!

Đến thao trường, bước chân Đông Phương Càn chậm lại bắt đầu đều đặn nhanh chóng luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ. Chúc Kỳ Trinh đứng ở một bên, hưng phấn đếm số vòng, mỗi lần phạt Đông Phương Càn, cô đều có cảm giác thành tựu đặc biệt.

Đếm rồi đếm, cô dần dần không còn vui sướng, cuối cùng dứt khoát ngồi xuống một bên nhàm chán quan sát. Lại qua hồi lâu, Đông Phương Càn vẫn không có ý muốn dừng lại, nhưng số vòng anh chạy đã vượt xa 20 vòng rồi a?

Cô bắt đầu nôn nóng, Đông Phương Càn đùa giỡn tính khí mình? Cô hoàn toàn không có đếm Đông Phương Càn rốt cuộc chạy bao nhiêu vòng, nhưng anh chạy lâu như vậy, tiếp tục chạy như thế sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ là nghe nói làm lính thường xuyên huấn luyện dã ngoại, chắc không có vấn đề chứ?

Lại đợi gần nửa tiếng, cô rốt cuộc bắt đầu sợ, lúc này mặt cá ươn thật sự giận dữ với mình rồi. Cô vội vàng chạy đến bãi tập, đuổi theo Đông Phương Càn, vừa chạy vừa làm bộ trấn định nói: “Được rồi, trừng phạt kết thúc, dừng chạy nữa.” Nói xong cô chờ Đông Phương Càn mở miệng, thấy anh không nhìn mình vẫn không ngừng bước, vì vậy tăng thêm giọng điệu, nói: “Đông Phương Càn, em bây giờ ra lệnh anh dừng lại.”

Đông Phương Càn không để ý đến, thở hổn hển nặng nề tiếp tục chạy.

Chúc Kỳ Trinh tức giận, “Không chấp nhận trừng phạt thì nói chứ? Không nói tiếng nào mà tiếp nhận, lại đùa giỡn tính tình, đây là đàn ông làm việc sao?” Dừng lại hồi lâu, thấy phép khích tướng không có hiệu quả, cô cắn răng một cái, “Được, anh không dừng lại thì em chạy với anh, anh chạy bao lâu thì em chạy bấy lâu.” Nói rồi cô chạy theo bước chân Đông Phương Càn, nhưng căn bản cô không hề vận động được nữa, mới mấy vòng, đã sớm thở hồng hộc.

Cô nghĩ, lúc này là thật sự làm mặt cá ươn phát bực rồi hả? Aiz..... Đắm tai vạ rồi, ngày đẹp kết thúc rồi!

“Đông Phương Càn, ” cô kéo tay anh lấy lòng nói: “Chúng mình dừng chạy nữa, nghỉ ngơi một chút uống miếng nước có được hay không?”

Không có phản ứng? Tiếp tục.

“Được rồi được rồi, về sau không phạt anh nữa, như vậy được chưa?”

Còn ngang bướng? Ép mình ra tuyệt chiêu?

“Đông Phương Càn..... Em sai rồi còn không được nha, không bao giờ phạt anh nữa, tất cả nghe theo anh, được không? Cầu xin anh, dừng chạy nữa được không?”

Đông Phương Càn lại hất tay cô ra, phần khởi chạy nước rút, bỏ rơi cô xa xa phía sau.

Chúc Kỳ Trinh chống chân đứng tại chỗ thở dốc, lúc đang khổ vì không còn cách nào thì chỉ đạo Viên đi tới bên cạnh cô, anh ngừng mắt nhìn Đông Phương Càn trên thao trường bắt đầu nói: “Để cho cậu ta chạy đi, ngày mai là đi rồi, một lần cuối cùng huấn luyện ở chỗ này rồi.”

Ngày mai đi? Chúc Kỳ Trinh giật mình, sao cô không biết?

Đông Phương Càn vừa chạy, vừa nhìn tất cả nơi này. Anh muốn đem tất cả mọi sự vật đều nhất nhất ghi chép ở trong đầu. Thời gian đợi ở đây bốn năm, cũng là thời gian vui vẻ nhất tự do nhất trong hành trình quân đội của anh. Ở nơi đây anh vượt qua quãng thời gian thanh xuân nhất đây tự do vui vẻ thoải mái, nơi này là thế giới của anh, là thiên đường của anh, bây giờ, anh phải rời đi rồi, có thể, anh ung dung tự tại cáo biệt, có thể, cũng không có cơ hội tới nữa.....

Thật ra, anh biết sau khi Chúc Kỳ Trinh muốn tới doanh trại, liền đặt xong vé máy bay đi thành phố T. Anh cũng biết không thể kéo dài được nữa, mặc dù không muốn đi quân phân khu, nhưng cũng không phải không muốn làm lính, điểm này đúng mực anh vẫn còn có thể chần chừ.

Anh từ từ chạy đến bên Chúc Kỳ Trinh và chỉ đạo Viên, thở hổn hển nói: “Lão Viên, nơi này về sau giao cho anh.” Nói xong anh trực tiếp đi về phía doanh trại.

Biết được câu trả lời muốn đi của Đông Phương Càn rồi, tâm tình Chúc Kỳ Trinh vô cùng thả lỏng, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành. Cô bước nhanh đuổi theo, cười híp mắt nói: “Anh muốn đi rồi sao không nói với em một tiếng, hại em còn nghĩ mãi khuyên anh thế nào.”

Đông Phương Càn liếc cô một cái, nhàn nhạt mở miệng, “Anh nói rồi hôm nay không nói chuyện này.”

“Ừ, không nói không nói.” Suy nghĩ một chút, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cái đó..... Lời em nói lúc trước có thể thu hồi không?” Sớm biết Đông Phương Càn đã chuẩn bị về nhà rồi, có đánh chết cô cũng sẽ không nói ‘ không phạt anh nữa, đều nghe theo anh ’ kiểu lời ngu ngốc a!

Không ngờ Đông Phương Càn không chút suy nghĩ rất nhanh trả lời: “Không thể!”

“Tại sao a? Là anh lừa gạt em trước, em cho là anh đang tức giận với em, mới cố ý lừa mạng chạy.”

“Anh có ép em nói?”

“Nhưng anh tạo cho em cảm giác khiến cho em hiểu lầm a!”

Đông Phương Càn dừng bước, khẽ nâng khóe miệng, “Mình gốc không thể trách người khác.”

Sáng sớm ngày thứ hai, tín hiệu gọi dậy còn chưa vang, Đông Phương Càn liền đến phòng Chúc Kỳ Trinh gọi cô dậy. Nhanh chóng thu dọn ồ nỏ, hai người xách theo hành lý đơn giản lên đường.

Hai người đi ra doanh trại không xa, đột nhiên, trông thấy ánh sáng ban mai rạng rỡ, bộ đội hai bên cửa chính, những chiến sĩ thân mặc quân trang màu xanh đứng thẳng tắp hai hàng, bọn họ dưới da màu trà, là thần sắc trang nghiêm.

Đông Phương Càn chậm rãi đi tới giữa bọn họ, dùng ánh mắt đưa mọi người nhất nhất vào trong mắt, trầm giọng nói: “Không huấn luyện đều đứng đây làm gì?”

Không có ai trả lời, không gian yên tĩnh đến cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng, chỉ có con chim vui mừng hát không đúng lúc kêu lên không ngừng.....

“Tất cả đi huấn luyện hết cho tôi!”

Vẫn không ai trả lời, tất cả mọi người vẫn không nhúc nhích, kể cả vẻ mặt.

Đông Phương Càn liếc nhìn chỉ đạo viên, lạnh lùng quát: “Tôi còn chưa đi các cậu liền dám kháng lệnh?”

Lúc này, đột nhiên có một chiến sĩ ghen ngào nói: “Liên Trưởng, chúng em sẽ nhớ anh.”

Trong nháy mắt, mọi người giống như vòi nước được mở ra, rồi rít thỏ lộ tình cảm lưu luyến của mình, không ít người còn rơi nước mắt.

Tình cảm đồng đội khắc sâu, cũng không phải người bình thường có thể hiểu được. Chúc Kỳ Trinh nhìn cảnh tượng như thế, trong lòng chỉ thấy cảm động không thôi, nếu là mình, có lẽ cũng không cam lòng rời khỏi. Cô nghĩ, một người ngoài cuộc như mình cũng cảm động như thế, rốt cuộc Đông Phương Càn sẽ buồn thế nào?

Khẽ quay đầu, cô tinh tường nhìn thấy, cổ họng Đông Phương Càn nổi lên không ngừng chuyển động lên xuống. Cô biết, người đàn ông này lại đang ngấm ngấm chịu đựng tâm tình của mình rồi.

“Mọi người nghe lệnh, lập tức đi huấn luyện!” Thanh âm Đông Phương Càn ghen ngào lần nữa hạ lệnh.

Không biết là người nào, lúc này lớn tiếng hát lên:

“Hướng về phía trước, hướng về phía trước!” Tiếp theo, tất cả binh sĩ cùng hát vang,

”Đội ngũ chúng ta hướng về mặt trời,

Chân đặt lên khắp nơi tổ quốc,

Lưng mang hy vọng dân tộc,

Chúng ta là một lực lượng không thể không chiến thắng.....”

Bọn họ hát quân ca quân giải phóng nhân dân Trung Quốc chạy về phía bãi tập, tiếng hát to rõ, rung động bên tai.....

Chúc Kỳ Trinh nhìn vẻ mặt Đông Phương Càn, phần lưu luyến không thôi này khiến cô đau lòng. “Đông Phương Càn, em thay anh đi chạy một vòng với bọn họ nhé!” Vừa nói xong, cô buông hành lý xuống liền đi theo đội ngũ.

Chúc Kỳ Trinh mặc áo T-shirt màu trắng, chen lẫn trong một đám bóng dáng màu xanh lá cây, lóa mắt như thế, rục rịch như thế!

Tim Đông Phương Càn không ngừng nảy lên, chiến hũ như vậy khiến anh vui mừng, mà Chúc Kỳ Trinh như vậy khiến anh cảm động, cô là tùy theo cảm tính như thế, khéo hiểu lòng người như thế.....

Chúc Kỳ Trinh chạy xong một vòng trở lại, thở hồng hộc đứng trước mặt Đông Phương Càn, mỉm cười nói: “Đi thôi!”

Đông Phương Càn lại quay đầu nói với tài xế: “Cậu ở đây đợi chút.” Nói xong anh kéo tay Chúc Kỳ Trinh đi ra bên ngoài. Anh càng chạy càng nhanh, dần dần Chúc Kỳ Trinh có chút theo không kịp, cô tò mò hỏi: “Đông Phương Càn, anh chậm một chút, đi đâu thế?”

Đông Phương Càn đột nhiên dừng bước, xoay người vác cô lên vai, chạy như bay về phía gò núi hôm qua.

63. Chương 63: Hạnh Phúc Mới Bắt Đầu

Đến đỉnh núi, Đông Phương Càn không có để Chúc Kỳ Trinh xuống mà một dạng thẳng đứng ôm cô giồng như là ôm đứa trẻ.

Anh ngẩng nhìn phía đông mới vừa ló ra ánh bình minh, dịu dàng mà nói: “Cùng núi lớn nói tiếng tạm biệt đi!”

Chúc Kỳ Trinh ôm chặt cổ của anh, nhìn tia nắng ban mai giữa đỉnh núi, mặt trời mọc tươi đẹp, say mê trong đó. Một cổ xúc động xông lên đầu, cô nhìn về phía mặt trời màu vỏ quýt hô to: “Núi lớn, cảm ơn mây ở chỗ này để cho tao gặp được Đông Phương Càn.... Bây giờ tao muốn mang anh ấy đi... Chúng tao sẽ mang theo lời chúc phúc của mây, hết sức hòa bình, vô cùng yêu nhau... Núi lớn... Tạm biệt!”

Tiếng vọng trở lại tầng tầng khuấy động giữa núi rừng, lần lượt lặp lại lời của cô, “Hết sức hòa bình, vô cùng yêu nhau... Núi lớn, tạm biệt... Núi lớn, tạm biệt... Tạm biệt...”

Phía dưới ruộng bậc thang lượn vòng ngoằn ngoèo, giống như vẫy tay, giống như đang mỉm cười, giống như truyền lại tín hiệu tốt đẹp.

Đông Phương Càn đưa mắt về phía trước nhìn thật sâu, ánh sáng mờ ảo chiếu vào mặt anh đỏ bừng, Chúc Kỳ Trinh đưa hai tay ra, nhẹ nhàng nâng lên gương mặt của anh, dịu dàng, thâm tình gọi tên của anh, “Đông Phương Càn... Đông Phương Càn... Đông Phương Càn...”

Đông Phương Càn nâng lên khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt, sau đó, chậm rãi, dịu dàng mà hôn lên cô.

Anh nhẹ nhàng dò xét đầu lưỡi, từng lần một không sợ người khác làm phiền mà liếm đôi môi cô, thích thú thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô.

Chúc Kỳ Trinh cười cười nói nói, âm thanh bị anh ngậm trong miệng, “Đông Phương Càn, tại sao anh hôn liên tục đều phải ôm em cao như vậy, cao như vậy làm cho khó khăn?”

“Nghiêm túc hôn!” Anh không có dừng lại động tác, nghiêm túc ra lệnh.

Giữa tia nắng ban mai, hình dáng hai người ngọt ngào được ánh sáng nhu hòa chiếu rọi tỏa sáng, không khí trong lành mỏng manh, tựa như bọn họ yêu tinh khiết vô hạn như vậy.

Núi lớn màu xanh biếc, bầu trời màu trắng, mặt trời màu đỏ, cũng là chứng minh cho bọn họ yêu nhau.

Vào giờ khắc này hạnh phúc, mới chính thức bắt đầu...

Vừa tới thành phố T, Đông Phương Càn liền không ngừng chạy tới quân khu báo cáo, Chúc Kỳ Trinh ở phòng khách gần quân khu, lòng thấp thỏm bất an.

Cô lo lắng Đông Phương Càn có thể vì báo cáo chậm một tuần mà bị xử phạt hay không? Mặc dù vẫn chưa nói, nhưng cô biết Từ Hoan Hoan cũng ở quân khu thành phố T, sau này bọn họ làm việc chung, có thể quệt ra lửa hay không, chuyện cũ lại bùng cháy? Hơn nữa, nơi này còn là quê của Trịnh Hân Ngạn, anh ta trở về chưa? Kết hôn chưa?

Chỉ mong... Lo lắng những thứ này chẳng qua là dư thừa thôi!

Gần tối, Đông Phương Càn trở lại, nói tất cả bình yên vô sự, lòng của cô mới rốt cuộc yên tâm thả xuống.

Đông Phương Càn thay đổi quần áo, mặc áo Polo màu đen và quần thường vàng nhạt, cùng so sánh với khi mặc quân trang, lúc này cả người anh nhìn qua tùy ý nhã nhặn, tựa như lãnh đạo công ty, không có một tia nguy hiểm hay hơi thở nguy hiểm. Anh hé miệng khẽ mỉm cười với Chúc Kỳ Trinh, sau đó hất đầu, ý bảo Chúc Kỳ Trinh ra cửa.

Đây cơ hồ là lần đầu tiên hai người bọn họ hẹn hò, sau khi kết hôn một năm.

Đông Phương Càn hôm nay cư xử phải cực kỳ dịu dàng cũng cực kỳ thân sĩ. Anh sẽ mở cửa xe vì Chúc Kỳ Trinh, sẽ vì Chúc Kỳ Trinh kéo cái ghế ra, sẽ vì Chúc Kỳ Trinh vén tóc dài chảy xuống.

Chúc Kỳ Trinh đắm chìm giữa hạnh phúc ngọt ngào như thế. Len lén liếc Đông Phương Càn, cô được voi đòi tiên nói: “Đông Phương Càn, thịt bò bít tết ở đây ăn ngon thật, sau này chúng ta thường đến đây đi!”

Đông Phương Càn lại quan sát phong cảnh rộng lớn trả lời: “Anh không thích thịt bò bít tết.”

“Vậy ăn những thứ khác cũng được a!”

Đông Phương Càn chau mày, hé miệng mỉm cười, không chút lưu tình mà vạch trần cô, “Trọng điểm của em là thịt bò bít tết sao? Hay là chỉ vì thường xuyên đi ra ngoài ăn?”

Chúc Kỳ Trinh bĩu môi bất mãn, “Chính là vì thường xuyên đi ra ngoài ăn đó! Làm sao? Trước đây cho đến bây giờ anh không có mang một mình em đi ra ngoài ăn cơm. Anh cùng họ Từ kia, ngay cả Hongkong cũng đi rồi...” Bỗng chốc, cô bịt kín miệng mình, âm thầm mang mình từ đầu đến chân ngay cả đầu ngón tay đều mắng một lần: Chúc Kỳ Trinh dẫn Chúc Kỳ Trinh dẫn, cao hứng như thế nào miệng không có chặn miệng không có cửa ả? Không khí hài hòa như vậy tại sao có thể nói người phụ nữ kia đến gần phong cảnh đây?

Đông Phương Càn chỉ là nhìn cô một cái, bình thản ung dung như cũ mà cắt thịt bò bít tết, nhàn nhạt nói: “Tiếp tục.”

Cô che miệng ngượng ngùng nói, âm thanh từ trong tay buồn buồn truyền ra, “Thật xin lỗi, em không phải cố ý nhắc tới chuyện đau lòng của anh, thật đó, em nhìn về tổ quốc và đảng bảo đảm!”

“Tổ quốc và đảng không rảnh rỗi trông coi chuyện nhỏ này của em. Nói đi, anh nghe.”

Chúc Kỳ Trinh nháy mắt kính cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, xác định anh cũng không có vẻ tức giận, vì vậy chậm rãi thả tay xuống, thử dò xét lần nữa nói: “Vậy em nói thật? Anh không được tức giận?”

Đông Phương Càn để dao nĩa trong tay xuống, dáng vẻ thả lỏng mà tựa vào trên ghế chăm chú lắng nghe.

Chúc Kỳ Trinh hắng giọng tăng thêm can đảm, “Em nói là, anh cùng họ Từ ngay cả Hongkong cũng đi rồi, mà cùng em đi qua nơi xa nhất chỉ là sân bay mà thôi, còn là tiền không xong, em bây giờ nhìn đến sân bay thì ghê tởm.” Cô càng nói càng giận, cuối cùng còn HÚ một tiếng.

“Thành phố J không xa sao? Chờ hơn hai mươi giờ đi xe, không thể gần so với Hongkong.”

“Vậy có thể như nhau sao? Em đi thành phố J cũng không phải là anh dẫn em đi, vả lại Hongkong chính là gần nữa cũng phải làm giấy thông hành mới có thể đi qua,” vừa nói, cô chợt ý thức được lạc đề, vì vậy vội vàng ngừng đề tài nói tiếp: “Dù sao những thứ này không phải là trọng điểm, trọng điểm là anh không cso mang em đi ra ngoài chơi, nhưng mà, anh và người yêu cũ giữ liên lạc, bây giờ các người vẫn còn làm cùng đơn vị, em rất không yên lòng, anh hiểu chứ?”

Đông Phương Càn nghe xong nhú mày, “Giữ liên lạc? Em nghe ai nói?”

Chúc Kỳ Trinh khinh bỉ liếc anh một cái, “Còn vì nghe ai nói sao? Lần trước anh mua cho em tắm thử, là cùng cô ta đi?”

Đông Phương Càn vừa nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Còn sau đó sao? Các người không giữ liên lạc làm sao có thể cùng đi? Sau này cô ta đưa đồ tới em mới không cần.”

Đông Phương Càn rũ mắt xuống như có điều suy nghĩ, suy nghĩ một lát anh hỏi: “Tắm thử là cô ấy đưa tới? Cô ấy nói thế nào?”

Con người Chúc Kỳ Trinh chuyển động một cái, cũng để dao nĩa xuống trình trọng nói: “Vậy thì trước anh nói cho em chuyện gì xảy ra một chút, để cho em xem một chút hai người phải kêu gào nói có đúng hay không.”

Đông Phương Càn hừ lạnh một tiếng: “Nếu em không tin anh, thì đừng hỏi.”

Chúc Kỳ Trinh nhất thời cảm thấy như đưa đám, đối với Đông Phương Càn, cô tay trắng thật là không có kế sách, không nắm nổi a! Cô mất hứng một tay chống cằm, nhụt chí nói: “Không có gì, cô ta tới khiêu khích thêm khích bán. Bất quá em không có để ý tới cô ta, em nghĩ là gây gổ với anh, không phải là thỏa đáng ý nguyện cô ta, nói Tiểu Tam sao?”

Đông Phương Càn chau mày, “Em muốn thế nào mới yên tâm?”

“Đông Phương Càn, chúng ta quy ước ba điều đi!”

“Nói một chút đi.”

“Thứ nhất, chúng ta không thể chủ động hoặc một mình hẹn gặp người yêu cũ. Thứ hai, nếu như là bọn họ chủ động hoặc một mình hẹn gặp chúng ta, chúng ta nhất định phải gọi điện thông báo cho đối phương, hai người cùng đi. Cương quyết không để cho Tiểu Tam thừa cơ lợi dụng.”

Đợi một lát, Đông Phương Càn thấy Chúc Kỳ Trinh còn chưa mở miệng, liền hỏi: “Còn điều thứ ba?”

Chúc Kỳ Trinh chậm rãi ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc mà nói: “Thứ ba, nếu như người nào không có làm được hai điều trên, phạm vào quy ước, vậy thì hãy để cho con của chúng ta bị nguyên rửa chịu trừng phạt đi! Mẹ nói với em, đến thành phố T em phải chuẩn bị đấu tranh, nhưng mà em không thích đấu tranh theo kiểu đó, quay đầu lại sẽ chỉ làm chúng ta nghi ngờ lẫn nhau không tin tưởng nhau. Cho nên, em chọn cùng anh mở ra mà nói rõ ràng.”

Đông Phương Càn hé miệng khẽ mỉm cười, “Cũng không phải quá dần.”

“Chắc!” Chúc Kỳ Trinh nghe lời này lập tức xệ mặt xuống, “Mẹ con hai người các người sao đều nói như vậy? Em đàn chó nào? Em thông minh như vậy chẳng qua là không có thể hiện ra ngoài, có vẻ thu lại mà thôi.”

Đông Phương Càn cười sâu hơn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn có chút hả hê nói: “Mẹ nói em đàn? Vậy rất tốt, chúc mừng em chân chính trở thành con dâu Trương Tuyệt.”

“Tình cảm con dâu em đây gần một năm vô dụng rồi? Em mặc kệ, dù sai từ nay về sau, anh phải mang một năm hẹn hò đã qua toàn bộ sửa chữa! Ăn thịt bò bít tết đây cũng là lần đầu tiên, anh có ý cự tuyệt sao?”

“Em nhớ lộn rồi, thử bò bít tết không phải là lần đầu tiên.” Đông Phương Càn nghiêm trang nói.

Chúc Kỳ Trinh gờ nĩa cố gắng nhớ lại, “Chúng ta là lần đầu tiên đi ăn cơm riêng a! Làm sao lại không phải là lần đầu tiên đây?”

“Ngày đó xem mắt, em mang mình ăn mặc giống như tên hề, làm hết trò đùa quái đản, ăn phần thịt bò bít tết làm cho cả phòng ăn đều nghe được, quên sao?”

Chúc Kỳ Trinh mặt chợt đỏ lên. Nhớ tới lần đó mình xấu hổ thái chông chất, ở trước mặt anh mất hết mặt mũi, liền xấu hổ không thôi. “Cái gì vậy... Hôm nay thịt bò bít tết không tệ, đúng không?”

Đông Phương Càn nhíu mày, một cắt thoải mái mà nói: “Vẫn là ngày đó ăn ngon.”

Chúc Kỳ Trinh cắn răng nghiêng lợi hung hăng cắt khối thịt bò bít tết tiếp theo, nhét vào trong miệng cảm hận nói: “Mặt cá ươn, anh cứ chống lại em đi, xem sau này em cho anh trói buộc anh thế nào.”

Đông Phương Càn cúi đầu cười lên: “Ngẩng đầu mà đợi!” Nói xong anh đưa khăn giấy tới.

“Để làm gì?” Chúc Kỳ Trinh tức giận hỏi.

“Lau miệng một chút.” Anh chỉ chỉ khóe miệng mình tỏ ý.

Vốn là bị anh chọc cho tâm tình không tốt, vào lúc này thấy anh không hiểu phong tình như thế, Chúc Kỳ Trinh càng thêm giận, “Không có tí sức lực nào! Trong phim ảnh đều là vai nam chính thay nữ chính lau, mặt cá ươn, anh thì xứng với cái người đi đường!” Vừa nói cô để dao nĩa xuống muốn đưa tay nhận, không ngờ Đông Phương Càn vừa thu tay lại, đột nhiên đứng dậy đi qua cúi thấp, hôn lên khóe môi của cô, nhẹ nhàng liếm, còn lưu luyến dừng lại một giây, sau đó không chút hoang mang mà ngồi xuống, khóe miệng nhếch lên cười nhạt nói: “Bây giờ xứng với vai nam chính rồi sao?”

Chúc Kỳ Trinh bất thành linh bị hôn hoàn toàn cả kinh sửng sốt, Đông Phương Càn đã vậy còn quá lớn mật? Dám ở nơi công cộng công khai hôn mình? Mặc dù chỉ ngấn ngủi trong nháy mắt, nhưng động tác của anh phạm vi đã đủ để cho người ta chú ý tới?

Cô vội vàng quay đầu, nhìn hai bên một chút. Khá tốt cũng may mọi người không có phát hiện. Cô vuốt ngực, ngọt ngào nhàn nhạt trong lòng nổi lên.

Đông Phương Càn, rốt cuộc anh còn có bao nhiêu mặt em không biết? Anh trừ bỏ trăm muện ít nói, dũng cảm đảm đương, còn có thể lãng mạn, đúng không?

Cô mỉm cười chống lại tầm mắt Đông Phương Càn, nghịch ngợm mà liếm một vòng đôi môi, cười đùa nói: “Vâng, tiên sinh vai nam chính, nữ chính ta rất hài lòng, sau này nhớ phải thường biểu hiện nha!”

Đông Phương Càn bị động tác của cô chọc cười, mím môi tựa vào trên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt buông lỏng như vậy vui vẻ như vậy.

Hạnh phúc như vậy, sau này đều là thuộc về anh!

Sau khi ăn xong, họ chưa trở về khách sạn, mà là chọn tùy ý đi dạo trên phố thành phố T một chút. Họ hạnh phúc ngọt ngào, băng quơ dất tay làm bạn. Ở thành phố xa lạ này, hứng nhận tình yêu mới mẻ của họ.

Bên đường mây tia lóe lên, người đi đường đáng vẻ vội vã, Chúc Kỳ Trinh lại khoan khoái giống như con thỏ, thỉnh thoảng nhảy đến trước mặt Đông Phương Càn, thỉnh thoảng tựa vào bên cạnh anh. Cô phát hiện cái thành phố này có một loại ma lực, ma lực làm cho cô vui vẻ, mọi thứ đều có vẻ tốt đẹp như vậy. hài hòa như vậy.

Bỗng nhiên, trong lòng nảy lên một cỗ xúc động, cô chạy băng băng về phía trước mấy bước, giơ hai tay lên lớn tiếng kêu, “Thành phố T, tao yêu mày!”

Hành động bên ngoài của cô làm cho người đi đường ánh mắt tò mò nhìn giống như kẻ điên. Đông Phương Càn sải bước đi tới, một tay nâng cằm cô, chuyển mặt của cô qua hướng mình, cười nhạt, “Em nói nhầm đối tượng.”

Chúc Kỳ Trinh nhếch miệng cười khanh khách, càng lớn tiếng: “Mặt cá ươn, em yêu anh!”

64. Chương 64: Cởi Quần Trang Ra Là Lưu Manh.

Hai người trở lại khách sạn, cửa vừa mới đóng, Đông Phương Càn một phen ôm lấy Chúc Kỳ Trinh chống đỡ ở trên cửa, không kịp chờ đợi liền điên cuồng hôn môi cô. Anh giống như một con sư tử bị nhốt đã lâu, vào lúc này, tất cả cảm xúc đều bộc phát, rốt cuộc anh đã được tự do, rốt cuộc có thể ở trên thảo nguyên tự do dong ruổi...

Tay anh vội vàng cởi ra quần áo của Chúc Kỳ Trinh, hôn sâu lên mỗi tấc da thịt của cô, khẽ cắn nụ hoa trẻ tuổi đứng ngạo nghễ của cô, anh muốn mỗi chỗ của thân thể này đều lưu lại ấn kí của anh. Người này đã làm anh biết mỉm cười, làm anh một lần nữa có được tình yêu, làm anh biết tư vị hạnh phúc của phụ nữ, anh hi vọng để cô bao quanh thân thể của mình, dùng sự thơm ngọt của cô bao quanh mình, thật chặt... Thật lâu...

Chúc Kỳ Trinh bị anh nhẹ nhàng ôm chống đỡ trên tường, toàn thân đã sớm , sau lưng là vách tường với nhiệt độ hơi lạnh kích thích vào da thịt nóng bỏng thoải mái kháng thường. Chỉ là có một loại đau đớn khó chịu lấp đầy cô, căng đau khó nhịn.

Cô chống đẩy, thở gấp, dùng một chút sức lực còn lại để chống cự.

Ý thức của cô hỗn độn, trên trán bị cơn đau kéo dài đã ép ra một tầng mồ hôi mỏng, cuối cùng không cách nào nhẫn nại nữa, lấp bắp cầu khẩn nói: “Đông Phương Càn, có thể... Nhẹ một chút không?”

Đông Phương Càn dừng lại một chút, hôn lên môi của cô, dịu dàng ngậm cái lưỡi của cô nhẹ nhàng linh hoạt lật khuấy, ngay sau đó là động tác mãnh liệt hơn nữa, tuyệt vời cùng kích thích đánh tới lần nữa.

Giờ phút này, anh không muốn dịu dàng.

Chúc Kỳ Trinh cắn môi dưới, mấy lần kim lòng không được nhẹ hô lên một tiếng, cuối cùng giống như bờ biển giới sắp sụp xuống, móng tay cô cắm vào da thịt trên tay của Đông Phương Càn, thở hồng hộc kêu rên: “Nghe nói người đàn ông cao lớn, cái đồ chơi kia cũng lớn, biết vậy ban đầu em không nên gả cho anh!”

Đông Phương Càn thối phù một tiếng cười to ra ngoài, Chúc Kỳ Trinh vội vàng lấy tay che cái miệng của anh lại, nhẹ giọng quát: “Không cho cười, cách âm ở khách sạn này như thế nào anh còn không biết! Nào có người đang lúc mấu chốt như thế này lại cười? Anh thật đúng là người sát phong cảnh!”

Đông Phương Càn như cũ cúi đầu cười, ngậm ngón tay của Chúc Kỳ Trinh khẽ cắn, “Người sát phong cảnh nhất không phải là em đã biết rồi sao.” Nói xong anh chợt xoay người ôm lấy cô cùng nhau té trên giường, chống lên thân thể, giọng nói của anh có chút ái muội khàn khàn nói: “Không nên gả cho anh? Hối hận?”

Chúc Kỳ Trinh ngẩng đầu lên, kiên định trả lời: “Đúng!”

Đông Phương Càn đột nhiên tiến vào lần nữa, nghiêm túc nói: “Đã muộn!”

Ngày hôm sau, Đông Phương Càn dậy sớm một chút đi tới quân đoàn, Chúc Kỳ Trinh nằm một mình trên giường ở khách sạn, đột nhiên điện thoại vang lên, vừa nhìn là anh trai, tâm tình của cô nhất thời liền tốt, “Anh trai!” Điện thoại vừa thông, cô thần thái phấn khởi kêu lên một tiếng.

“Tiểu ngoan, đang làm gì vậy?” Tiếng của Chúc Thanh Giác rất bình thản, không có bất kỳ tâm tình nào.

Chúc Kỳ Trinh cười hì hì, “Ngủ nướng !”

“Thế nào, vừa tới T thị đã quen thuộc chưa? Hiện tại các em nghỉ ngơi ở đâu?”

Chúc Giác Trinh quan tâm làm cho cô cảm giác rất ấm áp, cô lật người, lười biếng nói: “Hiện tại ở khách sạn ! Còn chưa có nhà, không biết Đông Phương Càn sắp xếp như thế nào.” Dừng một chút, cô thần thần bí bí nói: “Anh, nói cho anh biết một bí mật nha!”

“Cái gì?”

“T thị quá tuyệt vời, em thật yêu thật yêu a! Ha ha ha ha...” Nói xong cô kim lòng không được cười lên ha hả, mình cũng cảm thấy da mặt mình thật dày, có thể tượng tưởng được chuyện xảy ra có bao nhiêu kích thích, cô cảm thấy thật hạnh phúc, chân chính trở thành một người phụ nữ hạnh phúc.

Chúc Giác Trinh nghe tiếng cười khoái trá của em gái, trong lòng cũng vì cô mà cảm thấy cao hứng, nhưng anh lại cười không nổi, tâm tình không nói ra được trở nên nặng nề. Chờ Chúc Kỳ Trinh cười xong, anh chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu ngoan....Anh trai kết hôn được không?”

Chúc Kỳ Trinh cả kinh lập tức từ trên giường ngồi dậy, lớn tiếng hỏi: “Anh trai muốn kết hôn? Là đối tượng hẹn hò lần trước cha nói sao?”

“Ừ.”

Sau đó rốt cuộc Chúc Kỳ Trinh cũng nghe ra được tiếng của anh trai không thích hợp, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô chỉ kêu một tiếng: “Anh trai..”

Chúc Giác Trinh cảm thấy giọng em gái thay đổi, liền hỏi: “Em không phải nên cao hứng sao?”

Dừng hồi lâu, cô chậm rãi nói ra: “Không phải. . . Là anh trai mất hứng, đúng không?”

Trong điện thoại trầm mặc, Chúc Giác Trinh không trả lời. Chúc Kỳ Trinh nhớ tới trước khi mình kết hôn anh trai luôn khuyên giải an ủi mình, chân thành như vậy, kiên nhẫn như vậy, vì vậy cô nghiêm túc nói: “Anh trai, anh đừng mất hứng, thật ra thì việc xem mắt rồi kết hôn cũng vô cùng tốt, thật. Có lẽ vừa mới bắt đầu sẽ có chút xung đột, nhưng sống chung lâu ngày, hiểu rõ lẫn nhau, ngạc nhiên vui mừng sẽ tăng lên gấp bội. Anh trai tốt như vậy, nhất định chị dâu sẽ thích rất thích anh....Chỉ là...” Nói xong thanh âm của cô không tự chủ mà nghẹn ngào, “Chỉ là về sau anh trai sẽ không chỉ thuộc về một mình em, sẽ có một người phụ nữ khác chiếm đoạt anh trai....”

Chúc Giác Trinh cười nhạt, “Kỳ Trinh ngu ngốc, anh vĩnh viễn là anh trai của em, không ai có thể đoạt được.”

Nghe anh trai gọi mình là Kỳ Trinh ngu ngốc, trong lòng cô một hồi mềm mại, nước mắt không chế không được tràn lan, đây là từ riêng mà anh trai gọi cô, “Anh trai, anh kết hôn rồi vẫn sẽ tặng quà sinh nhật cho em chứ?” Suy nghĩ này lập tức nảy ra, cô vừa khóc vừa hỏi.

Chúc Giác Trinh đỡ khóc đỡ cười, cô em gái này đúng là vĩnh viễn chưa trưởng thành! “Em cũng đã lập gia đình rồi còn cần anh trai tặng quà sao?”

“Muốn muốn, đến già em cũng muốn.”

Chúc Giác Trinh lắc đầu cười khổ, “Tốt, đến khi em rụng hết răng, anh vẫn tặng cho em.”

Chúc kỳ dùng sức gật đầu, tiếp tục lau nước mắt một bên hỏi: “Anh trai, anh chừng nào kết hôn? Xát định cuộc sống như thế nào?”

“Tháng sau.”

“Vội vàng như vậy?” Nghĩ lại, còn nói: “Chỉ là tháng sau không tồi, như vậy hai anh em chúng ta đều là kết hôn vào tháng tám, ngày kỷ niệm cũng có thể tổ chức cùng nhau.” Cô phát huy hết khả năng để cho giọng nói của mình mang đầy sự vui sướng nhẹ nhõm, chỉ vì trêu chọc anh trai vui, nhưng hiệu quả vẫn tạm được, thanh âm của Chúc Giác Trinh vẫn miễn cưỡng như đưa đám.

Cúp điện thoại, cô lâm vào trầm tư, hôn nhân của anh trai có thể hạnh phúc không? Còn nữa. . ., Chung Thành thì sao? Thực sự là do mình hiểu lầm sao?

Mấy ngày sau, quân đoàn sắp xếp cho bọn họ một căn hộ sáu mươi thước vuông trong nhà tập thể.. Đông Phương Cần hỏi Chúc Kỳ Trinh: “Muốn ở lại không? Hay là để lần sau mua?”

Chúc Kỳ Trinh trả lời giống như là chuyện đương nhiên, “Tại sao lại không ở? Ở chùa mà!”

Đông Phương Cần hé miệng mà cười khê, “Không nghĩ tới nhà giàu mới lại keo kiệt như thế.”

Chúc Kỳ Trinh bắt măn kêu to: “Người nào quy định người nhà giàu không thể keo kiệt hả? Còn nữa...em là nhà giàu mới i sao? Em là đại phú nhị đại!”

Vì nhà mới, Chúc Kỳ Trinh bận rộn một hồi.

Lần đầu tiên sửa sang lại nhà của mình, tâm tình vô cùng bất đồng, cô đang mong đợi khắp mọi nơi của ổ nhỏ này, đều được cô tỉ mỉ trang trí, cô mong đợi cái nhà này, tràn đầy mùi vị thuộc về cô cùng Đông Phương Càn.

Đối với tất cả đồ đạc cô mua, Đông Phương Càn cũng không có ý kiến, cho dù nhìn thấy cái miếng vải bố màu sữa bao sofa, cũng chỉ có nhú mảy một chút mà thôi. Chỉ là khi anh thấy ga giường màu hồng helokitty nằm trong túi đựng vỏ chăn thì cũng không thể nhịn được nữa, nhỏ giọng hỏi: “Em nghĩ đang giữ giường lúc còn nhỏ sao?”

“Màu hồng lãng mạn, nhiều đáng yêu.” Chúc Kỳ Trinh không cho là đúng cãi lại nói.

Đông Phương Càn đưa tay tháo ra ga giường, bỏ vào túi đựng vỏ chăn, vừa nói: “Loại màu sắc này làm cho anh không gọi được thú ‘tính’.” Anh phá lệ nhấn mạnh từ tính.

Chúc Kỳ Trinh che miệng khanh khách cười không ngừng, “Em muốn chính là hiệu quả này!”

Cuối cùng, vẫn là Chúc Kỳ Trinh thỏa hiệp, một lần nữa hai người đi trên đường mua ga giường. Chẳng qua là chọn màu sắc và hoa văn, ý kiến hai người không giống nhau, nổi lên tranh chấp nho nhỏ. Đông Phương Càn kiên trì muốn màu sắc pha trang nhã. Chúc Kỳ Trinh kiên trì muốn màu sắc rực rỡ hoa văn, cuối cùng hai người đều thối lui một bước, mua một ga giường bò sữa.

Chúc Kỳ Trinh nói: “Em muốn chính là sửa sang lại cho tốt.”

Trải ga giường mới lên giường, cuối cùng tất cả cũng được dọn dẹp xong xuôi. Chúc Kỳ Trinh chậm rãi nhìn xung quanh cả phòng, khắp nên đều là những đồ vật nhỏ, những loài cây nhỏ mà cô yêu thích, trên tường là những bức hình đám cưới mà lúc trước hai người chụp bổ xung. Tất cả lớn nhỏ đều không có trật tự, lại được sắp đặt ngăn nắp ở trên tường.

Trong đó tấm lớn nhất, là chụp tại bờ sông, hai người cùng nhau ngồi ở trên hàng rào, cô vẫy chân nhìn lên bầu trời xanh, Đông Phương Càn mỉm cười thâm tình nhìn cô.

Cô cảm thấy tất cả các tấm hình, Đông Phương Càn trong tấm này, cười đến nhu hòa nhất tự nhiên nhất, trong đôi mắt là tràn đầy tình yêu.

Cô yêu Đông Phương Càn như vậy.

Dĩ nhiên, đây chỉ là Chúc Kỳ Trinh tự mình cảm thấy, Đông Phương Càn chưa từng thừa nhận, anh nói khi đó anh phát hiện nữ trang của Chúc Kỳ Trinh rớt, cho nên mới cười.

Phòng ốc mặc dù nhỏ, lại phi thường ấm áp, khắp nơi tràn đầy tình yêu.

Cô thích căn phòng này, so với biệt thự của ba, đại viện Đông Phương, thậm chí tân phòng được thiết kế hoàn toàn mới thì càng yêu thích hơn. Chỉ có nơi này, cô mới có thể cảm nhận được nhà này thuộc về mình.

Chỉ là nhìn cái đệm giường hoa văn đen trắng, cô không nhịn được oán trách, “Đông Phương Càn, trải bò sữa phía trên thì anh mới có tính thú sao?”

Đông Phương Càn đến gần cô, cúi đầu mắt nhìn xuống: “Phải thử thì mới biết được?”

“Đông Phương Càn nghe lệnh! Đúng nghiêm.”

Đây là ước định trong lúc thân mật của Chúc Kỳ Trinh cùng Đông Phương Càn, mình không muốn thì anh nhất định sẽ không bắt buộc, muốn tôn trọng phái nữ tuyệt đối phải tôn sùng địa vị.

Chỉ là, nếu như anh có thể thể hiện đầy đủ thành ý, như vậy tất cả đều có thể thương lượng, cho nên, chỉ cần Đông Phương Càn nghe lệnh của cô, “Tính phúc” sẽ có mà !

Vì ‘Tính phúc’ của mình, cũng vì muốn Chúc Kỳ Trinh cam tâm tình nguyện thần phục ở dưới thân mình, Đông Phương Càn vui lòng theo cùng. Dù sao mỗi lần cô chơi đều cứ chơi đi chơi lại mấy chiêu đó, đối với anh mà nói, thật sự không coi là trừng phạt.

Chúc Kỳ Trinh lần nữa nắm giữ quyền chủ đạo, vì thế cô còn len lén đắc ý chừng mấy ngày, quả thật quá bội phục sự thông minh tài trí của mình rồi.

Đông Phương Càn không thể làm gì khác hơn là thở dài, lui về phía sau một bước đứng nghiêm ngay ngắn. “Nghỉ. . . Đứng nghiêm. . .” Chúc Kỳ Trinh nghiêm trang hô khẩu lệnh. Đông Phương Càn ngoan ngoãn làm theo.

“Quay đằng sau quay!”

Đông Phương Càn trừng cô. Quay đằng sau quay? Đây không phải là úp mặt vào tường sám hối sao? Loại diễn xiếc này lúc nào thì cô mới chơi đủ đây?

Đông Phương Càn liếc cô một cái, làm tiêu chuẩn xoay người, sau đó. . . Bắt đầu úp mặt vào tường sám hối.

Chúc Kỳ Trinh che miệng trộm vui mừng, một lúc lâu mới ổn định lại cảm xúc, cố làm nghiêm túc hắng giọng, lớn tiếng hạ lệnh: “Bên trái quay. . .Đằng sau quay. . . Dậm chân tại chỗ —— dậm!”

Đông Phương Càn ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế tiêu chuẩn giẫm chận tại chỗ, lòng nổi dậy trò đùa dai, anh đột nhiên có tiết tấu ho to: “1—2—3——4! 121, 121, 1—2—3——4!”

Chúc Kỳ Trinh nhất thời ôm lấy bụng cười lăn lộn, Đông Phương Càn mãnh liệt nghiêng người, ôm lấy cô té nhào vào trên giường, hé miệng nhỏ giọng hỏi: “Chơi vui thật sao?”

Chúc Kỳ Trinh cười to không ngừng, mơ hồ trả lời không rõ: “Chơi thật vui, lần sau nữa!”

“Tốt lắm, trước tiên chúng ta phải làm chuyện này đã.”

65. Chương 65: Luyện Tập

Năm giờ sáng, Đông Phương Càn đứng giờ tỉnh lại. Mở mắt nhìn chung quanh một chút, anh bắt đặc dĩ thở dài, lại bị Chúc Kỳ Trinh đá xuống giường rồi.

Bây giờ, anh đối với một vài thói quen xấu lúc ngủ của Chúc Kỳ Trinh đã càng ngày càng luyện thành thói quen rồi. Cuốn chăn, đá người, chảy nước miếng..... Mà anh có lúc sẽ buồn lo vô cớ mà nghĩ: nếu như mình già rồi vẫn còn bị đá xuống giường như vậy, vậy xương cốt già của mình kia liệu có bị vỡ vụn không?

Xoay người bò lên giường, anh tức giận kéo cái vòng chăn trên người Chúc Kỳ Trinh, đắp lên trên người mình.

Trong chốc lát, Chúc Kỳ Trinh bị lạnh tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ co rúc người gần sát Đông Phương Càn, nói nhỏ không nghe rõ: “Đông Phương Càn..... ôm ôm.....”

Đông Phương Càn hé miệng, nụ cười từ từ sâu hơn.....

Chiều này lần nào cũng đúng, thủ đoạn nho nhỏ là có thể khiến Chúc Kỳ Trinh ngoan ngoãn kè sát, để cho anh rất có cảm giác đạt được thành tựu.

Chậm rãi đưa tay ôm lấy Chúc Kỳ Trinh, đem chăn đắp lại lên trên người cô, hai người nằm chung một chỗ ôm lấy nhau thật chặt.

Đột nhiên, bụng dưới nóng bừng lên, phản ứng sinh lý không có dấu hiệu báo trước lúc sáng sớm đánh ập tới. Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang trong giấc ngủ kia, trong nháy mắt nhịp tim liên tăng lên.

Nhẹ nhàng, anh ngậm lấy vành tai của cô, nông sâu thở dốc vô tình hay cố ý thổi vào trong lỗ tai Chúc Kỳ Trinh, một tay không an phận hoạt động ở dưới chăn, làm cho Chúc Kỳ Trinh ngo ngoáy đôi chút.

Theo vành tai từ từ đi xuống, anh từng chút từng chút mút lấy cổ của cô dần dần trượt xuống xương quai xanh, lực trên tay lúc nhẹ lúc mạnh, lúc chậm lúc gấp khuấy động nơi tư mật của cô.

Chúc Kỳ Trinh ý thức mơ hồ thở gấp, hừ nhẹ, cơ thể cô theo ngón tay Đông Phương Càn không ngừng rung động, phần eo theo tiết tấu của anh không tự chủ mà cong lên, rồi lại cong lên.....

Cô cảm giác mình nằm mơ, một giấc mộng xuân vô cùng tươi đẹp. Trong mộng, Đông Phương Càn dịu dàng dẫn cô lội qua nước sâu, nhiệt tình vượt qua núi cao, sau cùng đi bộ về phía đỉnh cao nhất, đi đến thiên đường tình yêu.

Cả người cô khẽ run chậm rãi mở mắt ra, trong tầm mắt như có sương mù, Đông Phương Càn thâm tình nhìn cô.

Đông Phương Càn khẽ chạm lên đôi môi của cô, thanh âm trầm thấp thuần hậu vang lên: “Luyện tập bắt đầu!” Nói xong anh lật người một cái, ngồi xổm ở trên người Chúc Kỳ Trinh.

Chúc Kỳ Trinh dịu dàng mỉm cười, duỗi hai tay ra ôm lấy cổ anh, giọng nũng nịu lạc đi nói: “Liên Trường Đông Phương, ngài bây giờ không có binh lính cùng tập luyện, mỗi ngày cầm ** luyện? Cho em nghỉ được không?”

“Thời gian nghỉ còn chưa đến.”

“Lúc nào thì mới có thể?”

“Chờ đến lúc anh hoàn thành kế hoạch tạo người, ” Đông Phương Càn nhếch môi khẽ cười, “Bây giờ, chúng ta tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ.”

Chúc Kỳ Trinh bật ra tiếng cười khanh khách, “Anh thật nghèo vốn từ, loại cố này anh cũng dám..... A!”

Đông Phương Càn đúng lúc này đột nhiên toàn thân dùng sức một cái, ** lập tức bị hạnh phúc bao lấy, anh cúi đầu hôn lên cái miệng phát ra âm thanh đầy dục vọng của Chúc Kỳ Trinh, nghiêm trang nói: “Nhớ kỹ, anh bây giờ là doanh trưởng!”

Sau khi dậy, hai người bởi vì tập luyện qua đi mà tâm tình vui vẻ, vì thế muốn mời Hoàng Thiệu Khanh tới nhà ăn cơm. Sau khi nghe được câu đáp đồng ý, hai người bọn họ cùng nhau đi mua thức ăn.

Bọn họ tựa hồ cũng không có chủ định, muốn đem quãng thời gian xa cách trước kia bù lại toàn bộ. Cảm giác gần nhau, khiến cho bọn họ cũng thưởng thức được hương vị của hạnh phúc.

Xe của Đông Phương Càn mấy ngày trước đã cho người đưa đến thành phố T, cho nên đi ra ngoài thuận tiện hơn rất nhiều, chỉ là hai người đều không thân thuộc với tình hình giao thông.

Lúc này, Chúc Kỳ Trinh vung tay múa chân tự cho là đúng, nói với Đông Phương Càn nên như thế nào đi như thế nào.

Chỉ có điều Đông Phương Càn căn bản không có để ý tới, phần lớn theo cảm giác của mình lái đi, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn là vòng hồi lâu mới tìm được siêu thị lớn kia.

Vừa mới xuống xe, Chúc Kỳ Trinh liền đắc ý nói: “Xem đi? Không nghe lời vợ nói thua thiệt ngay trước mắt nhé?”

Đông Phương Càn chau chau mày, “Nghe lời không chuẩn xác của em bây giờ còn đang lượn quanh.” Sau đó anh nắm lấy tay Chúc Kỳ Trinh, mặt không thay đổi nhỏ giọng nói một câu: “Bên trong nhiều người, chớ lạc mất.”

Chúc Kỳ Trinh khinh thường “Hừ” một tiếng, “Muốn chiếm tiện nghi cứ việc nói thẳng đi!” Nói tới nói lui, nhưng vẫn mặc cho Đông Phương Càn dắt mình đi vào.

Vừa vào siêu thị, Chúc Kỳ Trinh tựa như con chuột rơi vào trong thùng gạo, hai mắt không tự chủ sáng lên, trông thấy đồ ăn ngon liền muốn ăn.

Cô đi theo sau Đông Phương Càn, đăng trí đi vòng vo ở khu rau xanh một lát, sau đó bắt đầu thúc giục: “Đông Phương Càn, tùy ý mua một chút là được rồi mà, dù sao chỉ có vợ chồng Hoàng Thiệu với hai chúng ta, em thấy Hoàng Thiệu cũng không phải là người hay bắt bẻ, đúng không?”

Đông Phương Càn không chú ý lời nói của cô, tiếp tục đẩy xe từ từ chọn món.

“Đông Phương Càn, nếu không..... Em qua bên kia đi dạo, đợi lát nữa lại về đây tìm anh, như vậy tiết kiệm được thời gian, đúng không?”

Đồng Phương Càn cau mày, anh biết Chúc Kỳ Trinh không thể chờ đợi được muốn đi mua đồ ăn. Kể từ khi ở cùng Chúc Kỳ Trinh, anh liền phát hiện một vài hành động hay thói quen xấu của Chúc Kỳ Trinh làm người ta vô cùng phẫn nộ.

Ví như, cô đi dạo siêu thị, thường thường sẽ theo tính tình liền mở đồ ra, sau đó vừa ăn vừa đi dạo, đến lúc tính tiền thì căn bản chỉ còn lại một cái túi không.

Biết tâm tư của cô bây giờ đã bay xa, Đồng Phương Càn ra lệnh: “Tốc chiến tốc thắng.”

“Ừ, em sẽ nhanh thôi.” Tiếng nói vừa dứt, cô xoay người tựa như một trận gió chạy về phía khu thực phẩm. Bên này phần lớn là hoa quả khô, cô chọn một lát, không có gì thích ăn, vì vậy đi thang cuốn lên lầu, nhanh chóng chạy đến khu đồ ăn vặt chọn lấy mấy gói. Vừa mới tới khúc quanh, phát hiện là khu đặc sản, cô vừa có hứng thú, nơi này rất nhiều đặc sản trước kia Trịnh Hân Ngạn cũng mang cho cô ăn rồi, ngon vô cùng, cho nên cô đứng trước giá hàng, bắt đầu cẩn thận chọn lựa.

Hồi lâu, nhiều đến nỗi trong tay đã ôm không nổi, quay đầu xem bên cạnh không có làn xách, cô đành phải ôm như vậy xuống lầu. Nhưng tìm ở khu rau xanh một lúc lâu, cũng không thấy bóng dáng của Đồng Phương Càn.

Cô nghĩ Đồng Phương Càn liệu có đi vào khu thực phẩm tìm mình rồi không? Xoay người một cái, cô chạy như bay đi đến khu vực kia, nhưng vẫn không thấy Đồng Phương Càn. Trong lòng đã mơ hồ có chút sốt ruột, cô lại chạy lên lầu hai tiếp tục tìm, có thể đi đến cả tầng lầu cũng không thấy Đồng Phương Càn.

Xong rồi xong rồi, cô nghĩ, điện thoại di động của mình và tiền đều không mang, thế này làm sao có thể quay về a?

“Đồng Phương Càn..... Đồng Phương Càn..... Đồng Phương Càn.....” Cô ôm một đồng thức ăn, bắt đầu xuyên qua trước từng cái giá hàng một, nhẹ giọng hô, lại bởi vì nhiều người, sợ rước lấy chỉ trích, cô không dám quá lớn tiếng, chỉ có thể dè dặt giọng nói không sợ rắc rối khác nhỏ giọng khẽ gọi.

Đồng Phương Càn cũng đang tìm Chúc Kỳ Trinh, mua xong rau thấy cô còn chưa quay trở lại, cho nên anh quyết định trực tiếp tóm cô trở về. Nhưng đi cả tầng lầu cũng vẫn không phát hiện bóng người, ngẩng đầu nhìn thấy bảng hiệu khu đồ ăn vặt treo ở tầng ba, vì thế anh đi thang cuốn lên. Tìm một lát, mơ hồ nghe thấy tiếng Chúc Kỳ Trinh, rẽ ngoặt, trông thấy Chúc Kỳ Trinh đang cầm một đồng đồ ăn vặt, mặt căng thẳng, nhìn ngó xung quanh, trong miệng còn từng tiếng cẩn thận từng li từng tí gọi tên của mình.

Trong lòng anh chợt cảm thấy một hồi ấm áp, cái vẻ mặt bất lực đó của Chúc Kỳ Trinh, đáng vẻ giống như một con mèo nhỏ làm cho người ta thương yêu, cô là cần mình bảo vệ như vậy, rời đi một giây một phút cũng không được.

Đẩy xe đi nhanh đến bên cô, Chúc Kỳ Trinh không hề hay biết, vẫn còn đang sốt ruột nhẹ kêu lên: “Đồng Phương Càn..... Đồng Phương Càn..... Đồng Phương..... A!” Lúc này cô mới phát hiện Đồng Phương Càn bên cạnh, trái tim lơ lửng lập tức buông xuống, cô bất mãn lớn tiếng oán trách: “Sao anh không nghe lời vậy? Bảo anh đợi em ở dưới lầu lại chạy lên đây làm gì? Bị anh dọa chết mất!”

Đồng Phương Càn nhú mày, “Lời của em nói ngược rồi hả?”

Chúc Kỳ Trinh giương quai hàm trừng anh, dần dần đỏ cả vành mắt, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Anh sao lại như vậy, em bị dọa sợ anh cũng không biết an ủi em, em cái gì cũng không mang, anh muốn kêu em lạc nơi đâu đường xá chợ à?”

Đồng Phương Càn đỡ khóc đỡ cười, cô cho rằng như vậy là có thể lạc nơi đâu đường xá chợ?

Đưa tay lấy thức ăn trong ngực cô ném từng túi vào trong xe đẩy, nhận lấy túi cuối cùng, anh mới nhẹ nhàng ôm lấy cô, như lửa gặt đứa trẻ nói: “Chúc Kỳ Trinh, em có lạc ra ngoài trái đất anh cũng có thể tìm được em.”

Chúc Kỳ Trinh khẽ ngửa đầu, mắt tràn đầy sương mù, lông mi ướt đầm khẽ lay động, cô yếu ớt hỏi: “Có thật không?”

Đồng Phương Càn hé miệng mỉm cười, không chú ý người qua lại xung quanh, anh cúi đầu hôn lên đôi môi cô, êm ái lướt qua, thật giống như đang thưởng thức hương mật ong thơm phức ngọt ngào, “Hoàn toàn là

thật..... Bởi vì..... Chúc Kỳ Trinh..... Là của Đông Phương Càn.....”

Chúc Kỳ Trinh rúc vào trong ngực anh, im lặng cảm nhận một mặt dịu dàng của người đàn ông sắt đá này.

Cởi quân trang ra, anh cũng chỉ là một thanh niên bình thường, anh yêu, anh hạnh phúc, anh hi vọng được mọi người trên thế giới biết đến. Anh nguyện ý ở bên ngoài dắt tay cô, nguyện ý trước mặt bạn bè đối tốt với cô, thậm chí nguyện ý dưới con mắt mọi người như vậy biểu đạt tình yêu với cô.

Chúc Kỳ Trinh hạnh phúc, hài lòng, cảm động. Cô nghĩ, cô nguyện ý cứ đắm chìm trong tình yêu của Đông Phương Càn như vậy, cứ mãi thế..... cho đến lúc chết.....

66. Chương 66: Ngoại Truyện (một) Không Thể Yêu, Vậy Thì Hận Đi!

Hai người về đến nhà, nói là cùng nhau nấu cơm. Nhưng là Đông Phương Càn cầm muỗng, Chúc Kỳ Trinh chỉ có thể rửa cái rau các loại chén bát mà một tay giúp việc, hơn nữa còn rất không chuyên nghiệp mỗi lần bưng một món ăn thì cầm chiếc đũa lên ăn vụng một lần.

Chỉ có điều, mỗi lần ăn vụng cô đều không quên hướng về Đông Phương Càn trong phòng bếp lớn tiếng than thở một phen.

Cô nghĩ, vì khích lệ sau này Đông Phương Càn tích cực nấu cơm, hiện tại không tranh thủ nịnh hót, như vậy sao được?

Tiếng gõ cửa vang lên, Chúc Kỳ Trinh để đũa xuống vội vã chạy đến phòng bếp, cúi tạp dề trên người Đông Phương Càn xuống, nói: “Nhanh lên nhanh lên, anh đi mở cửa, nhất định là vợ chồng Hoàng thiếu gia tới.”

Đông Phương Càn nhú mày nhìn cô, “Muốn giả trang hiền thê lương mẫu?” (*)

(*) hiền thê lương mẫu: là vợ lành mẹ tốt

Chúc Kỳ Trinh cười đến mức vô cùng nịnh hót, hai mắt chớp chớp giống như Nguyệt Nha, “Ở trước mặt bạn anh, anh có địa vị tuyệt đối cao thượng.”

Đông Phương Càn nhợt nhạt cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi mở cửa, lại làm cho anh bất ngờ, đứng ngoài cửa trừ Hoàng Thiếu Khanh, còn có Từ Hoan Hoan.

Hoàng Thiếu Khanh lúng túng nhìn Đông Phương Càn cười cười, ngượng ngùng nói: “Ở dưới lầu gặp được, là em mời, mọi người lâu rồi không có tụ tập, không có ý kiến gì chứ?” Mặc dù nói như vậy, nhưng chính anh cũng muốn cắn đầu lưỡi của mình.

Anh và Từ Hoan Hoan không có ở tại ký túc xá trụ sở lớn, cho nên lúc vừa mới gặp ở dưới lầu, anh thật sự bất ngờ, hỏi Từ Hoan Hoan tại sao lại ở chỗ này, Từ Hoan Hoan nói: “Vừa mới từ trong nhà Bộ trưởng ra ngoài, còn anh?”

“Đến Đông Phương gia ăn cơm đây! Muốn cùng đi không?” Anh thuận miệng hỏi một câu, không nghĩ Từ Hoan Hoan lại đáp ứng, Hoàng Thiếu Khanh lập tức hỏi hận đến ruột đều xanh rồi, hận không thể đánh vào mồm mình. “Hoan Hoan...” Anh khó khăn mở miệng, “Nếu không thì lần sau em tới đi? Đột nhiên tập kích như vậy, Đông Phương anh ấy không phải là cũng không có chuẩn bị a.”

Từ Hoan Hoan liếc Hoàng Thiếu Khanh một cái, “Anh sợ cái gì? Em với anh ấy ngồi đối diện phòng làm việc, ngày ngày gặp mặt, anh có cái gì phải sợ?”

“Anh có cái gì phải sợ? Chuyện bắt giam Anh nhớ chuyện đã qua nhiều năm như vậy, hơn nữa Đông Phương Càn đã kết hôn, giữa bọn họ khúc mắc cũng đã sớm cởi bỏ rồi? Hơn nữa giống như Từ Hoan Hoan nói, bọn họ ngày ngày gặp mặt, Đông Phương phản ứng chắc sẽ không quá kịch liệt chứ?”

Đông Phương Càn phản ứng đúng là không kịch liệt, chẳng qua là liếc mắt Từ Hoan Hoan, vẻ mặt tự nhiên giống như là cô vốn sẽ xuất hiện. “Vào đi!”

Tiến vào bên trong nhà, Hoàng Thiệu Khanh tùy ý mà mang phòng ốc quét nhìn một lần, cười vung Đông Phương Càn một quyền, “Trong lành a, trong nhà nuôi hai đầu bò sữa! Khẩu vị lúc nào trở nên đặc biệt như vậy?”

Đông Phương Càn không có trả lời, dẫn hai người vào ngồi ghế salon, tiếp đó đưa điều thuốc cho Hoàng Thiệu Khanh, ở trong miệng mình cũng lắp cây. “Lão bà nhà cậu đâu?” Châm thuốc, anh mở miệng hỏi.

“Trông con mà, không đi được.”

“Không cùng mang tới?”

“Quá nhỏ, nên ít ra ngoài.”

Nghe hai người tán gẫu, mí mắt Từ Hoan Hoan sụp xuống, lẳng lặng ngồi ở một bên. Mới vừa chỉ liếc mắt một cái, cô đã nhìn đại khái cách bố trí gian phòng, cô thật sự bất ngờ, cũng rất khó tin, Đông Phương Càn lại có thể chấp nhận phong cách như vậy?

Nhưng mà, không thể không thừa nhận, căn nhà nhỏ này được bố trí rất ấm áp, Đông Phương Càn đã hoàn toàn yêu người phụ nữ kia sao?

“Có thể ăn cơm rồi!” Lúc này, Chúc Kỳ Trinh đeo tạp dề từ phòng bếp chạy ra, vui vẻ gọi mọi người chuẩn bị ăn cơm, nhưng mà nhìn thấy đầu tiên, là Từ Hoan Hoan đang ngẩng đầu nhìn về phía mình.

Cô tại sao lại ở chỗ này? Đông Phương Càn cũng mời cô? Tâm tình tốt đột nhiên giảm xuống, cô thu lại vẻ mặt, mỉm cười kêu to: “Chào cô, đã lâu không gặp.”

Vào cửa chính là khách, nhin đi! Cô nghĩ.

Từ Hoan Hoan nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt tự nhiên, “Đã lâu không gặp.”

Hoàng Thiệu Khanh cười đứng dậy nói: “Chị dâu, không nhìn ra chị còn có thể nấu cơm a?”

Chúc Kỳ Trinh ngượng ngùng cười một tiếng, bắt đầu mở mắt nói mò, “Chỉ là chút việc nhà chút thức ăn, nắm trong lòng bàn tay.” Liếc nhìn Đông Phương Càn, giả vờ lễ phép hỏi: “Thiếu tá tiên sinh, ngài hút thuốc lá trước hay là ăn cơm trước?”

Đông Phương Càn chau mày, thuận tay bấm khói.

Hoàng Thiệu Khanh thấy cảnh này cả kinh oa oa kêu to, “Đông Phương, cái người này được đãi ngộ cũng thật tốt quá đi? Người kia nhà chúng em đều trực tiếp thổi sạch khói, sau đó mắng to một câu ‘Đánh chết anh’. Chị dâu, khi nào chị phải cùng người kia nhà em trao đổi nhiều một chút a!”

Đông Phương Càn lên tiếng ngăn lại, “Ít nói nhảm, ăn cơm.” Nói xong nhìn về phía Từ Hoan Hoan.

Từ Hoan Hoan nhìn anh nhovn miệng cười đứng dậy trả lời: “Ừ.”

Chúc Kỳ Trinh mang tất cả quan sát được vào trong mắt, không nói được tại sao đau lòng, trong lòng chính là không thoải mái, không tự không vị.

Đây chính là bọn họ ăn ý sao?

Bốn người ngồi xuống ở bàn ăn, Từ Hoan Hoan liền tiện tay mang đổi vị trí hai món ăn, mang đĩa cá đặt tới trước mặt Đông Phương Càn.

Hoàng Thiệu Khanh kinh ngạc liếc nhìn Từ Hoan Hoan, lại nhìn Đông Phương Càn một chút.

Chúc Kỳ Trinh cũng chú ý đến động tác này, Từ Hoan Hoan làm quá rõ ràng cũng quá cố ý, muốn không để ý đến cũng khó. Cô quay đầu nhìn về phía Đông Phương Càn, phát hiện dáng vẻ anh dường như nét mặt hoảng hốt, trong lòng không nhịn được co rút đau đớn một hồi.

Cô chưa từng biết, Đông Phương Càn thích ăn cá.

Trên bàn cơm dài, Đông Phương Càn và Chúc Kỳ Trinh một bên, Hoàng Thiệu Khanh và Từ Hoan Hoan một bên, hai người đàn ông này năng lý nói vui vẻ, hai người phụ nữ ánh mắt chạm nhau, vô hình đối chọi.

Trong bữa tiệc Đông Phương Càn và Hoàng Thiếu Khanh đều nói chuyện trên quán khu bộ đội, tán gẫu khí thế ngất trời. Chúc Kỳ Trinh rảnh rồi một người kia cũng rảnh rồi mà ăn đồ ăn, chen miệng vào không lọt.

Đáng ghét, ở địa bàn của mình còn kiêu ngạo như vậy? Chúc Kỳ Trinh không hữu hảo mà sử dụng ánh mắt cảnh cáo Từ Hoan Hoan, không ngờ Từ Hoan Hoan đột nhiên nâng ly mời Đông Phương Càn, “Đông Phương, tài nấu nướng của anh có tiến bộ, mời anh.”

Một bàn người thật ra thì cũng ngăm ngăm lẫn nhau, Hoàng Thiếu Khanh vừa thấy món ăn thì cũng biết những thứ này xuất phát từ tay nghề Đông Phương Càn, bởi vì đều là trước kia mình và Đông Phương Càn hai người thường làm đồ ăn, nhưng mà anh không biết Từ Hoan Hoan sẽ lên tiếng nói phá, đến cuối cùng cô ấy vì cái gì? Có cần thiết phải như vậy không?

Đông Phương Càn đắm chiêu nhìn cô một lát, nâng ly nói: “Sớm ngày lập gia đình.”

Từ Hoan Hoan miễn cưỡng cười trả lời: “Nhờ lời chúc tốt lành của anh.” Nói xong ngửa cổ uống sạch.

Chúc Kỳ Trinh cúi mặt, không muốn nhìn vẻ mặt hai người, Hoàng Thiếu Khanh thấy vậy vội vàng mở miệng đánh vỡ không khí lúng túng, giả vờ tùy ý hỏi: “Chị dâu, tiếp theo chị tính làm gì? Chuẩn bị làm bà xã chuyên trách sao?”

Chúc Kỳ Trinh giữ vững tinh thần, nghiêm túc trả lời lời của Hoàng Thiếu Khanh, “Mẹ chồng sắp xếp cho một bộ phận kinh doanh để trọn thời gian làm việc.” Tiếp đó cô giơ ly rượu lên, “Nào, Hoàng thiếu gia, tôi mời cậu, lần sau mang Bảo Bảo cùng tới đây chơi.”

Từ Đông Phương gia đi ra, Hoàng Thiếu Khanh và Từ Hoan Hoan hai người xuống lầu dưới đi về phía trước xe của mình, chợt Hoàng Thiếu Khanh vẻ mặt nghiêm túc giọng nói nặng nề mà quay đầu về phía Từ Hoan Hoan nói: “Từ Hoan Hoan, buông tay đi!”

Từ Hoan Hoan cười khê, “Hoàng thiếu gia, anh khi nào thì trở nên thâm trầm thế này vậy? Đừng dạy bảo em.” Nói xong cô xoay người đi tới xe của mình.

Hoàng Thiếu Khanh đuổi theo bắt lấy cánh tay của cô, giọng nói không tốt, “Bây giờ rốt cuộc em có ý gì? Muốn phá hoại bọn họ sao? Đừng nói với anh là em không nhìn ra bây giờ Đông Phương Càn yêu vợ anh ấy, đó không phải là giả bộ.”

Từ Hoan Hoan dùng sức hất tay của anh ra, kích động gầm nhẹ: “Không cần đến anh nói cho em biết, em làm cái gì cũng không cần anh xen vào việc của người khác.”

“Từ Hoan Hoan,” Hoàng Thiếu Khanh kéo cô lần nữa tức giận trả lời: “Đông Phương là anh em của anh, việc của anh ấy anh chắc chắn phải quan tâm! Đến lúc này rồi, em mới làm những thứ này không cảm thấy quá muộn sao? Bấy năm trước em làm thế đi? Ban đầu các người không phải là đã đến Hongkong rồi sao? Tại sao lại bỏ rơi Đông Phương trở về một mình? Không cần biết em vì nguyên nhân gì bỏ Đông Phương, nếu làm sẽ phải gánh hậu quả. Những năm gần đây cùng em đồng nghiệp sống chung, anh vẫn rất đồng tình với em, anh biết ban đầu em rời đi một mình nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ, hơn nữa em vẫn còn độc thân, càng làm cho anh xác định em yêu Đông Phương, em có nỗi khổ tâm. Nhưng tất cả đều đã qua, bây giờ em biết mình đang làm gì không?”

Từ Hoan Hoan đôi môi khê run, cô hung tợn nhìn chằm chằm Hoàng Thiếu Khanh, từ từ trong kẽ răng nặn ra nói, “Em không cần bắt luận người nào đồng tình.”

Hoàng Thiếu Khanh tay nắm chặt chậm rãi buông ra, lời nói thâm thúy: “Quên mới có thể trở lại từ đầu. Từ Hoan Hoan, tự giải quyết cho tốt.” Nói xong anh thay vì chú ý lại hiển nhiên lên xe, ngênh ngang rời đi.

Từ Hoan Hoan không hề ý thức chui vào xe của mình như người mất hồn. Dựa ở trên xe, cô nhớ lại việc đã trải qua từng ly từng tí.

Sau khi cùng Đông Phương Càn đến Hongkong, là ngày vui sướng nhất trong cuộc đời cô, mặc dù nhìn giống như chạy trốn, thế nhưng mười hai ngày là mười hai ngày cô ngấm lại cả đời.

Lần đó không có bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào, cũng không có bất kỳ lời thề non hẹn biển, thậm chí Đông Phương Càn ngay cả giấy phép cũng không có, lại kiên quyết mang mình đi đến công ty du lịch làm giấy

thông hành chạy trốn tới Hongkong. Trước đây anh ấy không có giải thích gì cả, chỉ là đến Hongkong rồi mới nói với mình, “Chúng ta rời khỏi Trung Quốc, rời khỏi Đông Phương gia.”

Anh mang đường lui cũng tính toán xong, đến Hongkong sau đó ra nước ngoài. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, sau khi đến Hongkong, bởi vì cầm thẻ căn cước nội địa, thủ tục làm không xuống, có tiền cũng không có biện pháp. Anh quyết định nhập cư trái phép, vì vậy mỗi ngày “Chạy trốn” công ty liên lạc khắp nơi.

Từ Hoan Hoan hầu hết thời gian đều ngồi ở trong khách sạn lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi Đông Phương Càn can đảm trở lại nói cho cô biết tin tức tốt, cô chờ đợi bọn họ ra khỏi nước sau đó chuyển sang cuộc sống tự do của bọn họ, cô thường xuyên vì hạnh phúc gần như trở bàn tay thì tâm tình lại kích động.

Thế nhưng cuối cùng cô mang hạnh phúc kém một bước rời đi, cái từ ngữ tốt đẹp đó cuối cùng thật là không thuộc về cô.

Có lẽ, ở đó có chừng một bước ngắn phía sau, chính là quãng đời cuối cùng sống cô độc.

Ngày thứ sáu, Đông Phương Càn mới vừa ra cửa, điện thoại Đông Phương gia bất ngờ gọi tới trong phòng khách sạn.

Gọi tới chính là Trương Tuyết, bà nói: “Ta có thể để các người ra nước ngoài, có điều là cha mẹ cô nhất định sẽ cùng đường.”

Cho đến giờ phút này, Từ Hoan Hoan mới ý thức được mình ngây thơ, Đông Phương gia làm sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, để cho con trai duy nhất đi?

Mấy ngày tiếp theo, cô sống hạnh phúc và trong đau khổ dày vò, đối với Đông Phương Càn lần này không biết gì cả, vẫn không có tìm kiếm biện pháp nhập cư trái phép.

Cho đến một ngày, Đông Phương Càn đang cầm một túi tiền Đô-la bằng da, đưa cho Từ Hoan Hoan cầm. Về mặt của anh là Từ Hoan Hoan chưa từng thấy qua kích động và hưng phấn, anh ôm Từ Hoan Hoan thật chặt nói: “Từ Hoan Hoan, chúng ta thành công rồi, hai ngày sau chúng ta liền rời khỏi nơi này, bắt đầu tất cả lại từ đầu.”

Từ Hoan Hoan thương tâm cười khổ, cô biết, hạnh phúc của cô muốn kết thúc. Vòng qua Đông Phương Càn, cô cười khê lên tiếng: “Đông Phương, đây là hứa hẹn của anh sao?”

Đông Phương Càn gật đầu ừ một tiếng.

“Đông Phương, anh còn chưa từng nói yêu em, nói một lần được không?”

Đông Phương Càn cười khê, cũng là trả lời cô, “Ngây thơ.”

Ngày đó, lần đầu tiên bọn họ chính thức dạo chơi Hongkong. Ở trên phố Vượng Giác (*), ở Đại Lộ Ngôi Sao, ngắm cảnh đêm xinh đẹp, nghe thoảng qua bên tai ngôn ngữ xa lạ, Từ Hoan Hoan đau xót cũng vui vẻ.

Cảnh đêm buông xuống ở Victoria (*) càng xinh đẹp, cô nhịn không được ôm hôn Đông Phương Càn.

(*) phố Vượng Giác (MK) là một trong những con phố mua sắm lớn của Hongkong

(*) Đại Lộ Ngôi Sao là một con đường dạo mát bên bờ bến cảng Victoria

(*) Victoria là một bến cảng được mệnh danh là nhịp đập của thành phố và là một điểm du lịch lý tưởng.

Đông Phương Càn hé miệng mỉm cười, ôm chặt cô nhẹ nhàng nói: “Ngày mai dẫn em đi núi Thái Bình.”

Từ Hoan Hoan hai mắt rưng rưng, khê gật đầu, “Được, ngày mai chúng ta đi núi Thái Bình.”

Nhưng khi trời về đêm, cô rời đi, mang theo tất cả tiền mặt của Đông Phương Càn. Cô biết Đông Phương Càn đã mang tất cả tiền mặt đổi thành Đô-la, hiện tại, trên người anh đã không có đồng nào.

67. Chương 67: Chương 56: (tiếp)

Đông Phương gia đã sớm phái người đợi ở trạm xe, vừa mới xuống xe đến Thâm Quyển, cô liền bị người dẫn đến khách sạn Châu Tế. Cô lắc đầu than nhẹ, cho dù mình không trở lại, cũng tuyệt đối không thể trốn khỏi Trung Quốc, bởi vì Trương Tuyết đang ở phía bên kia bờ sông đang theo dõi từng nhất cử nhất động của bọn họ.

“Cô không để cho ta thất vọng, Từ Hoan Hoan.” Trương Tuyết đoan trang ngồi trên ghế salon bên trong phòng, cười không ngớt mà nhìn Từ Hoan Hoan.

Từ Hoan Hoan không cười, cô bình tĩnh mà lấy ra túi da từ trong túi xách, đặt lên bàn, “VẬY bác sẽ làm cho cháu thất vọng sao?”

Trương Tuyết hơi ngẩn ra, ngay sau đó khinh thường mà cười cười. HƯỚNG về phía cái bàn hất cằm lên, bà nói: “Những thứ kia cũng là của cô.”

“CỒN chưa đủ.” Từ Hoan Hoan nhanh chóng nói tiếp.

Trương Tuyết mỉm cười lắc đầu, “Thật không biết cái dáng vẻ này của cô di truyền từ người nào, cha mẹ cô đều là người trung thực bấy giờ cô, cha cô lái xe cho lão gia nhiều năm như vậy, đến bấy giờ ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, cô lại dám công khai cùng ta thương lượng?” Vừa nói bà cầm trà lên trước mặt uống một ngụm, tiếp tục nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, chỗ đó là hơn 20 nghìn đô-la? Đủ cho cha mẹ cô và cô mua một căn nhà nhỏ sống qua ngày.” (Chú ý: 7 năm trước tỉ giá hối đoái đô-la cao hơn bây giờ, hơn nữa khi có chỉ có không đến 1/3 bấy giờ)

“Cháu không chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, cháu muốn cuộc sống của mình không bị bác thao túng, không bởi vì không môn đăng hộ đối mà hạ thấp đến bỏ trốn kết quả còn phải ngoan ngoãn tự chui đầu vào lưới.”

Trương Tuyết không khỏi nghiêm túc quan sát cô gái trước mặt này, bà chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt cô, dùng ánh mắt rét lạnh nhìn chằm chằm cô, “Nói một chút coi. Cô còn muốn cái gì.”

“Ngoại trừ tiền bạc cháu còn muốn có tiền đồ.”

Trương Tuyết cười ha ha, đột nhiên lớn tiếng nói: “Cô còn muốn tiền đồ để trả thù Đông Phương gia sao?”

Từ Hoan Hoan trêu mới sinh con không sợ hãi chút nào, “Ai biết được?”

Trương Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Có thể, ta sẽ an bài cho cô đi tiếp tục học tập, hơn nữa bảo đảm sau khi cô tốt nghiệp sẽ nhận được một công việc tốt. NHƯNG mà có một điều kiện, trước khi Đông Phương Càn kết hôn, cô tuyệt đối không thể cùng nó gặp mặt, tình cờ cũng không được.”

Từ Hoan Hoan cầm túi đô-la kia, rời khỏi khách sạn, từ đầu tới cuối, cô không có rơi một giọt nước mắt. CỒ cười nhạo Trương Tuyết làm điều thừa, còn cần phải muốn ngăn cản cô và Đông Phương Càn gặp mặt sao? Tự mình phản bội, đã đủ cho Đông Phương Càn hận thấu xương, bà ấy đối với con trai mình hiểu rõ cùng không gì hơn cái này.

Ngẩng đầu nhìn về bầu trời đêm chìm trong bóng tối, cô nhếch miệng cười khổ: Đông Phương, nếu nhất định phải buông tha, vậy thì buông tha phải có chút giá trị chứ, dù anh đổi lấy sự sống của em, cho dù không có ở cùng nhau, em cũng vĩnh viễn thuộc về anh.

Từ Hoan Hoan gục trên tay lái, lặng lẽ chảy nước mắt. Cô càng ngày càng xem thường mình, lúc đầu, không khóc, bây giờ lại lấy nước mắt rửa mặt, có lẽ, so với những suy nghĩ độc ác, những ký ức còn đau đớn hơn so với thực tế.

Cô hận tim mình không hề cam chịu, chuyện đã sớm không có khả năng, tại sao bây giờ còn đến dính vào? Cô mâu thuẫn, rối rắm, cô chỉ là sợ bị Đông Phương Càn quên sạch, nếu như không thể được yêu, cô tình nguyện bị hận, cũng không thể bị quên được.

Cô nhớ tới hơn một tháng trước, lần đó cùng Trương Tuyết chạm mặt.

Hôm đó, Trương Tuyết tự mình lái xe tới thành phố T tìm cô. Mà cái người làm hồng tình yêu của cô, cùng so sánh với bảy năm trước, dường như không có gì thay đổi, vẫn là cao ngạo quý phái như vậy, dáng vẻ cao

cao tại thượng, cho dù là chào hỏi, cũng vẫn là giọng điệu trước sau như một kia không ai bì nổi, “Cô mấy năm qua có khỏe không?”

Từ Hoan Hoan cảm thấy tức giận, bảy năm qua mình tốt hay xấu thật sự bà ấy không biết? Lúc này phải tới đây hư tình giả ý sao? Hừ lạnh một tiếng, cô nhàn nhạt mở miệng, “Không tốt, hai người yêu nhau bị chia rẽ, có thể tốt không?”

“Ta biết cô đối với Càn Càn còn chưa có chết tâm, nếu không nhiều năm như vậy cũng vẫn không có bạn trai, điều này ta rất ngưỡng mộ cô.” Bà chăm chú nhìn ánh mắt Từ Hoan Hoan, nghiêm túc nói: “Cho neen ta sẽ điều Càn Càn tới đây, chúng ta đều là phụ nữ, ta hiểu cô. Có thể lẳng lặng nhìn, mỗi ngày suy nghĩ tốt hơn.”

Từ Hoan Hoan tầm mắt rũ xuống xót xa mà suy nghĩ một chút, yêu Đông Phương Càn quá, để ý người đàn ông khác như thế nào đây?

Chỉ là, lần này Trương Tuyết xa xôi chạy tới tìm mình, đến cuối cùng là chuyện gì? Chẳng lẽ giống như bà nói, vì mình điều Đông Phương đến đây? Thật là chuyện cười thiên hạ.

“Thật ra thì, cho tới bây giờ ta cũng rất thích cô, chỉ là, cô với Càn Càn đã định không có duyên phận. Sau khi từ Hongkong trở về, Càn Càn nhất định hiểu lầm với cô rất sâu? Lần này ta cho cô một cơ hội, để cho các người mang hiểu lầm giữa các người cởi bỏ hiểu lầm.”

Từ Hoan Hoan mơ hồ hiểu, nhưng lại không hiểu rõ lắm. Bởi vì cô không thể tin được, ý của Trương Tuyết là để cho mình và Đông Phương Càn quay về với nhau? Điều này có thể sao? Hay chỉ là mình hiểu lầm? Ôm nghi ngờ, cô giả vờ bình tĩnh hỏi: “Bác là để cho cháu phá hư quân cưới? (*) Bác muốn cho cháu ngay cả chén cơm cũng mất sao?”

(*) quân cưới: đám cưới của quân nhân

Trương Tuyết vô vị cười cười, “Cô không tin được ta?”

Lấy được xác nhận,, Từ Hoan Hoan kinh ngạc không dứt. Đây là bà đối với con dâu không hài lòng, cho nên muốn tách bọn họ ra sao? Giống như ban đầu muốn tách mình và Đông Phương Càn ra vậy đùa bỡn tâm cơ như vậy, dùng thủ đoạn?

Phủi cổ áo, cô đứng dậy chậm rãi nói: “Cháu yêu Đông Phương, hiện tại yêu, tương lai cũng yêu. Mặc dù lòng có không cam lòng, nhưng cháu chưa từng nghĩ tới đi phá hoại. Bác gái, hai lần đuổi phụ nữ Đông Phương yêu, bác sẽ mất đi đứa con trai này.”

Thứ hai đi làm, Từ Hoan Hoan vừa mới bước lên hành lang, thì ngay tức khắc thấy được một người mặc quân trang phẳng phiu, Đông Phương Càn ngạo nghễ đứng thẳng, anh đang cầm cái chìa khóa của phòng làm việc, nghe được tiếng bước chân, anh quay đầu lại nhìn về bên này, vì vậy dừng động tác trong tay lại, chờ Từ Hoan Hoan bước đến gần.

Từ Hoan Hoan làm như không nhìn thấy, như không có chuyện gì xảy ra mà đi thẳng tới phòng làm việc đối diện anh, không nhanh không chậm lấy ra cái chìa khóa mở cửa đi vào, ngay sau đó ầm một tiếng đóng cửa.

Đông Phương Càn chịu đựng đến đỉnh điểm, anh tức giận mà xoay người đẩy Từ Hoan Hoan ra cửa phòng làm việc, hất tay đóng.

Từ Hoan Hoan giống như là dự đoán được anh sẽ đi vào, bình tĩnh tự nhiên mà ngồi, mặt không thay đổi nhìn Đông Phương Càn.

Đông Phương Càn đi tới trước bàn làm việc Từ Hoan Hoan, lạnh giọng hỏi: “Anh thích ăn cá lúc nào?”

Từ Hoan Hoan giơ tay lên sờ sờ cổ áo quân trang, sau đó khẽ mỉm cười, “Em có nói qua anh thích ăn sao? Ngày hôm qua chỉ là tiện tay thay đổi một chút thôi, có vấn đề gì hả?”

Đông Phương Càn bị khiêu khích khí huyết dâng trào, một chút thủ đoạn của Từ Hoan Hoan, ngoại trừ để Chúc Kỳ Trình hiểu lầm ghen, còn để cho Chúc Kỳ Trình ân hận mình không biết.

Ngày hôm qua sau khi Hoàng Thiếu Khanh và Từ Hoan Hoan đi, cả ngày Chúc Kỳ Trinh im lặng khác thường, không hề líu ríu nữa, không hề vui vẻ nữa, thậm chí còn cướp việc rửa chén quét dọn với Đông Phương Càn. Đến buổi tối, cô cầm quyển vở nhỏ tới thăm dò anh: “Đông Phương Càn, anh thích màu gì nhất?”

Đông Phương Càn nhàn nhạt trả lời: “Màu xanh biếc.”

Chúc Kỳ Trinh vội vàng ghi lại, lại hỏi: “Thích ăn cái gì nhất?”

“Thịt bò.”

Chúc Kỳ Trinh sững sốt, ánh mắt lóe ra tràn đầy tràn nghi, bất quá vẫn là viết vào trong vở “Thịt bò + cá.”

Trong lòng Đông Phương Càn mơ hồ bất an, Chúc Kỳ Trinh như vậy càng thêm đau lòng thương yêu không dứt. Anh cũng không thích ăn cá, đây chỉ là mưu kế của Từ Hoan Hoan, kích bác mưu kế nhỏ làm Chúc Kỳ Trinh dao động. Anh muốn giải thích với cô, nhưng lại cảm thấy chuyện sẽ càng chui càng đen.

Đưa tay đoạt lấy quyển sổ nhỏ của Chúc Kỳ Trinh, anh rồng bay phượng múa ở trên lá tả viết xuống mấy chữ, sau đó ném cho Chúc Kỳ Trinh đứng dậy rồi đi.

Chúc Kỳ Trinh nhận lấy quyển sổ nhỏ, trợn to hai mắt cẩn thận phân biệt một lát, ngay sau đó si ngốc mà cười.

Trên đó viết: Thích Chúc Kỳ Trinh nhất.

Đi vào phòng trước, Đông Phương Càn len lén liếc Chúc Kỳ Trinh một cái gương mặt cầm quyển sổ nhỏ ngây ngốc cười khúc khích, trên mặt mình, cũng không nhìn được hiện lên nụ cười. Chúc Kỳ Trinh làm cho anh thương yêu như vậy, nhưng anh không muốn Chúc Kỳ Trinh hiểu lầm mình và còn dính líu với quá khứ, cũng không muốn cô đối với mình miễn cưỡng vui vẻ, lại càng không muốn cô sinh ra hoài nghi với tim của anh.

Đông Phương Càn chợt đối với hiện tại đối với Từ Hoan Hoan cảm thấy nghìn lần không hiểu, cô ấy là không cam lòng sao? Là có ý đồ đoạt lại mình? Nhưng mà bấy năm qua cô ấy chưa từng liên lạc với mình, căn bản cũng không có vẻ muốn bù lại, tại sao phải vào lúc này biểu hiện kịch liệt như vậy? Hơn nữa bình thường ở đơn vị, cô ấy thậm chí cũng không nhìn mình một cái. Thế nhưng ngày hôm qua ở nhà mình, cô ấy biểu hiện lại khác thường như vậy, “Rốt cuộc em muốn làm gì?” Anh lạnh lùng lên tiếng chất vấn nói.

“Không có gì, không phải như thế anh mong muốn vào phòng làm việc của em?” Cô cười nhạt trả lời.

Đông Phương Càn chợt xoay người rời đi, mở cửa trước, anh đưa lưng về phía Từ Hoan Hoan lạnh giọng nói, “Em làm cái gì cũng không dùng, quá khứ chính là quá khứ.”

Cửa bị lực mạnh đóng, Từ Hoan Hoan cả người căng thẳng chán nản dựa lưng vào ghế dựa, cô cảm thấy một mối vô lực: Đông Phương, tại sao anh dứt khoát như thế? Cho dù hận, cũng không muốn sao?

Ngày thứ hai, cô hướng cấp trên nói lên thỉnh cầu, yêu cầu đi đơn vị biên giới. Cô nghĩ: Phải kết thúc, Từ Hoan Hoan.

68. Chương 68: Ngoại Truyện 2: Thích Anh Trai. (đây Là Ngoại Truyện Nói Về Chung Thành)

“Anh trai” xưng hô này là danh từ được xuất hiện với tần số nhiều nhất trong miệng của Chúc Kỳ Trinh, thậm chí vượt qua cả Trịnh Hân Ngạn cùng cha. Cô không có anh trai, cho nên những chuyện về anh trai của Chúc Kỳ Trinh cũng nghe nhiều rồi, cũng dần dần xem anh như anh trai của mình.

Yêu thương em gái như vậy, bao dung cho em gái, lái xe cho em gái, thật là làm cho người ta ngưỡng mộ ! Trong đầu cô thường xuyên hình dung, bộ dạng Chúc Kỳ Trinh không sợ trời không sợ đất lại sợ lại xe có đáng về gì?

Cô ấy nói anh trai cô là người đàn ông đẹp trai, tốt nhất khi gặp qua, làm cô không có cách nào tưởng tượng được.

Đối với miêu tả trù tượng của Thất Thất, thật sự cô không có cách nào tưởng tượng được.

Lần đầu nhìn thấy người anh trai trong truyền thuyết, là năm 3 ĐH năm ấy.

Ngày đó là sinh nhật của Chúc Kỳ Trinh, sau khi hoàn thành các bài tập của khóa học thì anh trai từ nước Anh trở về, khắp người mang theo đầy gió bụi, bay thẳng đến thành phố J, chỉ vì đó là ngày sinh của Chúc Kỳ Trinh.

Ngày đó, anh mặc một thân trắng, áo trắng, quần vàng nhạt, còn có một đôi giày thể thao màu trắng không nhiễm một hạt bụi nào.

Lần đầu tiên cô phát hiện người mặc đồ màu trắng lại đẹp như thế, tao nhã như vậy, thoát tục như vậy.

Nhìn vào anh, làm cho cô nhớ lại một câu nói: người khiêm tốn, dịu dàng như ngọc.

Nhớ ngày đó, anh mời tất cả bạn nữ cùng phòng ra ngoài ăn cơm, mấy người bạn cô cũng rất điên cuồng, đúng là một người đàn ông vừa đẹp trai lại mê người, lại thân thiết dịu dàng.

Anh giúp mỗi người bạn cô rót rượu, cử chỉ ưu nhã, nói năng hiền hoà, suy nghĩ nhanh nhẹn, luôn có thể tham gia vào những đề tài thảo luận của bạn cô.

Mỗi động tác của anh làm cho cô động lòng, ít nhất vừa mới gặp anh cô đã thương rồi.

Chỉ là anh lại không đưa quà tặng cho Thất Thất, điều này làm cho cô cảm thấy kỳ quái, trở về từ một nơi xa xôi chỉ vì mời em gái ăn một bữa cơm thôi sao?

Sau đó cô hỏi Thất Thất sao anh trai cô không đưa quà tặng?

Thất Thất nháy mắt, thần thần bí bí nói: “Đưa rồi, chỉ là không có điều kiện mang quà tặng theo.”

Sau một đoạn thời gian dài, đêm đó bạn cô tán gẫu trong phòng ngủ, đề tài luôn vây quanh anh trai của Chúc Kỳ Trinh, nhưng giống như Thất Thất không quá phối hợp, luôn đối với những câu hỏi cận kề về anh trai luôn ấp úng che che giấu giấu.

Cô nghĩ, chắc cô ấy cảm thấy phải có một cô gái tốt hơn mới xứng đáng với anh trai của cô?

Sau khi tốt nghiệp, cô bắt đầu ở nhà tìm việc làm, nhưng cũng không dễ dàng. Trong lòng rất bức dọc muộn phiền, lại càng làm cho cô ngại ý muốn với tin tức vừa truyền đến, Thất Thất muốn kết hôn, đối tượng chính là quân nhân mà cô ấy đã giả trang xấu xí lúc đi xem mắt.

Cô có chút sợ hãi than mất nhìn của người đàn ông kia, Thất Thất ăn mặc như vậy mà anh ta cũng có thể để vào mắt? Nhưng đồng thời lại bội phục ánh mắt của anh ta, chính xác Thất Thất là một cô gái tốt khéo léo hiểu chuyện.

Hôn lễ ngày đó, cô lại một lần nữa gặp được anh trai, anh mặc một bộ tây trang màu trắng, nhìn qua cảm giống như anh là một chú rể. Cả buổi tối, đôi mắt của cô không tự chủ theo bóng dáng của anh mà đảo tới đảo lui, mỗi động tác của anh, từng nụ cười, cũng làm cho cô nắm chặt trong đáy lòng.

Cũng vào ngày này, cô mới biết gia thế của Thất Thất không tầm thường, cũng biết công việc anh trai do Thất Thất nói, chỉ là đi làm ở công ty thôi, nhưng cô ấy lại chưa nói rõ ràng, anh trai là một tổng giám đốc của công ty lớn, là một phú nhị đại.

Điều này làm cho một chút mơ ước nhỏ nhỏ trong đáy lòng cô hoàn toàn biến mất, người đàn ông tốt như vậy không phải là cô đang treo cao sao?

Anh giống như vương tử cười Bạch mã, mà cô cũng không phải là người khoát lên áo công chúa Bạch Tuyết, anh chỉ là một người lạ đi qua người cô mà thôi.

Mang theo tuyệt vọng cam tâm tình nguyện, cô về nhà cũ, tiếp tục con đường tìm việc làm. Chỉ là sau đó không lâu, lại có một tin làm cho cô ngoài ý muốn, Thất Thất nói cho cô biết, đi đến công ty nhà cô ấy phỏng vấn, chức vụ là thư ký của anh trai.

Mặc dù chờ đợi không có kỳ hạn, nhưng cô lại nguyện ý đứng bên cạnh anh, giống như trước chỉ xa xa nhìn, như vậy cũng tốt.

Phỏng vấn lần này, cũng không phải giống như tưởng tượng của cô, chỉ là quá dài mà thôi. Bên trong phỏng vấn, cô thấy được một anh trai không giống như cô quen biết.

Vẻ mặt của anh nghiêm túc, vấn đề hỏi rất sắc bén, cử chỉ không dịu dàng thân thiết giống như trong lần sinh nhật của Chúc Kỳ Trinh. Thậm chí sau khi cô trúng tuyển, ngày thứ nhất đi làm, anh sáng tỏ nói với cô: “Không phải là bởi vì Tiểu Ngoan, tôi tuyệt đối sẽ không dùng nữ thư kí. Cho nên mong cô hãy biết quý trọng cơ hội này.”

Đây là phong cách làm việc của anh sao?

Nhưng mà, anh chưa bao giờ biết, anh như vậy lại càng có sức quyến rũ? Anh nhất định không biết, người đàn ông nghiêm túc chuyên chú, càng làm cho người ta không cách nào kiềm chế được.

Làm việc dưới tay của anh cũng không thoải mái, mỗi ngày phải đi tham gia rất nhiều cuộc họp, tài liệu chuẩn bị rất nhiều, khách hàng tiếp đãi không xuể, lại tăng ca nhiều.

Nhưng cô lại rất thích. Mặc dù thái độ anh đối với cô không tính là thân thiện, nhưng lại làm bộ lơ đãng chỉ ra sai lầm của cô, lại như vô ý nói cho cô biết phương pháp làm việc hiệu quả, tránh cho cô khỏi lúng túng, cũng âm thầm trợ giúp cô.

Chỉ là, đừng tưởng rằng anh thích biểu hiện của cô. anh đối đãi với từng nhân viên đều có phương thức đặc biệt, có thể không làm cho những người khác sợ anh nhưng lại làm cho họ kính trọng anh, cũng làm cho người khác yêu mến anh, nhưng lại không quá mập mờ.

Cô tin tưởng ngoại trừ những công nhân trong phân xưởng tiếp xúc ít với anh, thì những người làm việc ở tầng dưới, không phân biệt nam nữ già trẻ, đều cam tâm tình nguyện làm việc cho anh.

Cùng anh tiếp xúc đã lâu, cô mới biết được, tại sao anh lại thích màu trắng như vậy, bởi vì anh có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng. anh không dễ dàng tha thứ cho tro bụi, không thể tha thứ cho sự dơ bẩn, nên cũng muốn người bên cạnh anh cũng phải như thế, thậm chí sau khi cùng người khác bắt tay, anh cũng sẽ đi rửa tay.

Kết quả như thế, chỉ có làm khổ cô.

Mỗi ngày cô đều đứng đợi bên cạnh anh, không chỉ cần phải chú ý đầu tóc trang phục của bản thân có chỉnh tề hay không, mà còn phải thường thường đi vào phòng làm việc của anh, sắp xếp lại điện thoại có chút méo lênh ra khỏi đường thẳng, rồi sau khi khách hàng đã đi thì lập tức lấy cái ly ra rửa sạch.

Trừ sở thích thích sạch sẽ của anh ra, càng làm cho người ta ngờ vực, người đàn ông này không giống như vẻ bề ngoài ôn hòa vô hại. Ít nhất là ở phương diện quan hệ nam nữ, không trong sạch giống như sinh hoạt của một người đàn ông.

Khi đi họp anh thường sẽ giao điện thoại di động cho cô. Sau đó tùy thuộc vào thời gian họp ngắn hay dài, luôn có các loại cô gái gọi tới, hơn nữa thanh âm mỗi người lại rất giống nhau.

Có một lần anh chở cô đang đi trên đường gặp khách hàng, thì một cú điện thoại gọi tới, anh bắt máy nhưng không nói gì, tiếng mắng chửi bén nhọn của phụ nữ trong điện thoại truyền tới.

Cô có chút lúng túng, thế nhưng mặt anh lại không có chút thay đổi đặt điện thoại lên dụng cụ trên đài, mặc cho đối phương mắng, sau đó lại như không có việc gì lái xe. Cho đến hơn năm phút sau, cái giọng nữ đó không ngừng kêu lên này nọ, anh mới không chút hoang mang cầm điện thoại lên, cười hỏi: “Tâm tình tốt chút nào chưa?”

Cô kinh ngạc không thôi, lại càng bội phục anh có tính tình tốt đồng thời, cũng bị anh dùng thủ đoạn như vậy thần phục.

Đàn ông như vậy, yêu anh, không cần có lí do, bởi vì anh đủ hư, cũng đủ dịu dàng!

Anh còn có một đoạn để cho cô cảm thấy khinh thường với tình yêu. Ở một căn hộ hạng sang, cùng một lúc anh nuôi dưỡng hai người chị em gái song sinh, không phải nuôi dưỡng mà là bao nuôi, bởi vì mỗi tháng, thì cô chuyển tiền vào tài khoản của họ.

Đôi chị em gái song sinh kia rất xinh đẹp không phải dạng thường, đàn ông với cuộc sống hỗn lại bữa bãi như thế, làm sao có thể xứng với một người anh trai tốt trong miệng của Thất thất? Mặc dù cô thầm mến anh, nhưng đồng thời cũng thống hận anh, hận anh đùa bỡn tình cảm, hận anh coi phụ nữ như là quần áo.

Mỗi ngày nhìn anh nghiêm túc làm việc, bởi vì phải làm việc thêm giờ nên cặp mắt mệt mỏi hằn lên đầy tơ máu, trong lòng cô lại đang vì anh đau lòng. Cô chỉ có thể càn ra sức chia sẻ công việc cho anh, đúng lúc thì pha một ly cà phê cho anh, hoặc khi anh mệt mỏi giống như đứa bé tựa đầu vào ghế ngủ thì điều chỉnh ánh sáng và nhiệt độ trong phòng cho anh.

Thậm chí cô không dám khoát áo lên người anh, bởi vì hành động như vậy quá mức mập mờ. Anh không thích, cô hiểu rất rõ.

Anh phân chia công việc và cuộc sống riêng tư rất rõ ràng, anh ghét trên công tác lại cùng người khác quan hệ không rõ, cho nên, nếu như cô dám biểu lộ nửa phần có ý với anh, cô nghĩ, cũng đến lúc cô nên rời khỏi anh rồi.

Cô bận rộn vì công việc, đau khổ vì cuộc sống của anh cho đến thời điểm, có một ngày, cô phát hiện mình đã sai lầm, mười phần sai. Anh làm những thứ như thế, chỉ vì muốn một người nhìn đến anh, đó chính là ba anh lão Chúc tổng.

Thì ra, tất cả những gì anh làm, đều là đang cùng ba chiến tranh không có thuốc súng mà thôi.

Anh không phóng túng, không **.

Anh có một phần chấp nhất, một phần thống khổ khi yêu.

Ngày đó đã mười giờ tối rồi, nhưng anh vẫn ngồi trong phòng làm việc.

Anh không về, cô cũng không thể về trước, đây là mệnh lệnh biến thái của anh, chẳng qua cô cũng không thể đành lòng để một mình anh bận rộn khổ sở.

Có thể ở bên cạnh anh, như thế là tốt rồi.

Trong phòng làm việc truyền tới tiếng động không nhỏ. Hôm nay anh trai rất thất thường, bình thường anh chưa bao giờ để cảm xúc riêng mang tới công ty.

Bởi vì lo lắng, cô vội vàng chạy tới, cũng không gõ cửa trực tiếp mở cửa vào phòng làm việc.

Đập vào mắt là một cảnh hỗn loạn, trên đất đầy những văn kiện, giấy tờ, còn có đồng hồ đo, xem ra anh đã để cái bàn trở thành đồ vô dụng rồi.

Anh ngồi dựa lưng về phía cô, đối diện ra ngoài cửa sổ, những ngọn đèn đêm yếu ớt góp vào sự phồn hoa của cảnh đêm. Không biết đối mặt với cảnh đẹp như thế, ngồi ở vị trí trên cao như vậy, một người đàn ông đều có cả mỹ nữ và tiền bạc, rốt cuộc sẽ bởi vì chuyện gì mà mất không chế phiên nào?

Anh lấy điện thoại di động ra đặt ở bên tai, tóc ngắn ngắn lộ ra xương cổ gầy gò, anh không để ý tới sự có mặt của cô, mà cô đang do dự có nên đi hay không, hay vẫn là tiếp tục đứng ở đây chờ phân phó.

Đột nhiên, anh cầm điện thoại di động hung hăng ném mạnh vào cửa sổ sát đất, sau đó đứng dậy nhấc chân một bước dẫm lên vị trí của bàn làm việc.

Nặng như vậy, xử lý cái bàn lớn như vậy...Đến tột cùng anh có bao nhiêu tức giận?

“Chúc tổng,” cô cảm thấy giờ phút này mình nên có nghĩa vụ làm cho anh bình tĩnh chớ nóng nảy, “Nơi này tôi dọn dẹp bây giờ hay chút nữa anh tan việc rồi dọn dẹp?”

Hồi lâu, anh không chế tâm tình, đột nhiên mở miệng hỏi cô, “Cô biết uống rượu không?”

Cô biết, nhưng mà cô phải để cho mình ở trước mặt anh thời thời khắc khắc thanh tỉnh, cô không thể vì rượu mà phá hủy hình tượng thư ký giỏi kinh doanh mà trước kia mình cố gắng khổ tâm tạo dựng, cô sợ rượu sẽ làm cho cô thêm can đảm, để cho cô nói với anh tình cảm cô giấu dưới đáy lòng suốt hai năm, nhưng không có bất kỳ người nào biết bí mật này.

“Không biết.” Cô kiên định nói.

Anh bước qua nói, “Vậy thì nhìn tôi uống!”

“Chúc tổng, tôi có thể vì anh liên lạc với bạn gái của anh, họ sẽ càng muốn cùng anh uống rượu.”

Anh đứng trước mặt cô, khoe miệng giương lên cười tự giễu một tiếng, “Bạn gái? Cô nói người nào? Cô đều có số điện thoại của các cô ấy?”

Cô lui về phía sau một bước, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, nhìn cằm mọc râu của anh, cô trịnh trọng gật đầu, “Cơ bản đều biết cả, tôi sợ đến lúc cần, cho nên nhớ kỹ.”

“Càng ngày càng chuyên nghiệp. Tôi hôm nay chỉ cần một người bạn không có suy nghĩ không chính đáng với tôi, đi thôi!” Nói xong anh kéo tay cô đi ra ngoài.

Trái tim của cô đập bịch bịch.

Không có bất cứ suy nghĩ không chính đáng? Chỉ sợ suy nghĩ không chính đáng của cô cũng không ít hơn những người lên giường với anh!

Bạn bè...Trong lòng anh, cô được coi là bạn bè sao?

Mặc dù thường đi theo anh ăn cơm xã giao, nhưng là giống như ước hẹn nên hai người luôn đi một mình ra ngoài, còn chưa bao giờ đi cùng nhau. Cho dù đi công tác bên ngoài, anh tình nguyện một mình đến quầy rượu, vẫn sẽ không gọi cô.

Giờ phút này, trong quán rượu đầy ánh sáng chập chờn, tràn ngập mùi thơm, trong đó không ít người theo dao động của âm nhạc mà tùy ý lắc lư, nhắm hai mắt lại lắc đầu say mê.

Ngồi ở bên cạnh cô chính là anh, giống như đang uống nước, một ly lại một ly uống nhanh giống như con rồng phun nước, anh giống như vì uống rượu mà đến uống rượu, không nói gì, không có hưởng thụ, chỉ là chuyên chú nghiêm túc uống.

Cô không muốn cũng không thể quấy rầy anh, nên chỉ thỉnh thoảng uống một hớp nước cam. Cô thích ăn cam, mùi thơm của nó, vị chua ngọt của nó làm cho cô mê muội, có lúc cô nghĩ anh trai giống như là một quả cam, rất ngọt lại mang theo chua xót, rất thơm lại mang theo vị chát, chất lỏng đó nếu không cẩn thận rơi vào trong đôi mắt, sẽ làm cho cô rơi nước mắt đầy mặt, mà cô lại vui vẻ chịu đựng.

Yêu, chính là yêu.

“Tôi ghét quả cảm, tại sao ngay cả cô cũng thích...”anh đột nhiên mở miệng, mê mang liếc mắt nhìn chăm chăm vào cái ly trước mặt cô, vẻ say đó nhìn không sót thứ gì.

Vậy? Người phụ nữ làm anh thương tâm thích quả cảm? Cho nên anh liền ghét? Cô cười nhạt: “Cũng rất nhiều người thích.”

Anh không nói chuyện nữa, tiếp tục uống rượu.

“Chúc tổng, tôi đi một lát.” Cô đứng dậy rời đi, đi đến phòng rửa tay. Lúc đi ra, xa xa nhìn thấy người bán rượu đang đưa đi động cho anh.

Anh thuận thực bấm số điện thoại, sau đó như đứa bé nằm dài ở quầy ba, ngón tay dọc theo mép ly từ từ trượt, về mặt nhẹ nhõm khoái trá nói điện thoại.

Cô từ từ đến gần anh, giống như anh đang nghe đối phương nói chuyện, vừa giống như chuyên chú rót rượu vào ly.

Hồi lâu, đầu ngón tay anh dùng lực, cái ly ngã xuống, ở trên quầy ba chậm rãi lăn mấy vòng, sau đó bịch một tiếng rơi trên mặt đó, vỡ thành những vụn nhỏ.

Anh hướng về phía điện thoại nhìn hồi lâu. Lưu luyến không rời cắt đứt, một lần nữa bấm số điện thoại.

Sau đó, chỉ nghe anh nói: “Chúng ta kết hôn...”

Lúc từ quầy rượu đi ra, hai người là hai khách cuối cùng trong quán, anh đã sớm say đến đi bộ cũng không được, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ.

Cô không ra tay dìu anh, chỉ đi phía sau mặc cho anh lảo đảo.

Vừa tới cửa, thấy có một người trẻ tuổi đứng ở trước xe của anh, đang trộm nắp động cơ. Cô liền gọi một tiếng lớn: “Anh đang làm gì đấy?” Sau đó chạy như bay đến.

Cái xe này quá rêu rao, giống như là loại xe Rolls-Royce, luôn bị trộm. Anh còn vì chiếc xe này cố ý muốn 12 chiếc xe về, nói giữ lại rồi từ từ dùng.

Người thanh niên trẻ bị bắt lại, túm tay cô xoay người muốn trốn, cô điên cuồng kéo lại cánh tay của hắn, không ngờ bị hắn đẩy ngã xuống mặt đất rồi trốn đi. Từ dưới đất đứng dậy, xoay người nhìn lại cửa quán rượu, nơi đó không có một bóng người.

Lòng cô thiết chặt một chút, lập tức chạy tới, đến cửa nhìn bốn phía, mới phát hiện anh đang ngồi bên cạnh xe của chính mình, gần như là nghiêng đầu vào trên lớp xe.

Bỗng nhiên, đáy lòng đau không nói ra được, bình thường người đó cao cao tại thượng như thế, là một người đàn ông biết cách xử sự, thế nhưng cũng sẽ có lúc uể oải như thế, khó chịu như thế?

Cô từ từ đi đến, đứng hỏi anh: “Chúc tổng, anh có cần tôi gọi taxi đưa anh về không? Không chiếm được câu trả lời, cô lặp lại hỏi mấy tiếng, vẫn không thấy anh có bất cứ động tĩnh gì, cô ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn anh một lát, sau đó đưa tay ôm lấy hông của anh chuẩn bị dìu đi.

Có lẽ là cố ý, có lẽ chỉ là theo bản năng, mặt của cô chạm nhẹ vào gò má nóng rực của anh, lúc này anh từ mặt chuyển qua, đôi môi dán chặt lên gò má của cô, chỉ nghe anh nói: “Mùi vị quả cảm....Tôi đã yêu, ngấm lại...Làm sao bây giờ?” Tiếp theo anh khẽ động đặt lên môi cô.

Cô thề, một phút kia cô tình nguyện để cho mình trầm luân, lòng cô nghĩ không nghi ngờ là may mắn, anh hoàn toàn say, sẽ không nhớ đến bất cứ chuyện gì.

Người này, nụ hôn này, đã để cho cô nhớ mong hai năm, nhưng cho dù trong mộng, cô cũng không dám lưu luyến, loại hy vọng xa vời này đối với cô...Quá mức xa xôi...

Cô dùng sức đẩy anh ra, tận lực khiến cho tiếng nói của mình vững vàng như thường ngày, “Chúc tổng, anh uống say rồi.”

Anh thật sự say, say như chết, cô bỏ ra một hơi sức lớn, mới đưa anh đến xe.

Suốt đêm, mẹ kiếp ngồi cạnh chỗ ngồi tài xế, cùng đèn đường u ám, nhìn mặt mũi anh tuần của anh.

Suốt đêm, không hề chớp mắt nhìn anh.

Anh ngủ như đứa bé, thỉnh thoảng còn có thể động động đôi môi.

Cô mỉm cười, đưa tay nghĩ muốn vuốt ve khuôn mặt anh, hoặc chỉ là sờ vào mặt anh một chút.

Nhưng tay lại dừng giữa không trung, cũng không dám vươn tới phía trước nữa. Có lẽ nhẹ nhàng đụng vào sẽ gây âm ỉ làm anh tỉnh giấc, có lẽ anh cơ bản hoàn toàn chưa say, bất kể là người có khả năng, cô có phải muốn anh đuổi đi không?

Nói thì rất hay chỉ yên lặng mà yêu, nhưng làm sao có thể vượt qua?

Cô ở trong lòng tự hỏi mình một lần nữa, thả tay xuống, lẳng lặng nhìn anh. . . Chỉ là yên tĩnh, nhìn anh. . .

Trời mau sáng, cô mở cửa sổ ra, sau đó xuống xe.

Bầu trời sáng sớm bao la xám xịt, hỗn độn, giống như tình cảm hai năm qua trong lòng của cô, giống như một con chuột núp trong bóng tối, vĩnh viễn chỉ có thể giấu mình ở trong động.

Hít một hơi thật dài không khí mát mẻ, không khí ẩm ướt, trong nháy mắt xóa tan suy nghĩ mờ ám của tôi qua.

Xoay người lại, lại một lần nữa cô nhìn anh ngủ say. mỉm cười nói: “Anh trai, chúc phúc anh cùng cô gái thích quả cảm đó...”Đứng ở trước xe yên lặng nhìn hồi lâu, cô kìm lòng không được chậm rãi mở miệng: “Anh trai, thật xin lỗi...”Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt, “Thật xin lỗi, em yêu anh...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-truong-quan>